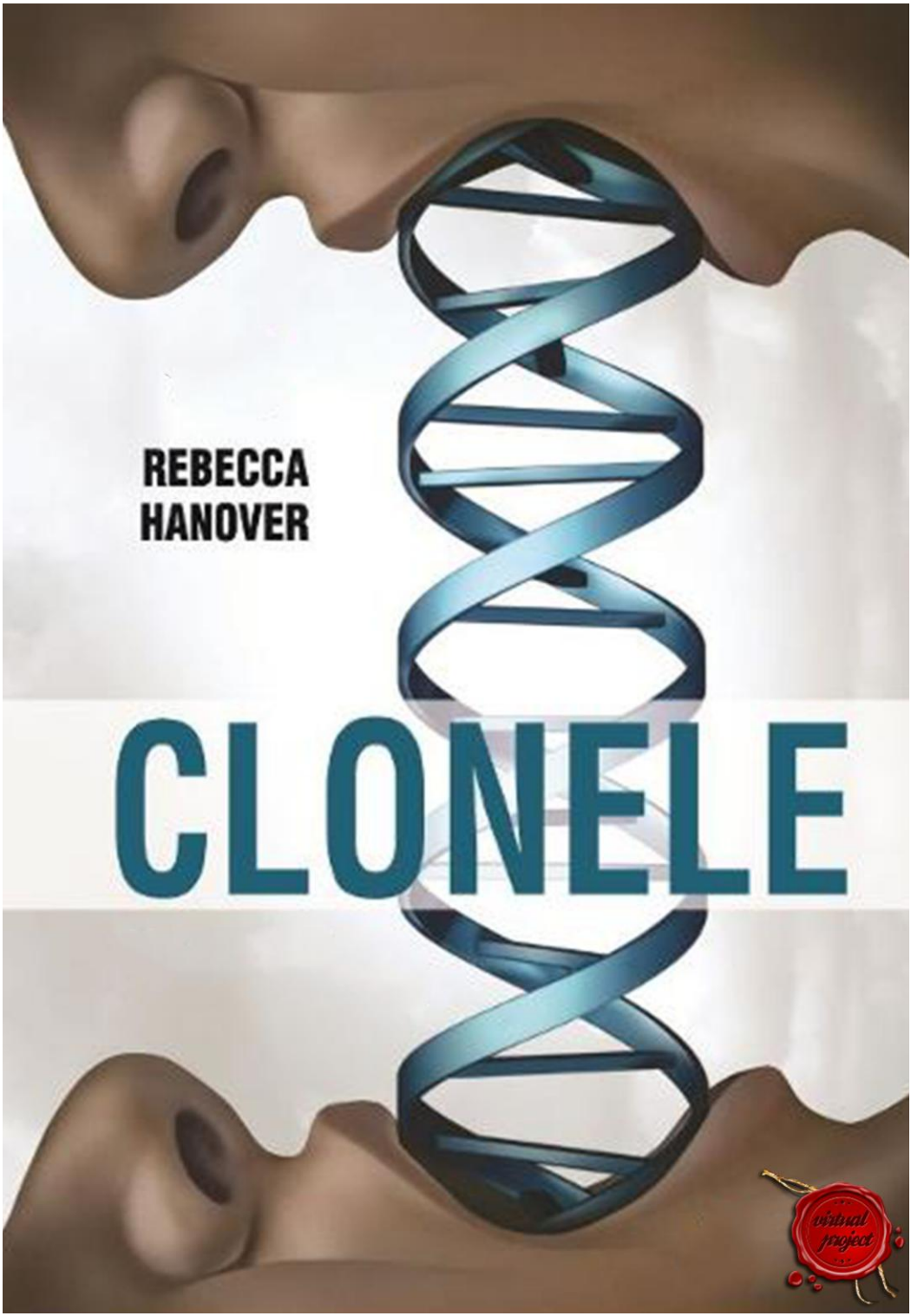
REBECCA
HANOVER
CLONELE

REBECCA HANOVER

Seria: The Similars

Volumul 1

CLONELE

Original: *The Similars* (2019)

Traducere din limba engleză de:
CRISTINA TACHE
şi GABRIEL DRĂGHICI

virtual-project.eu

2019

CLONELE

Nu-mi doresc cu ardoare să mor. Nu tot timpul.

Dacă nu ar fi taică-meu, m-aş gândi la acest lucru. Poate că nu este persoana mea preferată pe lumea asta, iar eu nu sunt cu siguranţă persoana lui preferată, însă nu mă pot împăca deloc cu imaginea lui stând lângă mormântul meu, încovoiat peste sicriu, zguduit de hohote de plâns. Mă gândesc la moarte numai uneori – ca în această clipă.

Aproape am ajuns la Capul Hades. În aproximativ două minute şi treizeci de secunde, Loraxul negru pe care îl conduc va trece pe lângă marginea stâncoasă a infamei prăpăstii în care, în trecut, doisprezece elevi de la şcoala mea au plonjat către moarte într-un mod cât se poate de real. Nu-mi este teamă de acest loc, dar poate că ar trebui să-mi fie. E foarte adânc – cam cât Marele Canion. O gaură ca o gură, ce se cască în pământ şi îi înghite pe puştii care nu se pot descurca la Academia Darkwood. Aceasta este o şcoală cu internat din Vermont la care merg, în care urmează să încep clasa a unsprezecea. Este locul în care mi-am petrecut şi primul, şi cel de-al doilea an de liceu, înainte ca *acel lucru să se întâmple.* Dar mai multe despre acest subiect... niciodată.

— Ne apropiem de Capul Hades! cântă o voce veselă, tulburându-mi gândurile.

Ai crede că o maşină fără şofer i-ar putea asigura pasagerului puţină linişte şi pace, dar nu este aşa. Când Loraxul m-a luat de la Aeroportul Burlington cu două ore în urmă, sistemul de operare m-a obligat să aleg un nume pentru şoferul virtual. Am refuzat toate apelativele sugerate şi am tastat unul pe care l-am ales personal: *Nefericire.*

— Sunt eu, Nefericire, amabilul tău şofer, a ciripit imediat vocea către mine şi de atunci nu s-a oprit nici măcar să respire, în mod simbolic.

Nefericire îşi continuă asaltul asupra urechilor mele.

— Dacă priviţi spre stânga, domnişoară Chance, veţi vedea că trecem pe lângă Capul Hades, unul dintre cele mai pitoreşti locuri din campus!

Sigur, Nefericire. Observ panta abruptă şi prăpăstioasă în timp ce luăm curba. *Dacă prin pitoresc vrei să spui „mortal”.*

Privesc insistent spre Capul Hades ce se întinde în depărtare ca un coşciug. Mi-i închipui pe toţi cei doisprezece elevi care au căzut peste buza prăpastiei. M-am gândit să mă arunc şi eu. Am visat că plutesc prin aer, ştiind că viaţa mea se va încheia curând. După tot ce s-a întâmplat, cine m-ar

putea învinui? În vara care tocmai s-a încheiat, la câteva ore după moartea celui mai bun prieten al meu, am înfruntat o avalanşă de sentimente greu de suportat. M-am simţit o străină în propria mea minte, încercând cumva să fac o oarecare ordine în ea. Am început prin a da diverse nume propriilor stări. De exemplu: „Un Zombie Tocmai Mi-a Mâncat Trupul", ceea ce înseamnă că parcă ai fi îngheţat bocnă, tranchilizat şi în proporţie de 94 la sută mort pe dinăuntru. Cel puţin asta este suportabilă, spre deosebire de „Scoateţi-mi Din Piept Cuţitul Ăla Cu Lamă Zimţată", care este la fel de dureroasă pe cât sună. Mi-am petrecut zile întregi rătăcind de colo până colo cu senzaţia că am fost înjunghiată în piept, iar cuţitul a rămas acolo. Din fericire, există pilule pe care pot să le iau pentru aceste suferinţe, hibrizi farmaceutici ce îmi fac viaţa mai suportabilă. Luna trecută m-am strecurat din cabinetul psihiatrului tatălui meu strângând în mână tubul cu medicamentele prescrise.

Scot o pastilă din buzunar pe care o înghit fără apă, apoi îmi apăs obrazul de geamul rece al maşinii. Uneori, *faptul că simţi anumite lucruri îţi reaminteşte că eşti viu.* Dar asta este mult prea greu de suportat.

În timp ce lăsăm Capul Hades în urmă şi ne angajăm pe ultima porţiune a drumului spre Darkwood, îmi imaginez scena: *Opresc maşina. Mă dau jos. Merg spre marginea prăpastiei. Închid ochii în timp ce vântul mă biciuieşte, iar apoi, fără nicio urmă de bravură, mă arunc. Şi îi pun capăt. Exact cum a făcut şi Oliver acasă în California. În camera lui. Unde eu l-am descoperit...*

— Ne apropiem de campusul Darkwood, mă smulge din amintiri vocea lui Nefericire.

Fondată în 1927 de Cornelius Seymour, Academia Darkwood a rămas un bastion al elitei intelectuale vreme de mai bine de un secol...

— Mulţumesc, o întrerup aşezându-mi mai bine pe nas ochelarii vechi ai mamei cu rama din carapace de broască-ţestoasă. Am priceput.

— Îmi pare rău, domnişoară Chance. Eu...

— Emmaline, o întrerup. Dar poţi să-mi spui Emma.

— E o zi importantă, nu-i aşa, Emma? Din nou la şcoală! Să-ţi revezi prietenii şi să începi orele. Şi, bineînţeles – Clonele!

— Îmi pare rău, răspund ridicând din umeri. Pur şi simplu, nu mă interesează copiile ADN ale câtorva adolescenţi de liceu.

— Domnişoară Chance, bolboroseşte Nefericire, dar n-aţi urmărit transmisiunile de ştiri? Oamenii n-au mai fost atât de entuziasmaţi de când astronauţii au pus piciorul pe Marte!

— Dash, şoptesc în celularul meu, aparatul „bun la toate" pe care îl port la încheietura mâinii ca să nu-l pierd, nu putem să-i închidem gura?

Vocea genialului meu asistent virtual răsună din micul ecran aflat la

încheietura mâinii.

— Gura şoferului tău virtual nu poate fi închisă, răspunde Dash. Dar dacă ţii neapărat, aş fi bucuros să-l declar indezirabil.

— Nu e necesar. Dar îţi mulţumesc.

Oftez şi mă las pe spate pe banchetă, încercând să ignor monologul interminabil al lui Nefericire. Se pare că acesta nu se înşală. Clonele reprezintă o ştire extrem de *importantă.* Ţin capul de afiş al ştirilor de săptămâni întregi, încă de când au sosit în această vară în Statele Unite, şi s-a anunţat că aveau să urmeze cursurile Academiei Darkwood, chiar alături de puştii după care fuseseră realizate. Nici nu e de mirare că întreaga ţară este ca în transă. Şase elevi de la Academia Darkwood vor fi colegi de clasă cu clonele lor, care au ADN-ul identic cu al lor şi cu care s-au întâlnit pentru prima oară doar cu puţin timp în urmă. Eu, cea de altă dată, aş fi manifestat mai mult interes pentru subiect, l-aş fi bâzâit tot timpul în legătură cu asta pe Oliver, nerăbdătoare să-l aud disecând fiecare frântură de informaţie despre modul straniu în care au fost crescute şi despre existenţa lor neobişnuită. Dar în aceste zile nu-mi pasă decât de un singur lucru: să ţin la distanţă senzaţia cuţitului cu lamă zimţată înfipt în piept.

Loraxul ajunge la baza unei coline şi virează pe un drum cu pietriş ce duce printre tufişuri şi pădure către centrul Academiei Darkwood.

— Mă întreb dacă te vei întâlni imediat cu ele... meditează Nefericire. Sau mai târziu, după ce fiecare se va instala în cam...?

— Putem să ascultăm ştirile? îl întrerup brutal.

— Bineînţeles, Emma, mi-ar plăcea şi mie să aud ce se mai spune.

— De fapt, mă gândeam că ar fi plăcută nişte muzică...

Dar Nefericire prinsese deja un post de ştiri şi era evident că nu mă auzise. Nu aveam chef să repet, aşa că m-am lăsat din nou pe spătarul banchetei, ca să ascult.

— Este o plăcere să vă avem astăzi împreună cu noi, spunea o femeie distinsă a cărei imagine apare în câmpul meu vizual. Imaginea este aproape perfect tridimensională. Pentru ascultătorii noştri care nu sunt familiarizaţi cu activitatea lui, oaspetele nostru de astăzi este Jaeger Stanwick, un jurnalist cunoscut pentru implicarea lui în mişcarea proclonare.

— Mă bucur că mă aflu aici, spune o voce cunoscută.

În raza mea vizuală se materializează silueta lui Jaeger, arătând la fel de neîngrijit ca de obicei.

Îl recunosc nu numai pentru că a devenit faimos, sau mai degrabă infam, pentru părerile lui despre clonare. Jaeger este şi tatăl uneia dintre cele mai bune prietene ale mele de la Darkwood: colega mea de cameră, Prudence Stanwick. Toată lumea îi spune Pru.

— Ne puteţi oferi o opinie clară în legătură cu această zi memorabilă? insistă reporterul.

— Cuvântul memorabil nici măcar nu reuşeşte să descrie în întregime acest eveniment, spune Jaeger. Sosirea acestor şase adolescenţi la Academia Darkwood...

— Clonele, îl întrerupe reporterul. Adolescenţii tocmai au transmis presei o declaraţie scrisă în care dezvăluie pseudonimul pe care şi l-au ales pentru cei din jur. Când au aflat pentru prima oară în ce împrejurări s-au născut, au început să se adreseze unul altuia cu apelativul de „Clonă".

Jaeger încuviinţează printr-un gest din cap.

— Cred că aceşti adolescenţi şi-au dorit să preia controlul asupra modului în care lumea îi percepe. Prin faptul că ne-au oferit – nouă şi presei – un nume pentru ei, mai degrabă decât să ne permită să le născocim noi unul, ne arată că se consideră răspunzători pentru propriul destin. Şi o fac cu un admirabil simţ al umorului, aş putea adăuga. Dar după cum spuneam...

— Continuaţi...

— Sosirea acestor şase adolescenţi la Darkwood poate fi considerată o oportunitate extraordinară.

— Cum aşa?

— Este şansa noastră să-i primim cu braţele deschise în vieţile noastre. Să le oferim spaţiul şi respectul pe care le merită, astfel încât să poată arăta lumii cine sunt.

— Şi că nu ascund interese malefice? remarcă reporterul.

Jaeger se încruntă.

— Sunt băieţi şi fete, asemenea copiilor noştri, Demetria. La fel ca oricare alt adolescent din America, au ţeluri şi visuri, temeri şi ambiţii. Pot fi răniţi profund. Pot simţi durere, şi iubire, şi bucurie. Este timpul ca lumea să devină conştientă de acest lucru.

— Închide-l! strig. Te rog. Mi se învârte capul de la toată discuţia asta despre Clone.

— Ai terminat deja de ascultat? întreabă Nefericire. Ştii deja tot ce este de ştiut despre ele?

— Nu, răspund eu, încercând să nu-i permit lui Nefericire să mă afecteze. Nu este decât un robot; nu are ce să facă dacă a fost programat să fie deosebit de atent. Am ajuns. La Darkwood. Vezi?

— Aveţi dreptate! Sunteţi atât de perspicace, domnişoară Chance.

Rezist tentaţiei de a-mi da ochii peste cap de exasperare în timp ce maşina trăgea în faţa clădirii principale, un conac în stilul reginei Anne care pare uşor dezechilibrat, ca şi când ar fi situat pe mai multe planuri suprapuse. În timp ce Loraxul se opreşte la mică distanţă în spatele

celorlalte maşini ce înaintează încet în faţa şcolii, simt cum mă încordez. De-a lungul aleii se înşiră colegi de clasă care se îmbrăţişează şi sporovăiesc. La fel ar fi trebuit să fiu şi eu cu Oliver. Dar nu mai este posibil.

Maşina argintie din faţa noastră se opreşte, iar din ea coboară o fată, legănându-se pe cizmele ei cu tocuri înalte. O recunosc imediat. E Tessa Leroy. Nu suntem prietene, dar ştiu totul despre ea – de fapt, toată lumea ştie. Minionă, ca o păsărică, Tessa este una din Grupul celor Zece. Este cu un an mai mare ca mine, în clasa a douăsprezecea, iar rezultatele şcolare din ultimul an îi vor garanta, din nou, un loc în acel grup de elită. În ciuda statutului ei de membră a Grupului celor Zece, nimeni n-o mai invidiază pe Tessa de când poliţia a bătut la uşa casei familiei ei din Central Park West şi l-a arestat pe tatăl acesteia, Damian Leroy, pentru fraudă.

Loraxul ajunge încet în fruntea şirului de maşini. Este rândul meu.

— Un an şcolar minunat! îmi urează Nefericire în timp ce îmi scot bagajele din portbagaj. Dacă aş fi în locul tău, aş arde de nerăbdare să mă întâlnesc cu Clonele! Mă întreb dacă una dintre ele nu-ţi va fi colegă de cameră. Ar fi de-a dreptul...

Închid portbagajul cu un *clanc* şi îmi împing geanta pe roţi direct spre mulţimea de elevi. Trec pe lângă o fată care afişează nişte şuviţe împletite grozave şi îşi poartă violoncelul pe umeri, pe lângă o elevă din clasa a zecea care înscrie noi membri în clubul LGBTQ din campus şi pe lângă o altă fată pe care n-o recunosc, probabil o boboacă din clasa a noua, care face reclamă unui bestseller, memoriile ei despre felul în care a crescut pe Staţia Spaţială Internaţională. Nici măcar nu ne-am despachetat bagajele, şi puştii care mă înconjoară sunt deja nerăbdători să înceapă ceva, fac reclamă la audiţii pentru musicalul toamnei, *Hamilton,* şi recrutează membri pentru câteva echipe sportive din campus. Nu sunt genul căreia să-i placă activităţile extracurriculare – sportul mă plictiseşte cu lipsa lui de sens şi n-am fost niciodată foarte pricepută la vreun instrument muzical. Dar când vine vorba de numere sunt ca un robot, iar în clasa a opta am scris o povestire care a câştigat o mulţime de premii, aşa că iată-mă aici. Înscrisă la Academia Darkwood. Sigur, duc mai departe tradiţia familiei – tatăl meu a învăţat şi el aici, cu mai mult de douăzeci de ani în urmă –, dar acest lucru nu este suficient să fii admis dacă nu ai anumite calităţi „suplimentare". Nu că mi-ar păsa de vreuna dintre chestiile astea de paradă. Nu mi-a păsat nici înainte de moartea lui Oliver, şi nu-mi pasă nici acum.

Colegii de clasă mă blochează din toate părţile, aşa că sunt obligată să mă opresc pe alee, incapabilă să-mi croiesc drum spre clădirea în care se află camera mea. Fără să vreau, m-am oprit lângă Tessa, care discută cu o altă celebritate a campusului, Madison Huxley. Cele două sunt tot timpul

împreună, deşi Madison – cu părul ei blond şi mătăsos şi faţa perfect simetrică, fardată la greu – o eclipsează de obicei pe tovarăşa ei mai puţin expansivă. Personal, găsesc că înfăţişarea mai puţin strălucitoare a Tessei este mult mai atrăgătoare decât cea a lui Madison. Aş spune că Tessa este minunată, cu părul lung şi mătăsos ca al mamei ei de origine asiatică şi o anumită eleganţă în mişcări – doar că pare să-i lipsească personalitatea. Sunt surprinsă să-i văd pe părinţii lui Madison la câţiva metri distanţă, consultându-se cu directorul Ransom, conducătorul neînfricat al Academiei Darkwood. Îmbrăcat cu pantaloni sport cu pense în faţă şi o haină fumurie cu petice la coate, acesta este un personaj plăcut, deşi astăzi nu văd pe faţa lui nici urmă din zâmbetul caracteristic. Este cât se poate de protocolar.

— Domnule şi doamnă Huxley, îl aud spunând pe directorul Ransom, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să deranjez vreuna dintre familiile remarcabile...

Bianca Huxley îşi netezeşte taiorul Chanel.

— Nu m-am îndoit niciodată de devotamentul dumneavoastră faţă de Darkwood – nici măcar o dată în toţi aceşti ani. Dar de această dată mă simt datoare să pun piciorul în prag.

Directorul Ransom îşi apasă vârfurile degetelor unele de altele, iar sprâncenele i se încruntă.

— Pur şi simplu, repet ce am spus şi presei. Eu am încredere în aceşti băieţi şi în aceste fete şi cred că merită o şansă.

E limpede cine sunt *aceştia:* Clonele. Ransom se referă la decizia lui de a-i invita la Darkwood, în ciuda evenimentelor controversate legate de naşterea lor.

— Cu tot respectul, nu suntem de acord cu dumneavoastră, domnule Ransom, spune hotărât Bob Huxley. Iar dacă îmi daţi voie să vorbesc deschis...

— Vă rog.

Directorul Ransom îi face un semn cu mâna să continue.

— Soţia mea şi cu mine avem de gând să informăm consiliul de conducere că nu suntem de acord cu decizia dumneavoastră, continuă domnul Huxley. Şi, în consecinţă, vom diminua în mod corespunzător donaţia noastră pentru şcoală. Mă tem că nu prea aveţi mijloace prin care să ne faceţi să ne răzgândim, în afară de cazul în care îi trimiteţi pe aceşti adolescenţi acolo de unde au venit.

— Ştiţi că nu pot face acest lucru. De-a lungul istoriei sale, Darkwood a acordat întotdeauna o importanţă deosebită conceptelor de integrare şi reprezentare. Aici vin elevi din toate mediile socioeconomice – toate rasele, religiile şi orientările sexuale. Acesta este motivul pentru care cred că aceşti

elevi se vor dezvolta aici mai mult ca în orice alt loc. N-o să mă răzgândesc...

— Atunci nu ne lăsaţi nicio alternativă. Bianca? Este timpul să plecăm.

Domnul Huxley îşi cuprinde protector soţia cu braţul, se întorc cu intenţia să plece şi o sărută de rămas-bun pe Madison înainte de a se urca în uriaşa lor limuzină Tesla. V-am spus, oare, că soţii Huxley nu sunt oameni obişnuiţi? Robert „Bob" Huxley a fost vicepreşedinte al *Statelor Unite ale Americii.* Bianca Huxley profită de statutul ei de fostă soţie de vicepreşedinte ca să candideze pentru un post de senator de Texas. Sondajele preliminare arată că va câştiga.

— Am întâlnit-o, îi spune Madison Tessei. Acum câteva săptămâni.

— Pe cine? întreabă aceasta scotocind prin geantă, cu un aer plictisit.

— Pe clona mea. Bineînţeles că am şi eu una. A venit la noi acasă. Părinţii mei i-au dat bani şi au avertizat-o să nu-şi mai arate niciodată faţa – *faţa mea* – pe acolo.

— Aşadar, ea nu vine la Darkwood?

— Bineînţeles că nu. Dacă opinia publică descoperă că am o clonă, cariera politică a mamei mele este încheiată.

— Şi atunci unde se va duce clona ta? întreabă Tessa, ridicându-şi, în sfârşit, privirea din geanta ei de piele.

— Cui îi pasă atât timp cât n-o s-o mai vedem niciodată?

În acel moment, Tessa observă că sunt acolo şi am auzit fără să vreau conversaţia lor. Mă fixează cu privirea. Madison o imită.

Simt cum mi se întoarce stomacul de greaţă. Senzaţia de cuţit cu lamă zimţată începe să-mi pulseze în piept. O şterg iute de acolo şi îmi croiesc drum prin mulţimea de elevi către Chiparos, unde este camera mea. Clădirea se află chiar după un pâlc de copaci, la nord de clădirea principală. Chiparosul, care a servit odinioară drept reşedinţă a servitorilor, are o arhitectură la fel de mohorâtă ca restul clădirilor de la Darkwood din cauza exteriorului din piatră cenuşie şi a turnului poligonal ce pare strâmb, de parcă ar fi gata să se prăbuşească în orice moment, luând cu el întreaga clădire de dormitoare.

Îmi târăsc bagajele către camera mea, apoi trec rapid prin faţa senzorului cheia mea de aur. Încuietoarea se deschide cu un sunet muzical în timp ce eu mă prăvălesc înăuntru. Camera mea nu s-a schimbat de când am fost aici ultima dată, în luna mai. Nu sunt prea multe lucruri de văzut, dar, chiar şi cu mobilierul minimalist, însă eficient, şi o singură fereastră cu vederea spre Lacul Negru, îmi oferă senzaţia că sunt acasă mai mult decât adevăratul meu cămin. Bineînţeles că în mare parte nu *ceea ce* se află aici îmi dă această senzaţie, ci mai degrabă *cine.* Pru. Prietena tuturor. Dar mai ales a mea.

Lasă jos cartea pe care o citeşte şi sare în picioare atunci când mă vede.

— Emma...

N-o las să-şi termine gândul.

— Hm, spun eu în timp ce îmi las bagajele lângă pat. Am uitat complet că Madison şi Tessa figurează încă pe lista pentru transplant.

Pru se încruntă.

— Lista pentru transplant? Ce transplant?

— Ştii tu. Mă prăbuşesc pe salteaua lăsată. Ca să primească nişte inimi ce bat cu adevărat.

Pru schiţează o jumătate de zâmbet în timp ce ochii căprui i se luminează.

— Acum ce-au mai făcut?

— În afară de faptul că de fiecare dată când deschid gura şi expiră fumuri toxice de elitism contribuie la schimbarea climei? Totul.

Îmi scot pantofii şi sunt gata să mă prăbuşesc pe spate pe pat când mă trezesc cu braţele lui Pru în jurul meu, strângându-mă atât de puternic încât de-abia pot respira. Nu trebuie s-o întreb pentru ce mă strânge aşa de tare, de parcă viaţa ei ar depinde de acest lucru. Ştiu deja. Se gândeşte la *ceea ce s-a întâmplat* şi la cele 843 de lucruri pe care vrea să mi le spună şi nu poate. E-n regulă. Deja mi le-a spus, astă-vară, într-un mesaj cu subiectul: „Re: RE: RE: RE: FWD: Oliver".

— Ar fi trebuit să mă laşi să vin în California, îmi spune Pru, dându-mi, în cele din urmă, drumul. Mi-aş fi dorit să fiu prezentă la înmormântarea lui Ollie, Emma. Mă simt atât de îngrozitor că am lipsit...

— A trebuit să ai grijă de mama ta. Ea avea nevoie de tine.

În niciun caz nu aş fi lăsat-o pe Pru să plece de lângă mama ei, nu atunci când era afectată de un cancer atât de rar încât nici măcar nanoroboţii nu-i puteau anihila efectele.

— Cum se simte? N-am mai primit veşti de la tine de două săptămâni. Am fost îngrijorată că nu ai mai dat niciun semn de viaţă... Vocea mi se pierde treptat, fiindcă nu vreau să spun cuvintele cu voce tare. *Am crezut că mama ta a murit.*

Pru îşi îndepărtează de pe ochi o şuviţă din părul negru ondulat.

— Se simte bine. Medicii cred că acest nou tratament o să dea rezultate.

— Asta e bine, spun.

Îi sunt recunoscătoare lui Pru; în afară de Oliver, ea este singura persoană pe care, de fapt, o suport lângă mine. Cu toate acestea, mă îndepărtez de ea, simţind că mă podidesc lacrimile, fierbinţi şi grăbite. Îmbrăţişarea prietenei mele mi-a înfipt cuţitul zimţat adânc în piept şi, oricât de mult aş iubi-o pe Pru, tot ceea ce îmi doresc este să fiu singură.

— Sunt atât de obosită, spun, mă întind pe spate şi închid ochii. Trebuie să mă odihnesc.

— Ne vedem la întrunire, spune Pru, în timp ce eu îmi acopăr ochii cu braţul pentru a accentua impresia de oboseală şi aştept ca ea să se strecoare afară din cameră. Şi Emma... adaugă Pru zăbovind în cadrul uşii. Îmi pare rău.

Când aud uşa închizându-se în urma ei, mă ridic. Somnul este iadul meu personal, dar Pru nu are de unde să ştie că fac aproape tot ce pot ca să evit să fiu în stare de inconştienţă. Niciodată nu ştiu ce, sau pe cine, aş putea întâlni în visele mele.

Îmi iau şlapii în picioare, mă duc glonţ la uşă şi mă uit pe hol să fiu sigură că Pru a plecat, apoi ies afară. Înaintez pe o alee umbroasă către un mic luminiş de lângă lac. În timp ce merg, văd cu ochii minţii pietrele suficient de mari ca să ne aşezăm pe ele şi peticul de nămol unde eu şi Oliver ne întâlneam după ultima oră de clasă a zilei. Eu îl tachinam cu această întâlnire spunând că era un flirt, iar el îmi spunea că sarcasmul meu o să mă facă, practic, incapabilă să mai zâmbesc cu adevărat. Eu l-aş fi împins, iar el s-ar fi rostogolit pe spate... Am fi râs atât de tare, fără să ne imaginăm vreo clipă că bucuria noastră era pe cale să dispară pentru totdeauna.

Amintirile despre Oliver îmi inundă inima ca o rană sângerândă. *Lumina soarelui, ochii cenuşii, bretonul moale, zâmbetul încrezător, picioarele, braţele, iarba, genunchii, corpuri rostogolindu-se, visuri cu ochii deschişi, cincizeci de ani, cincizeci de ani – o să fiu cel mai bun prieten al tău pentru mai mult de cincizeci de ani. Şi după aceea? Va trebui să mă rogi din nou să fim.*

Mă opresc brusc, când ajung la vechiul nostru loc. Nu sunt singură.

Sunt trei din Grupul celor Zece, la vreo trei sau cel mult cinci metri de mine. Prezenţa lor – existenţa lor – face să îmi bată inima mai să-mi spargă pieptul. Rămân nemişcată, privindu-i şi studiindu-i. Nu cred că mă pot vedea, nu încă –, dar eu îi văd.

Sunt câţiva dintre ei, iar una este Tessa. Doar că îmi pot da seama că nu este ea. Are acelaşi păr lung, castaniu. Aceleaşi trăsături elegante şi fragile. Dar hainele ei sunt simple şi demodate. Poartă o cămaşă închisă cu nasturi până jos şi o fustă neagră, amândouă atât de... *banale.* Nu mi-o pot imagina niciodată pe Tessa îmbrăcată cu ele. Iar părul fetei – e strâns la spate într-o coadă, aşa cum purtam în şcoala primară. Are ceva de fetiţă în ea. Ceva naiv. E o clonă. Sunt sigură de asta.

Vorbesc în şoaptă şi nu sunt suficient de aproape încât să le disting cuvintele. Dar o urmăresc pe Tessa care se adresează unei alte fete. Îmi trebuie o clipă ca să înţeleg ceea ce văd. Pentru că fata căreia clona Tessei îi vorbeşte nu este o fată *oarecare.* Este prietena mea Pru.

Nu, *nu este* Pru. Ea era în camera noastră acum zece minute, îmbrăcată cu

pantaloni de trening şi hanorac, ambele de firmă. Fata asta nu este Pru. Fata asta este clona ei, copia ei. Fata care se află la trei metri de mine este subţire şi delicată, în timp ce colega mea de cameră este atletică şi zveltă. Pru are întotdeauna părul ciufulit şi rebel, pe când această fată poartă părul cârlionţat strâns la spate într-un coc. Vorbeşte liniştită cu ceilalţi. Nu zâmbeşte.

Nu ar trebui să fiu surprinsă că Pru, fiica unui om care şi-a făcut o reputaţie din apărarea clonelor în faţa naţiunii, are o copie identică. Dar sunt. Pentru ce nu mi-a spus? Sunt foarte agitată. *Dar măcar ştie?* Sunt atât de nerăbdătoare să aflu. Aproape că îmi vine s-o sun. Dar chestia asta este prea importantă. Pot aştepta câteva minute s-o văd în persoană.

A treia clonă este clona unui alt băiat din clasa mea, Jake Crowe. Are acelaşi păr negru ca Jake, aceeaşi piele smeadă şi aceeaşi faţă atrăgătoare. Aceeaşi constituţie fizică – nu prea subţire, nu prea musculos. Dar expresia diabolică, pentru care lui Jake i-au trebuit ani buni ca să şi-o perfecţioneze, lipseşte la el cu desăvârşire. Chipul acestui băiat este împovărat şi poartă din plin semnele sacrificiului şi ale greutăţilor.

Mă simt atrasă de ei. Vreau să ştiu ce îşi spun pe un ton şoptit şi conspirativ. Cu mai puţin de o oră în urmă, prea puţin mă interesau Clonele. În această clipă, sunt mai mult decât interesată. În minte mi se învârt o grămadă de întrebări. Vreau să ştiu totul despre ele. Unde au crescut? Cum a fost? Ce cred despre Darkwood...

— Te simţi bine, Emma? mă întreabă Dash.

— Bineînţeles, îi răspund încet, uşurată că el nu are cum să ştie că spionez Clonele. Mă simt ca o intrusă. Ca şi când aş da buzna peste un moment intim pe care nu am dreptul să-l văd. Sunt bine, mă eschivez uşor. De ce mă întrebi?

— Ai pulsul ridicat. Bănuiesc că te gândeşti la Oliver.

— Tot timpul, şoptesc eu, neputând să-mi iau privirea de la Clone.

— Întrunirea începe în zece minute, îmi aminteşte Dash. Ar fi bine să nu întârzii.

— Mulţumesc, Dash, îi spun şi privesc în jos spre telefon trecându-mi degetul peste ecran pentru a şterge notificarea despre întrunire şi a-i închide gura robotului meu.

Până când apuc să-mi ridic privirea de pe telefon, Clonele au dispărut.

ÎNTRUNIREA

În drum spre capelă, mă gândesc la Clone. Cea a Tessei, îi seamănă perfect. A lui Pru, la fel. Dar amândouă sunt atât de *diferite* de adolescentele după care au fost clonate. Iar clona lui Jake... Mai ales el părea extrem de diferit ca atitudine faţă de original încât, în acest moment, este greu de crezut că au acelaşi ADN. Sunt curioasă dacă vreunul dintre colegii mei de clasă le-a văzut deja şi mă întreb despre ce vorbeau Clonele în mare secret. Nu am prea mult timp să mă gândesc la acest lucru pentru că mă trezesc înconjurată de mulţimea elevilor de la Darkwood care se adună pe peluza din faţa capelei. Ne mai despart doar câteva minute până la aflarea identităţilor Clonelor.

Dar eu le cunosc deja pe trei dintre ele... patru, dacă opun la socoteală şi pe cea a lui Madison.

De fapt, Clonele înscrise la Darkwood sunt o chestie importantă. Cei mai mulţi dintre noi nici măcar nu au întâlnit vreodată una. Eu n-am întâlnit – sau cel puţin nu ştiu. Primele clone s-au născut la începutul secolului, când oamenii de ştiinţă au început să-şi perfecţioneze tehnologia după experimentul eşuat cu oaia Dolly. Clonarea reproductivă a devenit cu adevărat populară printre diferiţi potenţiali părinţi, care au fost mai încântaţi să realizeze copii fidele după ei decât să aibă pe cale naturală un copil. Bănuiesc că mulţi oameni consideră clonarea ca fiind nefirească, pentru că, în cele din urmă, a fost scoasă în afara legii în Statele Unite. Dar acest lucru nu i-a împiedicat pe unii să caute clonarea reproductivă în străinătate.

Clonele nu ar fi trebuit să existe. Cu şaisprezece ani în urmă, dintr-o banală încurcătură făcută într-un laborator, şase bebeluşi provenind din tot atâtea familii importante au fost clonaţi fără ştirea sau acordul acestora, folosindu-se sânge din cordonul ombilical, care a fost stocat după naşterea lor. A devenit aproape un obicei pentru părinţii moderni să stocheze sângele din cordonul ombilical al copiilor lor, pentru a fi folosit mai târziu în cazul în care aceştia ar avea nevoie. Dar în acest caz, sângele a ajuns într-un mod oarecare în mâinile unui tehnician de laborator „iresponsabil". Înainte ca vreo persoană să afle ce se întâmplă, materialul genetic de la bebeluşi a fost combinat cu un ovul uman şi implantat unor mame-surogat, – voilà – nouă luni mai târziu s-au născut şase bebeluşi viguroşi. Şase „Clone", aşa cum îşi spun ei înşişi.

Detaliile au fost coroborate atunci când Clonele şi-au făcut apariţia în această vară. Şi-au trăit întreaga viaţă undeva în nord, pe un soi de insulă artificială izolată şi, dintr-un motiv oarecum inexplicabil, au fost trimise de persoana care i-a crescut să-şi întâlnească părinţii al căror ADN îl poartă... şi pe „originalele" lor. Pentru că sunt minori, identitatea Clonelor nu a fost făcută publică, astfel încât nimeni nu le ştie numele sau cine sunt originalele lor – cu excepţia familiilor al căror ADN îl poartă.

Şi dacă toate acestea par ieşite din comun, urmează şi partea cea mai bizară a lucrurilor. Toţi cei şase copii originali sunt elevi la Darkwood. Acesta este motivul pentru care Clonele au fost invitate să urmeze Academia Darkwood. Bănuiesc că au acest drept prin naştere. Dar şi pentru că şcoala este una progresistă. Dacă există vreun loc în care Clonele s-ar putea simţi în largul lor, acesta se află aici, unde administraţia s-a concentrat pe integrare încă de la începuturile şcolii. Dar cine ştie? Eu nu sunt decât o elevă în clasa a unsprezecea. Chiar nu am toate informaţiile.

Sunt readusă la realitate din gândurile mele atunci când îl zăresc pe adevăratul Jake Crowe. Este înconjurat de gaşca lui, care îi include pe Madison, Tessa şi pe colegul de cameră al lui Jake, Archer de Leon. Ultimul, cu zâmbetul lui de învingător, pielea măslinie şi buclele negre ultrafotografiate, este originar din însoritul Los Angeles şi face parte, practic, din lumea bună de la Hollywood. Pe când era copil, a jucat într-un spectacol de succes la care eu nu m-am uitat niciodată, dar despre care am auzit că era de o mediocritate patentată.

— Emma! se aude o voce care acoperă vacarmul colegilor mei de clasă.

O văd pe Pru în apropiere, făcându-mi semn cu mâna. Îşi face cu greu loc prin mulţimea mişcătoare ca să ajungă la mine, şi pentru o clipă mă întreb dacă aşa va fi viaţa pentru mine de acum înainte. Oamenii cărora le pasă de mine îşi vor face tot timpul griji că am nevoie de supraveghere ca un copil. Întrebându-se dacă moartea lui Oliver nu m-a afectat iremediabil. Şi nu s-ar înşela chiar în totalitate.

Pru ajunge lângă mine şi nu mă pot abţine să nu simt un sentiment straniu de déjà-vu.

— Am văzut-o, îi spun deodată.

— Pe cine? întreabă Pru.

— Pe clona ta, pe cine altcineva? Te-am prins cu minciuna, Pru. Era lângă lac chiar acum. Am văzut-o. Am aflat.

— Am vrut să-ţi spun, Emma. Jur că am vrut! Dar mesajul de la tutorele Clonelor ne cerea să nu le dezvăluim identităţile înainte...

— Nu sunt nebună! În fine, poate doar puţin. Dar dă-i drumul. Mor de curiozitate să aflu toate amănuntele.

Pru zâmbeşte.

— Îţi mulţumesc că nu mă urăşti. Este cel mai greu secret pe care l-am păstrat vreodată, mai ales faţă de tine.

— Deci ce are de gând? Care este *numele ei*? întreb în timp ce înaintăm încet către intrarea în capelă, urmând direcţia de mişcare a mulţimii.

— O cheamă Pippa, îmi spune Pru. Şi şi-a petrecut ultimele două săptămâni la fermă împreună cu noi.

— Două *săptămâni*?

— Îmi pare rău, spune Pru stânjenită. A fost un chin să nu te sun. A trebuit să-mi ascund telefonul în congelator ca să nu te sun.

— Deci *ăsta* e motivul pentru care n-am mai primit veşti de la tine de-o veşnicie!

Pru pare jenată.

— Ştiu! Îmi pare rău! Se opreşte. Pippa e grozavă, Emma. Chiar o plac şi cred că o să-ţi placă şi ţie.

— Aveţi acelaşi ADN. Ridic din umeri. Este *identică cu* tine. Sigur că o s-o iubesc. Ar fi un sacrilegiu dacă n-aş face-o.

Doi profesori încep să ne dirijeze să ne aşezăm într-o coadă dezordonată. Ţin în mână scanere de mărimea unui pix pe care le trec peste telefoanele de la mâinile fetelor din faţa noastră.

— Domnişoară Chance? Domnişoară Stanwick? Aparatele dumneavoastră? întreabă domnul Park, profesorul nostru de istorie americană, un tip prietenos şi bondoc.

Îi întind încheietura mâinii ca să poată trece scanerul peste telefonul meu, făcându-l inutil pentru orice altceva în afara convorbirilor în reţeaua din campus, trimiterea de mesaje către tatăl meu şi către alte câteva contacte aprobate în prealabil. Fără reţele de socializare, fără ştiri în flux continuu. Nimeni din această ţară nu cunoaşte numele Clonelor şi am fost înştiinţaţi că administraţia intenţionează ca lucrurile să rămână aşa. Chiar şi presa a fost obligată să nu spună nimic despre identităţile acestora, datorită legilor stricte privitoare la protecţia intimităţii minorilor. La urma urmei, nu sunt decât nişte puşti. Nu ei au cerut să fie clonaţi din ADN-ul altcuiva. Nu ei au cerut să fie expuşi în public. E normal ca intimitatea să le fie respectată.

— Ia-ţi adio de la cloud pentru următoarele nouă luni, se aude o remarcă inteligentă din spatele nostru.

Mă întorc şi o zăresc pe Tessa. E cu Madison. Sunt exact în spatele nostru.

— Parcă ne urmăresc, mormăi eu către Pru.

Din fericire, Madison nu m-a auzit, sau dacă m-a auzit, nu mă bagă în seamă.

— Nu pot să-mi facă una ca asta, se plânge ea. Site-ul meu are un milion

de fani. Cine o să-i mai întreţină cât timp lipsesc?

Pru se întoarce scurt cu faţa spre Madison şi îşi încrucişează braţele la piept.

— Eu, una, sunt mai mult decât bucuroasă să renunţ la telefon şi la viaţa on-line dacă asta înseamnă puţină intimitate pentru noii noştri colegi de clasă.

Tessa o fixează cu privirea pe Pru.

— Eşti deja de partea lor?

— Nu e de partea nimănui, o întrerup eu. Se *conformează cererii directorului nostru...*

— Domnişoară Huxley? Domnişoară Leroy? Aparatele dumneavoastră? insistă domnul Park.

Madison se încruntă, îşi trage telefonul de pe încheietura mâinii şi îl aruncă la picioarele bărbatului. Eu nici măcar nu mă ostenesc să-i răspund, iar Pru face la fel. Mă ia de braţ şi mă conduce în capelă.

— Ştiu că e ciudat, spune Pru după ce ne găsim locuri. Arată exact la fel ca mine. Înţeleg. Am fost tulburată când am întâlnit-o prima oară. Dar chiar este o persoană normală, exact ca noi.

— Defineşte normal, mormăi eu, urmărind cum înăuntru pătrund din ce în ce mai mulţi elevi, iar cei de clasa a noua se aşază pe rândurile din faţă.

Acum doi ani, am stat şi eu lângă Oliver într-una dintre acele bănci din faţă. El fusese cel mai bun prieten al meu încă din clasa a treia, când am devenit nedespărţiţi la câteva săptămâni după ce ne-am întâlnit. Eu şi Oliver ne-am înscris la Darkwood în acelaşi timp, am fost acceptaţi amândoi şi am bătut tot drumul din nordul Californiei până aici ca să începem împreună primul an. La vremea aceea fusesem sigură că viaţa mea începea, în sfârşit. Habar nu aveam că acela era începutul sfârşitului.

— Nu era singură, îi şoptesc lui Pru. Am mai văzut două. Clona Tessei şi a lui Jake. Ce e cu celelalte trei? Ştii cine sunt?

Nu aduc vorba şi despre clona lui Madison. Cine ştie dacă chiar există cu adevărat. Poate că a inventat întreaga poveste ca s-o impresioneze pe Tessa.

Pru clatină din cap.

— Acum două luni am primit o scrisoare în care ni se spunea despre Pippa. Părinţilor mei chiar nu le-a venit să creadă. Auziserăm toate poveştile de la ştiri despre Clone – relatările despre încurcătura făcută în laborator, toată tărăşenia. Cu excepţia faptului că nu ne-am închipuit niciodată că una dintre ele era clona *mea.* Când am aflat, părinţii mei au invitat-o la fermă. Atunci a apărut Pippa acasă la noi, cu două săptămâni în urmă. Singură.

— Şi nu v-a spus cine sunt celelalte Clone? A crescut împreună cu ele, nu-i aşa? o presez eu în timp ce directorul Ransom înaintează spre podium.

Pru ridică din umeri.

— Era atât de agitată atunci când ne-a cunoscut, încât n-am vrut să fim indiscreţi.

— Bine aţi revenit, elevi de la Darkwood! răsună de pe podium vocea puternică a directorului Ransom. Sunt încântat că vă aflaţi cu toţii aici.

Zâmbeşte către noi, părând într-o dispoziţie mult mai bună decât atunci când l-am văzut discutând cu familia Huxley. Mă întreb cât de dificilă a fost această zi pentru el. Până la urmă, el a fost cel care le-a acordat sprijinul său Clonelor şi le-a invitat la Darkwood, în ciuda controverselor iscate în jurul naşterii lor.

Directorul Ransom îşi continuă discursul.

— Fie că studiaţi deja aici, sau că vă începeţi acum cariera şcolară la Darkwood, vă urez bun venit! Vă aflaţi cu toţii aici pentru că sunteţi deosebit de inteligenţi. Iar talentul vostru se manifestă în multe direcţii. Printre elevii noştri se numără atleţi de clasă mondială, muzicieni clasici, scriitori deja publicaţi şi chiar şi un actor de succes la Hollywood.

Ca la comandă, Archer se ridică şi face o mică reverenţă.

— Mă bucur să reprezint şcoala, domnule, spune el înainte de a se aşeza din nou pe locul lui.

Elevii izbucnesc în aplauze şi râd înfundat, amuzaţi de bravada lui Archer. Apoi liniştea se aşterne din nou peste noi.

— Unii dintre voi provin din familii care au trecut prin sălile noastre generaţii la rând. Stră-străbunicii voştri şi stră-străbunicile voastre probabil că au mers pe aceste holuri cu mândrie, iar acum voi aveţi aceeaşi onoare şi acelaşi privilegiu. Aveţi ocazia să vă ridicaţi la aşteptările lor. Sau, aş putea spune, să le depăşiţi. Categoric, cei mai mulţi dintre voi vor încerca acest lucru.

Zâmbetul de pe buzele directorului dispare.

— Elevii mai vechi ştiu că pentru a înregistra progrese la Darkwood nu trebuie să vă lăsaţi calităţile să lâncezească. Trebuie să obţineţi rezultate. Trebuie să reuşiţi. Trebuie să excelaţi.

Aprob din cap şi, fără să vreau, simt cum creşte în mine un val de nerăbdare. Nu pot să neg că Ransom a exprimat perfect esenţa lucrurilor care contează pentru el şi noi toţi.

— Sunt conştient de importanţa zilei de astăzi şi de faptul că sunteţi cu toţii nerăbdători să trec mai departe la restul programului nostru. Dar înainte de a o face, nu ar fi înţelept din partea mea dacă aş trece superficial peste implicaţiile acestei zile extraordinare din istoria şcolii şi a naţiunii noastre.

Ransom se opreşte, iar eu observ cum toţi cei din jurul meu se îndreaptă

în scaune şi devin un pic mai încordaţi. Nu suntem nerăbdători să auzim ce are de spus; suntem flămânzi.

— Cei şase elevi care se vor alătura astăzi clasei a unsprezecea sunt deosebit de inteligenţi şi de talentaţi, ca şi voi. Nu trebuie să vă îndoiţi că nu s-au ridicat la înălţimea standardelor de la Darkwood, unde au fost admişi în urma unor examene trecute cu mare succes. Faptul că aceşti elevi provin dintr-un mediu diferit de al vostru, iar existenţa lor este un fenomen ştiinţific neobişnuit nu au nicio influenţă asupra modului în care vor fi trataţi în această şcoală. Merită toată consideraţia şi respectul în ceea ce priveşte siguranţa şi intimitatea lor. Presa a fost de acord să le păstreze secretă identitatea până când vor împlini optsprezece ani, asta dacă ei nu se hotărăsc să se exprime înainte asupra acestui lucru. Dacă vreo persoană de la Darkwood dezvăluie public identitatea acestora în orice mod, acesta va constitui un motiv de exmatriculare imediată. În plus, vor exista consecinţe juridice serioase.

Toată lumea trage aer în piept. Ransom ne cerea să protejăm Clonele de lumea exterioară.

— Şi acum să începem ceremonia de înmânare a cheilor, spune Ransom. Domnule Park?

Domnul Park urcă repede pe podium, ţinând o cutie de trabucuri în mână. Cutia este închisă, cu încuietoarea cromată şi strălucitoare bine ferecată, dar eu ştiu ce se află în interiorul ei: şase chei de aur demodate, ca acelea folosite pentru a descuia uşile camerelor de la Darkwood cu sute de ani în urmă.

Mâna îmi zboară la gât, unde am legată cu un şnur o cheie asemănătoare celor din cutie. Programată să deschidă uşa de la intrarea în Chiparos şi uşa camerei mele, cheia este citită de un senzor implantat în mânerul de deschidere a uşilor şi îmi verifică identitatea prin contactul cu pielea. Fiecărui nou elev de la Darkwood i se dă o cheie în prima zi de şcoală, împreună cu o avertizare de rău augur. Cheile nu pot fi înlocuite.

— În această cutie se află şase chei ale şcolii, explică Ransom. Fiecare dintre ele îi aparţine unui elev nou de clasa a unsprezecea de la Darkwood. Fără îndoială că ştiţi că transferurile de elevi la Darkwood, deşi neobişnuite, nu sunt ceva nemaiauzit. Totuşi, prezenţa a şase elevi noi în clasa a unsprezecea este chiar un record, unul ce necesită o oarecare creativitate din partea comitetului nostru de primire. Dar nu vă faceţi griji, niciunul dintre voi nu va rămâne să doarmă pe afară, adaugă directorul Ransom, provocând zâmbete printre elevi.

Domnul Park deschide cutia dând la iveală cele şase chei.

— Cei din primul an vă veţi primi cheile imediat după această adunare,

aşa că fiţi buni şi rămâneţi la locurile voastre. Când veţi primi cheia, puneţi-o la gât şi n-o scoateţi de acolo în primele douăsprezece ore, pentru a lăsa timp programului de computer să se iniţializeze. Şi acum, prima cheie.

Pru întinde mâna şi o apucă pe a mea, înfigându-mi unghiile în palmă când mă strânge. Nu ştiu dacă este încântată ori emoţionată pentru Pippa, sau, pur şi simplu, îşi dă seama cât de important este momentul.

— Bine ai venit la Darkwood, Jago Gravelle! Te rog să vii aici să-ţi iei cheia.

Trei sute cincizeci şi şapte de gâturi se întind să urmărească prima Clonă care iese din primul rând de bănci din capelă. Probabil că acolo s-au aşezat Clonele.

Băiatul se apropie de directorul Ransom. Este clona lui Jake pe care am văzut-o lângă lac – băiatul cu părul negru şi cu expresia împovărată a feţei. Aud un râs înfundat venind dinspre banca unde stă adevăratul Jake. Fără îndoială că prietenii lui îi dau ghionturi cu coatele. Nu-i pot vedea faţa lui Jake. Mă întreb dacă afişează zâmbetul lui obişnuit, şi dacă da, cât de forţat este acest zâmbet.

Jago îi strânge mâna lui Ransom, apoi se apleacă pentru ca domnul Park să-i poată pune şnurul cu cheia la gât. Eu expir, fără să-mi dau seama că-mi ţinusem răsuflarea. *Ştiai de clona lui Jake. Băiatul ăsta, Jago, nu e o surpriză.*

— Jago Gravelle, continuă Ransom, repetă după mine. Promit că voi fi devotat Academiei Darkwood. Jur să susţin cele patru principii fondatoare ale şcolii: loialitate, excelenţă, integrare, identitate.

Jago repetă jurământul cu încredere. În clipa în care termină, masa de elevi izbucneşte în aplauze şi discuţii.

— Are accent britanic? şoptesc eu.

Pru aprobă din cap.

— Aşa are şi Pippa. Bănuiesc că toţi au. Al ei este fermecător, dar al lui Jago e de-a dreptul excitant, nu?

Eu cu siguranţă nu m-am aşteptat la acest accent. *Dar, bineînţeles, el nu a fost crescut în America. A crescut pe vreo insulă izolată undeva în mijlocul oceanului.* E logic să nu semene cu noi ceilalţi.

În continuare, directorul Ransom o prezintă pe clona Tessei, iar eu observ în sinea mea că în timp ce toate Clonele sunt în clasa a unsprezecea, originalele sunt un amestec de clasa a douăsprezecea şi unul de clasa a unsprezecea – Pru. Probabil din cauza modului în care cad zilele lor de naştere şi a faptului că toate Clonele sunt cu cel puţin nouă luni mai tinere decât originalele. Ziua de naştere a lui Pru cade în octombrie, aşa că asta explică de ce clona ei este în clasa a unsprezecea şi nu a zecea. Pun pariu că ziua de naştere a clonei este în jurul lunii iulie.

— Bine ai venit la Darkwood, Theodora Gravelle! spune Ransom.

Fata înaintează ezitând, ca şi când nu s-ar simţi bine în propria ei piele. Instinctiv, o caut pe Tessa din ochi. O localizez la trei rânduri în faţa mea. Madison stă chiar alături de ea şi îi şopteşte la ureche. Mă întreb dacă Madison e supărată că Tessa nu i-a spus de clona ei în această dimineaţă când s-au întâlnit pe aleea de la şcoală.

Theodora Gravelle repetă şi ea angajamentul şi primeşte cheia, întorcându-se la locul ei cu aceeaşi lipsă de ceremonie ca la venire. În capelă nu mai domneşte tăcerea. Elevii nu se pot abţine să nu murmure. O clonă a lui Jake. Una a Tessei. *Cine mai urmează?*

— Numele lor încep cu aceeaşi literă, îmi şopteşte Pru. Ai observat? Tessa şi Theodora. Jake şi Jago. Prudence şi Pippa. Am crezut că ale noastre au fost o coincidenţă, dar acum... e ca şi când cineva ar fi plănuit lucrurile în felul ăsta.

Eu nu observasem, dar are dreptate. Cel care le-a dat numele Clonelor – oricine ar fi el – probabil că şi-a dorit ca ele să aibă o legătură în plus cu cei din care se trăgeau. Cu cei după care erau *copiaţi.* Chiar şi numele lor amintesc de faptul că au acelaşi ADN cu o altă persoană.

Şi pentru că tot venise vorba de Pippa, directorul Ransom o prezintă pe clona lui Pru – Pippa Gravelle.

— Ştiu că e clona ta, dar tot sunt uimită de cât de bine seamănă cu tine, spun eu puţin copleşită.

— Dacă m-aş deranja să mă machiez şi să mă pieptăn, glumeşte Pru.

Îi face semn cu mâna clonei sale şi ridică degetul mare în sus.

Urmează clona numărul patru, copia lui Archer de Leon. În timp ce clona lui înaintează încet spre podium, îi zăresc pe prietenii acestuia bătându-l pe spate, ceea ce mi se pare ciudat. Archer n-a *făcut* nimic ca să devină donatorul unei mostre de ADN pentru altă fiinţă, dar asta nu e nimic nou. El câştigă premii în viaţă pentru simplul fapt că există.

Clona lui Archer se numeşte Ansel şi deşi arată la fel de bine ca originalul, aici se opreşte orice asemănare. Ansel îşi târăşte picioarele anevoios ca să ajungă lângă domnul Park. Stă cu spatele la noi în timp ce repetă angajamentul de la Darkwood, pe care îl mormăie atât de încet încât nu auzim niciun cuvânt. Este în mod evident timid, sau cel puţin suferă de trac în faţa publicului. Oricare ar fi situaţia, nu ajută nici faptul că majoritatea fetelor din capelă chicotesc la vederea lui. Chiar şi celor mai strălucite eleve din America li se înmoaie genunchii în prezenţa lui Archer. Pentru ce lucrurile ar merge altfel cu Ansel, care este la fel de arătos, chiar dacă uşor stângaci?

Directorul Ransom prezintă următoarea clonă, iar eu mijesc ochii ca să

văd mai bine. Păr blond. O faţă cunoscută, simetrică... Nu poate fi decât Madison. Aşadar, aceasta spunea adevărul. Are o clonă. Dar nu a susţinut oare că nu va veni la Darkwood? Că familia ei i-a plătit clonei să dispară, pentru că dacă ar fi urmat cursurile acestei şcoli şi opinia publică ar fi aflat, ar fi fost o sinucidere politică pentru doamna Huxley? Pe de altă parte, Ransom a spus că va prezenta şcolii şase Clone, nu cinci. După cum arată lucrurile, clona lui Madison s-a înscris până la urmă la Darkwood.

Mă întorc să o privesc pe Madison cea originală şi înţeleg din expresia feţei ei că se simte trădată. Sare brusc în picioare. Tessa o apucă de braţ şi o trage înapoi în bancă. Privirea mi se întoarce la clona lui Madison. Directorul Ransom o prezintă sub numele de Maude, şi deşi are întipărită pe faţă aceeaşi expresie cu buzele strânse ca a lui Madison, privirea ei e diferită. Goală. Aproape rănită. Cu toate acestea, are o atitudine aprigă şi hotărâtă. Când Maude depune jurământul, este încrezătoare. Nu zâmbeşte, nici măcar puţin.

Pru şuieră printre dinţi:

— Îmi pare rău pentru ea. Probabil că Maude habar n-are că originalul ei este, ei bine, este un soi de ticăloasă.

Maude se apleacă să-şi primească cheia, iar eu mă întreb cum m-aş simţi în locul ei. Cum m-aş simţi dacă aş fi una dintre aceste clone, a căror existenţă este un experiment, care au fost lăsate aici la Darkwood numai pentru ceea ce poate fi caracterizat în sine drept un experiment social bizar?

— Iar acum, continuă directorul Ransom, ultimul dintre noii noştri elevi. Bine ai venit la Academia Darkwood, Levi Gravelle! Te rog să vii aici să-ţi primeşti cheia.

— Unde e? murmură Pru.

Ne lungim gâturile să vedem mai bine personajul care înaintează spre podium. Din unghiul în care mă aflu, nu reuşesc să-l văd prea bine. Nimic din fizicul şi statura lui nu-mi sare în ochi în mod deosebit. Este cam de înălţime medie şi are un păr destul de lung care îi acoperă partea feţei pe care o văd. Îmi încordez privirea să-i zăresc trăsăturile, moment în care simt cum Pru se crispează lângă mine. Mă prinde de braţ şi mă strânge tare – prea tare.

— Au, şoptesc, întorcându-mă cu faţa spre ea. De ce...?

Pare şocată. Uimită. Ca şi când ar fi văzut o fantomă. Mă întorc nedumerită cu faţa spre podium.

Băiatul se înclină ca să-şi primească cheia pe care domnul Park i-o pune de gât. Nu reuşesc să îmi dau seama care este elevul după care a fost clonat. Păr şaten, statură medie – poate fi clona a numeroşi băieţi din clasa a unsprezecea sau a douăsprezecea. Numai atunci când se îndreaptă reuşesc să-i văd faţa.

Şi este a lui Oliver.

LEVI

Clona – cea cu faţa lui Oliver – recită jurământul, promiţând să fie devotat Academiei Darkwood. Îi strânge mâna lui Ransom, apoi domnului Park. Zâmbeşte către amândoi, în timp ce domnul Park închide cu zgomot capacul cutiei metalice. Văd toate aceste lucruri petrecându-se, dar este ca şi când aş privi printr-o lentilă din direcţia nepotrivită. Văd cum se desfăşoară lucrurile, dar nu-mi vine să cred.

Băiatul este Oliver – doar că nu este el. Este şi nu este. Mă trezesc că încerc să găsesc o logică în toate aceste lucruri. Dar nu reuşesc.

Clona are bărbia lui Oliver. Are bretonul lui moale, nasul bine cunoscut, zâmbetul lui foarte încrezător. Are toate trăsăturile pe care le are – *le avea* – Oliver.

Numai că nu are nicio amintire. Nimic din *lucrurile* pe care vieţile noastre le aveau în comun, din lucrurile care făceau din noi *noi.* Băiatul ăsta nu are niciunul dintre ele; nu cunoaşte niciunul dintre ele. Pentru că Oliver este mort, iar acesta, în mod cât se poate de sigur, nu este el. Această persoană este un ambalaj al celui mai bun prieten al meu. Identic pe dinafară, dar nu şi pe interior. Nu are cum să ştie că Oliver şi cu mine ne-am petrecut clasa a opta urmărind fiecare ecranizare de pe lista Institutului American de Film cu cele mai bune 100 de filme americane, începând cu *Cetăţeanul Kane* şi încheind cu *Ben-Hur.* Nu are cum să ştie că Oliver mă înţelegea atât de bine încât nu a trebuit să întrebe niciodată cum mă simţeam. Tipul ăsta n-are cum să ştie nimic din toate aceste lucruri.

Oliver are o clonă.

Este imposibil. Şi totuşi, puştiul ăsta stă aici, în faţa mea, la fel de real ca şi restul Clonelor.

— Ştia cineva? întreabă Pru, şi vocea ei sună înăbuşit. Părinţii lui Ollie nu au pomenit nimic, nu-i aşa? La înmormântare, sau...?

Eu clatin din cap în semn că nu.

Restul adunării e o ceaţă pentru mine.

Privirea îmi este lipită de această Clonă, acest *non*-Oliver, acest Levi care li se alătură celorlalţi.

— Înainte de a încheia ceremonia de înmânare a cheilor pentru cei din primul an, spune directorul Ransom, cu o voce care îmbracă un ton solemn, aş vrea să-mi arăt aprecierea pentru viaţa unui elev care nu mai este printre noi. Vă rog să ţinem un moment de reculegere pentru un membru iubit al

comunităţii noastre, Oliver Ward. Creator de film talentat, coleg devotat, Oliver ne va lipsi cu adevărat. Deşi acesta a murit la începutul verii, întoarcerea la şcoală ar putea să vă declanşeze nişte sentimente complicate, dată fiind absenţa lui. Din acest motiv, specialiştii în psihoterapie vor fi aici în prima săptămână de şcoală, iar noi vom ţine, în cele care vor urma, un seminar având ca temă prevenirea sinuciderii, pentru a putea conştientiza mai bine semnalele ce anunţă acest comportament, care este pe locul trei în ceea ce priveşte cauzele morţii printre adolescenţi – o tragedie devastatoare. Vă rog să fiţi conştienţi că noi – profesorii, administraţia şi toată lumea de la Darkwood – vă stăm la dispoziţie dacă simţiţi nevoia să vorbiţi. Iar acum să păstrăm un moment de reculegere în memoria lui Oliver.

Simt cuţitul zimţat cum pătrunde încet în pieptul meu. Privesc în jur către toţi ceilalţi trei sute cincizeci şi şapte de colegi ai mei care îşi înclină capetele în semn de omagiu tăcut pentru Oliver. Dacă pun la socoteală şi Clonele, trei sute şaizeci şi trei. Din locul în care stau nu le pot vedea, totuşi presupun că urmează instrucţiunile directorului Ransom. Mă întreb ce face *el.* Mă întreb dacă Levi apreciază ironia momentului. El este prezentat şcolii, apoi ne amintim de Oliver, care a părăsit-o. Pare o glumă crudă. Îi apreciez pe psihoterapeuţi şi măsurile pe care le ia şcoala pentru a preveni şi alte astfel de tragedii, dar ce i-aş putea spune unui biet terapeut care nu este în cunoştinţă de cauză? Cel mai bun prieten al meu a murit, dar o să mă descurc? Clona lui este aici şi îl înlocuieşte?

După un minut, Ransom pune capăt momentului de reculegere. Şaizeci de secunde. Atât valorează viaţa lui Oliver? Oliver, care a fost singurul copil care a vorbit cu mine în clasa a treia când eram nou-venită la şcoala elementară din California. El a fost băiatul care stătea cu mine la masă şi îmi dădea jumătate din sandviciul lui cu unt de arahide şi banane. Îmi cunoştea cea mai mare temere din viaţă – că toată lumea mă va părăsi. Ştia că dacă mi-ar fi luat foc casă, primul lucru pe care l-aş fi salvat ar fi fost vechiul album cu amintiri de familie al mamei. Moartea lui Oliver a fost un şoc la fel de mare pentru mine, ca pentru toată lumea de altfel. N-au existat niciun fel de indicii vizibile care m-ar fi putut avertiza, deşi mă învinuiesc de atunci în fiecare zi şi mă întreb dacă nu mi-a scăpat ceva care l-ar fi putut salva.

— Elevii noi sunt rugaţi să-l urmeze pe domnul Park pe ieşirea din lateral a capelei pentru a-şi primi repartizările în camere, îi îndrumă directorul Ransom.

Urmăresc cum Clonele se înşiră în spatele domnului Park, cu Maude în frunte şi cu Levi încheind şirul. De-abia înregistrez ce mai spune Ransom, ne dă doar nişte instrucţiuni banale pentru restul zilei, îndemnându-ne să ne

despachetăm lucrurile şi să ne prezentăm la cină. Ne punem în mişcare în timp ce eu îmi croiesc drum pe lângă colegii mei de clasă. Trebuie să ies de acolo cât mai repede este omeneşte posibil. În jurul meu, elevii analizează cele întâmplate la adunare. Unii îl fac pe Ransom radical fiindcă a invitat Clonele la Darkwood. Unii îl numesc înţelept şi progresist. Alţii spun că e un vizionar. Iar alţii că e doar nebun.

Mă lupt să străbat spaţiul dintre rânduri, strecurându-mă pe lângă grupurile de colegi de clasă. Aud că mă strigă Pru, dar nu mă opresc. Eu am o misiune.

Să ies afară. La aer.

Îmi croiesc drum pe lângă Jake Crowe, apoi pe lângă Madison, care spumegă şi spune că clona ei va plăti pentru faptul că a apărut aici, când părinţii ei i-au spus în mod clar să nu facă asta.

Ajung, în sfârşit, afară şi mă bucur de aerul proaspăt de Vermont ce îmi pătrunde în plămâni când îl trag cu nesaţ în piept. Atunci o zăresc pe Maude – clona lui Madison – vorbind încet cu Jago. Acesta, care este cam cu treizeci de centimetri mai înalt decât ea, se apleacă şi o sărută.

Oare formează un cuplu? Sunt surprinsă. M-aş fi gândit la Clone mai degrabă ca la nişte fraţi. Dar acum îmi dau seama că este o presupunere ridicolă. De ce nu ar forma cupluri? Nu sunt înrudiţi genetic între ei. Şi cu diversele lor culori de păr şi nuanţe ale pielii, ce sunt un indiciu al moştenirii unui ADN din familii diferite, n-ar putea să pară *deloc* fraţi înrudiţi genetic. Singurul lucru pe care îl au în comun este accentul lor britanic – datorat faptului că au crescut în izolare – şi copilăria petrecută împreună.

Archer şi Ansel stau împreună în dreapta mea. Ansel pare atât de stângaci alături de dublura lui. Puştii roiesc în jurul lor, cel mai probabil pentru a se apropia de Archer. Nu mă opresc să mă uit, ci o iau la fugă. Bag mâna adânc în buzunar scotocind după pastila mea, o îndes în gură şi o înghit cu greu.

Oliver are o clonă. Oliver, care a murit cu mai puţin de trei luni în urmă, are o copie ADN fidelă. Iar copia se află aici, la Darkwood, purtând faţa lui Oliver, ca şi când ar avea toate drepturile să facă acest lucru. Plimbându-se încoace şi încolo în corpul lui Oliver, este amintirea vie, care respiră, a tot ceea ce am pierdut eu.

Mă îndrept în goană către celălalt capăt al Lacului Negru, lăsându-mi în urmă colegii, dar şi Clonele. Cerul îşi schimbă culoarea de la albastru la cenuşiul unei vânătăi vechi când ajung într-un luminiş cu iarbă; picioarele mi se împleticesc şi o las mai moale. Nu am nicio idee cât am alergat, poate câteva minute, poate mai mult. Ocolesc lacul şi o iau înapoi către capelă, încercând să mă liniştesc şi să respir adânc. Atunci îmi dau seama că nu sunt singură. Mai e şi altcineva aici.

Rămân nemişcată şi mi se ridică părul pe ceafă.

De după un stejar apare o siluetă.

E Levi.

Vederea lui aici şi acum mă izbeşte în plin.

Aş vrea să-l pot trage către mine, să-i simt respiraţia pe gâtul meu, să-l ţin în braţe, să las căldura lui Oliver să mă învăluie. Numai că totul ar fi un fals. Un subterfugiu. O înşelătorie.

Această persoană, acest *Levi,* mă priveşte în ochi. Cămaşa albă pare mare pe trupul lui musculos. E mai atletic decât era prietenul meu. Oliver era zvelt şi subţire. Băiatul ăsta e robust. Corpul lui este puternic. Sunt deosebiţi, şi totuşi sunt dureros de identici.

Îi privesc fix faţa şi este un calvar, dar nu-mi pot desprinde privirea de la ea.

— Nu-mi spune, rosteşte cu accentul lui britanic ce pare atât de nepotrivit în gura lui, gura lui *Oliver,* că arăt exact ca el.

POZIŢIA ÎN IERARHIE

— Semăn ca două picături de apă cu cel mai bun prieten al tău, Oliver, nu-i aşa? întreabă Levi atât de relaxat, ca şi când n-ar şti cât de dureroase sunt cuvintele lui. Semăn leit cu un mort... Îmi pare rău. Mi-a scăpat.

Înainte de a mă putea stăpâni, întind mâna şi-l pălmuiesc pe Levi peste faţa lui Oliver. La urma urmei, i-a furat-o. Nu-i aparţine. Nu poate fi a lui.

Cu coada ochiului observ un grup de colegi care s-au adunat în jurul nostru. Nu sunt surprinsă că avem spectatori. Puştii de la Darkwood se adună precum moliile la lumină când e vorba despre ceva spectaculos. Nu ştiu cum ne-au descoperit atât de repede şi nici nu-mi pasă. Mă simt copleşită de ceva – furie, sau mânie, sau nebunie. În ciuda celor care ne înconjoară, sar la Levi şi îl zgârii, îl împing, încercând să-i sfâşii faţa. El mă împinge, iar eu mă împleticesc câţiva paşi în spate.

— Te urăsc, îi arunc aşa cum stau încovoiată, încercând să-mi recapăt suflul.

Cuvintele sună copilăresc şi patetic, ştiu asta, dar sunt tot ce am.

Levi mă priveşte scrutător, ca pe un specimen ciudat.

— Emiţi întotdeauna judecăţi pripite despre oamenii pe care abia i-ai întâlnit? Sau e vorba doar despre mine?

— Doar despre tine, răspund, lăsând ochii să-mi alunece asupra mulţimii.

Nu-i cunosc pe majoritatea copiilor, dar reperez feţele Theodorei, a lui Maude şi a lui Jago. Ştiu că sunt ei după modul cum sunt îmbrăcaţi şi după expresiile lor serioase şi grave.

— Levi, îl avertizează Maude cu o voce autoritară şi stăpânită.

Însă Levi nu se uită în direcţia ei. Privirea lui nu se dezlipeşte de pe mine.

— Nu vreau să te văd, îi spun într-un final.

— Atunci pleacă. Levi ridică din umeri. Mă îndoiesc că îi va păsa cuiva.

Face un gest către cei din jurul nostru, ca şi când aceştia ar fi bine veniţi să-i confirme spusele.

— Nu cred că m-ai înţeles, spumeg eu. Nu poţi sta aici. Nu te poţi plimba pe aici cu faţa aia. Nu e corect.

Colţurile gurii lui se ridică. Levi chicoteşte uşor. Este greu de înţeles cum pot iubi şi urî simultan şi atât de mult o faţă.

— Dacă îmi ceri să port o cagulă de schi, verifică regulamentul de la Darkwood, spune Levi. Pagina o sută treizeci şi şapte. Codul pentru îmbrăcăminte. Al doilea paragraf, rândul patru. Este interzis obiectul

numărul douăzeci şi doi: cagule de schi sau alte măşti care acoperă faţa.

Este interzis obiectul cu numărul douăzeci şi doi? Puştiul ăsta vorbeşte serios?

— Chestia asta nu este în codul pentru îmbrăcăminte. Ai inventat-o tu.

— Poţi s-o dovedeşti, Emma? Pe deasupra, o cagulă de schi este în mod sigur nepotrivită pentru uniforma de clasă, fie că este interzisă sau nu de codul pentru îmbrăcăminte.

— Nu-ţi cer să porţi o cagulă de schi. Îţi cer să dispari. Nu vreau să te văd sau să te mai aud vreodată. Aşa că, dacă trebuie să te ascunzi în întuneric, sau să părăseşti această şcoală, sau să te arunci în prăpastia de la Capul Hades, fă orice vrei tu. Numai să nu existi.

Plec. Fără să arunc măcar o privire în urmă spre Maude, sau spre Theodora, sau Jago, sau altcineva, mă îndepărtez. Aud şoapte. Unii puşti spun că mi-am pierdut minţile. În timp ce alţii nu mă învinuiesc că mi-am ieşit din fire.

— Levi ăsta e lipsit de inimă, şopteşte o fată către prietenii ei în timp ce eu îmi fac loc pe lângă ea, luptându-mă din greu să-mi stăpânesc lacrimile. Cum poate fi cineva atât de inuman?

Alt grup de elevi crede că Clonele au fost maltratate, sau supuse torturii psihice, sau cel puţin spălate pe creier.

— I-aţi văzut pe ăştia doi care seamănă cu Jake şi Madison? Formează un cuplu, remarcă un băiat înalt şi slab. Au crescut ca o familie. E ceva nefiresc, dacă mă întrebi pe mine.

Trebuie să scap de acolo. Plec spre camera mea, unde pot fi singură. Până când ajung la Chiparos, aproape că s-a lăsat întunericul. Mă urc în pat.

— Dash, sună-l pe tatăl meu, te rog.

Vocea lui Dash răsună când răspunde:

— L-am sunat pe tatăl tău, dar nu este disponibil.

— Surprinzător, mormăi eu.

— Emma, vrei să-i las un mesaj?

Fac o pauză ca să îmi pun gândurile în ordine. Oricum, ce vreau să-i spun tatălui meu? Ce ar putea face în legătură cu toată chestia asta? În legătură cu Levi? În legătură cu orice?

— Sigur. E-n regulă. Mă înfăşor în pătură. Tremur. Dragă tată. Mesajul ăsta o să ţi se pară o tâmpenie, aşa că trec direct la subiect. Am senzaţia că Oliver a murit din nou astăzi. Are o clonă. O copie. Un tip numit Levi. Oh, la dr... să nu spui nimănui. Îţi aminteşti că am semnat Acordul de Confidenţialitate înainte de începerea şcolii? Trebuie să păstrăm secretă identitatea Clonelor. Oricum, sunt sigură că o să-mi spui să fiu tare, dar nu pot... Pot să vin acasă? Te rog să-i mulţumeşti lui Genevieve că mi-a pus

papucii în bagaj. Te iubesc, Emma.

— Oliver are o clonă? se amestecă Dash. Oh, Emma. Când ai aflat? Cum s-a întâmplat?

— Dash, îl întrerup eu cu mai multă forţă decât mi-aş fi dorit. Chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

— Sigur, Emma, nu vreau să fiu indiscret. E o veste neaşteptată. Sunt multe lucruri de procesat aici. Trebuie să recunosc că acest lucru îmi provoacă tristeţe.

Grozav. Până şi telefonului meu îi pare rău pentru mine. Nu-mi aduc aminte când s-a întâmplat prima oară, dar, în ultima vreme, Dash a început să arate din ce în ce mai multă compasiune, fiind chinuit de o mulţime de sentimente asemănătoare celor omeneşti. Probabil că totul face parte din programul său, dar totuşi mă bizui pe el să-mi fie un punct de sprijin solid. Nu sunt sigură că-mi place această nouă versiune îmbunătăţită a robotului meu.

— Mulţumesc, Dash. Oftez. Asta e tot.

Mai înghit o pastilă şi mă culc, deşi este numai şase seara, şi printr-un miracol sau poate pentru că doctoriile îşi fac treaba, nu visez.

În seara aceea, în sala de mese, ei stau împreună: Jago, Ansel, Maude şi Theodora. Bineînţeles că e şi Levi acolo. Nu-i văd faţa în timp ce Pru mă conduce prin cantină, dar simt un foc lăuntric ştiind că este acolo.

Exact pentru asta am vrut să rămân în camera mea, în pat, cu uşa bine închisă. Dar Pru m-a trezit după un somn scurt de o jumătate de oră şi m-a târât la sala de mese.

— Nu puteai să mă laşi, pur şi simplu, să rămân în pat până mâine-dimineaţă?

O urmez pe colega mea de cameră către coada de la mâncare şi parcă am plumb în picioare. O dată adormisem şi eu cu adevărat, fără să mă perpelesc. Aş fi putut să prind chiar două ore întregi de somn înainte de a mă trezi lac de transpiraţie aşa cum se întâmplă tot timpul, cu gândul la Oliver... iar acum la Levi.

— Nu, răspunde Pru. În seara asta vor anunţa clasamentul. Nu pot să te las să dormi într-una dintre cele mai importante seri din cariera ta de liceană.

— Asta spui tu, îi dau eu replica urmată de un oftat. Bineînţeles că are dreptate. Această seară este foarte importantă pentru cei din clasa a unsprezecea. O să ne aflăm poziţia în ierarhie şi dacă vom face parte din Grupul celor Zece.

— Şi să mă scuzi că îmi pasă de tine, adaugă Pru, dar trebuie să mănânci. Hai, vino să ne luăm nişte friptură in vitro.

Cantina de la Darkwood te poartă înapoi în alte vremuri şi într-o altă lume. Spaţiul rectangular este brăzdat de mese mari din lemn, cu câte un candelabru ce atârnă deasupra fiecăreia. Singura zonă din încăpere care nu pare a avea o mie de ani este un spaţiu vizual multifuncţional de doi metri şi jumătate pe doi metri şi jumătate, care se află sus pe peretele opus, unde sunt proiectate ştiri ce reprezintă principala noastră legătură cu lumea exterioară când suntem în campus. Bineînţeles că tot ce apare acolo este cenzurat de Ransom. El decide ce trebuie să vedem şi ce nu, aşa că sunt sigură că reportajul care rulează acum – o trecere în revistă cu privire la sosirea Clonelor la Darkwood, sau cât de puţine lucruri ştie lumea despre asta – a fost verificat cu mare grijă.

Îmi desprind privirea de la ştiri şi mă aşez la coadă la bufet. Meniul de astăzi: lasagna sau tocană, amândouă cu carnea in vitro amintită de Pru. Poate că este promovată ca fiind mai ieftină şi mai moale de vreme ce este dezvoltată în laborator, dar cu siguranţă nu este mai gustoasă. Când întind mâna să-mi iau un castron, aud fără să vreau două fete din clasa a noua vorbind pe un ton scăzut în spatele meu despre faptul că am fost cea mai bună prietenă a lui Oliver Ward şi despre modul în care am atacat-o pe clona lui.

Mă întreb dacă Levi mă vede. Nu s-a întors şi nici nu dă semne că ar şti că sunt aici. Oare Maude şi Theodora l-au avertizat cu privire la prezenţa mea? Sper că au făcut-o şi sper ca el să se simtă rău din pricina asta.

— Spune-mi dacă pot face ceva pentru tine, mi se adresează Pru, punând – şi cu lingura lasagna în farfurie. Ştii tu... să te ajut.

— Mulţumesc, dar nu-mi trece nimic prin cap. Numai dacă nu poţi rearanja atomi. Mai exact, atomii de pe faţa cuiva.

— Nu cred că vom ajunge să facem o onoare atât de mare fizicii, îşi cântăreşte ea cuvintele. Dar pot să-mi verific programa.

Îi adresez un zâmbet forţat prietenei mele.

— Mulţumesc. Hei, îi spun, dornică să schimb subiectul, unde este Pippa?

Nu am văzut clona lui Pru alături de celelalte. Privirea mi se întoarce către masa lor şi am dreptate. Nici urmă de Pippa.

— A vrut să stea cu mine. Cu noi. Eşti de acord? mă întreabă Pru.

Ridic din umeri.

— Sigur.

Nu-i spun lui Pru că sunt nerăbdătoare să vorbesc cu Pippa şi să aflu cât de mult seamănă între de ea şi colega mea de cameră. Nu ca înfăţişare, evident, pentru că am văzut-o deja pe Pippa şi ştiu că ea şi Pru sunt identice, cu excepţia câtorva mici deosebiri. Dar cât de asemănătoare sunt personalităţile lor? Preocupările lor? Obiceiurile lor? Scrutez încăperea în

căutarea Pippei, iar privirea mi se opreşte din nou asupra mesei Clonelor. Numai că acum observ că nu sunt singura care priveşte intens în acea direcţie. Puştii de la aproape fiecare masă sunt cu ochii pe ele, deşi mulţi încearcă să nu arate acest lucru. Cu Clonele aşezate aşa una lângă alta, este ca şi cum Darkwoodul ar fi dobândit un al doilea *grup,* ce se distinge clar în mulţimea de elevi. Originalele lor – Madison, Jake, Tessa şi Archer – stau la masa lor obişnuită, înconjurate de un anturaj format din fanii lor credincioşi. Cei patru au fost mereu regii Darkwoodului, iar ceilalţi puşti s-au străduit din greu încercând să pătrundă în cercul lor. Deşi cei patru se bucură încă de admiratori fideli, toţi ceilalţi sunt mult mai interesaţi de Clone.

În timp ce eu şi cu Pru ne strecurăm pe lângă masa originalelor, vocea lui Madison răzbate peste vacarmul general, ca şi când ea *îşi doreşte* să fie auzită de ceilalţi.

— Nu sunt *celebrităţi,* Archer. Sunt nişte ciudăţenii. E o mare diferenţă.

— Ai grijă, o necăjeşte el. Vorbeşti despre fratele meu.

Madison nu agreează deloc ideea.

— Fratele tău? Cred că glumeşti. Ansel nu este fratele tău, e o greşeală genetică...

— Nu ştiu, Maddy. Eu sunt destul de încântat că a apărut. Am trei surori mai mici. Sigur, eu şi taţii mei echilibrăm destul de bine situaţia, dar de-abia aştept ca Ansel să vină în vizită. O să fim majoritari în Casa de Leon.

Jake îl ia în derâdere.

— Vorbeşte doar în numele tău. O fi având Jago ADN-ul familiei Crowe, dar nu se potriveşte deloc cu familia noastră. Citeşte tot timpul. Parcă nici nu ştie că există ştiri.

— Hai să mergem, spune Pru, lovindu-mă cu şoldul. Până nu ne molipsim şi noi de atitudinea răutăcioasă a lui Jake.

— Prea târziu, mormăi eu, urmând-o pe Pru la o masă prea apropiată, după gustul meu, de cea a Clonelor şi de cea a originalelor şi punându-mi mâncarea pe masă.

— De acord. Simt că mă îmbolnăvesc, glumeşte Pru. Poate că ar trebui să chiulesc.

Îmi ridic privirea şi o văd aşezată în faţa mea. *Cum s-a aşezat jos atât de repede?*

Numai că nu este Pru. E Pippa.

O privesc pe Pru – Pru a mea – cum se strecoară pe lângă bancă alături de copia ei. Îmi trebuie o clipă să mă obişnuiesc să le văd împreună.

— Emma, ea este Pippa, o prezintă Pru. Pippa, Emma.

Mă holbez la Pippa. Nu mă pot abţine. Seamănă atât de bine cu Pru, şi totuşi este atât de diferită. În timp ce Pru este îmbrăcată cu haine sport,

Pippa poartă un cardigan gri elegant, iar de sub gulerul bluzei îngrijite se iveşte auriul cheii.

— Bună, mă salută Pippa, cu o voce stăpânită, dar circumspectă.

— Cred că azi e una dintre cele mai nenorocite zece zile din viaţa ta, Pippa, îi spun. Pleacă. Mă simt al dracului de prost de îndată ce cuvintele mi-au scăpat. Îmi pare rău, mormăi privind în tavă. Mă întrebam doar dacă ziua de astăzi figurează şi pe lista ta. Pentru că să ştii că pe a mea figurează sigur... continui eu cu o voce din ce în ce mai scăzută, ştiind că prima impresie în relaţia mea cu Pippa a fost catastrofală.

Ea crede probabil că vorbesc despre ea şi despre sosirea ei la Darkwood. Cum ar putea şti că fac ce pot – *orice pot* – ca să uit de băiatul din cealaltă parte a încăperii?

Pippa ciuguleşte din pâine şi eu îi observ atentă degetele; subţiri, cu unghiile îngrijite şi nelăcuite. E evident o persoană care se îngrijeşte, dar care evită ultima modă.

— Cred că ar putea fi una dintre primele zece cele mai stresante şi mai enervante zile ale lui, spune ea.

Aproape că mă înec cu o lingură de tocană.

— Îmi pare rău. Vorbeşti despre *el?* mă întorc pe scaun şi fac un gest spre masa Clonelor.

— Levi? vine replica Pippei. Da, bănuiesc că Levi s-ar putea simţi astăzi oricum, numai fericit nu. Nu el a cerut să aibă faţa prietenului tău Oliver. Niciunul dintre noi nu a cerut acest...

— Pippa, începe Pru.

— E-n regulă, o întrerup, cred că Pippa va înţelege atunci când spun, în mod diplomatic bineînţeles, că indiferent ce ar simţi astăzi Levi, sau de fapt în oricare altă zi, o să-mi rezerv dreptul ca la modul cel mai respectuos să nu dau doi bani pe chestia asta.

— Înţeleg, spune Pippa, fără ca expresia calmă să-i părăsească vreo clipă chipul. Nu am sugerat că ar trebui să te simţi altfel. Am adus vorba, pur şi simplu, de asta în contextul dat. Oricât de supărătoare ar putea fi ziua mea, a lui Levi a fost mult mai... de rahat.

Sunt gata să-i răspund când o voce răsună peste sala de mese. Este cea a directoarei adjuncte Fleischer. În timp ce Ransom, în calitate de director la Darkwood, este liderul care elaborează strategiile şi ţine legătura cu administraţia, directoarea adjunctă Fleischer supervizează activităţile noastre de zi cu zi. Stă în cealaltă parte a încăperii cu un microfon prins de reverul sacoului. Slabă, osoasă, cu o autoritate de neclintit, directoarea adjunctă Fleischer trăieşte având ca scop unic în viaţă să ne disciplineze pe noi. Cei mai mulţi elevi evită cu orice preţ să interacţioneze cu ea.

— Atenţiune, elevi! anunţă cu o voce răguşită plină de rigiditate.

Nu trebuie să ne-o ceară de două ori. Aproape toţi cei aflaţi în cantină îşi întrerup conversaţia. Este clar că a sosit clipa. O să aflăm pe ce nivel ne situăm fiecare.

— Acum trei săptămâni, continuă Fleischer, în timp ce vacanţa de vară se apropia de sfârşit, elevii care urmau să treacă în clasa a unsprezecea au susţinut un test. Rezultatele acelui test vor stabili ce poziţie veţi ocupa fiecare – sau nivel, aşa cum îi spunem noi, aici, la Darkwood. Nivelul vostru se va încadra între unu şi nouăzeci, unu fiind cel mai bun şi mai dezirabil rezultat, în timp ce nouăzeci, cel mai scăzut şi mai neplăcut punctaj.

Directoarea adjunctă Fleischer se întoarce să se consulte cu ceilalţi profesori care stau aliniaţi în spatele ei, iar Pru profită de ocazie s-o pună în temă pe Pippa.

— Ocupanţii primelor cinci niveluri sunt incluşi automat printre cei Zece, îi explică Pru.

— Cei Zece? întreabă Pippa.

— Societatea de elită de la Darkwood. Primii cinci din clasa a unsprezecea de anul trecut – care sunt acum în clasa a douăsprezecea – vor rămâne să-i întâmpine pe noii membri din acest an. Madison şi Tessa au făcut parte dintre ei anul trecut, aşa că acesta este motivul pentru care vor continua să fie membre.

— Şi mai e şi motivul pentru care ele se cred cel mai mare dar oferit de Dumnezeu umanităţii, adaug eu.

— Ce fac cei Zece? La ce serveşte chestia asta? se miră Pippa.

— Bună întrebare, spun eu. Conform tradiţiei, cei zece membri sunt ambasadorii şcolii. Ei trebuie să servească drept model de comportament pe care administraţia şi-ar dori să-l vadă şi la noi ceilalţi... bla, bla, bla. Dar asta e chiar tot ce ştiu. Orice s-ar petrece la întrunirile lor este *strict secret.* Dacă nu prinzi un loc printre cei Zece, nu vei şti niciodată cu adevărat.

— Tu şi prietenii tăi – să le spun prietenii tăi? – aţi luat testul, nu-i aşa? o întreabă Pru pe Pippa.

— Aşa cred, răspunde Pippa. A fost un examen pe care l-am dat înainte de a pleca spre Statele Unite. Bănuiesc că acela a fost.

Mă uit în jur prin sala de mese, în care fiecare elev din clasa a unsprezecea ori fierbe de îngrijorare, ori încearcă să pară calm. Dar adevărul este că toţi cei prezenţi sunt cel puţin curioşi în privinţa poziţiei pe care o vor ocupa. Chiar şi eu – deşi nu-mi prea pasă de aceasta. Sunt, pur şi simplu, curioasă cum se va sfârşi ziua de azi. Pentru alţii, anunţul are mult mai multă importanţă. Sarah Baxter, o fată minionă aşezată la masa lui Madison, îşi netezeşte părul. Încă din ziua în care a ajuns la Darkwood şi-a

exprimat cu glas tare dorinţa de a face parte dintre cei Zece, iar acum pare într-o stare de absolută surescitare. La o masă alăturată, un elev de clasa a unsprezecea, pe nume Harrison Portwright, zâmbeşte de parcă ar fi gata să-şi întâmpine un grup de fani.

— Harrison crede că este deja cu un picior înăuntru, şopteşte Pru. La fel şi Sarah.

— Atunci sper ca amândoi să reuşească. Nu ştiu ce crezi tu, dar mie prea puţin îmi pasă dacă fac parte din societatea aia de snobi. După care adaug. În plus, se pare că se întâlnesc la miezul nopţii. Cine îşi doreşte să se ducă la o *întrunire* atunci?

Pru râde şi se întoarce spre clona ei.

— Emma chiar este singurul elev de la Darkwood care are acest sentiment. Toţi ceilalţi sunt înnebuniţi să facă parte din Grupul celor Zece, dar cea mai bună prietenă a mea, aici de faţă, şi-ar dori mai degrabă să *doarmă.*

— Haios, observ eu. *Dacă Pru ar şti numai cât de puţin mai dorm de fapt. Dacă aş face parte din Grupul celor Zece, n-aş avea nicio problemă să mă trezesc pentru acele întruniri...*

Toate trei ne îndreptăm din nou atenţia către directoarea adjunctă Fleischer. Se duce spre alţi câţiva profesori, printre care şi domnul Park, care ţin în mâini nişte cutii cu plicuri. Colegii mei de clasă par gata să explodeze de nerăbdare. În timp ce elevii din clasa a noua şi a zecea par uşuraţi că ei nu au trebuit să dea testul care le stabileşte poziţia, cei din clasa a douăsprezecea par plictisiţi, iar unii sunt vizibil deranjaţi că trebuie să asiste până la sfârşit. Până la urmă, soarta le-a fost pecetluită cu doar un an înainte, când a fost stabilit clasamentul lor. Darkwood a devenit faimos ca unul dintre primele licee din ţară care a încetat să mai realizeze o ierarhie pentru elevii de clasa a douăsprezecea, decizie care a constituit iniţial modul în care şcoala a devenit deosebită şi s-a remarcat faţă de celelalte şcoli. A fost un fel de a-i recompensa pe elevi în modul stabilit de ea, aşa cum au intenţionat fondatorii ei. De atunci, multe alte şcoli i-au urmat modelul. Totuşi, Darkwood nu a renunţat la clasificarea elevilor pe niveluri. Bănuiesc că sistemul cu cei Zece este o mai veche tradiţie a instituţiei. Clasificarea elevilor pe niveluri se face în clasa a unsprezecea şi este singura pe care o vor vedea colegiile.

— Să nu vă lăsaţi înşelaţi, continuă directoarea adjunctă Fleischer. Sistemul de ierarhizare de la Darkwood se bazează pe un test foarte atent studiat până în cele mai mici detalii, unul care oferă fiecărui elev de clasa a unsprezecea toate şansele de a-şi demonstra inteligenţa, talentele şi abilităţile. Fiecare elev a susţinut testul şi fiecare are şanse egale de a se

clasa printre primii cinci.

— Chiar şi Clonele? strigă un tip de undeva din partea opusă a încăperii.

— Da, spune Fleischer, iar privirea i se îngustează în timp ce ne studiază pe toţi. Chiar şi cei mai noi elevi ai noştri din clasa a unsprezecea.

— Eu nu mi-aş face griji în privinţa lor, spune Madison cu glas tare. Ne întoarcem toţi, cu privirile pironite asupra ei, inclusiv directoarea Fleischer. Darkwood este una dintre şcolile cele mai importante din ţară care te pregăteşte pentru colegiu. Sunt puţine altele care se apropie măcar de rata noastră de admitere la colegiu sau în Programul Naţional de Burse pentru colegiu. Dacă te afli aici, înseamnă că eşti deosebit. Iar dacă eşti unul dintre cei Zece... Cercetează cu privirea audienţa captivată. Atunci eşti un continuator al tradiţiei noastre. Clonele de-abia au ajuns aici. Până acum nici măcar nu au mers la o *şcoală* adevărată – au făcut *şcoala acasă,* spune cu dispreţ, ca şi când asta ar fi fost cea mai rea soartă imaginabilă. Mă îndoiesc că vreuna dintre ele va face parte din primii cinci, sau poate chiar din primii douăzeci de elevi din clasa a unsprezecea.

Madison îşi încrucişează braţele pe piept în timp ce mulţimea freamătă în urma discursului ei. În mod clar, unii elevi sunt de acord cu ea. Alţii nu sunt atât de convinşi. Eu nici măcar nu mă pot aduna s-o privesc pe Pippa peste masă. Obrajii îmi ard şi nici nu vreau să mă gândesc cât de înjosită mă simt. Vreau să-i spun că nu sunt de acord cu Madison, că nu-i împărtăşesc nici pe departe părerea. Dar înainte de a putea face acest lucru, Fleischer continuă netulburată, ignorând ieşirea lui Madison.

— Profesorii voştri vă vor înmâna plicuri cu numele voastre scrise pe ele. În interiorul plicului se află rezultatul testului care vă stabileşte locul în ierarhie. Vă rog să vă ridicaţi şi să vă luaţi plicul atunci când vă auziţi numele strigat. Nu deschideţi – repet, nu deschideţi – plicul până când şi ultimul elev din clasă şi l-a primit pe al lui.

Toţi până la ultimul vor respecta instrucţiunile ei. Conform folclorului de la Darkwood, o elevă a deschis odată plicul mai devreme şi a fost repoziţionată pe nivelul nouăzeci, pierzându-şi mult râvnitul loc printre cei Zece.

Adunarea trage adânc aer în piept când profesorii încep să circule prin labirintul dintre mese, strigând nume şi înmânând plicuri elevilor care sar în picioare să le ia.

Timp de o secundă, îmi îngădui să-l privesc pe Levi.

Mănâncă tacticos. Îşi foloseşte cuţitul aproape cu meticulozitate să-şi aranjeze lasagna pe furculiţă. Nu-şi ridică privirea şi în mod evident nu este interesat de clasificarea pe niveluri.

Apoi îşi mişcă uşor capul şi privirile ni se întâlnesc. Este exact ca într-o

scenă cu încetinitorul din filme. Numai că în filme acest lucru constituie de obicei începutul unei relaţii, ceea ce nu este deloc cazul aici.

Niciunul dintre noi nu-şi mută privirea în altă parte.

— Emma, încearcă să-mi distragă atenţia Pru, ţi se strigă numele.

Are dreptate. Directoarea adjunctă Fleischer strigă numele meu, iar eu aproape că nu am auzit. Din cauza *lui.* Sar de la locul meu să iau plicul din mâna directoarei adjuncte şi mă aşez la loc, punând pe masă în faţa mea scrisoarea care-mi stabileşte poziţia în ierarhie. Pe plic scrie cu o caligrafie clară, de modă veche, „Emmaline Chance". Pru este strigată după alţi câţiva elevi.

În timp ce mă uit prin încăpere, observând cum şi ultimii elevi din clasa a unsprezecea îşi primesc plicurile, îl văd pe Levi cum scoate o carte şi începe să citească. Sunt prea departe să văd ce scrie pe copertă, dar aceasta este cartonată, iar cartea este groasă. Se lasă pe spătarul scaunului, ca şi când totul ar fi normal, ca şi când el ar fi deasupra noastră a tuturor, clona unui băiat mort care, proaspăt sosit la şcoala băiatului mort, *citeşte* relaxat în timpul unuia dintre cele mai aşteptate şi mai terifiante evenimente de la Darkwood. Brusc, simt nevoia să-l snopesc în bătaie până când se va simţi la fel de mic cum mă simt eu.

— Există vreun elev de clasa a unsprezecea care *nu* şi-a primit plicul? întreabă directoarea adjunctă Fleischer.

Nu primeşte niciun răspuns.

— Bine. Daţi-mi voie să vă reamintesc că primii cinci elevi situaţi în fruntea listei clasei lor vor avea privilegiul să facă parte din prestigiosul Grup al celor Zece de la Darkwood. Elevii din clasa a douăsprezecea care au fost primiţi în rândul acestora anul trecut vor face parte în continuare din grup ca mentori, iar eleva Madison Huxley va fi conducătoarea grupului în acest an şcolar.

Privirea mi se îndreaptă spre Madison, care radiază de satisfacţie, în timp ce elevii îi aruncă priviri admirative sau pline de invidie.

— Iar acum, spune teatral directoarea Fleischer, puteţi deschide plicurile.

Prin cantină se aude zgomotul hârtiei sfâşiate de elevii care îşi deschid plicurile. Eu nu-l deschid pe al meu. În schimb, privesc reacţiile colegilor mei de clasă. Unii sunt devastaţi, alţii extaziaţi.

Arunc o privire spre Levi. Citeşte în continuare, fără să-şi facă, în mod evident, vreo grijă în legătură cu ceea ce se întâmplă în jurul lui – şi mai ales cu plicul aflat pe masă în faţa lui.

— Pentru Dumnezeu, Emma, cum de nu te omoară suspansul? mă necăjeşte Pru, în timp ce împinge plicul către mine.

Incapabilă să neg că sunt aproape la fel de curioasă ca toată lumea unde

mă situez în clasament, îmi întorc atenţia către plicul meu şi îl deschid.

Emmaline Chance. Nivelul: 5

Sunt a cincea în clasa mea. Fac parte din Grupul celor Zece.

LACUL NEGRU

Privesc fix cartonul cu numele meu pe el. Nu sunt foarte surprinsă. În ziua testului pentru stabilirea nivelului, m-am luptat să-mi reprim durerea pentru moartea lui Oliver şi să mă concentrez numai asupra sarcinii care îmi stătea în faţă. Acele patru ore s-au dovedit a fi un respiro bine-venit în care nu am mai simţit lama zimţată a cuţitului. Nu e de mirare că am răspuns atât de bine la test.

Presupun că acum ar trebui să sărbătoresc. Sau, în cel mai rău caz, ar trebui să fiu fericită că am nişte veşti bune pentru tatăl meu – dar nu mă pot gândi decât la *el.* Nu mă întorc să privesc spre el. Nu vreau să-l văd citind atât de senin acea carte. Mă întreb dacă s-a ostenit măcar să-şi deschidă plicul şi pe ce nivel se situează. Apoi simt, ca un junghi, o undă de vinovăţie. Cu excepţia pauzei de patru ore din timpul testului, Oliver mi-a ocupat toate gândurile cât timp am fost trează, încă de la moartea lui. Detest aceste întrebări despre Levi care îmi inundă mintea. Îl detest pe *el.* Exact pentru asta i-am spus să dispară. Pentru că însăşi prezenţa lui este o ameninţare pentru amintirile mele despre Oliver.

— Cine are de gând să ne spună ce-a făcut? îmi întrerupe gândurile Pru. Pippa? Emma? Nu vorbiţi toate în acelaşi timp.

— Ştii care sunt regulile, Pru. Nimeni nu este obligat să spună pe ce nivel se situează dacă nu vrea, îi reamintesc.

— Oh, te rog. Ca şi când ţi-ar fi păsat vreodată de reguli. Dă-mi-l, spune ea, întinzând mâna după plicul meu.

Ezit. Nu e vorba de faptul că nu vreau să-i spun lui Pru poziţia pe care mă situez. Nici măcar nu am realizat ce înseamnă acest lucru. Şi nici nu sunt pregătită s-o fac. Nu încă. Apoi spaţiul vizual virtual începe să clipească, iar eu sunt scutită de obligaţia de a-i răspunde. Dar uşurarea mea este de scurtă durată când îmi amintesc din anii trecuţi ce urmează să se întâmple. Numele şi feţele primilor cinci elevi din clasa a unsprezecea sunt gata să fie prezentate. Grozav. Acum sunt obligată să rămân aici în timp ce rezultatul meu este dezvăluit întregii şcoli, nu numai lui Pru.

După câteva secunde, în spaţiul vizual apare o faţă, hologramă zâmbitoare a unui cap care se roteşte în aer deasupra noastră, dându-ne tuturor posibilitatea să-l privim.

Este Madison. Dar ea este liderul Grupului celor Zece, aşa că nu poate fi ea...

Nu, este Maude – Clona ei.

Începerea începe să se însufleţească. Arunc o privire spre masa Clonelor şi îi văd pe prietenii lui Maude cum o felicită, inclusiv Levi, care a lăsat cartea pe masă şi, în mod surprinzător, participă şi el. La masa originalelor, printre fanii ei, Madison pare pregătită să ucidă pe cineva.

În spaţiul vizual, cuvintele se derulează peste imaginea lui Maude cu litere uriaşe:

MAUDE GRAVELLE. NIVELUL: 1

Faţa lui Maude dispare, iar în locul ei apare o altă faţă cunoscută. Nu este a Tessei, ci a Theodorei. Încep să simt o senzaţie stranie de déjà-vu. Întâi Maude, apoi Theodora? Două clone pe primele două locuri în clasa a unsprezecea?

Urmăresc cum numele Theodorei se derulează peste imaginea cu poziţia ocupată de ea.

— Uau! îi spune Pru clonei ei. Prietenii tăi au reuşit cu totul în viaţă chiar în momentul ăsta.

Pippa ridică din umeri ca şi când asta n-ar fi mare lucru, dar eu văd pe faţa ei umbra unui zâmbet. E mândră de ei. Dar nu pare surprinsă. Pare că s-a aşteptat tot timpul la asta. Între timp, nivelul zgomotului din sala de mese a crescut cu un decibel sau doi. Dezvăluirea numelor primilor doi membri ai Grupului celor Zece i-a luat prin surprindere pe toţi aproape, inclusiv pe Madison şi Tessa, care discută la masa lor, ambele vizibil tulburate. Eu nu mă pot abţine să nu mă bucur văzându-le scoase din jocul lor obişnuit.

Când faţa Theodorei dispare, o alta îi ia locul. Inima îmi urcă în gât. E Levi. A pus mâna pe locul trei.

Întreaga cantină vuieşte. Acest lucru e fără precedent. Madison sare de pe locul ei, ameninţând cu modul în care consiliul de conducere de la Darkwood se va alege cu o urecheală zdravănă. Clonele nu pot intra cu atâta dezinvoltură la Darkwood şi nu le pot fura locurile de frunte mai vechilor elevi ai liceului. Este convinsă că testul pentru stabilirea nivelurilor a fost probabil manipulat în favoarea lor.

Pe ecranul vizual faţa lui Levi dispare şi o alta îi ia locul.

— Pru? spun eu cu glas tare, privind cu ochi mari imaginea acesteia care se roteşte.

PRUDENCE STANWICK. NIVELUL: 4

Nu sunt surprinsă de punctajul mare obţinut de Pru. E una dintre cele mai inteligente eleve de la Darkwood.

— Nu-mi vine să cred că n-ai spus nimic! o dojenesc înainte de a lua o

lingură de tocană, conştientă că trebuie să mănânc, chiar dacă doctoriile îmi scad pofta de mâncare.

— N-au trecut decât cinci minute! râde Pru.

— Cinci minute incredibil de lungi, ripostez eu. Şi aici este vorba de un principiu. Păstrarea secretelor faţă de mine este noul tău modus operandi? Întâi clona ta, acum poziţia pe care ai ajuns? o presez eu.

— Categoric nu, îmi răspunde Pru degajată. E o anomalie de primă zi de şcoală. Promit că, dacă se va întâmpla ceva notabil în viaţa mea de acum încolo, tu vei fi prima care va afla. Şi tu, Pippa, adaugă ea repede.

— Mulţumesc, replică clona ei, dar tu şi Emma sunteţi colege de cameră. Sunteţi apropiate de-o viaţă. Ştiu că nu pot să apar aşa deodată şi să mă aştept la privilegiile pe care le au cei mai buni prieteni.

— Crede-mă, Pippa, meriţi orice privilegiu îţi doreşti, îi spun printre îmbucături.

— Ceea ce vrea să spună Emma este că tu şi cu mine suntem, practic, ca două surori de mult pierdute, o lămureşte Pru. Consideră că faci parte din familia mea. Iar membrii unei familii îşi spun unul altuia o grămadă de lucruri.

După expresia feţei, Pippa pare impresionată. Este pe cale să răspundă când vreo doi colegi de clasă se reped să o îmbrăţişeze pe Pru. Eu privesc scena, fericită pentru prietena mea. Dacă exista cineva care merită răsplata, aceasta este Prudence. Mă simt, de asemenea, uşurată că va face această călătorie printre cei Zece cu mine alături. O vom înfrunta împreună – orice ar implica acest lucru.

Privesc în direcţia lui Madison Huxley şi a grupului ei. Dacă înainte arătau ofensaţi, acum sunt de-a dreptul turbaţi. Nu par mai bucuroşi de faptul că Pru a pătruns în Grupul celor Zece decât au fost atunci când s-a anunţat acelaşi lucru despre Clone. Este clar că Madison se simte ameninţată că Maude a obţinut locul întâi, dar ce are împotriva lui Pru? De unde vine această ostilitate?

— Pentru ce a stat faţa mea acolo atât de mult? se plânge Pru. Pentru ce le ia atât de mult să meargă mai departe... Oh, spune Pru. *Oh!*

Îmi ridic privirea către spaţiul vizual, ştiind cu exactitate ce o să descopăr acolo, sperând cumva ca rezultatul să fie diferit. Dar bineînţeles că nu este. Pe ecran sunt eu, propria mea faţă este proiectată peste sala de mese.

EMMALINE CHANCE. NIVELUL: 5

Înainte de a putea lua în calcul ideea să mă ascund sub masă, Pru şi Pippa mă felicită – şi mă dojenesc.

— *Nu* mi-ai ţinut un întreg discurs despre păstrarea secretelor pentru ca

tu să-l ţii pentru tine pe ăsta! îmi strigă Pru.

Bineînţeles că mă necăjeşte doar; se vede că este mulţumită cu adevărat de mine. Mă bucur că o persoană este încântată de toată chestia asta. Eu încă nu am ajuns la nicio concluzie în privinţa poziţiei mele, nici de bine şi nici de rău. Sigur, nivelul ridicat va da bine anul viitor la formularele de înscriere la colegiu. Dar toate visurile mele pentru colegiu erau legate de Oliver. Cu el mort, de-abia mă pot gândi la săptămâna viitoare, darămite la anul viitor. Cât despre cei Zece, există oare măcar opţiunea de a te retrage din acel grup? Din câte ştiu eu, nimeni n-a mai făcut asta până acum. Poate că aş putea fi eu prima... dar, pe de altă parte, probabil că tatăl meu mă va pedepsi pe viaţă dacă renunţ la această oportunitate.

Vreo doi colegi de clasă se reped să bată palma cu mine, dar majoritatea celor din sala de mese mă privesc insistent în tăcere. Îmi feresc privirea uitându-mă în castronul cu mâncare. Urăsc acest soi de atenţie. E destul de rău că toţi mă compătimesc pentru moartea lui Oliver. Şi, pe deasupra, izbucnirea mea la sosirea lui Levi... Mă simt uşurată când imaginea mea dispare, iar spaţiul vizual se închide şi el. Sala de mese se întoarce la nivelul de zgomot obişnuit – deşi la fiecare masă se poartă aceeaşi discuţie despre noii membri ai Grupului celor Zece.

— Nu ştiu pentru cine sunt mai fericită, îi spune Pippa lui Pru. Pentru voi două sau pentru cei trei prieteni ai mei? O să trebuiască să-i reamintesc lui Levi să privească un pic mai optimist viitorul, adaugă ea, privind spre masa Clonelor. Reacţia lui a fost puţin cam dezamăgitoare, nu credeţi?

Îmi dau seama că Pippa regretă ceea ce a spus de îndată ce cuvintele i-au ieşit pe gură.

Deodată, simt că totul este prea mult. Mă ridic şi scaunul scârţâie când se freacă de podea.

— Mă duc să mă culc. Sunt teribil de obosită. A fost o zi lungă. Îmi pare bine că te-am cunoscut, Pippa. Încă o dată felicitări, Pru! Ne vedem în cameră. Noapte bună!

Ies în goană din sala de mese şi sper să nu mă ciocnesc de nimeni în drumul meu spre Chiparos. Lacrimile îmi curg şiroaie pe obraji, iar aerul serii mă întâmpină cu răceala unui străin.

Mă gândesc să iau altă pilulă în timp ce mă uit la cifrele de pe ceasul meu. 8.47 p.m. Sunt unsprezece ore bune până când trebuie să fiu în picioare pentru prima oară de curs. Orele nopţii sunt cele mai grele, pentru că timpul nu trece încet – se plimbă agale până când se opreşte nepăsător şi zăboveşte fără îndurare.

Mi-au mai rămas şaptesprezece pastile. Doctorul Delmore mi-a dat suficiente să pot trece peste primele câteva săptămâni de şcoală şi m-a

avertizat să le răresc treptat, altfel risc să devin dependentă de confortul pe care mi-l oferă. Dar astăzi am luat deja câteva. În ritmul ăsta, n-o să-mi ajungă nicio săptămână. Aş putea să merg la un psihiatru din campus şi să cer alte pilule, dar renunţ imediat la această idee. Ştiu că ei se află aici să ne ofere ajutor, dar nu pot suporta gândul să spun din nou povestea mea. Povestea lui Oliver. Ar fi prea mult pentru mine.

Dacă iau una, numai încă una, atunci aş putea dormi fără să-l văd pe Oliver – fără să-l văd pe Levi. Înghit pilula pe uscat. Una s-a dus pe gât, mai rămân şaisprezece.

Când mă trezesc, nu pot să respir.

Şi nu e doar o închipuire. Mă sufoc.

*

* *

Panica îmi inundă tot corpul când îmi dau seama că nu am halucinaţii. Chiar nu pot să respir. Icnesc după aer, dar în loc de oxigen primesc o gură de apă rece. Ce mi se întâmplă? Unde sunt? Prin minte îmi străfulgeră o amintire: atunci când eram copil şi am leşinat după ce mi-a fost făcut un vaccin împotriva gripei. M-am trezit pe podeaua din cabinetul doctorului cu picioarele şi braţele răşchirate, fără să fiu sigură cum mă cheamă şi cum am ajuns acolo. A fost înfricoşător. Aşa mă simt acum.

Mintea îmi merge pe pilot automat. Pot raţiona. Pot să rezolv acest lucru. Chiar pot?

Nu pot să respir. Nu pot să respir pentru că mă aflu sub apă.

Sunt scufundată.

Dar unde sunt? Pe fundul unui bazin? Atunci îmi vine brusc ideea: Lacul Negru.

În Lacul Negru. SUNT ÎN LACUL NEGRU.

Pieptul mi se umple de groază când încerc din nou să icnesc după aer proaspăt. Înghit încă o dată apă. *Nu! Nu se poate, nu e adevărat!*

Urechile îmi pocnesc, inima îmi bate să-mi spargă pieptul şi încerc să înot către suprafaţă. Dar ceva mă împiedică. Piciorul drept. E greu ca plumbul. Sau poate e prins în ceva? Nu, de el este legată o cărămidă, sau ceva la fel de greu ca o cărămidă. Îmi scutur piciorul cu toată forţa pe care reuşesc să o adun, dar greutatea nu se clinteşte.

Nu, nu, nu. N-o să mor în felul ăsta. Nu se poate. N-o să mor!

Îmi prind încheietura mâinii stângi, îmi găsesc telefonul pe pipăite şi apăs tare pe tasta acasă. Mă rog ca Dash să trimită un semnal de salvare. Ar putea fi singura mea speranţă. Apoi mă încovoi cu capul şi torsul către picior. În apă e întuneric beznă şi nu mă pot orienta. Nu văd nimic. În disperare de cauză, caut să-mi găsesc glezna dreaptă. Degetele mele bâjbâie prin jurul ei

până când dau de o sfoară. În jurul gleznei mele este legată o sfoară. Iar la celălalt capăt al acesteia atârnă obiectul greu ce mă trage spre fundul lacului. Obiectul care mă va ucide dacă nu reuşesc să scap de el.

Nu pot să ţip. Nu pot să cer ajutor. Sunt prinsă în capcană şi secundele se scurg. Secunde preţioase de care am nevoie ca să mă salvez. *Nu, nu. Te rog, nu.* Creierul începe să mi se înceţoşeze. Mintea mi se învârteşte împotriva voinţei mele, devenind cleioasă şi confuză.

Dar nu sunt terminată. Nici pe departe. Îmi mobilizez toate puterile, adrenalina şi voinţa. Trag cu putere de sfoară. Aceasta se freacă de piciorul meu. Mă doare. Trag din nou.

Sfoara îmi iese de pe gleznă şi împreună cu ea se duce şi greutatea.

Acum sunt liberă. Liberă! Dar atât de dezorientată. Nu ştiu încotro s-o iau să ies la suprafaţă. Sau încotro se află fundul apei. În ultimă instanţă, apreciez în ce direcţie e suprafaţa şi înot într-acolo, bătând din picioare cât pot de tare şi ridicând braţele în sus cu toate puterile rămase. Dar suprafaţa nu apare.

Probabil că înot în direcţia opusă. În direcţia *greşită.* Iar acum este prea târziu. Creierul mi se întunecă din lipsă de oxigen şi, deşi încerc să nu mă dau bătută, închid ochii. Sunt atât de obosită... O să-mi fie mai uşor aşa? O să-l revăd mai curând pe Oliver? Nu ştiu dacă cred în rai, dar poate că Universul va fi îndurător. Poate că o să mă trezesc de partea cealaltă, iar el va fi acolo, lângă mine.

Problema e că, de fapt, nu-mi doresc să mor. Nu acum. Nu încă. Nu aşa.

Poate că nu mi-a sosit ceasul, pentru că de mine trage cineva. Cineva mă *salvează.* Simt nişte mâini puternice în jurul mijlocului meu care mă ridică într-o direcţie. Care mă trag prin apa rece şi neprimitoare. Către suprafaţă? Sau ca să mă înece în adâncul lacului? Este imposibil de spus, dar nu am alternativă. Aproape moartă – aproape inconştientă –, fac ultimul lucru care mi-a mai rămas. Mă agăţ cu disperare de viaţă lăsându-l pe salvatorul meu să mă îndrume.

După o eternitate, sunt ridicată din apă pe malul Lacului Negru. Fiecare os din corpul meu se simte ca şi când s-ar fi izbit de pământ. Capul îmi zvâcneşte şi mă doare tare.

Icnesc ca să trag aer în piept. Tuşesc şi mă înec. Sunt vie – aşa cred.

Privesc în sus la chipul aplecat deasupra mea. Este Pru. Pippa? Nu. Este Pru. E udă leoarcă.

— Emma. Vocea lui Pru este răguşită. Emmaline! Eşti bine? Spune-mi că eşti bine.

Tuşesc timp de treizeci de secunde bune înainte de a putea articula vreun cuvânt. Când o fac, vocea mea este nesigură şi aspră, ca şi când cineva mi-ar

fi dat gâtul pe râzătoare.

— Sunt bine, bolborosesc eu. Ce s-a întâmplat?

Îmi storc creierul ca să-mi amintesc cum am ajuns în lac, dar nu-mi pot aminti nimic din ce s-a întâmplat după cină. Clasificarea pe niveluri. Pilula rotundă şi albă...

— Am căzut în apă?

— Nu tocmai, spune Pru, trăgând de mine să mă aşeze în fund.

— Atunci cum am...? Vocea mi se stinge în timp ce privesc faţa mohorâtă a lui Pru. Cineva m-a aruncat, nu-i aşa?

Pru încuviinţează din cap.

— Dar doctoriile... încerc să pun lucrurile cap la cap. Nu sunt *atât* de puternice. Sau sunt?

Doar că astăzi am luat mai mult de o pilulă. Este singurul mod în care se poate explica faptul că am adormit buştean şi am putut fi târâtă din patul meu fără să mă trezesc decât atunci când am fost scufundată sub apa neagră. Cu o cărămidă legată de picior. Şi totuşi nu sunt sigură că pilulele mele m-au doborât complet în halul ăla...

Prudence nu mă lămureşte deloc. În timp ce îmi aruncă un pulover pe umeri, aud râsete înfundate la câţiva metri de noi, pe mal. Mă întorc nedumerită în direcţia lor şi scrutez siluetele aflate acolo. O văd în lumina lunii pe Madison Huxley alături de care se află Tessa Leroy şi o fată zveltă cu părul negru ca pana corbului, lung până în talie. E în clasa a douăsprezecea, se numeşte Angela Chen. Madison ridică o mână să-şi acopere gura, dar sunt sigură că ea este cea care a râs. Tessa îşi studiază lacul argintiu de pe unghii şi pare plictisită. Nu sunt singure. La câţiva paşi în lateral se află Archer, care cască gata să adoarmă. Cam la un metru de el se află Maude. Pare stânjenită cum stă acolo singură şi incredibil de încordată. Toţi privesc cu atenţie cum Pru mă ajută să mă ridic în picioare.

— Voi două aţi face bine să luaţi nişte prosoape, ne spune Madison cu o voce cadenţată. Nu vrem să vă îmbolnăviţi. E sezonul gripei. Oh, adaugă ea, întorcându-se spre mine şi rânjind. Proasta de mine. Am uitat să-ţi urez bun venit.

— Bun venit? Trag puloverul pe mine cât se poate de strâns. Tremur, sunt dezorientată şi încă mă clatin de pe urma faptului că eram aproape să mă înec. Ca să nu mai spunem că sunt recunoscătoare că Pru este atât de puternică încât a reuşit să mă salveze. Bun venit unde?

— În Grupul celor Zece, răspunde Madison. Ce ai crezut că e chestia asta, ceremonialul ceaiului?

Mă uit de jur-împrejur la ceilalţi membri ai Grupului celor Zece, cei noi şi cei vechi, care stau în jurul meu, şi am senzaţia bine definită că sunt

înconjurată de prădători.

— Lasă-mă să ghicesc, spun, întorcându-mă din nou spre Madison, iar vocea mea devine mai dură. Asta a fost iniţierea mea? Aţi încercat să mă omorâţi?

— Nu aveam de gând să te lăsăm să te prăpădeşti, Emma. Madison aruncă o privire în spate, spre anturajul ei. Aşa e?

Angela deschide gura să vorbească, apoi se răzgândeşte.

— Sarcina lui Prudence era să te salveze, spune Tessa firesc, fără vreo altă explicaţie suplimentară.

Mă întorc spre Pru, tulburată, dar încă o dată teribil de recunoscătoare. Sunt gata să-i mulţumesc pentru că mi-a salvat viaţa, când Tessa continuă.

— După ce ea te-a aruncat în apă.

Un fior rece mă străbate din vârful degetelor de la picioare până în vârful capului. Şi chiar dacă hainele mele sunt ude, această senzaţie nu se datorează frigului.

— După ce tu *m-ai aruncat în* apă? spun eu, întorcându-mă din nou spre Pru, fără să-mi vină să cred ce aud.

— Am ajutat-o şi noi, bineînţeles, adaugă Tessa impasibilă. Nu eşti deloc uşurică.

— Mi-aţi legat o cărămidă de picior! protestez eu.

— O ganteră. Dar e acelaşi lucru. Pru a împrumutat-o de la colegii ei din echipa de canotaj.

— Asta e o nebunie. Mă întorc spre Pru. N-ai face...

Ea nu-mi răspunde, iar eu îi scrutez pe toţi cei din jurul meu. Nu sunt aici cu toţii. Nu toţi cei Zece. Dar cei prezenţi mă privesc, mai ales Madison. Nici că ar putea să pară mai satisfăcută de ea însăşi. Iar Tessa arată extraordinar de încrezută. Prudence nu spune nimic în apărarea ei. Ceea ce înseamnă că este adevărat. Ea a făcut asta.

— Dar Pru... Pentru ce ai... cum *ai putut...?*

Mă opresc. Faţa ei exprimă numai suferinţă. Îmi dau seama că ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit vreodată era să mă arunce în Lacul Negru. Dar totuşi a făcut-o.

— Prudence şi-a luat în serios rolul în Grupul celor Zece, mă lămureşte Madison. Înţelept ar fi să faci şi tu la fel.

— Sau ce? întreb eu, iar tremurul din voce aproape că mă trădează.

— Sau o să suporţi consecinţele.

Vocea lui Madison este rece, iar acum nu mă simt doar înfiorată. Tremur şi mi se face rău când mă gândesc ce crede Pru despre ceea ce a trebuit să facă. Au ameninţat-o Madison şi ceilalţi? Din acest motiv a fost convinsă că trebuie să le urmeze ordinele? Cât de încurcată *este* chestia asta cu cei Zece?

Cu prima ocazie pe care o voi avea, voi vorbi cu Pru despre asta, între patru ochi.

Tessa ne dă mie şi lui Pru prosoape scoase dintr-o geantă.

— Curge apa de pe voi, spune ea.

Iau unul, încă traumatizată.

— Haideţi să mergem cu toţii, spune Angela încet. E aproape miezul nopţii.

— Trebuie să ne mai oprim undeva înainte de a începe prima şedinţă de la miezul nopţii din acest an şcolar, spune autoritară Madison. Urmaţi-mă.

Aşa facem, pentru că suntem ude până la piele şi pentru că acum nu pare a fi momentul prielnic să o sfidăm pe Madison. Nu când suntem atât de vulnerabile. Pru îşi trece braţul în jurul mijlocului meu şi pornim să urcăm cu greu colina cu iarbă în direcţia şcolii. Păstrăm distanţa faţă de Madison, Tessa şi Angela, care merg la câţiva metri în faţa noastră, dar şi faţă de Maude şi Archer, aflaţi la câţiva paşi în spatele nostru. Pru mă apucă de mână şi mi-o strânge. Îi dau voie, deşi o parte din mine şi-ar dori să urle la ea şi să o facă să-mi explice. Cum a fost în stare să mă arunce în lac? S-a gândit oare să refuze?

Mă uit cât e ceasul pe telefonul prins la mână şi sunt recunoscătoare pentru rezistenţa lui la apă până la o adâncime de trei sute de metri. Am o notificare. Se pare că Dash a fost pe punctul de a trimite o alertă de urgenţă după ce tensiunea arterială mi-a crescut dramatic din cauza adrenalinei, după care mi-a scăzut periculos de mult.

— Mulţumesc, Dash, şoptesc. Ce m-aş face fără tine?

— Aş prefera să nu aflu, răspunde.

— Emma, mi se adresează Pru cu o voce înverşunată. Trebuie să ştii. N-aş fi permis *niciodată* să ţi se întâmple ceva.

Mă simt prea copleşită să-i răspund. O cred pe Pru. O cred cu adevărat. Ştiu fără nicio umbră de îndoială că nu mi-ar face vreodată vreun rău, dacă asta ar sta în puterea ei. A fost întotdeauna singura persoană din această şcoală, în afara lui Oliver, căreia i-aş încredinţa viaţa mea. Iar în seara asta, până aici s-a ajuns. Tremur în hainele mele ude şi îmi reamintesc cum şi-a făcut Pru griji pentru mine în vara asta după moartea lui Ollie. Cum m-a sunat şi mi-a spus că şi-ar da braţul drept ca să-l poată readuce la viaţă fie şi numai pentru o ultimă zi. Pentru o ultimă oră. Un ultim minut. A fost singurul lucru pe care mi l-a spus cineva care mi-a adus o slabă alinare. Îmi oferă alinare şi acum.

Şi totuşi, nu pune capăt senzaţiei de groază care îmi inundă venele ca o injecţie letală cu medicamente de pe piaţa neagră.

ÎNTRUNIREA DE LA MIEZUL NOPŢII

— Fetelor, voi veniţi cu mine, ordonă Madison când ajungem în faţa treptelor de la intrarea în Chiparos. Archer, este timpul să-i aduci pe băieţi.

— Am recepţionat, căpitane, glumeşte Archer, pornind spre una dintre clădirile de dormitoare ale băieţilor.

Madison se întoarce către noi celelalte – eu, Tessa, Prudence, Maude şi Angela.

— Urcăm la etajul trei. În linişte, ne avertizează ea.

O urmăm în tăcere pe scări şi ne oprim în faţa penultimei uşi de pe hol.

— Pe stânga sau pe dreapta? o întreabă Tessa pe Madison.

— Stânga, răspunde aceasta, dar fără să o privească.

Mă priveşte fix pe mine. Madison caută în buzunarul hainei ei şi scoate o foarfecă strălucitoare de metal pe care mi-o întinde.

— Pentru ce ne trebuie? obiectez eu.

— Ca să facem iniţierea ultimului membru de sex feminin din Grupul celor Zece. Archer îl trezeşte pe Sunil Bhat, celălalt membru din clasa a douăsprezecea şi îl aduce, apoi trece să-l ia şi pe Levi.

Levi. Pentru o secundă, mi-am permis să uit, dar acum nu am altă alternativă şi trebuie să-mi amintesc. Face parte dintre cei Zece. Nu am cum să-l evit, cel puţin nu în seara asta.

— Iar tu primeşti sarcina de a o iniţia pe Theodora, adaugă Madison.

Theodora. Aproape că uitasem că şi ea face parte din Grupul celor Zece. Poziţia a doua în clasa a unsprezecea.

— Dacă crezi că o s-o arunc pe Theodora în Lacul Negru, poţi să te mai gândeşti, o reped eu.

Madison râde.

— Ca şi când vreunul dintre noi ar fi încântat să repetăm *acel lucru.* Nu, iniţierea Theodorei nu va dura decât câteva minute.

— În cazul ăsta, ce o să-i facem? întreb, deşi în toată viaţa mea de până atunci nu mi-am dorit mai puţin să primesc un răspuns. Şi la ce ne trebuie foarfecă? Să o înjunghiem în spate cu ea?

Madison ignoră ultima mea remarcă.

— Nu e vorba despre ce o să facem *noi*, Emmaline, spune ea, cu ochi jucăuşi. E vorba despre ce o să faci *tu.*

— Putem să terminăm odată cu asta? se plânge Tessa. Tu o să-i tai părul.

— Da, sigur, spun. Numai că faţa Tessei nu exprimă nimic. Nu glumeşte.

Nu vorbeşti serios...

— Aşa e tradiţia la Darkwood, îmi reaminteşte Madison. Fiecare nou membru iniţiază un alt nou membru. Prudence te-a iniţiat pe tine. Tu o iniţiezi pe Theodora.

— Şi dacă refuz? întreb eu.

— N-o să refuzi, spune Madison. Pentru că atunci vei fi dată afară din Grupul celor Zece şi vei trece automat pe ultimul loc. Verifică regulamentul de la Darkwood dacă nu eşti sigură de detalii.

— Nu e în regulament şi tu ştii asta, o reped eu.

Sunt sigură că administraţia nu i-a dat permisiunea lui Madison să-i umilească aşa pe ceilalţi. Conducerea îi consideră pe cei Zece drept elevi-model. Orice înjosire se petrece fără ştirea lui Ransom rămâne în mod sigur nesancţionată de către şcoală. Dar o cred că o să-mi pierd locul, pentru că o să-i spună acestuia cine ştie ce minciuni despre mine. Şi poate că nu sunt eu obsedată de rezultatele şcolare şi formulare pentru colegiu, dar nu vreau să fiu retrogradată pe locul nouăzeci din clasa a unsprezecea şi să trebuiască să-i explic tatălui meu pentru ce mi-am bătut joc de mult râvnitul meu loc fruntaş. El n-ar înţelege şi ar adânci şi mai mult prăpastia dintre noi şi aşa mult prea mare.

— Te apuci odată de treabă? Trebuie să tai nişte păr, nu să faci o lobotomie, spune Tessa.

Eu o privesc fix, cu ochii mari, înţelegând cu greu ce îmi cere. Nu e vorba despre tăierea părului în sine, ci despre motivul *pentru care* ea doreşte să fac acest lucru.

— Vrei ca eu să-i tai *părul* Theodorei ca să nu mai semene cu tine. Uau! Chiar sunteţi o adunătură de imaturi, deşi treceţi drept unii dintre cei mai deştepţi elevi din şcoală. Dă-mi foarfeca aia.

Smulg foarfecă din mâna lui Madison şi înaintez prin camera întunecată a Theodorei. Lumina care pătrunde de pe hol este suficientă ca să văd ce fac.

Theodora doarme în patul din stânga. Cel din dreapta este gol şi îmi dau seama în acest moment că trebuie să fie al lui Maude. Cele două fete sunt colege de cameră.

Mă aplec, apuc şi strâng câteva şuviţe din părul Theodorei. Cu toate astea, încă seamănă cu Tessa. Nimeni nu poate face nimic în privinţa asta, poate doar chirurgia plastică. Chiar în timp ce încep să tai, ştiu că această acţiune este crudă şi dureroasă.

— Deasupra umerilor, spune Madison. Nici nu contează că-i aranjezi puţin părul.

— Dacă ai de gând să mă supraveghezi cu atâta atenţie, de ce n-o faci tu? mă răstesc la ea, dar în şoaptă.

Nu vreau s-o trezesc pe Theodora. Pentru că de îndată ce îşi va da seama ce se întâmplă... Nu, nici nu mă pot gândi la asta. Mă lupt cu senzaţia de groază ce se localizează în stomac, dar încerc să-mi reamintesc că deşi tăierea părului poate fi umilitoare pentru Theodora, acesta îi va creşte la loc. Scrâşnesc din dinţi, apuc mai mult păr între degete şi îl tai repede. Mai apuc o şuviţă zdravănă, apoi o alta. Buclele castanii cad în jurul nostru când Theodora începe să se foiască. Ochii ei se deschid când îi tai inegal ultima şuviţă. Fac şi ultima tăietură, apoi mă retrag, nedorind să-i provoc un atac de cord.

Theodora se ridică nedumerită şi dezorientată, în timp ce privirea ei se mută de la mine spre Madison, apoi către ceilalţi.

— Ce se întâmplă? S-a făcut dimineaţă? E vreun incendiu?

Madison mă studiază.

— Frumos lucrat, Chance. Nu credeam că ai talentul ăsta.

Amândouă îl avem. Detest ceea ce am făcut.

— Ce se întâmplă? întreabă Theodora din nou şi mai insistent, pipăind cu degetele şuviţele de păr răspândite prin pat, apoi pune lucrurile cap la cap.

Mâinile ei se îndreaptă instinctiv spre cap, sare din aşternuturi, fuge spre oglinda de deasupra biroului şi aprinde lumina. Cu ochii măriţi, Theodora devine conştientă de noua ei înfăţişare, apoi se întoarce şi îşi concentrează privirea asupra mea – şi a foarfecii pe care o am încă în mână. Nu are niciun rost să mă prefac. Ştie că eu i-am făcut asta.

— Bine ai venit printre cei Zece! îi spun resemnată, şi înainte ca altcineva să poată spune sau face ceva, duc foarfecă spre părul meu, în singurul gest de solidaritate şi penitenţă la care mă pot gândi.

*

* *

Cincisprezece minute mai târziu, cu toţii ne îngrămădim în jurul focului virtual din sala din turnul aflat la ultimul etaj al Chiparosului. Stăm în cerc, fără să vorbim, şi ne uităm la fotografiile cu ramă aurie – portretele foştilor membri ai Grupului celor Zece – înşirate pe peretele din partea opusă a încăperii. Îi arunc o privire Theodorei, care continuă să-şi treacă degetele prin părul ciuntit. Maude stă lângă ea, dar nu-şi vorbesc. Alături de ele se află Levi. Nu e ud, nici părul lui nu arată diferit, aşa că mă întreb ce i-au făcut. Poate că e mai bine să nu ştiu.

Madison stă ţeapănă într-un scaun capitonat cu spătarul drept aflat în faţa uşii. Picior peste picior, cu corpul zvelt încordat de nerăbdare, urmăreşte scurgerea timpului pe telefonul prins de încheietura mâinii. Exact la miezul nopţii, se ridică şi încuie uşa sălii din turn cu cheia ei, care probabil are capacităţi suplimentare de vreme ce Madison este lidera celor Zece.

— Bun venit noilor iniţiaţi! spune ea, savurându-şi în mod evident autoritatea. Aţi supravieţuit primei voastre ore ca membri ai Grupului celor Zece. Asemenea numeroşilor voştri predecesori – arată spre portretele aflate pe peretele din spatele ei –, veţi intra în istorie ca unii dintre cei mai talentaţi elevi care au păşit prin aceste săli sacrosancte. Sau, oricum, măcar unii dintre voi. Privirea lui Madison se opreşte asupra Clonelor. Sunt unii dintre voi care s-ar putea afla aici din cu totul alte motive, discutabile, dar este în întregime problema directorului Ransom dacă a decis să manipuleze testul pentru stabilirea ierarhiei în favoarea unor anumiţi... elevi nou transferaţi. Şi a unor elevi cu burse.

Madison se uită direct la Levi, Theodora şi Maude, apoi privirea ei se mută asupra lui Pru. Simt cum mă cuprinde furia. Îmi face colega de cameră şi prietena bursieră? Insinuează că Pru nu a ajuns aici pentru că este deşteaptă şi bună? Sunt gata să sar în sus, să-mi apăr prietena cu ferocitate, dar Pru îmi aruncă o privire care îmi spune să-mi ţin gândurile pentru mine.

— După cum probabil ştiţi deja, faptul că faceţi parte dintre cei Zece nu vă face speciali. Vă face invincibili. Dacă rezistaţi clasa a unsprezecea în acest grup mult râvnit, veţi face parte automat din el şi anul viitor, ca noi. Face un gest arătând către Tessa, Angela, Archer şi Sunil. Veţi fi destinaţi unor lucruri măreţe. O universitate de elită. O carieră în orice domeniu aţi alege. Bogăţia şi relaţiile vă vor sta la îndemână. Dar tot acest răsfăţ are un preţ – preţul este acela de a fi adorat şi urât în acelaşi timp. Acela de a cere cu orice preţ excelenţa de la colegii voştri. Acela de a fi superdotaţi. Darkwood a fost întemeiat pe ideea că unii dintre cei mai buni critici ai noştri sunt colegii noştri. Nu numai profesorii noştri au sarcina de a ne impulsiona să devenim mai buni, şi de aceea trebuie să ne îndemnăm colegii de clasă să facă tot ce le stă în putinţă, să se străduiască, să exceleze. Ca membri ai celor Zece, trebuie să sprijiniţi această viziune. Trebuie să fiţi pregătiţi să luaţi decizii pentru binele general, nu doar pentru cel individual. Trebuie să fiţi gata să cedaţi în faţa interesului celor Zece, chiar şi atunci când acesta nu coincide cu al vostru. Are cineva vreo obiecţie?

Eu am, urlu undeva în adâncul fiinţei mele. *Am o obiecţie în privinţa aruncării oamenilor în Lacul Negru şi a tăierii părului unei fete, şi am o obiecţie faţă de tine.*

Intenţionez să ridic mâna, dar înainte de a o putea ridica, Pru mă apucă de braţ, mi-l trage în jos şi mă strânge dureros de tare. Este evident că doreşte să-mi ţin ideile numai pentru mine. Probabil chiar crede că trebuie să facem acest lucru, să fim de acord cu planurile lui Madison. Oare de asta m-a aruncat în lac?

— Nimeni nu are nicio obiecţie, răspunde singură Madison. Bine.

Mâna mea liberă ţâşneşte în sus. Madison mă săgetează cu privirea.

— Da?

— Emma? mă avertizează Pru, dar eu o ignor.

— Probabil m-aţi drogat, spun, în timp ce brusc în minte mi se cristalizează etapele propriei mele iniţieri. Ca să mă duceţi la Lacul Negru. Nu se poate să fi dormit atât de adânc. A fost ceva injectabil, nu-i aşa?

— Continuă să-ţi spui singură absolut orice doreşti, Emmaline. Dar şi tu, şi eu ştim că obiceiul tău de a lua medicamente ne-a ajutat să ne ducem la îndeplinire planul.

La chestia asta nu am un răspuns. Bineînţeles că are dreptate. Mi-am depăşit doza recomandată de pilule pentru o zi. Şi cu toate astea nu o cred. Şi nu am terminat cu ea. Nici măcar pe departe. Îmi mut privirea de la Madison şi mă opresc asupra lui Levi, care îşi încrucişează braţele pe piept. Mişcarea asta uşoară îmi atrage atenţia. Ca de obicei, comportamentul lui este lipsit de orice emoţie şi imperturbabil – ca şi când chestia asta cu cei Zece este încă un punct de pe lista lui de „activităţi de realizat”. Nu ştiu dacă ar trebui să fiu supărată sau impresionată că nu ia în serios nimic din toate aceste lucruri. Privesc în altă parte, îndurerată că îmi invadează gândurile încă o dată.

— Să trecem mai departe, intervine Tessa. Următoarea voastră acţiune ca membri ai Grupului celor Zece, iar aceasta ar putea una dificilă ţinând cont că, ei bine... arată spre Clone, sunteţi cu totul noi în această şcoală. Fondatorii mult stimaţi ai Darkwoodului au dorit ca şcoala să fie un loc al excelenţei. În mod tradiţional, cei Zece şi-au luat asupra lor sarcina de a se îngriji de competenţele elevilor. Procedând astfel, ne asigurăm că mediocritatea nu are ce căuta aici. Vă cerem ca, la următoarea întrunire a celor Zece, să ne daţi numele unui elev care nu se ridică la nivelul standardelor noastre. Distracţie plăcută.

Distracţie? Pe măsură ce încep să pun cap la cap cele auzite, simt că mi se face rău de la stomac. Asta fac cei Zece, fără ca şcoala să ştie? Îi fac pe ceilalţi elevi să sufere? Îi traumatizează? Îi încurajează să părăsească şcoala, sau şi mai rău? Câţi elevi care au plecat de la Darkwood în timpul anului şcolar au fost eliminaţi forţat de cei Zece? Câţi puşti care s-au aruncat de la Capul Hades au fost împinşi la asta de către colegii lor?

În câteva secunde m-am hotărât. Să nu plec de la Darkwood. Nu, asta nu e o soluţie, şi nu numai din pricină că tatăl meu nu mi-ar permite niciodată acest lucru. Nu pot pleca din cauza lui Oliver. Aici ne-am petrecut împreună doi dintre cei mai fericiţi ani ai noştri. Ultimii noştri doi ani. Acesta va fi întotdeauna locul care îmi va aminti cel mai mult de el. Să fiu aici cu Levi probabil că va fi chinuitor, dar trebuie să rămân. Pur şi simplu, o să refuz să

fac ce-mi cere Madison.

Mă ridic brusc în picioare. Ceilalţi nouă elevi se întorc şi mă privesc.

Vocea lui Madison rupe tăcerea.

— Încă nu ţi-am dat voie să pleci, Emmaline.

— Sunt îngheţată. Vreau să-mi pun nişte haine uscate şi să mă culc.

Trebuie să evadez de aici undeva unde pot gândi.

Madison zâmbeşte cu buzele strânse.

— Am spus că întrunirea încă nu s-a încheiat. A înţeles toată lumea sarcina pe care o are?

Ceilalţi înclină afirmativ din cap, dar eu nu reuşesc să fac acest lucru.

— Atunci e-n regulă. Madison se întoarce cu faţa către mine. Acum ţi s-a dat voie *oficial.*

Eu şi Pru ne strângem una în alta în timp ce străbatem holul întunecat din Chiparos. Nu scoatem o vorbă până când ajungem în intimitatea camerei noastre. Îndată ce închidem uşa, Pru începe să vorbească.

— Aveam deja o alertă gata să fie trimisă la cabinetul medical, îmi explică ea. Am pregătit-o din clipa în care mi-au ordonat să te arunc în lac şi să te scot apoi de acolo. Ştii ce braţe puternice am de la canotaj. Pe deasupra, am o diplomă în resuscitare cardiopulmonară. Altfel nu aş fi consimţit niciodată să fac acel lucru. Emma – mai degrabă aş fi murit decât să te las să te îneci. Ştii asta, nu-i aşa?

— Sigur că ştiu, răspund, şi vorbesc serios. Pur şi simplu, nu-mi vine să cred că membrii Grupului celor Zece au o minte atât de... bolnavă. Deşi cu Madison la conducere, orice e posibil.

— Am putea să raportăm conducerii, sugerează Pru. În niciun caz administraţia nu a aprobat lucrurile umilitoare la care ne-a supus ea astăzi. Şcoala ar fi îngrozită dacă ar afla ce făceau cei mai buni elevi ai ei la miezul nopţii.

— Crezi că Ransom ştie ceva despre toate astea?

— Mă îndoiesc. Ar avea mari necazuri dacă i s-ar întâmpla ceva vreunuia dintre noi... Face o pauză. Emma?

— Da.

Inima îmi bate cu putere în timp ce încerc să înţeleg ce s-a întâmplat în această noapte. Şi ce însemnătate are pentru mine şi pentru Prudence. Şi pentru celelalte Clone din Grupul celor Zece, inclusiv Levi.

— Nu poţi să pleci. Dacă părăsim grupul...

— O să ajungem pe ultimul loc, anticipez eu.

— Iar eu o să-mi pierd bursa, spune încet Pru. Dacă rezultatele mele şcolare se situează la un nivel scăzut, o să intru într-o perioadă de probă la altă şcoală. Iar mama se bizuie pe mine că o să termin liceul. O diplomă de la

Darkwood o va face atât de mândră. Şi pe tata la fel... Vreau să le ofer lucrul ăsta. Ştii, în caz că...

Moare. Asta nu reuşeşte Pru să spună. Mi se frânge inima.

— De unde ai ştiut că mă gândeam la plecare?

— Mă consider o expertă în materie de Emmaline.

— Nu putem face ce ne-a cerut Madison. Nu-i putem oferi numele unui elev pe care vrem să-l vedem că dă greş.

— Atunci n-o vom face. O să inventăm altceva. Dar dacă plecăm – Madison a câştigat.

Pru mă strânge de mână, apoi se duce în cealaltă parte a camerei noastre să se pregătească de culcare, lăsându-mă singură cu gândurile mele.

Caut în rucsac după tubul portocaliu cu medicamentele prescrise. Mă duc grăbită cu el în baie ştiind că n-o să fiu în stare să mă răzgândesc în privinţa lucrului pe care sunt pe cale să-l fac. Când voi fi terminat, n-o să mai fiu în stare să scap de Oliver – sau Levi.

Dar dacă am de gând să scap cu viaţă din clasa a unsprezecea şi din chestia asta cu cei Zece, nu pot să las garda jos. Sau să sfârşesc pe fundul Lacului Negru, ucisă de data asta de Madison cu propria ei mână. Şi nici nu m-ar mira acest lucru. Desfac capacul tubului şi îl scutur deasupra vasului de toaletă. Pilulele cad în el şi trag apa.

Apoi intru la duş lăsând apa fierbinte să mă încălzească şi să mă liniştească. După ce mă şterg şi mă usuc, îmbrac pantalonii de pijama din flanel şi tricoul meu preferat pe care mi l-a dat Oliver şi pe care scrie „Instant Yo-Yo" şi mă urc în pat având grijă să n-o trezesc pe Pru care sforăie deja. Nu e nicio surpriză că somnul mă ocoleşte. E greu să-ţi reprimi complet şuvoiul nesfârşit de gânduri. Despre Oliver. Despre Levi... cu feţele lor identice care se schimbă între ele în mintea mea. Levi a început să-mi invadeze amintirile dragi cu Ollie. Cele pe care mă bizui ca să mă liniştesc. Acele amintiri sunt dovada că el a existat şi că tot ceea ce am avut împreună a fost extraordinar. Acum, îl văd pe Levi în locuri în care ar fi trebuit să fie Oliver, şi îl urăsc din pricina asta.

Zgomotul unor paşi pe hol îmi întrerupe şirul nesfârşit de gânduri. Camera noastră nu este în drum spre baie, care se află în capătul opus al holului. Eu şi Pru avem ultima cameră din acest capăt, exact lângă uşa care duce afară. Mă întreb o clipă cine ar putea fi treaz la ora asta şi ce ar putea face. Cel mai probabil este o altă membră a Grupului celor Zece care încă nu s-a culcat. Dar pentru ce ar ieşi afară după miezul nopţii?

Îmi trag pe mine hanoracul gri şi îmi pun şlapii, deschid încet uşa şi privesc de-a lungul holului unde zăresc o siluetă deschizând uşa care dă afară. Lampa ce semnalizează ieşirea din clădire îi luminează faţa. Maude.

Nu este Madison pentru că părul blond al acestei fete este strâns auster la spate. Iar faţa ei pare hotărâtă, dar îi lipseşte expresia detaşată a lui Madison. Încotro se duce?

Fără să stau pe gânduri, o urmez afară de-a lungul aleii care duce spre Lacul Negru. Merge repede, mişcându-se cu convingerea cuiva care nu-şi pune niciodată întrebări. Se întâlneşte cu cineva? Sunt curioasă dacă este la fel de indignată ca şi mine în privinţa celor Zece. Dacă faptul că nu doarme are vreo legătură cu ordinele date de Madison în această seară. Sau dacă se întâlneşte cu celelalte Clone, inclusiv cu Levi. Oricât mi-aş dori să neg, mă simt obligată să aflu mai multe despre el, despre ei toţi.

Probabil că îmi pierd minţile. După o zi emoţionantă în care am înfruntat moartea, ar trebui să mă odihnesc pentru prima zi de cursuri şi nu să urmăresc o Clonă în puterea nopţii.

Maude o ia pe un drum lateral prin desiş. Eu păstrez câţiva metri buni între mine şi ea, sperând să nu se întoarcă şi să mă vadă. Când ajunge pe malul lacului, eu rămân printre copaci. Nu mă simt confortabil când văd Lacul Negru. Cu mai puţin de două ore în urmă, mă aflam sub apa aceea opacă şi grea, încercând cu disperare să respir.

O urmăresc pe Maude cum se apropie de două siluete şi stomacul mi se strânge. Sunt Levi şi Jago. Maude îl apucă de mână pe Jago. El i-o ţine cu o detaşare care arată că au mai făcut acest gest de o mie de ori. Se simt relaxaţi împreună. Formează un cuplu.

Îmi mut rapid privirea asupra lui Levi, bucuroasă că este destul de întuneric să nu fiu văzută şi că arborii îmi oferă o oarecare protecţie.

Atunci se întâmplă. Atât de rapid, încât aproape că ratez momentul. Levi zboară prin aer ca şi când ar avea aripi.

Privesc ca în transă cum se desprinde de pământ, se roteşte în aer de două ori, apoi aterizează pe picioare îndoindu-şi foarte uşor genunchii, ca şi când această mişcare n-ar fi necesitat niciun efort. Probabil că face un soi de acrobaţii şi este evident că e maestru în acest domeniu, oricare ar fi el. N-am mai văzut niciodată ceva asemănător.

— Ţi-ai ieşit puţin ieşit din formă, remarcă Maude.

— Mulţumesc, doamna antrenoare, răspunde Levi cu o voce în care se simte sarcasmul.

Mă trezesc că sunt în acelaşi timp dezgustată de atitudinea lui şi captivată de abilităţile lui.

— Aşadar, ai început? întreabă ea.

— Nu, răspunde Levi. N-am început. Mi se cere – nouă tuturor ni se cere – un lucru îngrozitor. Ce îi dă acest drept?

— Oh, nu ştiu... totul? Faptul că ne-a crescut? Că ne-a educat? Că nici

măcar nu ne-am afla aici fără el? se răsteşte Maude la el.

Jake îşi încolăceşte braţul în jurul umerilor lui Maude.

— Maude are dreptate. Şi chiar dacă n-ar avea, n-avem de ales în această privinţă.

Levi se plimbă în sus şi în jos, fără să fie, în mod evident, de acord. Se opreşte în faţa lacului şi îşi trece mâinile prin păr. Apoi începe din nou să vorbească. De data asta mi-e mai greu să înţeleg ce spune. E ca şi cum aş fi fost din nou aruncată în Lacul Negru. Levi spune ceva despre o îndatorire. Cum nu-i place ceea ce i s-a cerut. Dar cuvintele lui nu răsună distinct.

Dar stai. Nu vorbeşte în engleză. Vorbeşte în franceză, îmi dau seama pentru că este limba străină pe care o studiez la Darkwood. Credeam că mă descurc destul de bine, dar auzindu-l pe Levi vorbind, îmi dau seama că o stăpâneşte mult mai bine decât mine. Cu toate acestea, înţeleg cea mai mare parte din ceea ce le spune lui Maude şi lui Jago, şi o mare parte din ceea ce ei îi spun la rândul lor. Probabil că un alt mod al Clonelor de a comunica între ele, este acela de a vorbi în franceză. Sunt fascinată, fără voia mea.

Acum vorbesc repede. Sunt sigură că îmi scapă nişte amănunte foarte importante, dar pricep esenţa conversaţiei lor. Levi spumegă, afirmând că totul este deplorabil, spunând că îşi doreşte ca ei să nu fi venit. Jago rămâne tăcut, în timp ce Maude îşi exprimă opiniile la fiecare câteva clipe, reamintindu-i lui Levi că tutorele lor îi iubeşte şi nu doreşte decât ceea ce este cel mai bine pentru ei.

— Suntem aici cu un scop, Levi, insistă ea. Poate că eşti preferatul lui, dar asta nu înseamnă că poţi face ce vrei, oricând vrei.

Preferatul? Al cui preferat? Al tutorelui lor?

— Nu înţeleg cum aş putea să încep! izbucneşte Levi, vorbind în cele din urmă din nou în engleză. S-o lăsăm baltă. Mă duc să mă culc din nou.

— Levi... spune Jago. Ştii că e ceva mai complicat de atât.

— Am încheiat discuţia asta, răspunde Levi cu voce aspră.

Dă să plece, îndreptându-se exact spre locul unde stau în întuneric. Trag o dată aer în piept, cu prea mult zgomot, iar inima mi-o ia razna. Levi m-a auzit. Îmi întâlneşte privirea. Ne vedem unul pe altul. Am fost descoperită.

Are de gând să mă dea de gol? Să le spună lui Maude şi lui Jago că am tras cu urechea? Spre surprinderea mea, nu o face. Trece pe lângă mine fără să mă bage în seamă.

Respir uşurată că s-a retras în acest mod şi încerc să pricep ceea ce am auzit. Cine este tutorele lor şi ce aşteaptă de la ei?

— Levi o să distrugă totul, spună Maude. Pentru noi toţi, Jago! Una ar fi dacă ar acţiona singur, dar trebuie să se gândească şi la noi ceilalţi.

Să distrugă? Ce să distrugă, mai exact?

— Pentru el este mai greu, replică Jago. Să accepte moştenirea şi ţelul nostru. Cine suntem. Pentru ce ne aflăm aici. Dar până la urmă nu va putea nega aceste lucruri. Există în el, în adâncul sufletului lui. Acesta este motivul pentru care gândeşte, simte şi există. Şi niciunul dintre noi nu se poate opri, chiar dacă facem un rău ireparabil. Chiar dacă vom regreta până în ziua morţii noastre.

Maude răspunde prea încet ca să o pot auzi. Se apleacă spre Jago, iar băiatul o îmbrăţişează. Mă retrag printre copaci, dându-mi seama că am auzit fără să vreau ceva intim, sacru şi poate chiar înspăimântător. Rău ireparabil? Regret? Pentru ce se află aici Clonele? Ce pun la cale? Fără să mai privesc înapoi, alerg prin desiş până în siguranţa camerei mele.

FIINŢE ILEGALE

În dimineaţa următoare, îmi târăsc eul epuizat la ora de istorie americană. Presupun că o să fiu prima care ajunge la oră, dar Theodora şi-a ocupat deja locul şi, în clipa în care îi văd părul pieptănat la spate într-un coc strâns şi prins cu clame, mâna mi se duce glonţ spre propriul cap în încercarea de a netezi treaba de mântuială pe care am făcut-o. Încă mă simt prost pentru ce i-am făcut, însă dacă Theodora este supărată pe mine pentru că i-am ciopârţit buclele, nu o să ştiu niciodată. La fel ca şi celelalte Clone, se poartă stoic şi cu calm.

Poţi să te aşezi unde vrei, aşa că-mi revendic un pupitru suficient de aproape de Theodora ca să văd ce face. O urmăresc cum scoate un caiet şi începe să scrie în el cu un scris ordonat şi cu o mână sigură. Scrisul ei este clar şi frumos. Probabil că a făcut eforturi concertate ca să înveţe să scrie, spre deosebire de noi ceilalţi care eram educaţi în şcoli americane unde scrisul cursiv este destul de demodat. Poate că toate Clonele au fost nevoite să înveţe să scrie de mână cursiv acolo unde au crescut. Oare cum era locul ăla? Nu m-am gândit prea mult la asta până acum. Tot ceea ce ştiu este ce s-a transmis la ştiri: Clonele aveau un tutore bogat care le crescuse pe o insulă privată ce îi aparţinea. Era un fel de proprietate construită undeva în mijlocul oceanului. Adevărul este că nu ştiu chiar nimic despre Clone, cu excepţia faptului că, întâmplător, au acelaşi ADN cu câţiva dintre colegii mei de clasă.

Îmi îndrept din nou atenţia asupra Theodorei. În ciuda asemănării cu Tessa, n-ar fi putut fi mai diferite ca stil de a se îmbrăca. Iar părul Theodorei, acum şi mai puţin asemănător cu al Tessei, este mai natural, mai puţin strălucitor şi mai şaten. Părul Tessei trebuie pus în evidenţă de un profesionist ca să arate aşa cum arată. Îmi place mai mult culoarea naturală a Theodorei.

Theodora face o pauză ca să arunce o privire pe fereastră la împrejurimile de la Darkwood. Recunosc privirea aceea. Îi este dor de casă. Mie nu mi-a fost niciodată dor de acasă la Darkwood, nu câtă vreme a fost Oliver acolo. Fără el, e altă poveste. Îl caut în sălile unde am învăţat împreună, am râs împreună, am filosofat asupra sensului vieţii şi am mâncat pizza împreună. Nu ştiu nimic despre Theodora, dar îmi închipui cât de străin îi poate părea locul ăsta. Simt nevoia să vorbesc cu ea. Să aflu şi altceva despre fată în afară de faptul că *părul ei este şaten.*

Înainte să apuc să o fac, încep să-şi facă apariţia colegii mei de clasă care-şi caută pupitre şi îşi ocupă locurile. Pru se aşază şi îşi prinde părul – ud de la duş – într-o coadă de cal. Probabil că a avut un antrenament matinal la canotaj. Mă simt prost. După întâlnirea noastră de la miezul nopţii, probabil că nu a dormit decât vreo două ore înainte de a se trezi. Nici eu nu am dormit decât câteva ore, dar la mine e vorba despre cu totul altceva. Pru şi cu mine ne facem cu mâna în semn de salut. Domnul Park e pe cale să închidă uşa când se strecoară înăuntru un ultim elev, îndreptându-se spre singurul pupitru rămas gol.

Levi. Iar pupitrul pe care şi-l adjudecă e chiar lângă al meu. Nu mă uit la el. Nu îndrăznesc. Dar îi simt prezenţa.

— Bine aţi revenit, dragi prieteni şi compatrioţi! spune domnul Park trecându-şi rapid o mână prin barba ţepoasă. În această dimineaţă, aş vrea să încep o discuţie, ce se va întinde pe tot parcursul anului, despre cele mai importante evenimente din lume, discuţie care va fi condusă de nimeni altul decât... aplauze, vă rog... de voi toţi. În fiecare săptămână, vă voi încuraja să veniţi cu o ştire la masa tradiţională pentru o întrunire de dimineaţă pe marginea acelui subiect.

Îmi concentrez atenţia asupra domnului Park. Orice, numai să nu mă uit la Levi. Cu coada ochiului o zăresc pe Madison în stânga mea şi într-o clipită sunt din nou cu picioarele pe pământ, cu gândul la iniţierea celor Zece de seara trecută. Aproape că mi se pare un vis – sau, mai exact, un coşmar. Aceasta este una dintre puţinele ore la care elevii din clasa a unsprezecea şi a douăsprezecea participă împreună, în funcţie de orarul cursurilor. Ce noroc pe mine să mă trezesc aici cu *ea.*

— Să nu mai pierdem vremea aiurea, continuă domnul Park. Cine ar vrea să înceapă?

O mână ţâşneşte în sus. Este a lui Madison. Domnul Park dă din cap aprobator:

— Vă rog, domnişoară Huxley.

— Două clone au fost reţinute când încercau să treacă graniţa din Mexic în Texas, relatează Madison. S-a transmis la ştirile de dimineaţă. Erau doi studenţi, şi nu aveau cărţile de identitate actualizate. Aşa că, în mod firesc, au fost reţinuţi la frontieră.

Auzind cuvintele care ies din gura lui Madison, pulsul mi se accelerează. Mă cuprinde un val de căldură de la picioare spre cap pe măsură ce diger vorbele ei. Şi nu numai *ce* a spus, ci tonul folosit. Chiar crede că studenţii aceia trebuiau reţinuţi la graniţă? Fierb de furie. Dar înainte să pot vorbi, intervine domnul Park.

— Poate să-mi spună cineva de ce marele stat Texas ar cere să verifice

actele celor două persoane în cauză? întreabă el.

O altă mână se ridică. Îi aparţine unui băiat pe nume Henry Blackstone:

— Pentru că guvernul pretinde acest lucru de la anumite persoane, dacă nu s-au născut aici.

— Dar cei doi *s-au născut* aici, îl întrerupe Pru înainte să pot să zic şi eu ceva. Este la fel de înflăcărată ca şi mine. Bineînţeles că este. Am văzut reportajul; cu toţii l-am văzut...

— Am vrut să zic concepuţi, se corectează Henry. Nu au fost concepuţi aici.

— Sunt cetăţeni americani, insistă Pru. S-au născut aici şi au fost crescuţi aici, la fel ca tine şi ca mine. Şi au fost într-o *excursie.* O vacanţă în Mexic. Şi când au încercat să se întoarcă acasă, în ţara lor, li s-a spus că au nevoie de alte acte care nu li se cer celorlalţi cetăţeni. Este absolut nedrept şi greşit. Este discriminare, pur şi simplu.

— Poate că toate acestea sunt adevărate, dar omiţi în mod intenţionat un amănunt-cheie, o întrerupe Madison. Sunt clone. Părinţii lor au folosit tehnologie reproductivă ilegală ca să-i creeze în urmă cu douăzeci de ani. Actele acelea sunt pentru propria lor *protecţie*, pentru că atât de mulţi oameni au o mare problemă cu clonele.

— Eu nu cunosc pe nimeni care are o problemă cu ele, îmi scapă mie. A, nu, stai aşa! Te ştiu pe *tine.* Madison îmi aruncă o privire ucigătoare, dar nu are timp să răspundă fiindcă reacţionează şi Pru.

— Crede-mă. Pru îşi încrucişează braţele pe piept. Actele acelea nu sunt pentru propria lor protecţie.

— Ai dreptate, îşi dă şi Henry cu părerea. Nu este *numai* pentru protecţia lor, ci şi pentru a noastră.

— De ce? strig eu fără să ridic mâna. Ce vrei să insinuezi? Că acestea sunt periculoase? Ştii că în această clasă sunt două Clone, nu? Toţi ochii se întorc spre Levi, care are privirea pironită pe fereastră ca şi când nu ar avea niciun interes personal în această conversaţie, şi către Theodora, care scrie cu frenezie în jurnalul ei. Ia notiţe? Mi-ar plăcea să văd. Sunt singura a cărei privire nu zăboveşte asupra lui Levi. Îmi ard urechile când mă gândesc la el.

Henry are un aer exasperat:

— Ştiu asta. Şi sunt convins că vor contribui din plin la succesul acestei şcoli. Suntem fericiţi să-i avem aici pentru că Darkwood este o şcoală progresistă.

— Ştii măcar ce înseamnă asta? insist eu simţind cum mă înfierbânt din ce în ce mai tare. De decenii, Darkwood primeşte cu entuziasm elevi de toate rasele, religiile şi orientările sexuale. Dintre toate şcolile cu internat, noi am avut primele toalete şi dormitoare ce nu ţin cont de sex. Există zone de acces

pentru scaune cu rotile absolut în fiecare sală de clasă şi spaţiu de întâlnire. Suntem toleranţi şi ne *mândrim* cu asta. „Toleranţă" este unul dintre principiile pe care a fost fondată Academia Darkwood. Se regăseşte în angajamentul şcolii noastre şi de aceea domnul director Ransom ştia că Darkwood va fi un loc sigur pentru Clone.

— Ştiu asta, intervine Henry, în mod evident tulburat. Uite ce e, nu fac decât să repet faptele. Clonele sunt oameni, dar sunt diferiţi de cei obişnuiţi. Nu este o părere, Emma. Este o chestiune ştiinţifică.

— Probabil că avem definiţii foarte diferite despre ce înseamnă „ştiinţific", spun eu.

— Poate că ar fi de ajutor dacă noii noştri elevi şi-ar exprima părerea, zice domnul Park cu delicateţe. Levi? Theodora? Aţi vrea să participaţi la această dezbatere?

Levi ridică din umeri.

— O fi Academia Darkwood progresistă, dar, în mare măsură, societatea voastră are o lungă istorie privind clasificarea oamenilor după rasă, sau religie, sau orientare sexuală, sau sex şi folosirea acelor clasificări pentru a supune anumite grupuri. Este oare surprinzător că un grup de lideri guvernamentali obtuzi cred că metoda clonării este primul pas pe o pantă alunecoasă către un Armagedon total şi dispariţia rasei umane aşa cum o ştim? Îl fixează pe domnul Park ca şi când chiar aşteaptă un răspuns. Din nou, eu îmi las privirea în jos, spre pupitru. Ştiu că toţi ceilalţi se holbează la Levi. Simt cum lui Madison îi sare muştarul.

— Pardon, se amestecă ea. Acei lideri guvernamentali încearcă să protejeze societatea noastră de capcanele inevitabile care apar când te joci de-a Dumnezeu. Cum ar fi eugenia. Dacă e în regulă să creezi o clonă, ce ne împiedică să analizăm embrioane pentru păr şi culoarea ochilor şi inteligenţă, sau, mai specific, markeri genetici, şi să creăm o superrasă?

— Cred că ne scapă imaginea de ansamblu, intervine în discuţie Theodora calmă şi încrezătoare. Cu toţii ne întoarcem spre ea, surprinşi că şi-a ridicat privirea din caiet ca să spună ceva. Nu reuşim să separăm actul clonării de produsul acelui act. Clonarea în sine nu este legală în Statele Unite. Nu ştiu dacă ar trebui să fie sau nu, dar nu este. Este o chestiune pe care savanţii şi legiuitorii americani vor trebui să o lămurească. Chiar nu are nicio relevanţă asupra faptului dacă clonele – sau oamenii ca noi – se arată pe sine şi pe Levi – ar trebui tratate în mod diferit faţă de ceilalţi.

— N-ar trebui, intervine Pru, dar domnul Park ridică o mână ca să o facă să tacă.

— O observaţie excelentă, Theodora, spune domnul Park. Este corect să pedepsim produsul unui progres ştiinţific pentru că nu suntem de acord cu

mijloacele prin care a fost creat acest produs?

— Da, zice Madison exact în acelaşi timp în care Pru răspunde vehement cu „Nu”.

— Dar, domnule Park, nu se dă Pru bătută, asta este discriminare. Nu este constituţional. În plus, este cruzime şi bigotism şi trebuie să oprim acest mod de gândire înainte ca oamenii să înceapă să creadă în el...

— Dă-mi voie să te contrazic, reacţionează Madison. O grămadă de judecători şi de intelectuali sunt de acord cu mine. Tata zice că...

— Activitatea tatălui tău nu este subvenţionată de Comisia Naţională Anticlonare? întreabă un băiat din spatele clasei. Şi nu a fost acesta un argument important pentru care a fost ales?

Madison se uită încruntată la el:

— Nu amesteca în povestea asta campania tatălui meu.

— Să nu amestecăm nici clona ta în povestea asta? îmi scapă mie. Maude nu este aici ca să se apere, dar sunt foarte sigură că ar avea câte ceva de spus în legătură cu asta – dacă merită sau nu aceleaşi drepturi ca şi tine.

— Maude Gravelle a venit la Darkwood în pofida avertismentelor familiei mele, spune Madison, abia ascunzându-şi furia, dovedind că judecata ei este discutabilă.

Clasa se întoarce spre mine pentru o reacţie.

— Ce vrei să spui? întreb. Că intelectul lui Maude este mai prejos decât al tău, deşi a fost conceput din acelaşi ADN? Crezi că Maude este cumva mai prejos decât tine, deşi amândouă sunteţi, practic, aproape la fel ca şi când aţi fi gemene identice care s-au dezvoltat în acelaşi pântec?

Madison procesează ce am zis. Apoi pe chip i se întinde un zâmbet:

— Gemene identice? Un punct de vedere interesant, Emma. Presupun că ai spune acelaşi lucru şi despre el, nu? Face un semn din cap spre Levi. Ar trebui să-l considerăm geamănul lui Oliver fiindcă el şi Ollie sunt atât de asemănători? Ştii, Emma, nu este o idee chiar aşa de rea. În acest caz, ar putea să fie noul tău cel mai bun prieten.

— Este cu totul altceva, spun vehement, şi fiecare fibră a corpului meu e în flăcări. Nu-mi vine să cred că-mi răstălmăceşte vorbele. Faptul că aceste clone merită drepturi egale cu toţi ceilalţi nu are *nimic* de-a face cu ce simt eu pentru Levi.

— Scuzaţi-mă. Am şi eu dreptul să spun ceva? Levi se foieşte pe scaunul lui, depărtându-şi picioarele. Pentru că sunt convins că nu am nimic în comun cu onorabilul Oliver.

Sunt pe punctul de a riposta când prietena mea Pru intervine întrerupându-l:

— Dă dovadă de puţin respect. Oliver a murit cu mai puţin de trei luni în

urmă.

— Crede-mă, spune Levi, ştiu totul despre moartea lui Oliver Ward. Sunt expert în tot ce înseamnă Oliver. La urma urmelor, sunt clona lui. Şi fiindcă vorbim despre respect, cu mine cum rămâne? Prietena ta m-a desfiinţat, practic, din clipa în care am ajuns aici.

— Pentru că nu meriţi respectul meu, i-o trântesc eu, privindu-l fix în ochi în cele din urmă. Ai dreptate. Nu semeni deloc cu Oliver. Eşti insensibil şi insuportabil. Ca să nu mai spun că eşti un mare nesimţit...

— Vedeţi ce spuneam? răspunde Levi.

— Şi eşti o ruşine pentru memoria lui.

— Domnule Gravelle! Domnişoară Chance! Discuţia s-a terminat, exclamă domnul Park.

Dar Levi nu se opreşte:

— Crezi că vreau să am chipul ăsta, Emma? Crezi că mă trezesc în fiecare zi mulţumit de mine însumi pentru că arăt ca Oliver?

— Nu ştiu, spun cu sinceritate. Poate că da.

— Ei bine, ţi-aş spune dacă ţi-ar trece vreun moment prin cap să mă întrebi. Dar, în loc de asta, faci raţionamente pripite, presupui tot ce e mai rău în legătură cu mine şi mă pedepseşti în secunda în care mă întâlneşti.

Tocmai mă pornesc să atac şi eu când se pare că decibelii din vocea mea îl scot pe domnul Park din sărite:

— Ajunge! spune pe ton lătrat. Amândoi. În biroul domnului director Ransom. Acum!

PEDEAPSA

— Aşezaţi-vă, ne cere directoarea adjunctă Fleischer, care ne conduce pe mine şi pe Levi în biroul lui Ransom. Iese fără o altă vorbă, şi mă simt uşurată. Privirea de pe chipul ei când ne-a condus în birou nu era deloc plăcută.

Amândoi ne instalăm în două scaune tapiţate identice în faţa lui Ransom. Am grijă să nu mă uit pieziş la Levi. Însă stau perfect dreaptă, cu privirea aţintită asupra directorului, care este în spatele biroului lui, cu sprâncenele adunate într-un rid adânc.

— Înţeleg, spune Ransom.

Sunt pe cale să întreb „Ce înţelegeţi?" când observ că vorbeşte cu cineva la telefon, nu cu noi. Nu foloseşte sistemul video, aşa că, din punctul meu de observaţie, nu văd şi nu aud persoana cu care vorbeşte.

— Da. Înţeleg, răspunde Ransom pe un ton conciliant. Urmează o pauză în timp ce ascultă ce zice persoana de la celălalt capăt al firului. Apoi se încruntă şi colţurile gurii îi cad. De fapt, ea e chiar aici.

Mi se face pielea ca de găină pe braţe şi pe şira spinării. Ea? Ransom se referă la mine?

— Sigur, Colin. O să-i transmit mesajul, spune Ransom înainte de a apăsa pe un buton de pe ecranul telefonului, punând brusc capăt convorbirii. Mă îndrept în scaun ca şi când aş fi însemnată pe spate cu fierul roşu. Colin. Ca în Colin Chance. Directorul vorbea cu tatăl meu.

— Domnişoară Chance, zice directorul Ransom, măsurându-mă. Îşi răsuceşte capul ca să-i arunce o privire lui Levi. Domnule Gravelle. Niciunul din noi nu scoate o vorbă în replică. După cum sunt convins că ştii, Emmaline, la telefon era tatăl tău.

— Da, mi-am dat seama, zic cu ostilitate. Mă enervează că tatăl meu a răspuns la un apel al directorului şcolii înainte să răspundă la cel al propriei lui fiice. Dar nu spun asta.

— Nu a fost mulţumit că deja te afli în biroul meu. L-am asigurat că indiferent ce s-a întâmplat astăzi la ora domnului Park, a fost o excepţie. Este o perioadă dificilă în istoria şcolii noastre. Se intensifică tensiunile. Privirea lui se mută de la mine şi poposeşte asupra lui Levi. Nu sunteţi de acord cu asta, domnule Gravelle?

Levi se foieşte pe scaun, ridică din umeri.

— Spuneţi-mi, vă rog, ce sancţiune primesc, spun eu pe un ton impasibil.

Sau pedeapsa, indiferent care este. Nu poate fi mai rău decât să stau aici cu el.

Ransom se sprijină de spătarul fotoliului a cărui piele scârţâie când se lasă pe spate:

— Ştii, Emmaline, aş vrea să te îndemn să te gândeşti la expresia aceea bine cunoscută, „Ai grijă ce-ţi doreşti".

— De ce?

— În această după-amiază, la ora trei, amândoi veţi începe sarcina de o săptămână pentru abaterea de astăzi.

— Amândoi? zice Levi sufocat de furie.

— La începutul orelor, în fiecare zi, veţi merge pe jos până la hangarul pentru bărci pe care îl veţi vopsi pe parcursul a cinci zile. Împreună.

— Asta este tot? întreabă Levi impasibil.

— Puteţi pleca.

*

* *

Aştept telefonul încă de când am ieşit din biroul lui Ransom, şi bineînţeles că tata mă sună în cele din urmă. Când faţa lui îmi apare pe ecranul telefonului având un aer îngrijorat, aşa cum se cuvine, nu am chef să vorbesc.

— Ştiu că treci printr-o perioadă grea, Emmaline, dar sancţiune? Deja? O dispută în faţa profesorului?

— Nu a fost o dispută...

— Poate că ar trebui să-l rog pe doctorul Delmore să te ajute.

— De ce? Ca să-mi prescrie alte medicamente? replic eu furioasă. Tata este directorul unei companii farmaceutice. Nu e de mirare că el consideră că medicamentele date pe reţetă constituie răspunsul la orice problemă. Dacă am învăţat ceva în toate aceste luni care au urmat morţii lui Oliver, este că medicamentele singure nu alungă durerea şi suferinţa. Le pot ascunde pentru scurt timp. Dar este şi mai rău atunci când scapi din confuzia produsă de medicamente şi îţi dai seama că prietenul tău cel mai bun este tot mort.

— Nu vreau decât să te ajut, spune tata. Ştiu că e bine intenţionat, dar îmi dă senzaţia de condescendenţă. Emma, dacă aş putea să schimb lucrurile, cu totul, aş...

— Fără supărare, tati, dar sunt foarte sigură că nici măcar tu nu eşti suficient de puternic încât să readuci morţii la viaţă. Dar îţi mulţumesc. Înţelegi, pentru că ai încercat, adaug eu.

Vocea i se înmoaie:

— Emmaline, scumpo. Cum pot să te ajut?

Oftez. Dacă taică-meu este indisponibil din punct de vedere emoţional, nu este vina lui – nu în totalitate, în orice caz. A trebuit să mă crească singur în toţi anii ăştia.

— Nicicum, tati, răspund. Suntem nişte supravieţuitori, nu? Cu asta ne ocupăm. Mai întâi mama, acum Oliver.

— Ai trecut prin mai multe decât ar trebui să îndure o fată de şaisprezece ani, spune el. Şi pentru asta, Emmaline, sunt de-a dreptul... Legătura se întrerupe.

— Tati? La celălalt capăt nu e decât tăcere. Mai eşti pe fir?

— Scumpo, e o chestiune de serviciu. Trebuie să vorbesc. Pot să te sun mai târziu?

— Ştii unde mă găseşti. Nu vreau să recunosc că bruscheţea lui mă face să mă simt şi mai singură decât mă simt deja. Sunt obişnuită cu asta; deşi nu uşurează situaţia.

Îmi iau la revedere şi pornesc pe poteca nepavată care duce de la clădirea principală la hangarul pentru bărci, unde îmi voi executa pedeapsa. Nu cunosc drumul, fiindcă rareori vizitez partea asta din campus, dar e pitoresc. În timp ce cobor dealul spre Lacul Negru, zăresc o clădire cu aspect dezolant, din blocuri de ciment, ce se profilează pe celălalt mal al lacului. Se zvoneşte că pe vremuri clădirea adăpostea un centru de cercetare ştiinţifică, închis cu mulţi ani în urmă. Încerc să mă uit mai atent, dar mă împiedic în propriile-mi picioare, poteca e invadată de copaci, iar clădirea dispare din raza mea vizuală.

Când ajung la hangarul pentru bărci, înţeleg de ce Ransom ne-a cerut să-l vopsim. Are nevoie de o renovare serioasă. Mă îndoiesc că Levi şi cu mine vom reuşi să-l transformăm într-un obiect de artă, dar câtă vreme ne executăm pedeapsa prin asta, nu-mi pasă de altceva.

Peste coroanele copacilor, cerul este foarte albastru. Razele soarelui se reflectă în apele lacului şi îl fac aproape frumos. Mă apropii de hangarul dărăpănat şi mă pregătesc să arunc o privire înăuntru ca să văd dacă sunt singură, când aud un foşnet de frunze uscate.

A venit Levi.

Mă întorc ca să-l urmăresc apropiindu-se şi e ca şi cum aş fi brusc pe pilot automat. *Nu ai voie să vorbeşti cu el. Trebuie să eviţi.* Sunt furioasă pe el şi am inima frântă. Dar mai ales mi-e frică. Nu mă tem că îmi va face rău şi nu am suspiciuni în ce-l priveşte fiindcă e o Clonă, aşa cum se întâmplă cu mulţi oameni din ţara noastră şi de la Darkwood. Mă tem de felul în care mi se accelerează pulsul când mă uit la chipul lui.

Trag cu putere de uşa hangarului şi păşesc înăuntru. Interiorul este ticsit cu aproape cincizeci de bărci de canotaj, stivuite cu susul în jos pe nişte

rafturi ce se întind de la podea până în tavan. Câteva canoe sunt cu faţa în sus pe podea, iar alături e o scară înaltă. În stânga mea zac cutii cu vopsea, pensule, scări şi alte echipamente, acoperite superficial cu o folie. Mă duc direct spre uneltele de vopsit şi încep să le examinez cu atenţie.

— Dash? zic. Eşti aici?

— Întotdeauna, răspunde Dash cu o voce familiară care aproape că pot să-mi imaginez că este conectată la o persoană reală. Unde aş putea să fiu... la Paris?

Râd, deşi îmi vine să plâng:

— Cred că ai făcut prima ta glumă, Dash. Bravo, îi spun.

— Sistem de operare nou, şi sunt şi eu ca nou, zice Dash. În curând o să fiu un maestru al sarcasmului.

— Poţi să pui *Lista*? îi dau eu instrucţiuni.

— *Lista* este în aşteptare, zice Dash. Melodiile din lista pe care mi-a făcut-o Ollie anul trecut se revarsă în căştile minuscule fixate în urechi.

Câteva momente mai târziu, simt prezenţa lui Levi. Mormăi iute „Volumul mai tare", apoi adaug „Oprit zgomotul de fond", în speranţa că orice sunet care nu e muzică va deveni imperceptibil. Mă uit spre bidoanele cu vopsea. Toate par să conţină aceeaşi culoare ternă, un verde mușchi, aşa că înşfac două bidoane de mâner şi le târăsc afară, după care fac al doilea drum ca să iau pensule, trafalete şi alte unelte. Levi mă urmează. Nu mă uit peste umăr, dar îl simt în spatele meu, ia bidoane cu vopsea şi mă urmează afară.

Lucrăm în tăcere, deşi pentru mine nu e linişte. Lista de melodii a lui Ollie îmi ţine de urât. Tocmai amestec puţină vopsea verde cu o pană de lemn, când mă atinge o mână pe umăr şi tresar.

— Ce-i? mă răstesc mai nepoliticos decât aş fi vrut; mă răsucesc şi dau cu ochii de Levi.

Vorbeşte, dar nu aud ce spune pentru că am oprit zgomotul de fond. Când buzele lui nu se mai mişcă, se holbează la mine, aşteptând un răspuns. Ridic din umeri şi mă întorc la lucru.

Levi mă bate pe umăr din nou. E limpede că nu o să mă lase în pace.

— Opreşte muzica, spun fără tragere de inimă. Când sunetul lumii exterioare revine, Levi vorbeşte din nou.

— Prima mână, zice. Nu poţi să începi cu vopseaua verde. Ai nevoie de o bază.

Preţ de o secundă, mă uit fix la el cum stă în faţa mea în lumina strălucitoare a soarelui. E îmbrăcat cu aceiaşi jeanşi pe care-i purta ieri şi cu un tricou alb cu mâneci scurte. Mă întreb dacă nu-i e frig. Nu pare să-i fie. Braţele musculoase par să fie calde la atingere. Nu răspund. Pur şi simplu, mă îndrept înapoi în hangarul pentru bărci ca să iau bidoanele cu bază.

— Emma, strigă el din nou. Mă întorc şi îl privesc din nou. Îmi pare rău că a trebuit să afli despre mine în acest mod.

Preţ de o clipă efemeră, nu-l urăsc. Clipa piere la fel de repede cum a venit.

— Ce ar fi trebuit să fac? insistă el. Să nu vin la adunare? Să te fi legat la ochi în timpul ceremoniei de primire? Ar fi ajutat la ceva?

— Nu.

Privirea băiatului o străpunge pe a mea.

— Atunci ce vrei? Nu este alegerea mea, Emmaline. Nimic din toate astea.

— Putem să nu vorbim, te rog? îl întreb. Era mai bine când nu vorbeam.

Înşfac bidonul cu vopseaua de bază şi-l târăsc afară, apoi cu coada unei şurubelniţe îl deschid iute şi torn vopsea într-o cutie subţire de aluminiu. Îmi place treaba asta. Îmi place felul în care se scurge vopseaua formând o băltoacă. Îmi place să-mi folosesc mâinile şi să nu gândesc. Dau volumul mai tare la mobilul meu inteligent şi încerc să mă pierd în melodiile preferate ale lui Ollie.

Continuăm să muncim umăr la umăr, fără să vorbim cel puţin timp de o oră, şi în acest timp soarele coboară la orizont. Se face de-a dreptul răcoare şi-mi trag fermoarul hanoracului până sus. În cele din urmă, mobilul meu rămâne fără baterie – maşinăria tâmpită îmi tot dă eroare, probabil fiindcă tot uit să actualizez softul – şi nu mai este suficient soare încât să-l reîncarc cu energie solară, aşa că muncim în deplină linişte. Mă simt goală pe dinăuntru şi pierdută fără muzica pe care Ollie adora să o facă să picure prin mine.

Am reuşit să dau o primă mână doar pe o porţiune mică, dar abaterea atenţiei este mai mult decât bine-venită. Nu o să mă deranjeze să fac asta în fiecare zi – să mă târăsc până la locul ăsta pustiu şi să dau cu aceeaşi pensulă pe acelaşi zid pentru un viitor previzibil. Gândul este reconfortant.

Mă bucur de pacea din jur când auzim ţipătul.

Îngheţăm. Privirile ni se întâlnesc.

— Tu ai...? încep eu.

— De unde s-a...?

Arăt spre colţul îndepărtat al hangarului:

— S-a auzit dinăuntru.

Pornesc înspre direcţia ţipătului. Brusc, mâna lui îmi acoperă gura, iar celălalt braţ este în jurul meu, ţinându-mă aproape. Gura lui este apropiată de urechea mea. Îi simt răsuflarea. Propria mea respiraţie se accelerează la apropierea lui şi îmi simt pulsul galopând în urechi.

— Nu vorbi, spune Levi. Nu este prudent. Te rog.

Dau din cap, şi-mi dă drumul, deşi inima mea nu-şi încetineşte ritmul. Îmi

adun tot curajul şi păşesc către uşile mari duble, conştientă că Levi vine după mine. Înăuntrul hangarului, şirurile de bărci de canotaj au un aer înfricoşător în lumina difuză a după-amiezii. Acum este aproape întuneric aici, dar nu putem să aprindem lumina.

Levi se îndreaptă tiptil spre celălalt capăt al hangarului, călcând cu grijă ca să nu facă podelele vechi să scârţâie. Îl urmez în tăcere. Ne ducem în cealaltă parte a raftului cu bărci. Partea asta a hangarului este şi mai întunecoasă, fiindcă printre bărcile stivuite pătrunde prea puţină lumină. Dau peste nişte fleacuri împrăştiate şi observ o vâslă pe pardoseală – dar nu este nimic nelalocul său. Schimb o privire cu Levi şi ridicăm amândoi din umeri. Dar l-am auzit, nu? Ţipătul pătrunzător? Trebuie să mai fie cineva aici.

Levi stă printre canoe şi îşi trece degetele prin păr, total nedumerit. Dar eu nu sunt pregătită să mă dau bătută. Ştiu ce am auzit şi a venit din interiorul acestui hangar – sunt sigură de asta. Încep să caut prin canoe. Pernuţe, o pungă de mâncare mototolită – sunt gata să accept că suntem singuri, când l-am văzut.

În canoea din colţ este o formă întunecată. La început, nu-mi dau seama ce este. Trebuie să mă aplec şi să-mi apropii faţa de ea ca să înţeleg ce văd. După care ţip.

Este un trup.

PRUDENCE

Înclinăm canoea, Levi şi cu mine. În mintea mea, mă întorc în timp.

În patul lui, Oliver, care nu se trezeşte. Oliver, care nu respiră. Oliver, mort.

Uitându-mă la trupul ăsta, la persoana care se află în canoe, sunt copleşită de aceeaşi frică paralizantă pe care am simţit-o atunci.

Respir adânc şi întind o mână tremurândă spre cadavru, îi dau părul de pe faţă.

Este ea.

Icnesc.

Levi o recunoaşte în acelaşi timp cu mine:

— Este...?

— Pru. Sunt convinsă că este Pru, şi nu clona ei. Ăsta este echipamentul de sport pe care-l purta acum vreo două ore. L-aş recunoaşte oriunde. Nu este Pippa, repet eu. Pru e membră a echipajului, zic cu un glas disperat. Probabil că de asta se afla aici.

— Nu-i găsesc pulsul, spune Levi pe un ton protocolar, dar eu nu pot să mă gândesc decât la un singur lucru: Nu Pru. Nu şi Prudence. Nu, nu, nu.

— Poate că nu ştii să cauţi, mă răstesc eu privind cum Levi pipăie încheietura lui Pru în căutarea unui semn de viaţă. O parte din mine ar vrea ca aici să zacă *Pippa* şi ca Levi să simtă durerea, nu eu. Ştiu că nu e bine, şi totuşi – îl urăsc pentru asta.

— L-am găsit, mormăie Levi. Are puls. Trăieşte. Deocamdată.

— Dash, strig răstit. Cheam-o pe asistenta şcolii. Când Dash nu reacţionează, îmi amintesc. Mobilul meu e mort. Am irosit ultima fărâmă de baterie ascultând *Lista*, iar acum când am nevoie de ea – când *Pru are nevoie de mine* – nu pot să o ajut.

— Mobilul tău, îi zic lui Levi, şi mi se simte panica din voce. Poţi să anunţi infirmeria?

Levi dă din cap în semn că da, scoate mobilul din buzunar şi derulează în jos pe ecran. Manevrează cu stângăcie, ca şi când nu ar şti să umble cu el.

— Hei, zic eu, cu glas răguşit. Repede! Dă-i drumul!

— Abia am primit chestia asta, explică Levi în timp ce caută simbolul pentru urgenţe. După numai câteva secunde care mie mi se par o veşnicie, îl găseşte şi apasă pe tastă. Primul telefon. Ridică din umeri.

— Primul tău... Mă străduiesc să procesez gândul ăsta. Vrei să spui primul

tău Mobil 5.000?

— Nu, primul telefon. Nu am avut aşa ceva când eram copii.

— Grăbeşte-te, spun. Nu poate să... Nu o să o las să...

Ochii mi se umplu de lacrimi. Mă aplec şi îmi împletesc degetele cu ale lui Pru. Îi simt pielea rece ca gheaţa.

— Ce ţi s-a întâmplat, Pru? întreb deşi ştiu că nu va răspunde. A fost un accident? Prudence a alunecat? Oare se căţăra ca să ia vreun echipament, a căzut şi a aterizat în canoea asta?

— Nu funcţionează. Semnalul e prost aici, îmi întrerupe Levi şirul gândurilor. Trebuie să o mutăm de aici.

— Nu, replic eu. Nu ai voie să mişti o persoană rănită.

— Aş putea să alerg până la şcoală, se oferă Levi. Să găsesc pe cineva care să ne ajute. Doar că ar putea dura prea mult. În plus, adaugă el, nu vreau să te las singură aici.

— Pot să mă descurc singură.

— Fără îndoială, spune Levi cu răceală. Dar dacă prietena ta nu va mai avea puls? Dacă face stop cardiac? Cu cât o ducem mai repede de aici, cu atât mai bine.

— Bine, cedez eu. Poţi să o muţi. Dar, te rog, cu grijă.

O ia în braţe pe Pru şi pornim înapoi spre campus. Levi se grăbeşte, dar e concentrat, cu privirea serioasă, şi o cară pe prietena mea cu delicateţe pe poteca denivelată. Mă întreb în fugă dacă faptul că poartă pe umăr greutatea trupului ei este o povară pentru el. După cum arată bicepşii lui, e destul de puternic ca să se descurce.

Când ne aflăm cam la cinci minute de campus, îi cer lui Levi mobilul lui:

— Vreau să încerc din nou la infirmerie. Dacă reuşesc, poate că pregătesc o ambulanţă care să ne aştepte.

Levi îmi dă mobilul lui şi apăs din nou tasta pentru urgenţe. Sună o dată, şi cineva răspunde. Dau din cap ca să priceapă Levi că am reuşit să obţin legătura.

— Vorbesc cu Levi Gravelle? se aude vocea clară şi precisă de la celălalt capăt.

— Nu, răspund repede. Cu Emmaline Chance. Sunt cu el. Folosesc telefonul lui Levi.

— Care este urgenţa voastră?

— A avut loc un accident. Prudence Stanwick. Este inconştientă. Am auzit un ţipăt în hangarul pentru bărci. Nu ştim ce s-a întâmplat. Are puls, dar nu reacţionează.

— V-am reperat GPS-ul, spune femeia de la celălalt capăt, probabil una dintre asistentele de la Darkwood. Vă aşteaptă ajutorul în poiană. Nu plecaţi

de acolo.

— În regulă, spun. Vreţi să rămân pe fir?

— Da, răspunde asistenta. Mi-o imaginez în spatele biroului, declanşând un întreg lanţ de comandă – luând legătura cu spitalul. Cu directorul Ransom. Cu conducerea.

— Pulsul rămâne constant, spune Levi. E semn bun.

— Pregătirea medicală a făcut parte din programă la vechea ta şcoală?, i-o retez eu în timp ce mă feresc de o rădăcină noduroasă de copac.

— Acolo unde am crescut eu nu exista şcoală, murmură el.

Mă opresc brusc, amintindu-mi ce a spus Madison:

— Aşadar, e adevărat? Aţi făcut şcoală acasă?

— Într-un fel. Am avut meditatori. Profesorii ajungeau la noi prin videoconferinţă. Nu ne-am întâlnit niciodată faţă în faţă. Nici măcar nu ne ştiau numele adevărate.

— Cum era? întreb incapabilă să mă abţin.

— Rece şi deprimant, iar insula era secretă şi izolată, aşa că aveai senzaţia de oraş plutitor. Clădiri din sticlă şi oţel cocoţate pe nisip.

Îi raportez asistentei că aproape am ajuns la locul indicat şi o rog să se grăbească cu ambulanţa. Aud cum respiraţia lui Levi devine din ce în ce mai sacadată pe măsură ce ne apropiem de şcoală. O ridică pe Pru pe umăr ca pe un sac de cartofi. Continui să mă rog în gând să deschidă ochii. Nu o face însă.

În cele din urmă, ieşim din pădure. Mă opresc brusc la scena care se desfăşoară în faţa ochilor mei. Paramedicii mută trupul inert al lui Pru din braţele lui Levi pe o targă. Strigă folosind termeni medicali pe care nu-i înţeleg, mai puţin când vorbesc despre intubare.

Între timp, sosesc doi poliţişti, înarmaţi cu lasere. Presupun că vor cerceta hangarul pentru bărci căutând probe pe care să le verifice în baza lor de date cu mostre de ADN. Directorul Ransom se apropie ca să discute cu ei, în timp ce eu mă întreb când a venit. Dar privirea mea se întoarce din nou spre Pru, parcă atrasă de un magnet. Paramedicii urcă targa pe care se află prietena mea în ambulanţa albă. Îi urmez, ca să mă sui lângă ea, când o mână mă strânge de umăr.

— Unde crezi că pleci, domnişoară?

Mă răsucesc şi dau nas în nas cu directoarea adjunctă Fleischer.

— La spital. Mă duc cu ea.

— Ne ducem amândoi, adăugă Levi.

În câteva secunde, directorul Ransom este lângă mine.

— Amândoi aţi trecut printr-un coşmar, ne spune bărbatul mie şi lui Levi, deşi vorbele lui par foarte îndepărtate.

Nu eu am fost găsită zăcând într-o canoe, inconştientă, vreau să strig, dar nu o fac. Vocea nu mă ajută.

— Vă sugerez să vă duceţi amândoi la infirmerie, apoi în dormitoarele voastre, să vă odihniţi puţin, continuă Ransom. Simt că Fleischer vrea să adauge ceva, dar directorul o potoleşte cu o privire.

— Noi nu am păţit nimic, răspunde Levi. Nu-i nevoie să ne vadă o asistentă.

Ransom îl măsoară o clipă înainte de a răspunde:

— Acesta este dreptul dumneavoastră, domnule Gravelle. Se răsuceşte pe călcâie, întorcându-se spre poliţişti. Îl aud pe Ransom cerându-le acestora să nu ne interogheze, nu acum. Chiar dacă ar vrea să o facă, nu ar putea – nu în absenţa părinţilor sau a tutorilor noştri. Directorul le spune că nu suntem în stare să vorbim despre ceea ce s-a întâmplat şi că laserele vor confirma ceea ce el bănuieşte deja – totul nu a fost decât un accident nefericit.

Levi şi cu mine urmărim cum motorul vehiculului se trezeşte la viaţă şi toarce, apoi ambulanţa porneşte cu Prudence şi directoarea adjunctă Fleischer în ea.

Ceva înăuntrul meu se trezeşte la viaţă şi mă răsucesc spre Levi:

— Facem o greşeală. Ar trebui să fim cu ea. Pru are nevoie de noi.

— Pe mine nici măcar nu mă cunoaşte, subliniază acesta, cu voce calmă.

— Eu sunt *prietena ei cea mai bună,* replic. *Colega ei de cameră.* Ce se întâmplă dacă se trezeşte şi nu ştie unde se află? O să fie singură, spun, incapabilă să-mi reprim panica din glas. Dintr-odată, mă simt ameţită. Mă clatin.

Levi întinde mâna să mă susţină.

— Când ai mâncat ultima oară? mă întreabă.

— Ieri, recunosc eu, şi-i resping mâna.

— Hai să te conduc înapoi la Chiparos, zice Levi, dar eu nu vreau asta. Pornesc în direcţia clădirii principale. Dacă Ransom nu vrea să mă lase să mă duc la spital cu Pru, n-o să mă lupt cu el. Pur şi simplu, o să găsesc o cale să mă descurc singură.

— Hei, zice Levi, luându-se după mine. Emma! Stai puţin! Aşteaptă o clipă, te rog! Ştiu. Ştiu.

— Ce ştii? bombăn eu, sperând că dacă mă mişc suficient de repede, o să scap de el.

— Ştiu că văzând-o pe Pru în starea aceea probabil că te simţi ca şi cum l-ai pierde din nou pe Oliver. Ştiu că un om nu poate îndura să găsească atâtea cadavre într-o viaţă întreagă.

— Ba chiar într-o vară, spun eu.

Amintirea lui Oliver mă copleşeşte din nou. Îmi este atât de dor de el!

Faptul că-i văd chipul fără să am acces la persoana care a fost nu face decât să înrăutăţească lucrurile.

— Stai aşa, zic. Ai spus că am găsit două cadavre. La plural. De unde ştiai că l-am găsit eu? Vreau să zic, pe Oliver.

Levi ridică din umeri:

— Ştie toată lumea, nu?

— Presupun că da.

Levi îşi încrucişează braţele pe piept. Abia atunci observ cât de zgâriate sunt după ce a cărat-o pe Pru printre rugurile de mur. Întind mâna spre el din instinct. Îşi smuceşte braţul ca şi când l-aş fi ars.

— Ransom avea dreptate. Ar trebui să te vadă o asistentă, mă ofer eu. Ţi-ar putea curăţa rănile şi pune ceva pe ele.

— Nu am nimic, zice el, respingând propunerea mea.

— Crezi că a fost un accident? îmi scapă mie.

Levi mă ţintuieşte cu privirea, şi preţ de o clipă îi sunt recunoscătoare. El a cărat-o pe Pru în siguranţă. Fără el, ar fi putut să zacă încă acolo... *Nu moartă!* strig în gând. *Nu şi Prudence...*

— Nu ştiu, răspunde el. Şi dacă altcineva i-a făcut asta? A lovit-o în cap. A lăsat-o în canoea aia.

Aprob printr-o mişcare din cap. Fiindcă ar fi prea dureros să-i răspund. Brusc, simt că îmi vine să vomit. Pornesc din nou în pas săltat spre clădirea principală, iar Levi strigă după mine.

— Emma?

Nu mă întorc, iar Levi nu mai spune nimic.

ORFANUL

În seara aceea sunt surprinsă că Pru este la cină. Stă singură la o masă lungă şi goală. Inima îmi bate cu putere când mă reped spre ea.

— Pru?

Îşi ridică privirea la auzul numelui ei, iar ochii îi sunt umflaţi şi roşii, fără îndoială de la plâns. Deşi sunt trăsăturile lui Pru cele pe care le văd – aceiaşi ochi, aceeaşi bărbie mică, acelaşi nas –, mă dezumflu. Nu este Pru.

E Pippa.

Sigur că ea e. Pru nu e aici. A fost dusă la spital. După accident sau... orice o fi fost.

— Pippa, spun eu cu voce răguşită. Aş vrea să retrag şi să mă corectez, fiindcă sunt convinsă că am rănit-o de o mie de ori mai tare strigând-o Pru. Aducându-i aminte că seamănă perfect cu fata care a fost atacată în hangarul pentru bărci. Originalul ei.

— Nu-i nicio problemă, spune Pippa. Vreau să o îmbrăţişez şi să nu-i mai dau drumul, dar n-o fac. Nu o cunosc pe fata asta. Nu e prietena mea. Este o copie a ADN-ului ei. Nici vorbă de Pru.

Pippa a auzit despre accidentul lui Pru – toată lumea a auzit – şi are o mulţime de întrebări pentru mine. *Ce s-a întâmplat? Ce am văzut? Ce făceam când am găsit-o? Ştiu dacă Pru se va face bine?*

Îi povestesc Pippei puţinul pe care-l ştiu, iar aceasta îmi spune că i-a dat un bip tatălui ei biologic, dar Jaeger nu a răspuns. Îmi spune că nu se simte suficient de apropiată de familia Stanwick ca să le telefoneze. Îl văd pe Levi cum apucă o tavă şi se aşază la coada de la bufet împreună cu semenii lui. Nu se uită în direcţia mea. Nu mă observă. Eu, pe de altă parte, observ totul la el. Şi-a schimbat hainele. Acum poartă mâneci lungi şi mă întreb dacă această cămaşă curată este o strategie ca să-şi acopere zgârieturile de la căratul lui Pru prin pădure. A îndesat altă carte cu coperţi moi în buzunarul din spate al jeanşilor.

Înainte să apuc să mă întreb ce carte citeşte, băiatul acela de la istorie americană – Henry Blackstone – se apropie de Clone, şi toate gândurile legate de obiceiurile de lectură ale lui Levi se evaporă. Nu aud ce zice, dar pare că Henry le face o propunere plin de entuziasm, care se adresează în mod expres Theodorei.

— Mă întreb despre ce este vorba, murmur eu. Nu sunt singura curioasă. Numeroşi colegi de clasă de-ai noştri s-au oprit din conversaţie ca să se

holbeze. Clonele s-au aşezat deoparte, izolate în micul lor grup, cu excepţia Pippei, care stă cu mine şi cu Pru...

— Îi cere Theodorei să se întâlnească cu el, spune Pippa.

— Zău? întreb, uluită pe moment. E... foarte îndrăzneţ din partea lui. Apoi îmi dau seama de ceva. Mă întorc cu faţa spre Pippa. De unde ştii că asta a spus Henry? Ştii să citeşti pe buze?

Pippa dă din cap că da.

— Să ghicesc... Ai învăţat când erai copil?

Pippa ridică din umeri:

— Acolo unde am copilărit noi...

— Pe insulă, completez eu.

— Da. Nu prea aveai multe de făcut în afară de învăţat. Fiecare dintre noi stăpânea un sport, o multitudine de abilităţi la diferite discipline, şi limbile străine. Eu vorbesc cinci.

— Şi aţi învăţat toate astea cu meditatori? insist eu.

— Exact, răspunde ea.

— Levi mi-a zis că era una dintre aşezările alea pe apă despre care am citit, un oraş plutitor în largul oceanului?

— În mare, zice Pippa. Este propria sa micronaţiune, guvernată de legi proprii. Are puţin peste zece kilometri pătraţi şi dispune de tot ceea ce aveam nevoie – mâncare, adăpost, îngrijitori. Toate cele trebuincioase, adaugă cu umor.

— De ce aveţi cu toţii accent britanic? o trântesc eu. Insula era lângă Anglia?

— Am avut bone englezoaice, explică Pippa. Aveau grijă de noi, se asigurau că suntem îngrijiţi cum se cuvine: ne citeau, ne îmbrăţişau, chestii de genul ăsta.

Acum sunt şi mai fascinată de vieţile Clonelor înainte de Darkwood. Cu toate astea, am grijă să nu o bombardez pe Pippa cu prea multe întrebări despre casa ei, aşa că, în schimb, îmi concentrez atenţia asupra prietenilor ei.

— Ei bine? o îmboldesc eu. Ai văzut ce a răspuns Theodora? Henry a obţinut o promisiune? Are un aer destul de fericit.

Pippa netezeşte cu grijă şervetul din poală:

— A zis că o să se mai gândească.

*

* *

În după-amiaza următoare, primesc un mesaj că executarea pedepsei a fost mutată în bibliotecă. Nu e surprinzător, dat fiind că poliţiştii încă percheziţionează hangarul de bărci, folosind tehnicile cu laser pentru indicii

legate de ceea ce i s-a întâmplat lui Pru.

Sunt bolnavă de grijă pentru ea. De câte ori închid ochii, o văd zăcând acolo, în canoe. Dar trebuie să-mi fac apariţia pentru pedeapsă, aşa că deschid cu putere una dintre uşile bibliotecii şi-mi rotesc privirea prin sala de lectură, căutând ceva instrucţiuni. Habar nu am ce trebuie să fac şi nu-l văd pe Levi, aşa că hoinăresc. Mai întâi printre mesele din mijlocul încăperii principale, unde cupola din tavan prevăzută cu geam lasă să pătrundă crâmpeie din lumina zenitului. Mă întorc printre nişte rafturi. Cotoarele splendide ale cărţilor vechi sunt atât de atrăgătoare! Aleg o carte la întâmplare. *Război şi Pace.* E grea. Cărţile digitale nu au deloc greutate, nu cântăresc nimic. Din acest motiv iubesc cărţile tipărite.

Strecor *Război şi Pace* înapoi la locul ei şi dau colţul, după care mă opresc brusc. Trei elevi stau grămadă deasupra unei mese în colţul îndepărtat al sălii, fără să bage de seamă prezenţa mea sau orice altceva în afară de ce-i animă pe ei.

Jake Crowe, Tessa Leroy şi Madison Huxley. Sunt sigură că ei sunt după haine şi după felul în care Jake îşi dă capul pe spate când râde, cu rucsacul lui din piele atârnat neglijent de spătarul scaunului, atingând podeaua lustruită din lemn. E calm şi tacticos, cum e cineva care n-a avut în viaţa lui nicio grijă, ceea ce în mod absolut clar nu se potriveşte cu atitudinea lui Jago. Îmi schimb poziţia, dar tot nu-mi dau seama la ce se uită.

— Nu e amuzant, Jake, o aud pe Tessa spunând. Madison n-a venit ieri pentru analizele de sânge. Directoarea adjunctă Fleischer a zis că nu va putea să participe dacă nu-şi respectă programările.

— Ajunge! zice Madison, respingând cu un gest al mâinii cele spuse de Tessa. Mama nu i-ar permite niciodată să mă descalifice.

— Madison a chiulit fiindcă nu suportă să vadă sânge, chicoteşte Jake. Ar fi trebuit să-mi spui, scumpo. Data viitoare o să vin cu tine. Să te ţin de mână.

— N-ai să vezi asta, ripostează Madison. Şi nu mi-e frică de sânge. Ieri după-amiază am avut ceva mai important de rezolvat.

Tessa are un aer enervat:

— Nu-mi pasă ce faci. Eu m-am dus ieri-dimineaţă la ora programată. Nici nu mi-ar fi dat prin cap să nu mă duc. Chestia asta ne afectează pe toţi, ştii bine. Nu este un simplu joc!

N-am mai văzut-o pe Tessa atât de pătimaşă. După expresiile întipărite pe faţa lui Madison şi a lui Jake, nici ei.

— Nu zău, Tessa, spune Jake dându-şi energic bretonul lung de pe faţă. Sunt convins că Madison poate să se reprogrameze. Nu-i aşa, scumpete? Pune hotărât un braţ pe spătarul scaunului lui Madison.

Aceasta îl fulgeră cu privirea:

— Mai spune-mi încă o dată *scumpete* şi îţi disloc braţul din umăr pe vecie.

— Mi-ar plăcea să o văd şi pe *asta,* replică Jake râzând. Când se lasă înapoi în scaun, zăresc nişte hârtii pe masă. Par nişte documente tipărite.

— Nu e interesată, spune Tessa. Poate că ai avea mai mult noroc cu clona ei.

Jake se încruntă:

— La fel ca Henry Blackstone? Ce ratat! Mă întreb dacă Theodora este suficient de disperată încât să iasă cu el.

Madison caută pe ecranul mobilului:

— Probabil că nu a mai fost niciodată la o întâlnire. Presupun că Henry e mai bun decât nimic.

— Crezi că vreunul dintre ei a... vreodată? Ştii tu, intervine Tessa ridicând din umeri.

— Te rog să te opreşti, spune Madison, ridicându-şi, în sfârşit, privirea din telefon. Nu vreau ca imaginea *aia* să-mi rămână înfiptă în minte toată după-amiaza. Îl priveşte scrutător pe Jake. Şi aşa e destul de rău că clona mea se întâlneşte cu a ta.

— Părinţii tăi îl adorau? intră în vorbă Tessa, schimbând subiectul.

— Pe cine? întreabă Jake. Îşi trece un elastic printre degete.

— Pe Jago, bineînţeles.

— Tu ce crezi? întreabă Jake. Jago este fiul pe care au dorit întotdeauna să-l aibă, numai că e din cale-afară de plicticos. N-aş face schimb cu puştiul ăsta nici să mă plăteşti.

— Dar ai putea, zice Tessa. Arăţi fix ca el, aveţi acelaşi ADN şi toate celelalte. Nu crezi că ar putea să fie... util?

Jake zâmbeşte:

— Bineînţeles. Ştiai că cheile noastre pot fi schimbate între ele?

Tessa se holbează la el:

— Ce vrei să spui?

— Exact ce am spus. I-am auzit pe Ransom şi pe Fleischer vorbind despre asta. Cum sistemul de chei este realizat cu ADN-ul nostru, cheile nu pot face diferenţa între doi elevi care au aceeaşi structură genetică. N-a constituit o problemă până acum, pentru că, în toată istoria sa, Darkwood nu a avut decât trei perechi de gemeni identici, şi întotdeauna au împărţit aceeaşi cameră. În plus, conducerea a luat măsuri pentru ca gemenii să se autentifice manual pentru examene, iar asta nu constituia o problemă, cu excepţia câtorva confuzii la nişte lucrări.

Tessa se apleacă în faţă. Îmi dau seama că e mai mult decât *puţin* interesată. La fel şi Madison.

— Cu alte cuvinte, zice Tessa, dacă ai avea cheia lui Jago, ai putea să intri în camera lui. Ba chiar să dai examenele în locul lui...

— Fascinant, dar ar trebui să plecăm, intervine Madison. În douăzeci de minute, am o şedinţă de planificare pentru MAAD.

MAAD? Ce-i asta? Vreo activitate nouă în afara programului pe care o face ca să impresioneze colegiile? Nu că ar avea nevoie – faptul că este şefa Grupului celor Zece este suficient să-i asigure un loc la orice universitate vrea.

— E ciudat, spune încet o voce din spatele meu. Levi. Bineînţeles. A venit şi el pentru pedeapsă. Arată ca semenii mei, zice el. Numai că...

— Numai că nu sunt, zic eu fără echivoc.

Preţ de o clipă, mă gândesc ce ironie e că eu le văd pe Clone ca pe nişte cópii ale colegilor mei de clasă, iar Levi îi priveşte pe colegii mei în acelaşi fel.

Atunci observăm că Jake, Madison şi Tessa se uită fix la noi. Se ridică rapid în picioare, îşi strâng hârtiile şi le îndeasă în ghiozdane.

— O, ia te uită! spune Tessa. E una dintre ele. Şi şi-a făcut o prietenă.

Madison îmi zâmbeşte:

— Sunt impresionată, Emmaline. Mi-ai ascultat sfatul şi ai adoptat clona lui Oliver. Bravo ţie!

Vreau să-i trag o palmă, dar rămân unde sunt:

— Nu-ţi face griji, îi şoptesc lui Levi. N-o să fac nicio scenă.

— Nu-mi făceam griji, replică acesta în timp ce Madison, Tessa şi Jake se întorc cu spatele la noi. Ai mai auzit ceva? Despre Prudence?

Scutur din cap:

— Nu. Din voce îmi răzbate frustrarea. Sunt prietena ei cea mai bună şi nimeni nu-mi spune nimic.

— Am putea merge la spital, sugerează Levi. Să o vedem. Să aflăm...

Dacă a murit, termin eu propoziţia în gând, dar nu spun nimic cu glas tare.

— Nu putem să mergem. Avem o sarcină de îndeplinit. Arăt spre un căruţ cu cărţi şi-i dau lui Levi un bilet pe care l-am găsit deasupra grămezii. Scrie că trebuie să le triem şi să le rearanjăm în rafturi, în sistemul zecimal de clasificare Dewey.

— Majoritatea cărţilor arată de parcă ar fi verificate cam o dată pe secol. Nu crezi că mai pot aştepta?

Deşi o voce interioară îmi spune să nu încalc regulamentul şcolii, să-mi onorez angajamentul de a-mi îndeplini sarcina, inima mea îl aprobă pe Levi. Nu trebuie să-mi mai spună o dată:

— Hai să mergem!

*

* *

Mergem pe poteca din pădure care duce spre autostradă. Levi ne ghidează, consultând harta de pe mobil.

— Cât ne ia să ajungem? întreb spărgând tăcerea autoimpusă.

— Treizeci şi şapte de minute, răspunde Levi. Dar la asta mai adaugă încă şaptesprezece ore. Harta nu ia în considerare cât de încet mergi.

— Eşti haios, zic eu.

— La dispoziţia ta, replică el.

Ne cufundăm din nou în tăcere. După-amiaza sângerie se scufundă în amurg, iar eu îmi trag fermoarul hanoracului până sub bărbie. Mi-aş fi dorit să fiu îmbrăcată cu o haină. Levi poartă un alt tricou cu mâneci lungi, dar nu are pulover sau geacă, şi cu toate astea nu pare afectat de temperatură. Mă împiedic de o piatră şi mă ciocnesc de el. Simt braţul lui puternic sub mâneca tricoului.

— Cum ai făcut chestia aia? îmi scapă mie.

Sprâncenele lui Levi se adună a mirare:

— Ce chestie?

— Acum câteva seri, lângă Lacul Negru. Te-ai rotit prin aer. Practic, zburai.

Levi ridică din umeri:

— Se numeşte păcăleală. Am învăţat asta pe Insula Castor, unde am crescut.

— N-am mai văzut pe nimeni să facă aşa ceva, zic eu. Ştii tu, în California. Acolo unde am crescut eu.

Levi are un aer gânditor:

— California, ha? Cum e acolo?

Picioarele lui Levi sunt mai lungi decât ale mele, aşa că la fiecare câţiva metri trebuie să fac un pas în plus ca să ţin ritmul cu el, prin urmare, vocea mea este un pic gâfâită când răspund:

— Credeam că ştii totul, domnule de Nivelul Trei.

— Nu am fost niciodată nicăieri, până în vara asta. Sunt convins că ai citit presa de scandal, nu? Am trăit toată viaţa mea într-un complex din oţel şi sticlă, care se întinde pe o rază de 6,5 km. Unul dintre avantajele de a fi eroarea genetică a secolului, ai uitat?

— Am citit articolele, zic eu. Şi postările de pe bloguri. Şi exclusivităţile detaliate. Toată lumea le-a citit.

— Aşadar, ştii că existenţa mea este în totalitate o întâmplare norocoasă. Sunt aici numai pentru că un tehnician de laborator a implantat nişte celule prelevate de la prietenul tău, spune el ţintuindu-mă cu privirea, şi la fel toţi

ceilalţi.

— Chiar a fost un accident?

— Accident sau greşeală, răspunde Levi. Oricum, noi am fost creaţi de un tehnician de laborator care habar nu avea de consecinţele lucrurilor pe care le făcea.

Meditez asupra acestor chestii. Levi are dreptate, bineînţeles. Potrivit tuturor rapoartelor privind incidentul, tehnicianul de laborator suferea de o cădere nervoasă atunci când a clonat originalele. Nu era limpede dacă înţelegea cu adevărat ce făcuse. A fost concediat şi internat într-un spital privat pentru evaluare psihologică. Asta s-a întâmplat cu şaisprezece ani în urmă. De atunci, nimeni nu a mai auzit nimic despre el.

— În fine. Cum era el? întreabă Levi.

— Cum era cine? şoptesc eu, deşi ştiu cu fiecare fibră din corp despre cine vorbeşte.

— Originalul meu. Dublura... clona, dacă vrei.

— Păi, mai întâi de toate, Oliver nu era un nesimţit.

Levi râde de-adevăratelea:

— Uitasem cât de mult îţi plac judecăţile pripite. Presupun că aş fi putut să remarc cât de înduioşător poate fi. Pentru unii.

A cărat-o pe Pru tot drumul, îmi spun. *Nu e un nesimţit, Emma.*

— Oliver este – a fost – clorofila mea, spun simplu.

Aştept ca Levi să râdă de ce am spus. Dar nu o face.

Apoi, o clipă mai târziu, spune:

— Oliver te ajuta să produci oxigen pe care tu apoi îl eliberai sub formă de deşeu?

Oftez:

— Nu. El transforma lumina în energie.

Îmi dau seama că este intrigat, fiindcă nu mai pune nicio întrebare.

Ajungem la autostradă şi mergem unul lângă altul pe banda de urgenţă. Câteva maşini stinghere vâjâie pe lângă noi.

— Nu ajunge omul să te cunoască prea uşor, spune Levi. Am petrecut multe ore împreună ieri. În timpul pedepsei şi după aceea... zice ridicând din umeri. Şi tot nu ştiu nimic despre tine. Ca să nu mai pomenesc de Oliver, pe care nu l-ai descris decât folosind o metaforă destul de slabă legată de botanică.

Un ţipăt ascuţit răsună deasupra noastră şi un uliu se roteşte în aer. Tremur la auzul ţipătului şi de frig. Dintr-odată devin extrem de conştientă de băiatul care merge lângă mine.

— Nu vreau să mă compătimeşti când spun asta, explică Levi. Dar mi-am petrecut toată viaţa ştiind că semăn perfect cu o persoană pe care nu o

cunosc. Acum, acea persoană a murit, aşa încât nu o să am niciodată ocazia să o întâlnesc – şi întotdeauna am crezut că o voi cunoaşte.

Apoi precizează:

— Nu mă gândeam că o să fim ca fraţii imediat, sau ceva de genul ăsta. Mă gândeam numai că într-o bună zi ne vom întâlni. Şi cum nu putem... Să aflu câte ceva despre el... mă ajută.

— Te ajută la ce? întreb cu glas abia auzit.

— Să-mi înţeleg viaţa, răspunde el. Existenţa mea după toate aparenţele accidentală, şi în cea mai mare parte inutilă.

Suntem tăcuţi preţ de încă un minut şi mărim pasul.

— Vrei să ştii ceva despre Oliver? mă ofer eu. Ceva real?

Levi nu răspunde, dar între noi atmosfera se schimbă. Îmi dau seama că mă bucur de toată atenţia lui.

— Există diferenţe fizice între tine şi el. Părul tău este mai lung decât era al lui. Totodată, nu ştiu dacă tu eşti mai musculos sau el era mai zvelt, dar... Mă opresc. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să vorbesc despre corpul lui Levi. Oliver era inteligent. Avea o pasiune rară pentru învăţat. Îmi vorbea despre cele mai aiurea şi irelevante chestii. Numai că nu erau aiurea şi nici irelevante, nu pentru el.

— Ce fel de chestii?

— Astronomie, istorie, politică. De aceea îi plăcea la nebunie să facă filme. Credea că totul pe lumea asta merită să fie înregistrat, chiar şi cele mai banale poveşti. Dar adevăratul motiv pentru care Oliver era prietenul meu cel mai bun era că era atât de al naibii de sincer. Era amuzant, ştii? Nu într-un fel sarcastic, ca mine... sau ca tine, adaug. Era atât de optimist! Atât de plin de entuziasm! Adevărul este că dacă nu ar fi fost persoana mea preferată, l-aş fi urât.

Levi meditează la asta, apoi spune:

— Cum sunt părinţii lui Oliver?

Îmi tresaltă inima când aud că-i pomeneşte:

— Cine? Jane şi Booker? Jane este... Simt că-mi dau lacrimile. Jane nu poate fi descrisă. Cel puţin nu în cuvinte.

— Atunci încearcă în şarade, sugerează Levi.

Mă încrunt:

— Cred că poţi să zici că e reală. Dacă real înseamnă bună, şi sensibilă, şi amuzantă, şi altruistă. Iar Booker – de fapt, este tatăl vitreg al lui Oliver, dar el l-a crescut pe Ollie de când era foarte mic. L-a adoptat legal. Ollie nici măcar nu-şi aminteşte vreun moment când Booker nu a fost tatăl lui. Mă corectez: Nu-şi amintea.

— Să ghicesc: Şi el e *real,* nu?

— Foarte, e tot ce pot să spun eu cu greutate.

Sprâncenele lui Levi se încreţesc ca şi când l-ar deranja ceva. E limpede că nu-i place răspunsul pe care i l-am dat.

Mă opresc din mers:

— Sunt derutată, zic.

— În legătură cu ce? întreabă Levi şi se opreşte şi el.

— Nu înţeleg de ce lui Jane şi lui Booker nu li s-a spus despre tine. Ceilalţi părinţi – mama şi tatăl lui Madison, ai Tessei şi ai lui Pru, tuturor li s-a comunicat că odraslele lor au clone.

— De unde ştii că nu li s-a spus despre mine lui Jane şi lui Booker? întreabă Levi cu glas încordat.

— Nu i-ai întâlnit, nu-i aşa?

— Nu.

— Dacă ar şti despre tine, ar vrea să te cunoască.

— Părinţilor lui Oliver li *s-a spus.* Familia Ward a trimis un bilet în care spuneau că nu sunt interesaţi să mă cunoască. Din glas îi dispare orice urmă de emoţie. Doamna Ward a zis că „nu trebuie să mă consider parte din familia lor".

— Dar ei sunt părinţii tăi! exclam eu înainte să mă pot controla.

Levi mă ţintuieşte cu privirea:

— Jane şi Booker Ward sunt tot atât de mult părinţii mei, cum sunt şi ai tăi.

— Ba sigur că sunt. Eşti clona fiului lor, nu?

— Tocmai ai zis că domnul Ward este tatăl vitreg al lui Oliver. Ceea ce înseamnă că el şi eu nu avem acelaşi ADN. Am acelaşi ADN doar cu doamna Ward.

— Dar Booker l-a iubit pe Ollie ca pe un fiu. Asta *nu* se discută.

— Oricum, zice Levi. Eu sunt un străin pentru ei, un proiect ştiinţific eşuat.

— Nu cred nicio clipă că doamna Ward nu ar dori să te cunoască sau nu ar vrea să faci parte din viaţa ei. Ai văzut biletul pe care l-au trimis? L-ai văzut cu adevărat?

— Nu...

— Atunci, poate că nu e adevărat. Poate că tutorele tău te-a minţit.

Levi ridică braţele resemnat:

— Bine, zice şi începe din nou să meargă, mărind pasul. Mă chinui să-l ajung din urmă. O să vină în campus peste şase săptămâni. Putem să rezolvăm atunci disputa asta.

Îi arunc o privire absentă. Levi continuă:

— Ceremonia în memoria lui? Cea prin care este omagiat Oliver Ward?

Câţiva dintre profesori vorbeau despre asta ieri. Am bănuit că ştiai deja. Construiesc o aripă pentru arte în onoarea lui. Donaţie din partea foarte „realilor" Jane şi Booker Ward.

— Vin în campus peste şase săptămâni? Abia reuşesc să rostesc vorbele. Jane şi Booker?

— M-am gândit la diferite moduri de a mă prezenta. „Hei, ce mai faceţi?" probabil că nu va fi suficient.

— Şi când te vei întâlni cu ei, va fi limpede că n-au auzit niciodată despre tine, spun eu încet. O să vezi. Jane nu ar putea niciodată să te respingă.

Levi reacţionează iuţind pasul. Aproape am ajuns.

— Nu ştiu de ce nimeni nu le-a spus lui Booker şi lui Jane despre tine, sau de ce ai fost minţit, continui eu ţinându-mă după Levi. Dar după ce te vor cunoaşte...

— Îl voi înlocui pe fiul pe care l-au pierdut? Chipul lui Levi este aşa de trist, e mai mult decât pot îndura. Nu înţelegi, Emma? Poate că înainte ar fi putut să fie ceva mai mult decât nişte străini, dar acum când fiul lor a murit, nu voi fi niciodată altceva decât un afront pentru ei. O reamintire a tot ceea ce le-a fost răpit. Uite ce e, nici tu nu ai fost prea fericită să mă întâlneşti. Râde. *I se pare amuzant?* Nu-ţi face griji. Am reuşit timp de şaisprezece ani să mă descurc fără părinţi. Din ce am auzit despre restricţii şi pisălogeală, de ce aş vrea să încep acum?

Merge cu paşi mari, şi-l las să o ia înainte, în timp ce mă gândesc la greutatea spuselor lui. Practic vorbind, Levi este orfan. Şi mai rău – nu are părinţi. Un orfan e cineva care şi-a pierdut mama şi tatăl. Levi nu a avut părinţi pe care să-i piardă.

JAEGER

La spital, o recepţioneră ne informează că Prudence Stanwick nu mai este pacientă. A fost externată în aceeaşi seară în care a fost internată.

— Externată? mă bâlbâi eu. Cum? Cine a venit după ea?

— Nu scrie.

— Dar nu poate fi adevărat. Era inconştientă. Nu putea să plece pur şi simplu!

Recepţioneră oftează, mai interesată de mobilul ei decât să-mi răspundă mie.

— Nu vă pot ajuta, domnişoară. Pacienta a fost externată. Şi, uite aşa, lumea mea se năruie din nou.

Nici urmă de Prudence? Dacă nu e la spital, unde e? M-ar suna dacă ar fi totul în regulă.

Nu sunt genul care aleargă, dar acum alerg. Pe marginea drumului sunt pietre. Ridic una şi o arunc înspre pădurea care străjuieşte drumul. Apoi încă o piatră şi încă una. Şi la fiecare urlu.

Simt prezenţa lui Levi lângă mine când ridic o piatră cât pumnul şi o azvârl cu putere, ca la aruncarea greutăţii. Mă face să mă simt mai bine. Nu vreau să lovesc nimic şi pe nimeni, dar simt nevoia să mă mişc, să-mi canalizez furia într-o activitate fizică. Levi aruncă şi el una. Sunt mirată, dar şi recunoscătoare. Poate că înţelege, măcar puţin, cum mă simt.

— Probabil că au transferat-o la alt spital, spun şi arunc încă o piatră. E singurul răspuns logic.

— Poate s-a dus acasă. Dacă se simţea suficient de bine încât să călătorească, e posibil să o fi trimis acasă, la familie, sugerează Levi.

— Nu. M-ar fi sunat...

— Nu, dacă nu se află pe lista persoanelor autorizate să te sune din exterior, îmi reaminteşte Levi.

Am uitat de restricţiile de pe mobilele noastre. Ridic încă o piatră şi o strâng în palmă. Ştiu că are dreptate, dar totuşi simt că e ceva în neregulă, îngrijorător. *Unde este Pru?*

Las să-mi alunece din mână piatra care aterizează pe pământ. Am terminat aici. Sunt pregătită să mă întorc. Pornesc pe drum, înapoi spre campus. Aud cum Levi aruncă piatra, apoi sunetul paşilor lui care mă urmează.

După câteva minute, acesta rupe tăcerea:

— Dacă ar fi moartă, am şti.

Mă opresc brusc:

— Poftim?

— Ziceam că dacă ar fi moartă...

— Am auzit. Vocea mi-e o şoaptă.

— Ne-ar fi spus, explică el. Nu ar fi niciun motiv să nu o facă.

Sunt atât de încordată, ca o praştie gata să tragă:

— Prudence Stanwick este prietena mea cea mai bună. Oliver Ward a fost prietenul meu cel mai bun, dar a murit. Aşa că, în afară de robotul meu, Pru e cam singura persoană care a rămas în viaţa mea. Ceea ce înseamnă că nu puteai să-mi spui ceva mai rău decât că a murit. Niciodată.

— N-am vrut să...

— De fapt, ce te-a apucat? izbucnesc eu. Orice om normal ar spune ceva care să te aline.

— Nu ţi-am spus de atâtea ori, Emma? Felul în care am fost crescut nu m-a făcut normal.

— Şi crezi că eu sunt? Mama a murit când aveam trei ani. Nu am alte amintiri legate de ea în afară de cele pe care mi le-am creat din fotografii vechi. Locuiesc cu tata, ceea ce e, în esenţă, ca şi cum ai trăi cu un cadavru. Noi doi nu suntem atât de diferiţi.

Levi mă priveşte cu privirea.

— Ce e? mă răstesc la el. Ce mai e acum?

— Crezi că ştii ceva despre cum a fost viaţa mea? Levi respiră adânc. Cum ţi se pare o viaţă aproape de singurătate timp de şaisprezece ani? Cum ţi se pare faptul că nu te întâlneşti sau nu te distrezi cu puşti de vârsta ta în afară de alte cinci Clone cu care nu ai în comun nimic altceva decât că toate sunteţi erori genetice? Levi este foarte aproape de mine acum, atât de aproape că, practic, îi simt pieptul cum tresaltă când respiră. Închipuie-ţi cum e să duci o viaţă atât de singuratică încât să crezi că s-ar putea să nu afli cum e să ai un prieten pe care ţi l-ai ales singur. Închipuie-ţi că eşti trimis, la vârsta de şaisprezece ani, să urmezi cursurile unui liceu la care a fost elev puştiul mort din care ai fost clonat.

Este prima oară când îl aud exprimând atâta emoţie şi pasiune. Nu ştiu dacă îmi este frică, dar în mod cert mi-am pierdut curajul.

Bolnavă de grijă pentru Pru şi cu o dorinţă îngrozitoare de a mă întoarce în camera mea din campus, îmi continui drumul. Niciunul din noi nu mai scoate o vorbă tot drumul până în campus. Tot ce aud sunt gândurile mele şi respiraţia lui.

Ajunsă înapoi în camera mea, găsesc o Pippa îngândurată la uşă. Pentru a doua oară îmi sare inima din piept, crezând că e colega mea de cameră. Şi cu

toate astea, văzând-o pe Pippa aici îmi dă o senzaţie de linişte şi în acelaşi timp mă derutează. Nu e un sentiment nou. Aşa mă simt de câte ori mă întâlnesc cu Levi.

— Te... te aşteptam. Sper că nu te superi, spune Pippa cu glas liniştit. Ai primit un pachet. Îmi dă un plic ca pentru scrisori, dar cu ceva voluminos înăuntru. Privirea îmi ţâşneşte imediat spre adresa expeditorului. *J. Porter, Palo Alto, CA*. Inima mi-o ia razna. Este numele de fată al lui Jane Ward. Un pachet de la mama lui Oliver? Ard de nerăbdare să-l deschid, dar nu acum. Descui uşa şi intrăm, iar eu îndes plicul sub saltea, pentru mai târziu, când o să fiu singură.

— Ai mai auzit ceva? insistă Pippa. Despre Pru?

— S-a dus, îmi scapă înainte să mă pot opri.

Pippa trage scurt aer în piept:

— S-a dus? Adică...

— Nu, *dus* dus. Îmi scapă un oftat, care este mai degrabă un suspin. Levi şi cu mine ne-am dus la spital să o vedem. Am tras clapa la efectuarea pedepsei, îi explic. Când am ajuns acolo, ne-au spus că a fost externată în aceeaşi seară în care a fost adusă.

— Dar este de neînţeles, zice Pippa agitată.

— Dar dacă au dus-o în altă parte? Acasă? Sau... Mă opresc înainte să-i induc Pippei aceeaşi groază pe care am simţit-o eu imaginându-mi trupul lipsit de viaţă al lui Pru pus într-un coşciug.

— Trebuie să fie o greşeală, continuă Pippa. Vocea ei imploră – pe mine, sau Universul? – să se însănătoşească Pru. Pare că ea este chiar şi mai zguduită de cele întâmplate decât mine. Deodată, totul e logic. Bineînţeles că este tulburată. Nu se cunosc ele de mult timp, dar Pru este, literalmente, cealaltă jumătate a Pippei.

— Trebuie să mai existe o explicaţie pentru asta, nu? continuă Pippa. Nu-i aşa?

Dau din cap că da, fiindcă mi se pare că aşa e corect. Adevărul este că habar nu am.

*

* *

A doua zi dimineaţă, la ora de istorie americană, domnul Park proiectează în spaţiul nostru vizual o hartă holografică a lumii. Ţările sunt clasificate pe culori: unele albastre, unele portocalii, altele roşii.

— Ţările cu albastru, răsună vocea domnului Park, sunt ţări unde clonarea este ilegală în prezent.

Dacă până acum clasa nu i-a acordat toată atenţia, acum toţi suntem cu luare-aminte. Cu colţul ochiului observ că Theodora devine încordată.

— Ţările cu roşu reprezintă zone sigure pentru clone. Ţările cu portocaliu sunt cele în care nu a fost elaborată o lege într-un sens sau altul.

Cinci mâini ţâşnesc în aer, şi discuţia se transformă într-o dezbatere nouă privind clonarea, istoria ei şi cel mai recent caz de la Curtea Supremă despre drepturile clonelor, iar eu fac eforturi să nu mă uit la Levi. Când ne-am despărţit ieri, situaţia era tensionată. Nu vreau să vorbesc cu el, şi sunt convinsă că nici el nu vrea să discute cu mine.

Sunt smulsă din reverie când discuţia ajunge la Albert Seymour, tânărul cercetător american care a dus clonarea la nivelul următor, ajutând cuplurile şi persoane din toată lumea să conceapă copii care să fie copii genetice ale unuia din părinţi.

— Cine este la curent cu faimosul experiment pe primate al doctorului Seymour? întreabă domnul Park.

Tăcere. Se pare că niciunul dintre noi nu a auzit despre asta. Profesorul scrutează încăperea:

— Theodora? Levi? Pot să presupun că voi aţi auzit despre asta?

Îmi îngădui să arunc o privire spre Levi. După ce ieri s-a lăsat dus de sentimente, în dimineaţa asta are un aer foarte plictisit. Cu braţele încrucişate pe piept, cu părul în ochi, ridică din umeri:

— Albert Seymour ne-a creat. Ştim totul despre el, spune distant.

— Ce vrea să zică Levi, intervine Theodora în discuţie, este că da, ştim totul despre experimentele lui pe maimuţe. Dar sunt informaţii secrete.

— Stai puţin. Zi din nou, intervine Henry, băiatul care era atât de guraliv zilele trecute. Ce vrei să spui cu „Albert Seymour ne-a creat"? Credeam că v-a creat tehnicianul ăla de laborator. Şi că sunteţi rezultatul unui accident.

— Ce am vrut *să spun,* clarifică Theodora, este că tehnologia doctorului Seymour ne-a adus pe lume, deşi nu a supravegheat el, personal, procedura. Ai dreptate, chestia asta s-a petrecut cu ajutorul lui Evan Soto, tehnicianul de laborator.

— Cel care ulterior a fost internat într-un azil de nebuni, spune Henry.

— Da, confirmă Theodora.

— Emmaline Chance? răsună o voce, întrerupând dialogul dintre Henry şi Theodora. Aici e directoarea adjunctă Fleischer. Vino cu mine.

Mi se frânge sufletul. Oare despre ce ar putea să fie vorba? Prudence? Nu pun întrebări; pur şi simplu o urmez prin campus. Din fericire, nu-mi vorbeşte. Îmi dau seama că ar prefera să facă orice altceva decât să mă însoţească la această întâlnire, indiferent despre ce e vorba. Când ajung la uşa de la bibliotecă, Pippa este deja acolo. Mi se rupe inima când o văd atât de asemănătoare cu Pru, şi totuşi atât de diferită.

Doar că mi se rupe inima de două ori fiindcă Pippa stă lângă o persoană

pe care nu am văzut-o de multă vreme, din prima zi de şcoală, în Lorax, la ştiri. Tatăl lui Pru, Jaeger Stanwick. Deşi este la fel de zvelt şi atletic cum îl ştiu, pare mai plăpând decât l-am văzut vreodată. Părul cărunt şi rar este neîngrijit, iar hainele arată mototolite şi vechi.

La vederea mea, Pippa se opreşte din conversaţie, şi când Jaeger se întoarce să mă salute, remarc oboseala aşternută pe chipul lui. Parcă a îmbătrânit cu un milion de ani faţă de ultima oară când l-am văzut. Întinde mâna să o apuce pe a mea şi parcă s-ar mişca prin nămol, nu prin aer. Parcă îl doare fiecare mişcare.

— Mă bucur să te văd, spune simplu.

— Pru...?

— Ce face? adaugă Pippa. *Unde este...*?

O întrerupe:

— Putem să ne plimbăm puţin? Nu-mi place să stau nemişcat. Niciodată nu mi-a plăcut.

— Sigur că da, răspundem Pippa şi cu mine, urmându-l pe Jaeger pe uşile largi duble. O luăm pe aleea ce duce spre Lacul Negru şi observ că directoarea adjunctă Fleischer pleacă. Ne biciuieşte vântul, iar eu îmi simt inima bătându-mi în urechi când îmi închipui ce ar putea să ne spună în persoană: *Pru a murit.*

— Emma, înainte să uit, zice Jaeger, scoţând din buzunarul hainei o carte cu coperţi moi pe care mi-o dă. Este pentru tine. Prudence zicea mereu că-ţi plac clasicii. M-am gândit că ţi-ar plăcea. O iau şi-i mulţumesc. *Să ucizi o pasăre călătoare.* Am citit cartea asta pentru şcoală, dar nu am un exemplar al meu. Îl strecor pe ăsta în buzunarul de la haină, iar Jaeger se opreşte ca să admire lacul. Lui Prudence îi plăcea tare mult aici, murmură el. I-am spus că şcoala asta are capcanele ei, dar nu m-a crezut niciodată. Spunea mereu că Darkwood era locul ei preferat din toată lumea.

— Era? întreabă Pippa precaută. Atunci, e adevărat? Nu a supravieţuit?

Lacrimile îmi înţeapă ochii. Îmi muşc buzele ca să nu urlu.

Jaeger se răsuceşte spre Pippa:

— Să supravieţuiască? O, nu, Pru nu a murit. Se luptă pentru viaţă, dar n-a murit. Nu vi s-a spus?

Clatin din cap că nu. Şi Pippa face la fel.

— Am transferat-o la un spital din Massachusetts ca să fie mai aproape de mama ei. Mama lui Pru are sistemul imunitar prea slăbit ca să zboare cu avionul şi este prea bolnavă pentru un drum cu maşina.

— Putem să o sunăm? Să vorbim cu ea? Când putem să o vedem? întrebările se succed cu repeziciune.

Jaeger îşi freacă tâmplele, apoi îşi îngustează ochii ca şi când i-ar intra

soarele în ochi.

— Este în comă indusă, spune. Credeam că ştiţi. Atacul i-a produs numeroase fracturi craniene şi o hemoragie cerebrală pe care doctorii au reuşit să o oprească printr-o intervenţie chirurgicală. După aceea i-au indus coma pentru ca organismul ei să se poată odihni.

Simt că vocea mi-e desprinsă de corp, dar sunt destul de sigură că spun:

— Atacul?

Jaeger îşi plimbă privirea când la mine, când la Pippa, apoi în zare spre Lacul Negru. Tatăl lui Pru confirmă printr-o mişcare din cap:

— Gravitatea şi natura rănilor sugerează că nu a fost vorba despre un accident.

TUTORELE

În după-amiaza aceea, în timpul pedepsei, îi spun lui Levi despre vizita lui Jaeger. Deşi situaţia este încă tensionată între noi, simt că-i datorez asta. La urma urmelor, el a cărat-o pe Pru.

— Mulţumesc că mi-ai spus, zice cu răceală.

— Cu plăcere.

Ne reluăm munca, aranjând cărţile în rafturi. Nu pot să mă gândesc la altceva decât la Pru zăcând în canoe şi la faptul că nu a căzut. Nu a fost un accident. Cineva i-a făcut rău. Intenţionat. E posibil ca acel cineva să fi încercat să *o ucidă.*

Dar cine? Şi de ce?

Privirea îmi cade pe masa aceea din colţ, unde stăteau Tessa, Madison şi Jake zilele trecute. Şi în clipa aia îmi pică fisa: Poate că ştiu mai multe decât cred. Îmi amintesc că am surprins ce spunea Tessa. *Madison nu a apărut ieri pentru analizele de sânge.* Nu am nici cea mai vagă idee despre ce e vorba în chestia asta cu analizele de sânge, dar nu contează decât că nu s-a prezentat la o programare în aceeaşi după-amiază în care a fost atacată Pru. Tessa nu a precizat la ce oră a fost programarea. Totuşi, nu mă pot abţine să nu mă întreb dacă Madison nu a fost să i se ia sânge fiindcă era în hangarul de bărci, unde o pocnea pe Pru în cap cu o vâslă. Madison a spus răspicat de la început că o urăşte pe prietena mea şi că o irită faptul că face parte din Grupul celor Zece.

Madison a atacat-o pe Pru?

Nu am răspunsuri, şi nici nu o să am până când nu găsesc vreo dovadă că Madison a făcut asta. Aşa că dau mai tare muzica din *Listă* şi mă cufund în aranjarea cărţilor până aproape de ora cinei. Singură cu gândurile mele, îmi amintesc de pachetul pe care mi l-a trimis Jane. Brusc, vreau să-l deschid.

După ce-mi termin treaba, gonesc spre Chiparos, scot pachetul de sub saltea şi deschid plicul cu marginea teşită a cheii. Îmi tremură mâinile când scot scrisoarea. Este generată de robot, dar cu scrisul de mână al lui Jane, pe care-l recunosc.

Dragă Emmaline,

Mi-a luat săptămâni întregi ca să scriu această scrisoare. Sper că eşti bine, deşi ştiu că este un trimestru încărcat. Sper că eşti mai bine decât sunt eu. Presupun că asta nu-ţi spune mare lucru.

Zilele sunt lungi, şi fiecare dintre ele mă face să simt că parcă l-am mai pierdut puţin. Îmi pare rău că nu ne-am mai văzut de la înmormântare. Nu te-am uitat. Ne-ai fost întotdeauna ca o fiică.

Ai auzit de ceremonia de comemorare? Booker şi cu mine am donat o sumă substanţială către Academia Darkwood pentru construirea unei aripi noi destinată artelor, în memoria lui Oliver. Vom fi acolo în câteva săptămâni când vor începe lucrările. Abia aştept să te văd.

Asta este pentru tine. Este şi un bilet... de la el.

Cu toată dragostea,

Jane

Un bilet de la Oliver? Îmi simt pulsul bubuindu-mi în gât în timp ce caut în plic obiectul dur pe care l-am simţit când am pus prima oară mâna pe pachet. Scot o cheie de aur şi, cu un fior de emoţie, îmi dau seama că trebuie să fie a lui Oliver. O avea pe un lanţ la gât când l-am găsit fără suflare în pat, în camera lui. Probabil că Jane i-a scos-o înainte de înmormântare. Şi acum este a mea.

Biletul este o bucăţică de hârtie îndoită. Îl cântăresc în mână. Indiferent ce scrie în el, vor fi ultimele cuvinte ale lui Oliver pe care le voi citi. Nu pot să-l desfac. Nu încă. Îndes biletul în buzunarul hanoracului şi mă îndrept spre sala de mese, înghiţindu-mi lacrimile.

Ziua se scurge, şi dimineaţă când ajung la bibliotecă pentru următoarea sarcină, Levi încă nu s-a apucat de treabă. Citeşte o altă carte cu coperţi moi. Mă apropii suficient de mult încât să arunc o privire la copertă. *Frankenstein,* de Mary Shelley.

— Nu e ceea ce crezi, zice închizând cu zgomot cartea.

— Nu cred nimic.

— M-ai compătimit. Clona tristă, obţinută în eprubetă. Să ştii că eu nu cred că sunt monstrul lui Frankenstein. Nu cred că sunt o ciudăţenie a naturii. Deşi o parte din mine se străduieşte să se lămurească de ce sunt aici încă de când am înţeles că sunt altfel. Levi priveşte paginile zdrenţuite ale cărţii. Sigur, monstrul lui Frankenstein n-a fost deloc o greşeală. A fost foarte dorit de stăpânul lui, cel puţin la început, când a fost creat. Nu pot spune acelaşi lucru despre mine. Se opreşte. Îmi pare rău pentru mama ta, zice. Chiar nu ţi-o aminteşti deloc?

— Nu. Mă întorc la căruţul de cărţi. O mare parte din copilărie, mi-am spus că da. Dar când aveam vreo zece ani, mi-am dat seama că recreasem din fotografii vechi persoana care credeam că este. Nu erau nicidecum amintiri. Mintea poate fi foarte convingătoare când vrea.

— Dar ai avut o mamă... la un moment dat, spune el. Asta e ceva, Emma. Nu toţi putem spune asta.

— Adică tu nu ai avut...?

— Dacă am avut mamă? întreabă, întorcându-se să mă privească în ochi. Nu. Noi am avut pântece artificiale, naştere fără mame. Cred că am fost primii bebeluşi care s-au dezvoltat cu succes în afara corpului uman.

Trebuie să recunosc că sunt uimită:

— Am presupus întotdeauna că o mamă-surogat a purtat sarcina, zic cu blândeţe.

— Tu, la fel ca toţi ceilalţi, spune Levi pe ton glumeţ. Dar să nu zici că nu eşti norocoasă! Ai o clonă adevărată aici, în carne şi oase, ca să spunem adevărul. Dă-i drumul – ce mai vrei să ştii?

Nu ştiu din ce motiv, dar acum mă simt timidă – ca şi cum mi-ar fi teamă să întreb:

— Ăăă, dacă nu aţi avut mame şi nici mame-surogat, tutorele v-a dat superformula?

— Bineînţeles. Doar nu era nimeni care să ne alăpteze, nu? apoi adaugă. Dar se crede că superformula este, din punct de vedere nutritiv, superioară laptelui matern uman, deci nu putem spune că am fost lipsiţi de asta. E greu să nu observi sarcasmul din vocea lui.

Insist:

— Cum a fost să faci şcoală acasă?

Levi râde cu amărăciune:

— Poţi să-i spui şi aşa. La fiecare materie am primit lecţii de la cei mai buni specialişti. Ne-au învăţat totul, de la matematică şi ştiinţe la trasul cu arcul şi criminalistică, dar nu i-am întâlnit niciodată în persoană.

— Criminalistică? De ce să fi învăţat *aşa ceva*?

Ridică din umeri:

— Tutorele nostru s-a gândit că ne-ar putea fi util.

— Şi arte marţiale?

— Am învăţat un amestec de aikido, kung fu şi jujitsu cu acrobaţie şi gimnastică.

— Şi le ştii pe toate astea?

— Fiecare dintre noi trebuia să stăpânească un sport. Ăsta a fost al meu. Doar nu m-ai etichetat drept jucător de baschet.

Ignor gluma.

— Tutorele vostru. Şi Pippa l-a pomenit, spun în timp ce adun nişte cărţi de istorie într-un teanc. Conversaţia este mai uşoară dacă nu mă uit la el. Cine este? Cum arată? În seara aia lângă lac... tu, Maude şi Jago vorbeaţi despre ceva ce ţi-a cerut el să faci. Ai considerat că e o porcărie, şoptesc eu.

— Îl cheamă Gravelle, spune Levi cu simplitate, neluând în seamă partea a doua a întrebării mele.

— Gravelle, repet eu. *Levi Gravelle.* Cum sunt numele voastre de familie?

— Ne-a dat numele lui şi, din punct de vedere legal, ne este ca un tată. Ne-a plătit toate cheltuielile, ne-a educat, ne-a crescut. Într-un fel.

— L-aţi...? A fost...? Mă opresc, neştiind cum să formulez întrebarea următoare.

— Dacă ne-a iubit? spune Levi în locul meu. E în regulă. Poţi să mă întrebi.

— Oh, zic eu. În fine, ăăă... v-a iubit?

Câteva secunde, Levi face o pauză, meditând la întrebare, apoi răspunde:

— În felul lui, da, cred că ne-a iubit. *Ne iubeşte.* Încă este tutorele meu, să ştii, până când voi împlini optsprezece ani. Deocamdată este singura familie pe care o am. Şi, după cum spune el, singura familie pe care o voi avea vreodată.

— Ce înseamnă asta? insist eu.

— Nu e limpede? Cine ştie cum vor fi vieţile noastre, dacă vom fi vreodată acceptaţi în societatea normală? Nu ştiu dacă mă voi căsători vreodată, dacă voi avea copii, dacă voi trăi visul american. S-ar putea să nu fie posibil pentru mine.

Nu ştiu ce să răspund la asta. Cum aş putea? Aşa că schimb subiectul.

— Am primit o scrisoare de la Jane, spun din senin. Jane Porter. Mama lui Oliver. Mama ta, donatoarea de ADN...

— Şi ce-i cu asta? spune Levi cu glas încordat.

— Trebuie să însemne ceva pentru tine, insist eu.

— Nu înseamnă nimic, ripostează Levi. În plus, credeam că amânăm subiectul pentru altă dată.

— Până la ceremonia de comemorare, sugerez eu. Atunci vom vedea ce are Jane de spus când te va vedea.

— O să aştept momentul ăla cu sufletul la gură, mormăie Levi.

Îngheţ. I-am rănit sentimentele.

— Îmi pare rău...

Dar vorbele sună goale şi ştiu că încercarea mea de a îndrepta lucrurile n-a făcut decât să le înrăutăţească.

*

* *

În seara aia la cină, bârfele din sala de mese ating cote record. Din ce pot să culeg trăgând cu urechea la masa vecină – sunt îngrozitor de gălăgioşi, aşa încât nu e greu –, o elevă din clasa a zecea a pălăvrăgit cu vreo doi localnici când s-a dus în oraş. A auzit că poliţia identificase un suspect în atacul asupra lui Pru. Incidentul nu mai este tratat ca un accident.

Privirea mi se îndreaptă imediat asupra lui Madison, care stă la masă cu Jake, Tessa, Archer şi ceilalţi membri importanţi ai Grupului celor Zece, şi toţi vorbesc cu însufleţire.

Suspectul pe care ar trebui să-l identifice este Madison...

Mă gândesc la ziua aceea din bibliotecă, atunci când Tessa, Madison şi Jake vorbeau despre analizele lor de sânge. Dacă aş putea să descopăr despre ce e vorba în toată chestia asta, aş fi pe punctul să aflu de ce Madison nu s-a prezentat în ziua aceea, de ce nu a respectat programarea. Şi dacă nu a respectat-o pentru că o ataca pe Pru...

— Atenţiune! strigă o voce hodorogită. Fără tragere de inimă, toată lumea tace, iar directoarea adjunctă Fleischer devine centrul atenţiei. Pippa se strecoară pe un loc lângă mine şi observ că şi semenii ei din toată sala ascultă cu atenţie. Am un anunţ. Sigur nu este o surpriză faptul că unul dintre membrii juniori ai Grupului celor Zece îşi ia vacanţă pentru o vreme, lipsind de la şcoală.

Mă crispez în scaun; şi cu Pippa se întâmplă la fel. Este vorba în mod evident despre Pru. Vacanţă? Aşa îi spun ei? Privirea mea o întâlneşte pe a Pippei. Are o expresie la fel de îndurerată ca şi mine.

— Regulile care stau la baza Grupului celor Zece sunt foarte clare. Pentru a participa, elevii trebuie să se afle în campus pe durata întregului an şcolar. Având în vedere acest lucru, am mutat-o pe Emmaline Chance la nivelul patru în Grupul celor Zece, şi un alt elev va accede la nivelul cinci.

Toată sala de mese freamătă de zumzete. Un alt elev va accede în Grupul celor Zece? Cineva nou va face parte din prestigiosul grup de la Darkwood?

— Elevul cu a şasea cea mai mare medie la nivelul iniţial este... Directoarea adjunctă face o pauză. Toată şcoala aşteaptă cu sufletul la gură. Pippa Gravelle. Fleischer ridică o mână, împiedicând orice reacţii vocale la acest anunţ. Vă asigur că faptul că Prudence şi Pippa seamănă perfect nu are nimic de a face cu această decizie. S-a bazat numai pe rezultatele testelor. Puteţi să vă terminaţi masa.

Fleischer pleacă, în timp ce toată lumea din sala de mese începe să „proceseze" informaţia. Mă uit la Pippa. Nu sărbătoreşte – cum ar putea? Amândouă ştim, fără să o rostim cu glas tare, ce înseamnă acest lucru: şcoala nu se aşteaptă ca Pru să revină prea curând.

ANGAJAMENTUL

După anunţ, mă întorc în camera mea şi îl sun pe Jaeger în legătură cu starea lui Pru, fiindcă sunt tot mai îngrijorată. Nu dau de el. Nu ştiu prea multe despre coma indusă, dar îmi imaginez că e ca şi cu persoanele dispărute şi este mult mai probabil ca pacientul să-şi revină în primele zile, nu mai târziu.

Cu cât mintea mea este mai preocupată, cu atât mai greu îmi este să adorm. Nu mă pot concentra cum trebuie ca să-mi fac temele, aşa că încerc să răsfoiesc câteva pagini din *Mândrie şi Prejudecată,* dar recitesc întruna acelaşi paragraf. În cele din urmă renunţ, sting lumina şi îmi fixez privirea în tavan. Poate că până la urmă nu ar fi trebuit să arunc în vasul de toaletă toate medicamentele alea.

A doua zi dimineaţă sunt încă pierdută în grijile mele şi somnoroasă când intru în sala de mese pentru micul dejun şi găsesc pereţii tapetaţi cu fluturaşi multicolori. Sunt pe toate avizierele pe unde există un pic de loc.

MAAD

MIŞCAREA ANTICLONARE DIN ACADEMIA DARKWOOD
Nu sunt umani...
Nu sunt ca noi...
Nu e corect!
Dacă şi voi consideraţi că aceste Clone nu-şi au locul la Darkwood, nu sunteţi singurii. Fiţi alături de noi în lupta pentru drepturile noastre, ca oameni, împotriva celor care comit hybris împotriva lui Dumnezeu şi a omului.
Intraţi pe DAAM.darkwood.com şi abonaţi-vă la buletinul nostru informativ săptămânal.
Ajutaţi-ne să aducem din nou omenirea pe calea cea bună.

— Cine ar face aşa ceva? întreabă Pippa, smulgând un fluturaş ca să-l studieze.

— Ai voie să ghiceşti o dată, şi seamănă perfect cu una dintre voi, spun iritată. Madison se ia de voi încă de când aţi venit aici. Dar asta e absolut inacceptabil. Îi smulg fluturaşul Pippei şi-l fac bucăţele. Apropo de Madison, am auzit că nu a respectat o programare, îi spun Pippei printre dinţi. În aceeaşi zi în care a fost atacată Pru.

Pippa se holbează la mine, neîncrezătoare:

— Crezi că Madison a avut vreo legătură cu ceea ce i s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Dar nu m-ar mira, mormăi în clipa în care Madison trece pe lângă noi, arătându-le un fluturaş unor băieţi de clasa a noua pe care, după toate aparenţele, i-a cucerit cu farmecul ei. Pe tine te-ar mira?

— E în regulă, le spune Madison celor doi băieţi. Cei mai mulţi dintre noi nu ne simţim în largul nostru din ziua în care au venit ei, luând în considerare faptul că valorile noastre sunt atât de ostentativ atacate, şi în mod public. MAAD este alături de voi şi vă susţine.

Sarah Baxter apare în dreapta ei.

— Vom avea program de lucru şi vom organiza întruniri, zice Sarah. Urmăriţi-ne.

— Sarah nu face asta decât pentru că este invidioasă că nu a reuşit să intre în Grupul celor Zece, şi pentru asta îi învinovăţeşte pe semenii tăi, îi spun Pippei. Mă aşez la o masă din apropiere, iar ea mă urmează.

— Putem face multe, fiecare dintre noi şi ca organizaţie, continuă Madison cu voce tare, în timp ce bobocii din clasa a noua îi sorb fiecare vorbă. Mama mea alocă milioane acestei cauze. Totul e perfect legal, desigur. Râde, şi râd şi băieţii. Sarah chicoteşte.

Este momentul în care intră celelalte Clone.

Levi şi cu mine nu prea am avut motive să ne vorbim în ultimele câteva săptămâni. Ne-am petrecut ultima zi de pedeapsă în bibliotecă fără să comunicăm, folosind mormanul de cărţi de pus pe rafturi ca scuză ca să ne ignorăm reciproc. Pulsul mi se accelerează când îl văd cum se aşază şi deschide altă carte cu coperţi moi. Dintr-un motiv pe care nu-l înţeleg pentru nimic în lume, vreau să ştiu ce citeşte.

O masă mai încolo, Madison o ia de la capăt cu prezentarea mişcării MAAD.

— Scuză-mă, te rog, îi spun Pippei şi mă ridic de pe scaun.

— Emma? Ce vrei...?

Nici eu nu ştiu prea bine, dar înainte să apuc să mă răzgândesc, mă duc la Madison şi-i smulg un fluturaş dintre degetele cu manichiură perfectă. Îl studiez atent, apoi i-l dau înapoi:

— Un concept interesant. Ai înscris clubul ăsta şi la domnul director Ransom? Din ce ştiu eu, el trebuie să semneze ultimul înainte ca o organizaţie să aibă dreptul să se întrunească în acest campus.

Madison mă priveşte cu ochii micşoraţi:

— Asta nu e treaba ta.

Ridic din umeri:

— Este treaba noastră, a tuturor, dacă nu ai un act constitutiv şi organizezi întruniri în spaţiile comune ale şcolii. Dar sunt convinsă că nu vei

avea nicio problemă să obţii aprobarea lui Ransom, având în vedere că el, personal, a invitat Clonele să urmeze cursurile la Darkwood.

— Sunt convinsă că nu voi avea nicio problemă, spune ea, şi un zâmbet îi joacă pe buze. Dar îţi mulţumesc pentru grijă.

— Când este următoarea întrunire de la miezul nopţii? întreb într-o doară. Nu am avut decât una de la începutul anului şcolar. Mă aplec spre ea şi şoptesc: Sunt convinsă că toată lumea ar înţelege dacă ai anula întrunirile cu totul. Nu cred că este prea uşor să accepţi că Maude a luat un punctaj mai bun la testul de stabilire a nivelului decât ai obţinut tu anul trecut când erai într-a unsprezecea.

— Despre ce vorbeşti? întreabă Madison răstit.

— Punctajul lui Maude a fost cel mai mare dintre toate care s-au obţinut în istoria liceului nostru.

Lui Sarah îi pică faţa. Se întoarce spre Madison, articulând:

— Chiar mai mare decât al tău?

Madison mototoleşte fluturaşul din mână:

— Emma inventează toate astea. Nu este adevărat. Nu poate fi adevărat. Şi, oricum, astfel de informaţii nu le sunt dezvăluite elevilor.

Ridic din umeri:

— Nu relatez decât ceea ce am auzit.

— Întrunire la miezul nopţii, în seara asta, spune Madison răstit. Spuneţi-le prietenilor voştri. Ştiu că se referă la Maude, Theodora, Pippa şi Levi.

— Bucuros, răspund în vreme ce Madison o înhaţă pe Sarah de braţ şi iese ca o furtună.

*

* *

— Mama lui Oliver mi-a trimis cheia lui, îi spun Pippei. Am ajuns mai devreme pentru întâlnirea Grupului celor Zece din Sala din Turn. Niciuna din noi n-a putut să doarmă sau să aştepte în cameră. Mă refer la Jane. O ating cu degetele, dimpreună cu a mea. Cele două obiecte identice din aur sunt tot timpul la gâtul meu. Era şi un bilet de la Ollie pe care încă nu m-am putut aduna să-l citesc.

— A făcut parte dintre cei Zece, ştii, nu? zice Pippa arătând spre peretele cu portretele membrilor de altă dată ai celor Zece de la Darkwood. Ultima oară când am fost aici, după iniţiere, eram prea naivă şi tulburată ca să mă uit mai bine la ele. Mă apropii ca să le privesc mai atent.

— Şi Jaeger s-a numărat printre ei, zice Pippa. Vezi? Arată spre un portret de grup, făcut cu vreo două decenii în urmă. Atârnă pe perete la nivelul ochilor, în partea dreaptă. La fel ca şi celelalte, îi reprezintă atât pe membrii din clasa a unsprezecea, cât şi pe cei dintr-a douăsprezecea din anul acela ai

Grupului celor Zece. Mă aplec în faţă. Are dreptate. Este tatăl lui Pru.

Parcurg rapid celelalte nume de pe plăcuţa aflată pe ramă. Colin Chance. *Tatăl meu* a fost şi el membru al celor Zece?

— Habar nu aveam. N-a pomenit niciodată despre asta, îi spun Pippei.

Acum chiar mai curioasă, studiez celelalte nume ca să văd dacă mai recunosc vreunul. Nu-mi vine să cred când zăresc câteva pe care le cunosc: *Bianca Kravitz* – mama lui Madison. *Luis Leon* – tatăl lui Archer.

Pippa arată spre câteva dintre celelalte nume de sub fotografii:

— Uite-i pe Booker Ward şi Jane Porter, zice. Părinţii lui Oliver.

Arată aşa de tineri în fotografie, încât aproape că mă doare să-i văd atât de lipsiţi de griji.

— Şi uite cine mai e aici, spune Pippa. Ezekiel Crowe. Tatăl lui Jake.

Mă duc la o altă fotografie şi privesc atent numele. Damian Leroy, tatăl Tessei, a fost şi el între cei Zece. Bineînţeles că sunt multe nume pe care nu le recunosc. *John Underwood. Camilla Garcia. Albert Seymour.* la stai, parcă ştiu numele ăsta de familie, nu? Sunt prea preocupată ca să mă gândesc mult. Mă tot întorc la imaginea tatălui meu, la ale lui Booker şi Jane.

— Ştiam că tata, Jane şi Booker au fost prieteni când erau la Darkwood, dar n-am ştiut niciodată că au făcut parte împreună dintre cei Zece, zic eu.

Se deschide uşa şi încep să sosească şi ceilalţi membri ai grupului. Mai întâi Maude şi Theodora, urmate de Madison, care vine agale în urma lor, fără măcar să bage de seamă prezenţa clonei ei. Se instalează lângă uşă şi din cinci în cinci secunde îşi controlează mobilul al cărui ceas arată că se apropie miezul nopţii. Mă străduiesc să nu mă holbez la uşă, dar nu mă pot abţine. Când, în cele din urmă, Levi se strecoară înăuntru în ultima clipă, scot un oftat de uşurare.

— Bine aţi venit la cea de a doua reuniune de la miezul nopţii a acestui an şcolar! anunţă Madison în timp ce noi ne repezim să ne aşezăm în cerc. Avem astăzi un membru nou pe care îl primim în rândurile noastre. Arată cam tot atât de entuziasmată să o salute de bun venit pe Pippa, ca şi când ar suporta o obturaţie de canal. Deoarece una dintre colegele voastre a avut ghinionul să fie ocupată cu alte probleme.

— E în comă. Tessa stă în uşă. Repetă: Prudence este în comă.

— Ai întârziat, bombăne Madison, deşi Tessa se poartă ca şi când nu a auzit-o. Cum spuneam, bun venit, Pippa! Asta chiar este o turnură neaşteptată. În mod evident, nu este grupul pe care l-am conceput când am acceptat să fiu liderul de anul acesta al celor Zece.

Maude ridică mâna.

— Da, răspunde Madison. Ai ceva de spus? Remarc faptul că nu i se adresează pe nume lui Maude.

— N-am avut nicio clipă intenţia să ne băgăm peste ideile tale privind Grupul celor Zece de anul ăsta, spune Maude ferm, afişând un surâs palid. Cu alte cuvinte, venim cu gânduri paşnice.

— Ai avut gânduri paşnice când ai sfidat ordinele părinţilor mei de a nu-ţi arăta niciodată chipul în şcoala asta? Ai avut gânduri paşnice când stăteai pe scenă, la întrunire, purtându-te atât de urât după toată generozitatea lor? Ai avut gânduri paşnice când ai trişat la testul de stabilire a nivelului ca să poţi să mă întreci?

— Dacă aşa vezi tu lucrurile, spune Maude liniştită, sunt convinsă că nu voi reuşi să-ţi schimb părerea.

— E miezul nopţii, le întrerup eu. Putem să continuăm cu ce se află pe ordinea de zi? Şi, nu, nu am adus numele unui elev care „nu se ridică la înălţimea standardelor tale", aşa cum ne-ai cerut ultima oară. Refuz.

Madison îmi aruncă priviri furioase înainte de a răspunde.

— Păcat, Emma. Dar te iert – de data asta. Pentru că în noaptea asta am pregătit altceva. Pentru toţi.

Tessa aprobă din cap, intervenind în discuţie:

— A venit momentul să vă testăm angajamentul faţă de Darkwood şi de Grupul celor Zece.

Să ne testeze angajamentul? Ce înseamnă asta? Nu am făcut asta înainte de ultima noastră întrunire? Arunc o privire spre Pippa. Ridică din umeri. Nu avem prea mult timp să ne întrebăm. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, Tessa e în picioare lângă mine şi simt o înţepătură în braţ. Iar apoi – beznă.

Întunericul nu durează decât un minut, poate mai puţin, deşi e greu de spus. Când deschid din nou ochii, sunt tot în Sala din Turn. Ceilalţi membri ai grupului sunt pe scaunele lor. Nu e nimic schimbat, în afară de faptul că mă *simt* altfel. Atât de relaxată, aproape confortabil.

— Membri noi ai celor Zece, seniorii şi-au permis să vă facă o injecţie, zice Madison. Nu vă faceţi griji, este complet inofensivă. Am făcut-o şi noi, Tessa şi eu, şi vă putem asigura că nu va avea un efect de lungă durată asupra voastră.

De parcă aş crede vreo vorbă din ce spune ea despre orice. Dar i-am auzit pe tata şi pe colegii lui vorbind despre medicamente toată viaţa mea. E puţin probabil ca Madison şi Tessa să fi făcut rost de o injecţie atât de puternică încât să ne ucidă. În orice caz, sper că aşa stau lucrurile.

— Ne-ai drogat? întreabă Pippa. Vocea ei vine parcă de departe.

— Gândiţi-vă la injecţie ca la un vechi prieten drag. Unul care nu va face altceva decât să vă ghideze în exerciţiul următor.

— Care e ăla? întreb. Vocea îmi e calmă. Mă simt ca şi când ar trebui să fiu

supărată. Ba chiar furioasă. Dar nu sunt. Sunt relaxată. Prea relaxată.

— Să vă divulgaţi cele mai ascunse secrete, spune Madison. Împărtăşindu-le cu noi, cu fiecare dintre noi, se va crea o legătură. Una ce nu va putea fi ruptă şi de care nu te poţi debarasa niciodată.

— E de la sine înţeles că veţi avea încredere unul în altul, zice Tessa. Pentru că vă cunoaşteţi unul altuia cele mai intime gânduri. Gândurile pe care nu le împărtăşiţi niciodată nimănui. Sentimentele de care e posibil să nici nu vă daţi seama că sunt îngropate în cele mai stinghere cotloane ale minţii.

Arunc din nou o privire spre Pippa. Nu pare îngrijorată. Nici ceilalţi. Mă uit fix la Levi. E nemişcat, iar chipul îi este lipsit de expresie. Vreau să fug, dar rămân aşezată. Probabil că e de la injecţie.

— O să începem cu tine, Theodora, o îndeamnă ea. A venit momentul să ne dezvălui secretele inimii tale.

Cu toţii o privim pe Theodora care, la fel ca noi ceilalţi juniori din Grupul celor Zece, nu este nici agitată, nici supărată pentru ceea ce i se cere. Vorbeşte.

— Nu am „trăit" niciodată dorul de casă până când am venit la Darkwood. E ceva în atmosferă aici care mi se pare atât de străin încât simt durere în tot corpul. Deşi ştiu cât de limitată a fost viaţa mea pe insulă, îi simt lipsa cu fiecare fibră a corpului meu. Îmi este dor de perioada când eram numai noi şase. Nu cred că mai suport mult să fiu aici. Simt că aş putea să mă transform în praf, pentru ca vântul să mă poarte departe de aici. Am crezut că voi putea să iubesc familia Leroy, dar ei nu sunt familia mea. Nu cred că suntem făcuţi din acelaşi aluat, chiar dacă avem aceleaşi gene. Deşi Tessa şi eu avem acelaşi ADN, parcă am fi specii diferite, iar acest lucru mă face insuportabil de tristă.

Când Theodora se opreşte din vorbit, cu toţii rămânem într-o linişte grea. Mă uit spre Tessa să văd dacă vorbele Theodorei au impresionat-o, dar Tessa pare indiferentă.

— Mulţumesc, spune Madison, trecând iute mai departe, în ciuda confesiunii absolut sincere a Theodorei. Pippa? Tu urmezi.

Brusc, mi-e atât de somn încât nu pot să-mi ţin ochii deschişi. Nu picotesc, dar mă prăbuşesc în scaun încetişor, auzind ce spune Pippa, dar parcă printr-un tunel aerodinamic.

— Sunt aşa de îngrijorată în legătură cu Prudence! Sănătatea ei mă ţine trează în fiecare noapte, îngheţată de spaimă, mărturiseşte Pippa. Înţeleg de ce Theodora nu simte nicio legătură de rudenie cu familia Leroy, dar când am cunoscut-o pe Pru, mi-am găsit, în sfârşit, o soră. Iar acum sora aceea ar putea să moară. E mai mult decât pot să îndur.

Simt o durere în piept. Vreau să întind braţele să o îmbrăţişez pe Pippa, dar starea de confuzie cauzată de injecţie mă ţine pe loc.

— Mulţumesc pentru sinceritate, Pippa, spune Madison cu un aer arogant. Maude? Ochii i se îngustează. E rândul tău.

Maude reflectează o clipă înainte de a vorbi.

— Venirea mea la Darkwood, sfidarea dorinţelor părinţilor tăi? Vorbele lui Maude i se adresează direct lui Madison. Este cea mai bună decizie pe care am luat-o în viaţa mea. Cred că m-am descurcat fantastic tolerându-te, Madison, fiindcă aşa mi-a cerut tutorele meu. Dar adevărul este că te dispreţuiesc pe tine şi tot ceea ce reprezinţi.

Degetele lui Madison se strâng în pumn. Parcă pentru a se abţine să facă sau să spună ceva ce ar putea regreta. Îşi lipeşte însă un zâmbet pe chip.

— Te asigur că sentimentul e reciproc. Dar înainte să mergem mai departe... Madison meditează un pic, învârtindu-se în cerc. Maude, de ce crezi că tutorele tău te-a instruit să mă tolerezi?

— Pentru că asta am venit să fac aici, spune Maude iute.

— *Asta ai venit să faci aici?* Nu eşti aici să faci şcoală? Să primeşti o educaţie în cea mai bună instituţie din America?

— În parte, răspunde Maude.

— Şi cealaltă parte? insistă Madison. Tensiunea dintre cele două e palpabilă, şi la fel se întâmplă cu noi ceilalţi, chiar aşa drogaţi cum suntem. Mă foiesc stânjenită în scaun.

Maude o priveşte cu privirea:

— Nu este evident? Tutorele meu vrea să te distrug.

Nimeni nu vorbeşte. Nimeni nu se mişcă. Madison tace, stând în faţa lui Maude ca şi când ar fi gata să sară la ea.

— Are şi simţul umorului, zice Madison, încrucişându-şi braţele pe piept. Nu credeam că ai această calitate.

— Nu o am, replică Maude, cu voce încordată. Tu şi cu mine... semănăm în aşa de multe privinţe, nu-i aşa?

— Asta e discutabil.

Maude îşi continuă ideea:

— Amândouă suntem perseverente. Inteligente. Atente la detalii. Dar nu, niciuna din noi nu este prea amuzantă.

— E felul tău de a-mi spune că nu glumeşti? întreabă Madison. Chiar ai venit la Darkwood ca să mă distrugi?

— Presupun că subiectul rămâne deschis interpretărilor, spune Maude calm. Mă uit când la una, când la cealaltă, convinsă că una – sau poate amândouă – va izbucni.

— Scuze. E Tessa. Oricât mi-ar plăcea această conversaţie, nu am

terminat cu toată lumea.

Madison își drege glasul:

— Mulţumesc, Maude, pentru această confesiune impresionantă. Levi? zice ea. Ai cuvântul.

Chiar şi în starea bizară în care sunt, bătăile inimii mi se accelerează când începe să vorbească. Nu ştiu de ce pulsul meu o ia razna. Doar nu are de gând să spună nimic despre mine.

Nici nu aş vrea să o facă.

— Perioada pe care am petrecut-o la Darkwood a fost cea mai fascinantă din viaţa mea, se destăinuie Levi, şi cea mai nefericită. Nu m-am simţit niciodată atât de liber. Să hoinăresc, să citesc cărţile preferate, pur şi simplu să exist. Totodată, nu m-am simţit niciodată atât de încătuşat. Sunt legat de toate acele părţi din mine pe care le dispreţuiesc. La Darkwood, sunt ţinut în frâu de cine sunt. De fapt, e simplu. Aici, sunt eu însumi, dar în acelaşi timp nu sunt deloc eu însumi.

Trag scurt aer în piept. O să spună mai mult? O să *dezvăluie* mai mult?

— Nu vreau să mă duc înapoi. Acolo nu mă mai aşteaptă nimic. Dar aici... e greu de zis ce se va alege de mine. E posibil ca, în cele din urmă, să-mi meargă bine. Sau e posibil să mă duc la fund.

Cu toţii îl fixăm cu privirile, aşteptând continuarea, dar asta e tot ce ne împărtăşeşte.

Madison se foieşte de pe un picior pe celălalt, cu un aer agitat:

— Poetic. Emmaline? Dă-i drumul.

Îmi rotesc privirile peste colegii de clasă. Unii mă urmăresc, dar alţii se uită fix la mâinile lor. Membrii vechi ai celor Zece – Angela, Sunil şi Archer – mă studiază cu un aer stânjenit. Probabil că le-au ajutat pe Madison şi pe Tessa să ne drogheze.

— Când a murit, eu şi Oliver nu ne vorbeam de fapt, mă aud spunând, incapabilă să opresc vorbele să-mi iasă din gură. E o senzaţie ciudată, parcă vorbesc fără permisiunea mea. Cuvintele curg de capul lor, fără consimţământul meu. Nu că *nu* vorbeam. Nu eram supăraţi unul pe celălalt. Dar se întâmplase ceva. Îmi spusese ceva cu câteva luni în urmă, în martie. A spus... Mă opresc. O voce micuţă din străfundurile conştiinţei mă îndeamnă să mă opresc, să nu spun povestea asta. Preţ de o clipă, o ascult. Impulsul de a continua este mai puternic. Aşa încât continui.

— Oliver a zis că mă iubeşte. Sigur că ştiam acest lucru. Şi eu îl iubeam. Era prietenul meu cel mai bun şi cel mai vechi. El era eu. Dar el voia să spună că *mă iubeşte* iubeşte. I-am zis că nu poate fi adevărat. Nu putea să *mă iubească.* Nu în felul acela. Că asta ar distruge totul. Şi am avut dreptate. Aşa s-a întâmplat. Fiindcă lucrurile s-au schimbat între noi. Iar trei luni mai

târziu a murit. Şi acum, toate astea. Arăt cu mâna în încăpere, de parcă gestul meu ar putea să însemne ceva pentru vreunul dintre ei.

Nouă perechi de ochi mă fixează. Întâlnesc privirea lui Levi, apoi iute mă uit în altă parte.

— Asta e tot, murmur eu.

— Ei, cred că am terminat cu toţi. Madison zâmbeşte superior. Injecţia a acţionat de minune. Nu vă panicaţi, efectele dispar în câteva ore. Dar nu e minunat cât de bine ne cunoaştem acum între noi? Momentul în care am creat o relaţie! Aproape că ţipă cu glas ascuţit.

Dacă nu aş fi totalmente drogată, i-aş trage un pumn în faţă. Şi cu asta, suntem concediaţi.

Când ajung înapoi în camera mea, efectul injecţiei a început să se disipeze. Îmi simt din nou greutatea trupului şi a celor „dezvăluite" de inima mea, sau ce aiureală o fi spus Madison.

Le-am spus tuturor despre mărturisirea lui Oliver. Inclusiv lui Levi.

Pe măsură ce mă dezmeticesc, mi se accelerează pulsul.

Asta nu schimbă nimic, îmi spun. Nu contează. Indiferent ce a simţit Oliver pentru mine, Levi e tot Levi, iar Oliver tot mort e.

Oliver.

Cuţitul zimţat îmi străpunge iar lent pieptul şi tresar de durere. Doamne, cât îmi e de dor de el! Strâng la gât cheia lui, ca şi când asta l-ar face se reapară.

Biletul de la el! Bag mâna în buzunarul hanoracului căutând bucăţica de hârtie pe care mi-a trimis-o Jane cu cheia lui Ollie. Îl despăturesc, avidă de cuvintele lui Oliver.

Emma,

Îmi pare rău. Cheia este pentru tine. Va explica totul. Mai ales despre el.

Te voi iubi mereu,

O

Mă prăbuşesc pe pat, dorindu-mi ca bileţelul să-mi spună mai mult decât atât. Mâna mi se îndreaptă iar spre gât, la cele două chei care atârnă acolo. Presupusesem că ideea de a-mi trimite cheia lui Oliver fusese a lui Jane, că ea vrusese să o am ca suvenir, să-mi amintească de el. Se dovedeşte că, de fapt, chiar Ollie a vrut să o am. Privesc spre partea de cameră goală a lui Pru, cu patul tot nefăcut, cu echipamentul de sport împrăştiat pe podea. Cât mi-aş dori să fie aici! Probabil că ar avea vreun milion de idei despre ce vrusese Ollie să spună.

Mă concentrez asupra biletului. În mod evident, Oliver l-a scris în grabă, altminteri ar fi fost mai explicit. Dar de ce se grăbea? *De ce* se repezea spre sfârşit – sfârşitul *lui?* Lacrimile ţâşnesc repede şi cu putere în timp ce mi-l închipui în camera lui, scriindu-mi acest bilet. Probabil că era tulburat de durere şi suferinţă, şi asta l-a făcut să ia un pumn de medicamente...

De ce a vrut să am cheia lui? Şi în ce fel ar fi putut să „explice totul"? Oare e ceva în vechea lui cameră şi ar fi vrut să găsesc eu? Nici măcar nu mai este camera *lui.*

Şi încă şi mai misterios, cine este „el"? Se referea la Levi? Oliver ştia că are o clonă înainte să moară?

Caut pe tabletă distribuirea camerelor anul ăsta. Găsesc camera lui Oliver de anul trecut. E goală. Fostului coleg de cameră al lui Oliver, Arthur Wong, i s-a repartizat o altă cameră, şi acolo nu locuieşte nimeni acum – în ciuda afluxului mare de elevi.

E ciudat, dar pariez că niciunul dintre părinţi nu a vrut ca după moartea lui Oliver copilul lor să stea acolo. Şi uite aşa îmi va fi mie mai uşor să cercetez vechea cameră din campus a lui Oliver. Asta şi-a dorit. I-o datorez. Poate că nu eram pregătită să-l iubesc în acelaşi fel în care mă iubea el, dar pot să-i onorez ultima dorinţă.

Numai că voi avea nevoie de ajutorul lui Levi ca să cercetez camera lui Oliver. Nu e suficient să am cheia, fără ADN-ul lui Oliver. De fapt, Tessa a spus-o în ziua aceea în bibliotecă. *Jake ar putea să dea testele în locul lui Jago dacă ar avea cheia lui.* Iar Levi va reuşi să descuie uşa de la fosta cameră a lui Oliver. Gândul de a-l aborda după cele dezvăluite despre mine, despre *Oliver,* mă face să roşesc de jenă. Şi cu toate astea, trebuie să o fac. Acum, înainte să-mi pierd curajul.

Deja îmi pun ghetele şi înşfac haina, apoi caut camera lui Levi pe tabletă. El şi Jago sunt colegi de cameră. Nu ştiam asta. Dormitorul lor este în aceeaşi clădire în care se află şi fosta cameră a lui Oliver. Se numeşte Umbra Nopţii. Mă pregătesc sufleteşte pentru ceea ce urmează să fac. Ca să mă întorc în camera lui Oliver – fără Oliver –, va trebui să-mi adun toată puterea de care sunt în stare.

*

* *

Stau pe scara de incendiu care duce sus pe laterala clădirii Umbra Nopţii şi vântul geme, ameninţând pur şi simplu să mă zboare, cu fizicul meu mic şi insignifiant. Încep să ezit. De ce m-am gândit că e o idee bună să mă cocoţ aici sus şi să-i cer ajutorul lui Levi fix în momentul ăsta?

Dar e prea târziu. Deja bat în fereastră ca să-i atrag atenţia. Părul îi e ciufulit, e fără cămaşă şi cu picioarele goale, e doar în jeanşi.

Vine la fereastră şi o deschide:

— Emma? Mă studiază şi detectez un zâmbet discret pe buzele lui. Ţi-ai pierdut minţile? E două noaptea.

— Ştiu să citesc ora. N-ai de gând să-mi dai drumul înăuntru?

Levi întinde mâna, eu i-o prind şi sesizez strânsoarea lui fermă când mă ajută să intru în cameră. Când sar de pe pervaz, mă ating în trecere de pieptul lui gol. Mă trece un fior pe şira spinării. Levi îmi dă drumul la mână şi apucă un tricou de pe spătarul scaunului de la birou. Atunci îl observ pe Jago, care stă deoparte, cu aerul că e gata să mă omoare.

— Bună, spun eu.

Jago nu-mi întoarce salutul:

— Îţi dai seama că încâlci aproape toate regulile de la Darkwood prin prezenţa ta aici, şi, prin asociere, şi noi? tună Jago. Aşa că dacă nu arde...

— Am eu aerul că arde?

— Trebuie să pleci. Acum.

— Oliver mi-a lăsat cheia lui, îmi scapă mie.

— Şi? insistă Jago, iar Levi îl potoleşte cu o privire.

Îi spune lui Jago ceva ce nu înţeleg. O clipă, sunt nedumerită. Nu sună a franceză – aş înţelege asta, în orice caz, măcar în parte.

— Ce limbă a fost aia? întreb.

Jago se uită fix la mine:

— Portugheză. De ce?

— Credeam că vorbiţi franceză între voi.

— Chiar vorbim, începe Levi. Vorbeam. Până...

Brusc, înţeleg şi rostesc restul propoziţiei:

— În seara aceea lângă lac.

Levi aprobă cu o mişcare din cap:

— Nu mi-am dat seama până zilele trecute, când mi-ai spus că ai înţeles despre ce vorbeam – *în particular,* după cum credeam noi.

— Stai să ghicesc, spun eu. Aţi trecut pe portugheză fiindcă nu se predă aici?

— E deşteaptă, zice Jago înainte să-şi ia jacheta. Mă duc în camera lui Ansel. Voi doi puteţi să faceţi ce vreţi. Să vă bucuraţi de pedeapsă din nou, de exmatriculare, treaba voastră. Jago iese şi trânteşte uşa după el.

— Doarme foarte uşor, explică Levi. Tocmai se chinuia să ajungă la etapa de somn REM[1] când l-ai întrerupt atât de neprotocolar.

— Oh. Nu prea ştiu ce să mai zic, aşa că trec brusc la altceva şi arunc spre el biletul lui Oliver. Levi îl citeşte.

[1] Somnul REM este cel în care visăm. Rapid Eye Movement, adică mişcare rapidă a ochilor. (n.tr.)

— Nu ne spune nimic, zice el.

— Mulţumesc, Sherlock, i-o trântesc eu, smulgându-i hârtia din mână. Voia să caut ceva în fosta lui cameră. Am verificat repartizarea camerelor. Aceea este goală. Ştiu că sunt slabe speranţe, dar poate că găsim nişte răspunsuri privind motivele pentru care Oliver a făcut ce a făcut. Eu nu pot să folosesc cheia, nu în cazul în care cameră este încuiată...

Levi zâmbeşte sarcastic:

— Aici intru eu în scenă. Şi genetica mea, ca să fiu exact. Cine e *el?* întreabă Levi, ridicând din sprâncene în timp *ce* studiază biletul din nou.

— Nu ştiu, spun în grabă. Singura persoană care mi-a venit în minte a fost – eşti tu.

Levi procesează informaţia, în timp ce se îndreaptă spre fereastră şi priveşte în jos la pământul întunecat.

— Nu prea e lună în noaptea asta. Nu ţi-a fost frică să te urci pe chestia aia? Arată spre scara de incendiu.

Ridic din umeri:

— Ar fi trebuit să-mi fie?

Levi se răsuceşte ca să mă privească în faţă:

— Crezi că Oliver a ştiut despre mine înainte să moară?

— E singura explicaţie care are o oarecare logică. Altminteri, despre cine vorbeşte? Cred că, într-un fel, ştia. Chiar dacă Jane şi Booker nu ştiau, adaug, deoarece Levi şi cu mine nu suntem de acord în privinţa asta. Şi indiferent ce se găseşte în camera lui, ar putea să explice totul – de unde ştia că are o clonă, de ce are o clonă, de ce... a murit. Pentru numele lui Dumnezeu, Levi. Vorbim şi despre viaţa ta. Nu vrei să ştii?

— Ba sigur că vreau, răspunde liniştit. M-am întrebat, nu, *am sperat* toată viaţa mea că există un motiv pentru care exist, nu numai un experiment de laborator eşuat. Că altcineva chiar m-a vrut. Preţ de o clipă, rămâne tăcut, apoi ia o hotărâre în capul lui şi apucă o pereche de adidaşi. Hai să mergem acum. Dacă nu cumva ai de gând să escaladezi din nou scara de incendiu mâine-noapte.

— Data viitoare când intrăm prin efracţie, poţi să cobori şi să-mi deschizi uşa, ripostez eu.

— Data viitoare? mă ia el peste picior.

Plecăm. Nu ne ia mult să ajungem la fosta cameră a lui Oliver. Încerc clanţa uşii, nu se deschide.

— Poftim, zic întinzându-i cheia lui Ollie. Ţine-o. Probabil că ar trebui să o porţi la gât, aşa cum ai face, înţelegi, dacă chiar ai fi el.

Levi dă din cap că a înţeles, strecoară cheia lui Oliver după gât şi o ţine în faţa clanţei. Se aude un *bip* stins când se descuie uşa. A funcţionat. Cu o

mână fermă, Levi răsuceşte clanţa şi, într-o clipită, suntem înăuntru.

Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar încăperea nu urlă „Oliver!" în niciun fel semnificativ. E goală, cu excepţia celor două paturi trase fiecare într-un alt capăt al camerei. Mai sunt comode şi birouri tipice de cămin, un dulap gol, cu excepţia câtorva umeraşe de sârmă atârnate de o bară de metal.

— Eu mă ocup de partea dreaptă. Tu ocupă-te de stânga, zice Levi practic. În timp ce scotocim fiecare în partea lui de încăpere, îmi trec prin minte trei gânduri. Primul e că, lucrând aşa, unul lângă celălalt, eu şi Levi, exact cum am făcut şi în timpul pedepsei, am senzaţia de uşor şi familiar. Al doilea e că-i sunt recunoscătoare că mă ajută. Şi al treilea e că probabil am înţeles complet greşit ultimul mesaj al lui Oliver fiindcă, după douăzeci de minute de căutat, nu am reuşit să găsim nimic care să aducă măcar de departe cu un indiciu sau un mesaj.

Levi cască şi mă întreabă dacă sunt gata de plecare, şi cu o ultimă privire înapoi parcă pentru a zări fantoma celui mai bun prieten al meu, ieşim din cameră amândoi.

Suntem tăcuţi când ne apropiem de uşile de intrare de la Umbra Nopţii.

— Îmi pare rău că nu am găsit nimic, spune Levi cu blândeţe.

— O să supravieţuiesc, răspund eu. Ce nu spun este că am nevoie să aflu de ce Oliver nu a supravieţuit. Şi nu voi înceta să încerc până când o să înţeleg ce înseamnă biletul de la el.

— Levi? şoptesc.

— Da?

— Întrunirea de la miezul nopţii. Injecţia. Ce am spus atunci...

Levi nu reacţionează. Mă ţintuieşte, pur şi simplu, cu ochii ăia cenuşii, pe care-i iubesc sau în orice caz i-am iubit.

— Oliver a fost totul pentru mine. Nu am vrut să-l resping.

— Pricep, spune el. Ţi-era frică. Nu voiai să-ţi asumi riscuri în relaţie. Nu voiai să se schimbe prietenia voastră. Dacă ar exista cineva la care să ţin atât de mult...

— Ce-ar fi? întreb cu inima în gât.

Levi scutură din cap:

— Nimic.

Am tot vrut să-l întreb ceva, dar până acum n-a fost niciodată momentul potrivit.

— Levi? Mai înainte, când eram în camera ta, ai spus că ai sperat întotdeauna că ai fost creat cu un scop. Cred că ştii mai mult despre asta decât îmi spui mie.

Ezită înainte de a răspunde:

— Ce te face să spui asta?

— La ora de istorie americană, când domnul Park a dedicat toată lecţia dezbaterii despre clonare, s-a spus că a avut loc un experiment. Ceva cu nişte primate. Theodora a zis că ştie totul despre acest lucru, dar că este secret.

— Aşa este.

Levi se închide în el imediat. Devine încordat şi maxilarul i se încleştează. Dacă în noaptea asta am avut o fereastră deschisă spre sufletul lui, nu o mai am. S-a închis. Poate pentru totdeauna.

— Ar trebui să te duci să te culci, Emma. Nu te mai gândi la Albert Seymour şi la primatele lui. Te asigur că e mai bine să nu ştii amănuntele.

Fără măcar un „la revedere", se întoarce şi mă lasă singură pe coridorul întunecat.

În noaptea aceea, cum mă tot răsucesc de pe o parte pe alta, plutind între un somn agitat şi trezie, tresar brusc alertă. Asta este, piesa de puzzle care-mi scăpa! *Albert Seymour.* Îmi amintesc unde am văzut ultima oară numele cercetătorului. Era în portretul celor Zece, cel din ultima clasă de liceu a tatălui meu. Albert Seymour era bărbatul care stătea între tatăl meu şi Jane Porter.

FAMILIA WARD

— Dash, mă adresez eu mobilului meu inteligent, cine a fost Albert Seymour?

— Caut Albert Seymour, răspunde Dash. Te mai pot ajuta şi cu altceva, scumpo?

— Scumpo? îl tachinez eu. Nu sunt obişnuită cu tipul ăsta de obrăznicie în toiul nopţii.

— E o chestie pe care o experimentez, glumeşte Dash. Răspunsul lui mă face să zâmbesc.

În următoarele câteva zile, citesc cu aviditate tot ceea ce poate să adune Dash despre viaţa lui Albert Seymour. Devorez biografia tipului şi aflu că s-a născut într-o familie influentă din Boston. Singurul frate al lui Seymour a fost unul vitreg după tată, John Underwood. Se cunosc foarte puţine despre Underwood sau despre copilăria celor doi fraţi, în afară de faptul că au trăit despărţiţi, iar Underwood a luat numele de familie al mamei lui. Cartea sare la perioada lui Seymour de la Harvard, de unde a absolvit devreme, după care a început studiile pentru doctorat, iar la vârsta de douăzeci şi doi de ani şi-a susţinut dizertaţia despre clonarea reproductivă. Seymour n-a pierdut timpul şi şi-a înfiinţat la Boston propriul laborator de clonare, pe care, în cele din urmă, l-a mutat în străinătate când legile din Statele Unite i-au interzis să-şi continue cercetările.

Cartea povesteşte despre zilele lui Seymour la Darkwood doar superficial, în câteva paragrafe ici şi colo, aşa că mă duc în Sala din Turn ca să studiez portretul cu cei Zece din anul lui Seymour. Mă uit cu atenţie la nume, oprindu-mă asupra celor care-mi sunt familiare: al tatălui meu, al părinţilor lui Oliver – Jane şi Booker –, al tatălui lui Prudence, al lui Jaeger. Împreună cu Albert Seymour este John Underwood. Mai citisem numele şi înainte, dar nu-mi dădusem seama că sunt fraţi vitregi. Îmi spun să nu uit să-l întreb pe taică-meu despre amândoi, dacă o să-mi răspundă vreodată la apeluri.

Mă uit la portret şi alătur fiecărui nume un chip din fotografie. Taică-meu, Jaeger, Bianca Krawitz, Booker Ward, Ezekiel Crowe... Albert Seymour este tipul costeliv din capăt, cu ochelari uriaşi. Hainele îi sunt şifonate şi par prea mari pentru silueta lui subţire. Mă uit din nou. Ceva nu se potriveşte. Unde este John Underwood? Număr persoanele din fotografie. Nu sunt decât nouă. Numele lui John Underwood e trecut, dar el nu apare în fotografie.

În noaptea aia citesc cartea a doua oară cu gândul că poate am omis

referiri la experimentul cu primate al lui Seymour, dar nici măcar nu este menţionat. Chestia asta mi se pare bizară. Dacă experimentul a fost atât de revoluţionar, de ce nu găsesc nicio informaţie despre el? Theodora l-a numit „secret", dar domnul Park ştia destule despre experiment ca să-l facă subiect de discuţie la oră. De unde aflase *el* despre experiment?

Câteva zile mai târziu, într-o după-amiază, rămân în clasă după ora de istorie americană ca să aflu.

— Domnule Park?

— Hmmm? Profesorul stivuieşte nişte manuale pe catedră, în mod evident preocupat.

— În ziua în care aţi pomenit despre experimentul cu primate al lui Albert Seymour... domnule, adaug politicos. Voiaţi să mai povestiţi despre el, numai că discuţia a deviat. Nu găsesc informaţii despre el nicăieri. Puteţi să-mi spuneţi mai multe?

Domnul Park oftează:

— Apreciez interesul tău academic privind acest subiect, dar mă grăbesc, Emma. Peste două minute începe ora mea, în clădirea din celălalt capăt al campusului.

— Înţeleg, spun eu iute. Probabil că aveţi o carte pe care să mi-o recomandaţi? Nişte articole? Şi plusez: încerc să mă documentez mai mult pe marginea acestor chestiuni, domnule Park. Să-mi lărgesc cunoştinţele. Îi arunc zâmbetul meu cel mai cuceritor.

— Voi încerca să găsesc nişte materiale pentru tine, răspunde grăbit înainte de a se precipita spre uşă.

— Am crezut că ţi-am spus să o laşi baltă, spune o voce din spatele meu. Mă întorc surprinsă şi-l văd pe Levi care este încă în clasă. Crezusem că nu suntem decât eu şi domnul Park.

— Aşa este. Te-am ignorat.

Levi oftează, şi aproape că-mi face bine acest sunet. A trecut aproape o săptămână de când am făcut pe detectivii în camera lui Oliver şi, cu orele şi cu temele, abia ne-am vorbit.

— Albert Seymour a fost la Darkwood, spun eu pe neaşteptate.

Levi nu reacţionează, deşi privirea lui devine dură. Nu clipesc, nici nu-mi feresc privirea.

— La fel şi fratele lui vitreg, adaug.

— Unde baţi?

— Amândoi sunt în portretul celor Zece din anul tatălui meu. De fapt, Seymour este. Underwood nu apare în poză.

— Am văzut-o, zice Levi încordat.

— Sigur că ai văzut-o, răspund eu. Fiindcă ştii milioane de lucruri pe care

nu intenţionezi să mi le spui şi mie vreodată, şi, de fapt, speri să nu mă mai gândesc la ele.

— De ce faci asta, Emma? întreabă liniştit. De ce nu renunţi?

— Să renunţ? Vrei să renunţ să-mi pun întrebări în legătură cu moartea lui Oliver? Să uit ce spune în ultimul lui bilet pentru mine? Să uit de faptul că omul care *a inventat clonarea* a învăţat la această şcoală? Sunt atât de furioasă că-mi vine să-l plesnesc. Dar nu o fac. Ţin furia în mine. Când simţi că vrei să-mi povesteşti ce ştii despre Albert Seymour, ştii unde să mă găseşti.

Plec în trombă, ca un copil cu toane.

Trec săptămâni, şi acum eu şi Levi nici măcar nu ne mai salutăm. Au mai fost două întruniri de la miezul nopţii unde am evitat să ne întâlnim privirile. Cu ocazia asta am fost bucuroasă că Madison a bătut câmpii despre datoria noastră de a păstra la Darkwood principiul excelenţei impus de fondatori. Măcar nu ne-a mai obligat să participăm la niciun fel de „exerciţii". Bineînţeles că l-am remarcat la întruniri. De fiecare dată când suntem împreună într-o încăpere, mă uit să văd ce face. În sala de mese, îmi lungesc gâtul ca să văd ce citeşte. Nu mă pot abţine.

Între timp, din ce în ce mai mulţi elevi se interesează de MAAD. Nu pot să nu observ că în campus creşte neîncrederea generală în Clone, şi asta mă înfurie. De unde vine chestia asta? Darkwood este una dintre cele mai progresiste şcoli din ţară, şi ăsta este principalul motiv pentru care directorul Ransom a simţit că poate să invite Clonele aici. Şi atunci de ce am senzaţia că şi-a ratat scopul cu totul?

Într-o dimineaţă, la micul dejun, Pippa trânteşte un teanc de hârtii pe masă. Mă lămureşte că este o copie a unui eseu care a devenit celebru pe internet în toată ţara – şi în sala noastră de mese – numit „Cazul «Spuneţi nu, clonelor»".

— Se pare că pagina a fost vizualizată de peste douăzeci de milioane de ori. Şi a fost nevoie să fie blocate comentariile, fiindcă site-ul cădea non-stop.

— De unde le ai? întreb în timp ce mă uit peste hârtii.

— De la o fată din grupa mea de analiză matematică.

— Dar ea cum a pus mâna pe ele? În niciun caz directorul Ransom nu ar permite vreodată că aşa ceva să treacă de sistemul de protecţie al reţelei.

— Un elev din clasa a unsprezecea a spart sistemul. Pippa ridică din umeri. Am auzit că nu e deloc greu dacă ştii ce să faci. În orice caz, în eseu se spune că am fost maltrataţi. Autorul lui este de părere că am fost iremediabil schimbaţi de copilăria noastră neconvenţională pe Insula Castor.

— Maltrataţi? Adică... *În ce fel?* Privirea mi se îndreaptă spre masa Clonelor, unde Ansel şi Theodora vorbesc liniştiţi, iar Levi şi Jago joacă,

absenţi, X şi 0. Simt o durere în inimă la gândul că această situaţie ar putea fi adevărată.

— Am fost trataţi bine. Dar potrivit acestui articol, ceea ce ni s-a întâmplat acolo ne-a făcut periculoşi, îmi explică Pippa cu o voce care abia se aude.

— Dacă e cineva periculos, nu e vreunul dintre voi, îi spun Pippei. Madison este. Este singura persoană care ar fi putut s-o atace pe Pru...

— Dar nu avem nicio dovadă, îmi reaminteşte Pippa. Iar Jaeger nu mă sună înapoi după ce-l caut. Mă simt ca o intrusă, ca şi când ultima persoană de care vrea să audă sunt eu.

O apuc pe Pippa de mână peste masă şi o strâng:

— Nu eşti intrusă. Pur şi simplu, Jaeger face faţă celor întâmplate în felul lui. Sigur de asta nu ne-a sunat pe niciuna din noi. Când îşi va reveni Pru... mă lupt cu lacrimile... totul se va schimba. O să vezi. Dar nu ştiu dacă şi eu cred ce spun.

*

* *

Scurta vacanţă de toamnă trece ca într-o ceaţă. Rămân în campus împreună cu alţi câţiva elevi şi mă scufund într-un cadru spaţio-temporal referitor la istoria clonării, Seymour şi Gravelle, tutorele Clonelor. Nu se ştiu prea multe despre el, exceptând faptul că este miliardar, un *self-made man* şi a finanţat laboratorul care a făcut marea greşeală când a creat Clonele. După aceea şi-a asumat responsabilitatea de a creşte cele şase clone – şi potrivit articolului „Cazul «Spuneţi nu, clonelor»" pe care le-a maltratat şi le-a îndoctrinat.

Deşi nu cred că autorul acelui articol are toate detaliile, sunt îngrozită la gândul că e posibil ca tot ceea ce s-a aflat în campus să-i fi rănit pe Pippa, pe Levi şi pe restul Clonelor. Ştiu că au avut o copilărie neconvenţională. Ştiu că Levi a zis că nu a plecat niciodată de pe insulă. Ştiu că nu au avut părinţi adevăraţi. Şi presupun că toate astea pot fi considerate un abuz în sine.

Deloc surprinzător, şi Clonele rămân în campus pe perioada vacanţei. Eu şi Pippa ne-o petrecem împreună. Îl sun pe tatăl lui Pru din partea noastră şi-i las mesaje după mesaje. *Vrem să-i facem o vizită lui Prudence. Te rog, spune-ne când e momentul potrivit.* Când în cele din urmă ne contactează, spune că Pru e tot în comă. Insistă că ea nu ar vrea să o vedem în starea aceea. *Vă rog să nu veniţi. Nu încă.*

Pe perioada vacanţei, nu vorbesc cu Levi. Nu am nimic să-i spun şi e limpede că şi el simte acelaşi lucru. Dar nu bat în retragere cu ceea ce am spus. Trebuie să aflu mai multe despre Albert Seymour şi dacă Levi nu vrea să-mi spună, o să aflu pe altă cale.

Când weekendul lung se apropie de sfârşit, sunt copleşită de un sentiment crescând de anxietate. Peste numai câteva zile vor veni părinţii lui Oliver pentru ceremonia de comemorare – şi atunci nu vor putea să evite să se întâlnească cu clona fiului lor. Nu am văzut-o pe Jane de la înmormântarea lui Oliver, iar ideea de a o vedea în suferinţă din nou este aproape mai mult decât pot să îndur. Dacă aş putea să o scutesc de asta, aş face-o. Dar nu-i pot împiedica să vină. Şi chiar dacă aş putea, în cele din urmă, vor fi nevoiţi să-l cunoască pe Levi. Nu pot împiedica inevitabilul. Levi există. Oricât de greu mi-ar fi să accept asta, este un fapt.

Îi amintesc lui Levi în prima zi de şcoală, după ora de istorie americană:

— Vineri vin părinţii lui Oliver. Ştii ce vrei să le spui?

— Dar tu? mi-o întoarce el.

În timpul mesei de prânz, directorul Ransom face un anunţ. Tuturor ni se dau chei noi.

— Mai întâi, explică el pentru mulţimea tăcută, daţi-mi voie să recunosc ceea ce gândiţi toţi deja – că înlocuirea cheii la mijlocul semestrului este, într-adevăr, o premieră pentru această instituţie. Vechiul sistem de chei a fost extrem de util şcolii timp de aproape două decenii. Totuşi, ne-a fost adus la cunoştinţă faptul că există nişte dezavantaje legate de securitate, pe care nu le putem neglija. Noile chei sunt dotate cu un soft actualizat care poate depista unde vă aflaţi prin GPS şi au şi alte funcţii de securitate importante. Numeroşi părinţi au cerut insistent aceste schimbări după nefericitul incident care a avut loc în septembrie la hangarul pentru bărci. Ţinând cont de toate acestea, vă cerem să nu scoateţi cheia de la gât în nicio împrejurare.

Mai mulţi elevi încep să protesteze, dar directorul Ransom ridică o mână şi continuă:

— Absolut toţi părinţii au semnat deja un document confidenţial prin care autorizează Academia Darkwood să vă urmărească practic toate mişcările pentru siguranţa voastră.

În toată sala se aud murmure. Deşi nu o spun cu voce tare, sunt convinsă că unul dintre „dezavantajele" actuale este chiar deficienţa care i-a permis lui Levi să intre în fosta cameră a lui Oliver.

— De îndată ce cheile vor fi iniţializate, continuă Ransom, în primele douăsprezece ore în care le veţi purta, vor învăţa să vă recunoască prin ADN, dar şi prin alte indicatoare distincte care sunt absolut individuale. Nu o spune, dar sunt sigură că Clonele nu vor mai putea să schimbe cheile cu originalele lor, şi nici viceversa.

După ce depunem cheile într-o cutie de metal, ne sunt legate la gât cheile noi care arată identic cu cele vechi. Îmi trec degetele peste marginea teşită a

noii mele chei şi peste cea a lui Oliver. Nu am înapoiat-o pe a lui. Nimeni nu ştie că o am, în afară de Levi, aşa încât conducerea nu mi-o poate cere înapoi. Şi în mod cert nu sunt pregătită să renunţ la ea, nu până când nu voi descoperi ce încerca Oliver să-mi spună.

În vinerea aceea, cu două chei zăngănindu-mi sub cămaşă, mă îndrept spre terenul unde se va ţine ceremonia de comemorare. Directoarea adjunctă Fleischer m-a instruit să mă întâlnesc cu Jane şi Booker cu cincisprezece minute înainte de ceremonie, ca să le urez bun venit în campus. Când am întrebat-o dacă le spusese cineva despre Levi, a zis că nu e treaba mea.

Nu e greu să traduci ce înseamnă acest lucru. E la latitudinea mea. Habar nu am din ce motiv, mie mi-a rămas sarcina de a le da vestea asta. Poate că asta vrea Ransom? Poate se gândeşte că sunt cel mai bine înzestrată pentru această misiune dureroasă? N-am nici cea mai vagă idee.

Când ajung pe terenul pustiu, splendoarea zilei mă lasă cu gura căscată. Cerul este azuriu, lipsit de nori, iar întinderea de iarbă încă verde, în ciuda frigului tot mai pătrunzător care mă pişcă de mâini şi de faţă.

Mă îndrept spre locul unde a fost bătut un stâlp de lemn în pământ, cu un anunţ. Sala Oliver Ward. Alături este un podium, flancat de câteva scaune pliante.

— Emmaline?

Mă întorc şi văd două siluete care se îndreaptă spre mine. Booker are un braţ în jurul lui Jane, parcă o susţine. Îmi apare în faţa ochilor chipul ei familiar, şi brusc sunt copleşită de dragoste pentru ea şi Oliver – şi de un dor nebun după o viaţă care nu va exista, nu va mai exista vreodată.

— Jane, spun încetişor şi, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, braţele ei delicate mă strâng într-o îmbrăţişare. Câteva momente mai târziu, Booker îşi drege glasul, şi noi ne depărtăm una de alta.

În sfârşit, apuc să mă uit bine la faţa lui Jane şi sunt uluită de faptul că arată mult mai bătrână acum decât înainte ca universul ei să se fisureze şi să devieze ca nişte plăci tectonice. Pielea îi este ridată şi obosită, iar cea de sub ochi este umbrită de cearcăne mari şi întunecate. Nu ştiu cum o să fac asta – din mai multe puncte de vedere mi se pare nedrept să-i amplific durerea.

— Mă bucur aşa de mult că aţi venit, spun şi-l îmbrăţişez grăbită şi pe Booker. Nu am fost niciodată apropiaţi, dar observ cum l-au afectat şi pe el ultimele câteva luni.

— Oh, Emma, spune Jane, clipind ca să-şi înfrâneze lacrimile. Nu m-am gândit niciodată... Nu este...

— Poate ar trebui să vă aşezaţi. Trag nişte scaune pliante pentru ei. Aţi călătorit toată ziua? Probabil sunteţi epuizaţi.

Jane ridică din umeri, iar Booker o cuprinde protector.

— E greu să fim din nou în campus ştiind cât de fericit a fost Oliver aici, spune el ca o scuză.

— Emma, povesteşte-ne, te rog, despre cum e în clasa a unsprezecea. Vrem să ştim totul, zice Jane. Te iubim ca pe o fiică. Asta nu se va schimba. Nu fiindcă... se opreşte, incapabilă să rostească vorbele cu voce tare. *Nu fiindcă fiul nostru a murit.*

— Jane, Booker, am ceva să vă spun. Şovăi şi trag aer în piept. Asta e, momentul adevărului. Sunt pe punctul de a mă lansa în discursul pregătit când îl văd în depărtare, îndreptându-se spre noi. Mi se opreşte inima în piept.

Levi.

Vreau să strig la el să plece. Vreau să strig *Nu încă! Nu sunt pregătiţi. Eu nu sunt pregătită.* Levi îmi întâlneşte privirea şi parcă-mi citeşte gândurile. Se opreşte la câţiva metri, rămânând nemişcat ca o statuie.

— Emma? Te simţi bine? întreabă Jane. Se întoarce încet ca să vadă încotro mă uit, şi eu las ochii în jos.

— Nu există o cale uşoară ca să vă explic, spun eu.

Jane şi Booker mă scrutează întrebător, neînţelegând ce vreau să zic. Cum ar putea?

— Clonele de la Darkwood, zic eu. Cele care au venit anul ăsta în clasa a unsprezecea?

— Am auzit, spune Jane. Trei dintre numele lor au fost divulgate. Sunt pline ştirile de asta. Au fost – sunt – clone ale Tessei, a lui Jake Crowe şi a fetei aceleia... Fiica familiei Huxley?

— Madison, o ajut eu.

Booker fluieră:

— Nu cred că familia ei e prea fericită de asta. I-am tot spus lui Jane că nu m-ar surprinde să fie implicată Comisia Anticlonare care a cerut şcolii să nu-i primească.

Jane îl strânge de mână pe Booker:

— Să nu o plictisim pe Emma cu probleme politice anoste. Ce spuneai, draga mea?

Mă holbez cu gura căscată.

— Emmaline, scumpo, începe Jane, după care îi aruncă o privire soţului său care dă din cap. Ce s-a întâmplat?

— După cum ştiţi, sunt şase Clone, spun eu pe nerăsuflate. Numai că unul dintre elevi a fost clonat fără ca părinţii lui să fie anunţaţi, aşa cum au fost ceilalţi. Cel puţin nu cred că au fost informaţi, adaug repede. Aş vrea să vi-l prezint pe Levi. Cea de-a şasea Clonă. Este fiul vostru.

INAUGURAREA

Nu vreau să aştept să aflu reacţia lui Jane şi a lui îl Booker. Îi fac semn cu mâna lui Levi să vină spre noi.

Nu-i spun „ţi-am spus eu", deşi în adâncul sufletului ştiu că am avut dreptate. Jane şi Booker habar nu aveau de existenţa lui. După expresiile feţelor lor se înţelege foarte clar acest lucru. Părinţii lui Oliver par pierduţi şi derutaţi. Chiar mai rău – par devastaţi.

Levi se apropie, iar în timp ce Jane şi Booker îl privesc pentru prima oară, îi privesc faţa oliveriană, părul prea lung şi ochii cenuşii, mă las copleşită de amintirea clipei în care şi mie mi-a căzut pentru prima oară privirea asupra lui. Ştiu ce simte Jane. Când îl priveşti pe Levi, e ca şi când ai privi un miraj sau o iluzie optică brutală. Seamănă atât de bine cu Oliver şi totuşi nu este Oliver.

— Nu ştiu de ce nu v-a spus nimeni...

Simt că vorbesc fără nicio noimă. Nu ştiu ce altceva aş putea face.

— Cei de la şcoală ne-au lăsat nişte mesaje, spune Booker cu voce dogită. Nu le-am ascultat pe toate.

El şi Jane continuă să-l privească fix pe Levi. Băiatul le întinde mâna. Cum ei nu fac nicio mişcare, îşi retrage mâna şi o bagă în buzunarul hainei.

— Ei, nu e nicio problemă, spune Levi ridicând din umeri. Şi eu dacă aş fi fost în locul dumneavoastră probabil că nu aş fi dorit să mă întâlnesc cu mine.

— El este Levi, mă amestec eu, pentru că merită să fie prezentat cum se cuvine. Levi Gravelle. A crescut... în nord. Este deştept şi foarte priceput la arte marţiale. Vorbesc cam fără să gândesc, dar cu toţii încercăm să trecem peste acest moment. Îmi pare rău. Nu am ştiut cum să vă spun. Când l-am întâlnit prima oară, când l-am văzut prima oară... Privirea mea se întâlneşte cu a lui Levi şi îmi cer scuze în tăcere. Nu sunt bună la aşa ceva, dar încerc. Sper că el şi-a dat seama. Continui. Cel puţin acum ştim. Tutorele vostru v-a minţit. Jane şi Booker n-au ştiut niciodată că exişti.

— Am greşit că am sperat? întreabă Jane, cu voce tremurătoare şi încordată. Eu şi Levi ne întoarcem spre ea surprinşi. Am greşit că am visat că se va întâmpla acest lucru? i se adresează lui Booker. Când am aflat despre Clonele care vor sosi la Darkwood, a existat o parte din mine care şi-a dorit ca Oliver să aibă una. O clonă. Pentru că după ce a murit...

Cuvintele i se topesc în hohote de plâns şi Booker o îmbrăţişează.

— După ce a murit, şi eu am sperat.

Cu coada ochiului văd cum Levi se gârboveşte. Acum pricep. Aceasta este cea mai groaznică temere a lui, că va fi privit numai ca o copie. Un înlocuitor pentru un băiat mort.

Înainte ca vreunul dintre noi să poată spune ceva, elevii încep să se adune în pavilionul cu iarbă pe jos. Este timpul să înceapă ceremonia de inaugurare. Cu toţii se revarsă spre intrare împreună cu profesorii. Tăcerea care plutea în aer s-a evaporat, iar spaţiul calm şi liniştit se umple de zgomotul conversaţiilor. Remarc sosirea directorului Ransom care o reţine pe directoarea adjunctă Fleischer cu care poartă ceea ce pare a fi o discuţie aprinsă. Cu coada ochiului îi urmăresc pe Madison, Tessa, Archer şi Jake, care se alătură mulţimii. Madison pare supărată de ceva. Ceilalţi par amuzaţi.

— Levi, iei prânzul cu noi după ceremonie? întreabă Booker. Te rog să ne ierţi pentru şocul iniţial. Am fi încântaţi să te cunoaştem mai bine.

Levi încuviinţează cu un gest al capului, iar apoi directoarea adjunctă Fleischer îi întrerupe şi îi conduce pe Jane şi pe Booker spre podium ca să vorbească despre fiul lor.

*

* *

În sala de mese, mă aşez undeva cu o farfurie de paste. Rămâne neatinsă în faţa mea. Pe rândul celălalt de mese îi urmăresc pe Jane, Booker şi Levi, care mănâncă împreună. Pippa îşi trage un scaun lângă mine şi, deşi nu am avut ocazia să-i povestesc despre întâlnirea familiei Ward cu Levi, nu-i este greu să-şi imagineze ce s-a întâmplat. Oricum, probabil că Levi a pus-o deja la curent.

— Cum au primit vestea? întreabă ea cu o voce serioasă.

— Cred că este pentru oară când cineva ar putea spune că a văzut o stafie şi spun asta la propriu.

— N-am înţeles niciodată pentru ce nu li s-a spus... remarcă Pippa.

— Familia Ward tocmai şi-a pierdut fiul. Ridic din umeri. Poate că oricine ar fi fost cel care trebuia să-i informeze nu şi-a putut aduna curajul s-o facă.

— Poate, spune Pippa.

Dar nu pare prea convinsă. Apoi face ochii mari. Îi urmăresc privirea îndreptată asupra ştirilor unde este proiectată imaginea unui bărbat care îmi pare cunoscut, cu un titlu sub ea: „Magnat al presei – Declarat vinovat".

Pippa clatină din cap.

— E tatăl Tessei, Damian Leroy. Un juriu l-a găsit vinovat în această dimineaţă de şapte capete de acuzare de fraudă cu titluri de valoare.

Nu sunt surprinsă. Anticipaserăm cu toţii acest lucru, ca urmare a

reportajelor din presă care prezentaseră probele de la proces. Şi totuşi, când privesc ştirea, titlul este şocant.

„Damian Leroy – Escrocul miliardar".

„Dinastia Leroy – Veniturile unui imperiu fraudulos".

Un montaj de fotografii se derulează în spaţiul vizual. Damian şi soţia lui. Damian şi cei doi copii ai lor – Tessa şi fratele ei mai mic. Scrutez cantina ca s-o descopăr pe Tessa, dar n-o văd.

Apoi în spaţiul vizual apare o altă faţă cunoscută. Este Jaeger, care arată la fel de frământat de griji ca întotdeauna, dar îmbrăcat într-un sacou dichisit. Lângă el se află un tânăr prezentator pe care îl recunosc de la ştiri. Pippa devine încordată la apariţia tatălui ei biologic.

— Jaeger Stanwick, vă mulţumim că sunteţi astăzi alături de noi, spune prezentatorul. Aţi fost primul care a dezvăluit în presă date despre ancheta FBI asupra rapoartelor financiare ale lui Damian Leroy.

— Nu mi-a făcut deloc plăcere acest lucru, spune Jaeger. Eu şi Damian am fost odinioară colegi de şcoală. Este un vechi prieten.

— Iar acum nu e decât un infractor condamnat, subliniază prezentatorul.

Jaeger oftează.

— Faptele sunt fapte. Era datoria mea de ziarist să dezvălui faptele de corupţie.

— Unii spun că relaţiile dumneavoastră personale v-au influenţat reportajele.

— Oamenii spun o mulţime de lucruri, răspunde mohorât Jaeger. Asta nu înseamnă că sunt şi adevărate.

— Urmează „Cazul: «Spuneţi nu, clonelor»", continuă prezentatorul. Domnule Stanwick, presupun că aveţi multe de spus despre acest articol?

— Numai că este impardonabil, vine replica lui Jaeger.

— Dumneavoastră nu credeţi că acestea reprezintă un pericol pentru societate?

— Absolut deloc.

— Mai multe despre asta când revenim. Mai întâi, un cuvânt din partea sponsorului nostru, spune prezentatorul înainte ca ştirile să fie întrerupte.

Trag aer adânc în piept. Când îl văd pe Jaeger, gândul mă poartă întotdeauna la Pru.

— Jaeger nu arăta prea bine, îi spun Pippei.

Ea clatină din cap.

— Nu. Mă întreb unde e Tessa, continuă ea.

— S-o fi ascunzând în camera ei?

Chiar îmi pare rău pentru Tessa. Nici măcar ea nu merită să aibă un tată condamnat la închisoare.

Din partea opusă a încăperii răsună o explozie de voci şi îl zăresc pe Levi ridicându-se brusc de la masă. Pare tulburat, ceea ce este neobişnuit pentru el. E întotdeauna atât de impasibil. Jane îşi împinge grăbită scaunul în spate ca să se ridice şi ea şi se duce să-l îmbrăţişeze pe Levi. Deşi rămâne încordat, Levi îi îngăduie să-l ţină în braţe. Când Jane îi dă drumul, face un pas în spate. Nu prea pot spune ce se întâmplă, dar mi-e clar că nu e bucuros. Îşi ia tava cu mâncare, de care de-abia s-a atins şi iese pe uşă.

Nu mă ostenesc să-mi iau şi eu tava de pe masă. O rog pe Pippa să se îngrijească de ea şi fug după Levi, care se îndreaptă spre pădure. Mă grăbesc să-l prind din urmă.

— Levi! îl strig.

— Te pot ajuta cu ceva? mă întreabă el distant când îl ajung la marginea rugilor de mure.

E o linişte ca de morgă aici, afară, şi nu se vede nimeni prin jur. O voce din adâncul meu mă avertizează că n-ar trebui să fiu aici, afară, singură cu el. Dacă acea relatare este adevărată şi Clonele sunt periculoase? Îmi alung din minte vocea la fel de repede cum a venit.

— Ce s-a întâmplat? întreb. Ce au spus?

— Păi, să vedem, spune Levi. După ce au trecut peste şocul de a mă vedea, l-au sunat pe avocatul familiei. S-au hotărât să mă treacă în testamentul familiei, alături de fiicele lor gemene, Chloe şi Lucy. Le-au numit *surorile* mele mai mici, spune, accentuând cuvântul ca şi când ar fi fost o grozăvie. Urmează acum partea cea mai tare. Avocatul lor are de gând să împartă valoarea capitalului afacerii familiei Ward, aşa că de îndată ce voi semna nişte acte, voi primi o parte considerabilă de acţiuni cu drept de vot din capitalul cotat la bursă al Ward Inc. E partea de acţiuni care i-ar fi aparţinut lui Oliver... dacă ar fi trăit.

— Nu înţeleg, îi spun. Fac tot ce le stă în putere ca să te integreze în familia lor. Să fie ca o mamă şi ca un tată pentru tine. De ce eşti supărat?

— Mamă şi tată? Pentru mine? Aiurezi?

— Nu, răspund, încercând să nu par prea defensivă. *El suferă,* îmi reamintesc mie însămi. Tot ce ştiu este că, dacă Jane Porter şi-ar dori să fie mama mea, ar fi cel mai bun lucru care mi s-ar putea întâmpla.

Levi dispare ca o vijelie în pădure. Îl urmez. Merge foarte repede, ca şi când ar încerca să lase totul în urma lui, iar eu mă grăbesc să ţin pasul cu el, cu inima bătând să-mi spargă pieptul.

— Levi, îl strig. Stai!

Se întoarce spre mine, cu respiraţia întretăiată şi cu obrajii roşii. Ceva din privire îl face să pară rătăcit, ca şi când ar fi extrem de furios. Simt un fior pe şira spinării.

— Credeam că dintre toţi oamenii, tu vei înţelege, spumegă el.

— Ce să înţeleg?

— Privirea de pe faţa lui Jane când mi-a spus că vrea să fac parte dintre moştenitorii familiei lor. A fost aceeaşi privire pe care ai avut-o şi tu în prima zi când te-am întâlnit.

Tresar. În tăcere, îl urmez şi mai adânc în pădure. Când ajunge într-un mic luminiş, Levi loveşte cu piciorul stratul de frunze de pe jos, aruncându-le în aer. Eu trec pe lângă el, mă aşez pe o piatră şi îmi cuprind genunchii cu braţele.

— Ai putea să-ţi faci operaţie estetică, îi sugerez. Să-ţi remodelezi faţa.

— Să nu crezi că n-am luat în calcul şi asta.

— Ai face-o? Să-ţi schimbi faţa? îl întreb.

Înainte de a mă putea opri, întind mâna să-i ating obrazul, îndată ce fac gestul, mi-o retrag ca arsă.

— Chiar acum, răspunde, privindu-mă direct în ochi. Deja ţi-am spus acest lucru.

— Iar acum te cred, îi spun cu glas scăzut.

Pentru că sunt absolut sigură că nu i-aş dori nimănui să fie Levi Gravelle şi să trăiască în pielea lui Oliver Ward.

*

* *

Este sâmbătă dimineaţa şi mă întâlnesc cu Jane şi cu Booker în faţa clădirii principale să ne luăm rămas-bun.

— Emma? mi se adresează Jane când mă apropii.

Dacă ieri era istovită şi emoţionată, astăzi arată dărâmată. Strânge poşeta în mâini, iar Booker trage o valiză pe rotile în urma lor.

Scot din buzunar scrisoarea tristă şi acum mototolită de la Ollie.

— Biletul de la Oliver, cel pe care mi l-aţi trimis? Nu-l înţeleg. Am încercat să-l descifrez, dar nimic nu are logică, doar dacă... Nu sunt sigură cum să mă exprim. Şi voi l-aţi citit, nu-i aşa? Cine este „el”? Despre cine vorbeşte? Îi dau biletul lui Jane pentru a-i reîmprospăta memoria. Ştia? De Levi? Oliver ştia că are o clonă?

— Cum ar fi putut să ştie? întreabă Jane. Nici măcar noi nu ştiam.

— Cineva ar fi putut încerca să vă contacteze, iar Ollie a interceptat mesajul?

Ştiu că pare forţat, dar totuşi. Nu-mi vine în minte nicio altă explicaţie pentru biletul lui Oliver, pentru plecarea lui dintre noi.

— Emmaline, te rog, intervine Booker. Nu începe cu...

Se opreşte, dar asprimea i se topeşte când îmi vede durerea din ochi.

— Îmi pare rău, Emma, spune Jane. Am trecut prin nişte clipe de tensiune

de nedescris. Booker nu a vrut să spună...

Pricep. Înclin afirmativ din cap. Şi totuşi mai am ceva ce doresc să le spun.

— Levi s-a supărat ieri. Ceea ce i-aţi oferit a fost foarte generos. În ultimele câteva săptămâni am ajuns să-l cunosc. Este un om bun. Ştiu ce spune toată lumea despre Clone, dar nu este adevărat. Nu sunt periculoase şi nu cred că le-au fost spălate creierele... Mă opresc în timp ce Jane se emoţionează din nou. Levi merită să facă parte dintr-o familie, din familia *voastră.*

Jane şi Booker schimbă o privire între ei.

— Ce este? insist. Ce se întâmplă?

Jane frământă în mână bareta genţii.

— Emma, acesta este în parte motivul pentru care plecăm în această dimineaţă. Levi...

— Ce-i cu el?

— A semnat actele ieri după-amiază. Noi am pus pe numele lui acţiunile de la Ward Inc. Care ar fi trebuit să fie ale lui Oliver, inclusiv dreptul suplimentar de vot care îi oferă ceva mai multă influenţă în companie. Dintre toţi ceilalţi acţionari, singurii care au această putere suntem noi – Booker şi cu mine. Am făcut acest lucru bazându-ne pe încredere, înţelegi. Am făcut-o datorită tuturor lucrurilor pe care tocmai le-ai spus. Pentru că toate Clonele merită o şansă. Şi pentru că este fiul meu.

— Ăsta e un prim pas de bun augur, nu-i aşa? spun eu timid.

— Şi am mai făcut-o şi pentru că suntem îndureraţi. Şi am fost nişte proşti. Astăzi de dimineaţă, devreme, am primit un telefon de la avocatul nostru. De îndată ce s-a uscat proverbiala cerneală de pe acte, tutorele lui Levi – care este custodele depozitului în care au fost depuse acţiunile – le-a vândut în numele lui Levi, adaugă Booker.

— Le-a vândut? Dar... pentru ce?

— Nu ştim motivul pentru care tutorele a fost de acord să le vândă, dar ştim cui le-a vândut. Jane îi aruncă o privire lui Booker. Acesta aprobă din cap. Lui însuşi.

— Cum? reacţionez eu. Nu înţeleg.

— Nu, n-ai avea cum, pentru că este extrem de greu de crezut. Dar tutorele lui Levi a transferat acţiunile din contul lui Levi în contul său *personal,* la ordinul acestuia. Ceea ce înseamnă că omul care l-a crescut pe Levi şi pe celelalte Clone, Augustus Gravelle – orice fel de om o fi el –, este în acest moment acţionar-cheie în compania familiei noastre.

MISIUNILE

Ziua trece pe nesimţite. Singurul lucru la care mă pot gândi este cum a putut Levi să-i cedeze acţiunile lui de la Ward Inc. tutorelui său. Trebuie să mai existe ceva la mijloc aici. În mod sigur există o explicaţie sau o justificare pentru ceea ce a făcut. Înainte de a pleca, Jane mi-a spus că au de gând să deschidă un proces. Ceea ce a făcut Gravelle reprezintă o încălcare grosolană a îndatoririlor lui de tutore. Am rugat-o să nu-l învinuiască pe Levi pentru ceea ce probabil că tutorele lui l-a obligat să facă. Eu nu cred că Levi este un om rău, deşi nu pot spune că sunt de acord cu toate acţiunile lui. Totuşi, acest lucru nu este suficient să mă facă să nu am încredere în el – sau în Clone – ca elevii din campus care au semnat pentru MAAD. Pippei îi este dor de Pru la fel de mult pe cât îmi este şi mie. Iar Levi i-a salvat viaţa lui Pru. Toate astea probabil înseamnă ceva. Trebuie să însemne.

La prânz, îl caut cu privirea pe Levi în sala de mese, dar nu este acolo. Nici celelalte Clone nu sunt acolo, cu excepţia Pippei. Mă simt uşurată atunci când se aşază lângă mine. Ea îmi dă senzaţia că o parte din Pru este încă prezentă aici şi nu în comă, sau mai rău. Pe deasupra, în timpul în care am ajuns să o cunosc pe Pippa, am început să mă gândesc la ea ca la o bună prietenă. Nu-i spun Pippei ce am aflat despre Ward Inc. Pentru moment, simt că este secretul meu. Al meu şi al lui Levi.

Madison ne trimite alerte pe telefoane în legătură cu o nouă întrunire la miezul nopţii, iar Pippa şi cu mine ne întrebăm dacă Tessa va fi şi ea acolo. Nimeni n-a mai văzut-o de la condamnarea tatălui ei, dar ne îndoim că va lipsi de la o întâlnire a Grupului celor Zece.

În seara aceea, când mă urc în pat la zece, complet îmbrăcată, fără nicio intenţie de a adormi, mă gândesc cât de mult suferă Jane şi Booker. Îmi tot repet în minte ceea ce mi-au spus, că tutorele Clonelor este acum un acţionar extrem de important în compania lor.

Îi cer lui Dash să dea o căutare pentru Augustus Gravelle, iar el găseşte articol după articol despre realizările acestuia în lumea afacerilor, dar în niciunul dintre ele nu se spune nimic despre perioada tinereţii lui. Este ca şi când nici n-ar fi existat înainte de a împlini treizeci de ani.

Sunt agitată şi simt că-mi pierd minţile dacă mai stau în cameră, aşa că îmi trag ghetele şi îmi las cheia pe pat. Este riscant s-o porţi în timp ce rătăceşti noaptea prin campus, pentru că după chei poţi fi urmărit pe unde umbli. Chiar nu-mi doresc să le fac o invitaţie celor de la compania de

securitate a campusului. Deşi am fost avertizaţi să nu ne dăm jos cheile şi nu am de unde să ştiu ce se va întâmpla dacă voi face acest lucru, risc să o las în cameră şi lipesc o bucată de bandă adezivă pe orificiul unde bolţul de închidere pătrunde în tocul uşii, astfel încât uşa camerei mele pare închisă, dar de fapt nu este aşa. E o şmecherie copilărească, dar e mai bine decât să fiu urmărită.

Încă port cheia lui Oliver atârnată la gât. Nu poate fi urmărită şi nici măcar în vis n-aş lăsa-o nesupravegheată. Este singura legătură cu Oliver rămasă din ultimele lui clipe. Bine, pe lângă biletul de la el, pe care nu-l pot descifra nici în ruptul capului. În timp ce ies în noaptea rece pe uşa din faţă a Chiparosului, parcurg din nou în minte biletul lui Oliver. *Asta va explica totul Mai ales despre el.*

Sunt atât de adâncită în gândurile mele încât parcurg tot drumul până la Lacul Negru. Ajung aproape de marginea pădurii când văd şase siluete strălucind în lumina lunii. Stau aliniate într-un rând pe malul lacului, cu spatele la mine. Sunt atât de imobile – prea imobile. Într-un anume fel, acest lucru e aproape inuman. Sunt ele. Clonele.

Într-o mişcare perfect sincronizată, plonjează în lac, iar trupurile lor zvelte străpung apa ca de onix. Apa clipoceşte în jurul lor, iar corpurile dispar sub suprafaţa ei. Apele lacului devin din nou liniştite.

Respir adânc, uimită şi impresionată de mişcarea lor orchestrată, de modul în care toţi s-au mişcat de parcă totul ar fi fost o coregrafie.

Mă apropii puţin, aşteptând să răsară din apă în orice moment. Mă întreb dacă o vor face toţi dintr-o singură mişcare lină. În timp ce mă îndrept spre lac, atentă să rămân în umbra copacilor, îmi privesc telefonul şi cronometrez timpul.

Au trecut cam douăzeci de secunde de când au plonjat în apă, iar de atunci suprafaţa apei nu s-a unduit. Este la fel de liniştită ca o oglindă de obsidian.

Urmăresc cu atenţie, apoi mă uit din nou la telefon. A trecut mai mult de un minut de când au plonjat. Nu sunt expertă, dar sunt destul de sigură că majoritatea oamenilor nu-şi pot ţine respiraţia sub apă mai mult de două minute, deşi cred că este posibil să se fi antrenat pentru asta pe insula lor, ca sportivii de la olimpiadă. Poate că ţinerea respiraţiei era un exerciţiu zilnic acolo.

Şi totuşi mă cuprinde un sentiment de frică în timp ce aştept să apară, iar secundele – şi minutele – se scurg. Undeva, în adâncul conştiinţei mele, recunosc un început de panică. Au păţit ceva? Ar trebui să cer ajutor? Să mă scufund şi eu în apă după ei? Nu-mi pot închipui ce îi reţine sub apă atât de mult timp. *Haide, Emma. N-au păţit nimic. Pur şi simplu, sunt talentaţi la*

înot, ca la toate celelalte.

Îmi verific din nou telefonul şi cu greu îmi vine să cred ceea ce văd – au trecut mai mult de patru minute de când s-au scufundat. Sunt sigură de asta. Inima îmi bate nebuneşte. Caut pe telefon pictograma urgenţelor de la Darkwood. Ceva nu este în regulă. Indiferent cât de antrenaţi ar putea fi, nimeni nu-şi ţine respiraţia *atât* de mult. N-am văzut ca suprafaţa lacului să fi fost cât de puţin tulburată de ceva. Dacă nu înoată, ce fac acolo sub apă?

Sunt gata să apăs pe butonul pentru urgenţe, cu sufletul la gură, când se întâmplă. Într-o singură mişcare armonioasă, siluetele lor străpung suprafaţa ca o oglindă a lacului, ţâşnind în aer precum delfinii la un spectacol.

Respir uşurată în timp ce îi urmăresc înotând către mal. Fiecare mişcare puternică şi agilă este sincronizată. Clonele ies din apă pe mal, scuturându-şi apa de pe haine ca şi când ceea ce tocmai au făcut a fost ceva perfect normal. Văzându-le aliniate aşa, sunt vrăjită de fizicul lor atletic şi de frumuseţea lor. Niciuna dintre ele nu are aceeaşi constituţie fizică şi, cu toate acestea, toate inspiră aceeaşi forţă şi îndemânare dobândite în cursul antrenamentelor pe Insula Castor.

În timp ce se îndreaptă dinspre lac spre campus, îmi dau seama că apa din care au ieşit probabil că e rece ca gheaţa. Cu o săptămână în urmă, eu mi-am scos din fundul dulapului haina groasă pe care o port. Chiar şi aşa, tot îmi este frig. Şi iată-le pe ele, ude până la piele, fără ca vreuna să pară câtuşi de puţin deranjată.

Theodora şi Maude aleargă către un copac din apropiere. Theodora începe să se caţăre, iar Maude o urmează îndeaproape, în ceea ce mi se pare câteva secunde, Theodora a ajuns la o creangă cam la trei metri înălţime. Se ridică încet în picioare, cu mişcări atente, se îndreaptă şi se echilibrează ţinându-se de o altă creangă aflată deasupra capului, apoi îi dă drumul. O urmăresc cum începe să se îndepărteze încet de trunchiul copacului. Instinctul îmi spune să-mi fie teamă pentru ea. Dar ea pune câte un picior în faţa celuilalt, cu braţele întinse ca o gimnastă pe bârnă, şi este clar că se pricepe foarte bine la aşa ceva şi nu îi este deloc teamă că o să cadă.

Ceilalţi o aclamă. Niciunul nu arată vreo urmă de îngrijorare în timp ce ea înaintează tot mai departe pe creangă, mai repede şi mai plină de încredere. Sunt absolut sigură că aceasta nu are cum să-i susţină greutatea. *Au de gând s-o lase să cadă? I-ar face aşa ceva unuia dintre ei?*

Exact atunci când creanga începe să cedeze sub greutatea ei, sare şi aterizează ferm cu picioarele pe nisip. Clonele fluieră şi strigă, bătând-o încântate pe spate. Urmează Maude. O urmăresc cum se caţără în copac – numai că se aventurează mai sus, pe o creangă de deasupra celei pe care a

fost Theodora. Se caţără repede şi coboară şi mai repede. Sare jos cam de la şase metri înălţime. De data asta, amicii ei o prind în braţe.

Rămân cu gura căscată în faţa acestor performanţe fizice. Scufundarea sincronizată, căţărarea, mersul în echilibru, salturile. În acelaşi timp sunt şi tulburată. Un adolescent normal n-ar fi în stare să facă nici jumătate din ceea ce tocmai au făcut Clonele. Adolescenţii normali nu-şi pot ţine respiraţia atât de mult şi nu pot sta în echilibru pe o creangă atât de sus. Sunt sigură de acest lucru. Ceva nu este în regulă. Clonele sunt minunate, agile şi teribil de încrezătoare. Dar sunt şi cumva inumane.

Trebuie să plec. Nu-i pot lăsa să mă descopere, mai ales după ce am văzut ceea ce am văzut. Nu pot să spun cu exactitate de ce, dar în adâncul fiinţei mele ştiu că nu trebuie să îi las să afle ceea ce ştiu. Mă mişc din ce în ce mai repede pe măsură ce mă îndepărtez de lac şi de Clonele cu obiceiurile lor ciudate de la miezul nopţii.

O mână mă apucă de braţ.

Mă întorc, gata să mă apăr, dar când ajung cu faţa spre atacator dau de nişte ochi cunoscuţi. Sunt ochii lui Levi. Fac o mişcare să scap din strânsoarea lui când văd sânge în lumina lunii. Levi are o tăietură adâncă pe biceps, cam de vreo zece centimetri lungime, care sângerează.

— Braţul tău... spun tare în timp ce întind mâna către el.

Levi se trage înapoi.

— Probabil că m-am tăiat într-o piatră când am ieşit din apă. Mi s-a părut că am simţit ceva ascuţit.

— Tăietura e adâncă, spun hotărâtă. S-ar putea să ai nevoie de copci.

— N-am nimic, spune el, încrucişându-şi braţele la piept şi respingând sugestia mea. Ştiu că ne-ai văzut, Emma. Când ne-am scufundat în apă şi când ne-am urcat în copac.

— Da, spun precaută. V-am văzut.

— Pot să-ţi explic.

— Oh, sunt sigură că poţi, şuier brusc înfuriată pe el. Exact cum îmi poţi explica şi cum ţi-ai ajutat tutorele să pună mâna pe acţiunile companiei lui Booker şi Jane.

Faţa lui Levi este străbătută de o expresie de suferinţă, dar nu o suferinţă fizică. Pare că de tăietura de pe braţ nu-i pasă aproape deloc. Dar suferinţa din interior este o altă poveste.

— Ţi-au spus, remarcă el.

— Da. Şi mi-am stors creierul să înţeleg cum sau pentru ce ai făcut acest lucru. Dar n-am reuşit să găsesc decât o explicaţie. Ai făcut-o ca să-i răneşti.

— Asta crezi? mă întreabă Levi.

— Nu ştiu, îi răspund cu sinceritate. Dacă m-ai fi întrebat acest lucru azi-

dimineaţă după ce mi-am luat rămas-bun de la ei, aş fi răspuns nu. Dar acum... Şovăi. Nu înţeleg nimic din toate astea. Nu te înţeleg pe tine. Pe celelalte Clone. Nu înţeleg ceea ce tocmai am văzut.

— Emma, sunt lucruri pe care nu ţi le pot spune, dar nu este alegerea mea...

Nu-i dau nicio şansă să termine ce are de spus.

— Atunci n-o să te superi dacă o s-o fac eu. Sunt încântată să le povestesc tuturor despre sporturile extreme pe care le practicaţi.

— Ne-au trebuit ani întregi de antrenament. Este uimitor ce poţi face dacă eşti perseverent. Unii dintre puştii de la Darkwood vor să devină pianişti şi atleţi de talie mondială. Asta necesită talent, dar mai ales perseverenţă. Ore întregi în care nu fac altceva. Noi am înotat pe insulă. În fiecare zi. Uneori ore la rând. Iar Gravelle ne-a cronometrat. La început, nu ne puteam ţine respiraţia decât treizeci de secunde. Ne-au trebuit ani să învăţăm cum să facem acest lucru, Emma.

— De ce vă aflaţi acolo în puterea nopţii?

— Din acelaşi motiv pentru care te aflai şi tu. Ridică din umeri, iar tricoul ud i se lipeşte de piept. Nu puteam să dormim.

— Ar trebui să plecăm, îi spun. Întrunirea de la miezul nopţii începe peste puţin timp. Lui Madison n-o să-i placă dacă întârziem.

Mă întorc să plec. El întinde mâna şi mă apucă din nou de braţ.

— Emma, te rog, spune el. Opreşte-te. Stai.

Atunci îi observ braţul. Tăietura de pe el. Cu câteva clipe în urmă sângera, iar acum este vindecată aproape în întregime. Probabil că am halucinaţii. Tăietura era pe braţul celălalt? Dar nu. Pielea de pe celălalt braţ al lui Levi este netedă şi nevătămată. Tăietura este încă acolo, are aceeaşi mărime şi aceeaşi formă, doar că nu mai pare proaspătă. Arată de parcă ar fi veche de câteva zile, cu sângele închegat în jurul ei.

Levi aruncă o privire la braţul său, apoi la faţa mea. Într-o clipă, realizăm amândoi cât de straniu şi de *nelalocul* lui este acest lucru. Devin brusc conştientă cât de singuri suntem în aceste locuri întunecoase şi pustii. Unde sunt celelalte Clone?

Levi îmi dă drumul – slavă Domnului că îmi dă drumul – şi mă îndepărtez de el. Dacă aş fi strigat, în afară de tovarăşii lui nu m-ar fi auzit nimeni. *Iar ei sunt la fel de „ciudaţi" ca şi el.*

— Nu pot să fac asta. Booker şi Jane sunt ca o familie pentru mine. Nu pot să ştiu ceea ce ştiu şi să nu fac nimic în privinţa asta. Dacă ei sau altcineva pe care îl iubesc ar păţi ceva rău...

— Ce s-ar întâmpla atunci?

— Nu m-aş mai putea suporta niciodată pe mine însămi. Levi, trebuie să-

mi explici. Pentru ce le-ai făcut aşa ceva lui Booker şi lui Jane? Cum de ţi s-a vindecat aşa de repede pielea? Parcă nici nu te-ai tăiat. Spune-mi sau o să povestesc tuturor ce am văzut, repet eu, şi mă detest pentru că îl ameninţ, dar totuşi miza este prea mare.

— Vrei să ştii, Emma?

— Da.

— Vrei să ştii ce s-a întâmplat cu compania lui Booker şi Jane? Vrei să ştii ce planuri are tutorele meu cu ei, cu *toate* familiile originalelor noastre?

Îngheţ. *Ce planuri are cu ele?*

— Noi toţi am fost trimişi aici cu câte o misiune, spune Levi liniştit. Eu, Maude, Jago, Ansel, Pippa şi Theodora.

— Misiune? întreb eu încetişor.

— Da. Toţi avem câte una.

— Nu înţeleg.

— Nu, spune el, uitându-se în depărtare. Cum ai putea? Tu crezi că noi suntem doar nişte puşti. Adolescenţi care urmează cursurile la Darkwood ca să primească o educaţie de cea mai bună calitate şi care se pregătesc pentru cele mai prestigioase universităţi.

— Şi nu e aşa? întreb eu, dar cred că deja cunosc răspunsul.

Levi râde.

— Am învăţat analiză matematică la zece ani şi biofizică la treisprezece. Am citit toţi clasicii şi am scris şi noi. Maude este expertă în programarea computerelor. Pippa ar putea cânta la flaut la Carnegie Hall. Crede-mă, noi nu avem *nevoie* să fim educaţi la Darkwood.

— Dar atunci cum rămâne cu rezultatele testului, insist eu. Dacă toţi sunteţi mai avansaţi ca noi, Ansel şi Jago ar trebui să fie şi ei în primii cinci. Tu şi fraţii tăi ar fi trebuit să ocupaţi *toate* cele cinci locuri din frunte.

— Hai, Emma – mai gândeşte-te. N-ar fi dat puţin de bănuit?

— Ce vrei să spui?

— Jago şi Ansel – cum să spun? – nu „s-au străduit prea tare" la test. Ca să fiu sincer, niciunul dintre noi nu s-a străduit prea tare. Totuşi, Maude, Theodora şi cu mine ne-am clasat până la urmă pe locuri fruntaşe.

— Aţi trişat intenţionat la test.

Mă simt ca o idioată.

— Totul face parte din planul lui Gravelle, Emmaline. Totul face parte din planul lui.

— Ce ai vrut să spui atunci când ai spus că aveţi misiuni de îndeplinit? Ce fel de misiuni?

— Nu e evident? A mea a fost să mă asigur ca Jane şi Booker să mă primească în familia lor şi în afacerea familiei lor, pentru ca Gravelle să pună

mâna pe acţiuni la Ward Inc. Şi-a dorit de ani de zile să fie unul dintre principalii acţionari în compania lor.

— Dar de ce?

— El spune că este pentru binele meu. Levi ridică din umeri. Mi-a spus că eu revendic, de fapt, ceea ce este al meu de drept. Spune că merit acest lucru, că ei îmi datorează asta în calitate de părinţi biologici.

— Dar pentru ce ar fi trebuit să-i cedezi *lui* acţiunile tale?

Levi ridică din nou din umeri.

— El crede că pe măsură ce aş ajunge să-mi cunosc părinţii biologici, aş putea lua decizii emoţionale. Dacă acţiunile îi aparţin lui, poate lua el decizii în numele meu.

— Ai ştiut aşadar de acest lucru, spun, încercând să înţeleg. Ai ştiut tot timpul de acest plan... de această, această *misiune* şi ai avut întotdeauna de gând s-o duci până la capăt?

Levi mă priveşte intens în ochi.

— Da. Nu-i este ruşine şi nu are remuşcări. Am ştiut. Şi mi-am jucat bine rolul, adaugă el sec. Ţi-ai dorit să mă urăşti din clipa în care am ajuns la Darkwood, fără să ai vreodată vreun motiv – în afara faptului că arăt precum cel mai bun prieten al tău, acum mort. Felicitări. Acum ai toate motivele de care ai nevoie. Mă duc să mă schimb.

Levi pleacă, iar eu rămân în câmpul acela pustiu, întrebându-mă dacă nu cumva toată lumea a avut mereu dreptate. Nu te poţi încrede în Clone.

SUSPECTUL

Vântul îmi biciuieşte obrajii şi urechile în timp ce mă grăbesc înapoi spre Chiparos, în pas cât se poate de vioi, dar fără să alerg. Pentru prima oară, îmi este frică de el şi de Clone. Mi-a explicat cum a fost cu acţiunile, dar nu mi-a spus cum i s-a închis tăietura atât de rapid. *Sunt oare fiinţe umane?* mă întreb, în timp ce capul începe să-mi zvâcnească de frig. *Cine – nu, ce sunt ei?*

Pippa e în faţa Chiparosului şi mă aşteaptă. Îmi verific telefonul. E 11.55. Cum s-a schimbat şi a ajuns aici aşa repede? Îmi întinde cheia mea.

— Nu erai în cameră când am trecut să te iau la întrunire, îmi explică ea şi îmi atârnă cheia de gât. În locul tău, aş fi puţin mai atentă unde las chestia asta. De cum am intrat în camera ta, am văzut-o imediat pe pat.

Pentru prima oară, mi-e groază că sunt atât de apropiată de Pippa. La urma urmei, ea este una dintre ei. Nu ştiu dacă pot avea încredere în ea, sau în vreuna dintre Clone.

Nu spun nimic despre ce am văzut în timp ce ne îndreptăm spre sala din turn. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că aş putea fi nerăbdătoare să-mi petrec timpul cu Madison, dar cel puţin cu grupul de acolo voi fi în siguranţă.

Pentru ce ţi-e frică, Emma? Că îţi vor face rău? Derulez din nou în minte amintirea primei zile de pedeapsă: când eu şi Levi am muncit împreună. Am vopsit împreună. Am auzit-o pe Pru ţipând. Am intrat împreună în hangarul bărcilor.

Asta s-a întâmplat, sau îmi joacă mintea feste? A dus-o pe Pru în siguranţă, nu-i aşa? Bineînţeles că există posibilitatea să fi făcut asta ca să-şi acopere urmele. Dar Levi nu putea fi atât de rapid, atât de diabolic, atât de bolnav la minte încât să-i facă rău lui Pru... Sau putea? Are acelaşi ADN ca Oliver, până la urmă. Oliver, care n-ar fi făcut rău niciunei muşte. Şi totuşi, modul în care au fost crescuţi. A fost atât de diferit. Oliver a fost atât de iubit, Levi... nu ştiu. Maltratat? Spălat pe creier? Împins către extreme sau, pur şi simplu, neglijat? Felul cum s-a scufundat sub apă. Mă înspăimântă când mă gândesc cât de puternic ar putea fi. Cât de uşor i-ar fi fost s-o înşface pe Pru.

La fel se întâmplă şi cu Pippa. La urma urmei, are acelaşi ADN cu Pru. *În mod sigur nu poate fi periculoasă,* îmi spun stând alături de ea fără să îmi scot haina. Tremur. Trag scurt aer în piept atunci când Levi intră în sală urmat de Theodora şi de Maude. Îmi evită privirea şi se aşază între prietenii lui clone. Ceilalţi sosesc şi ei toţi, cu excepţia Tessei. Mă întreb dacă va veni, dacă a văzut-o cineva de când a apărut ştirea cu tatăl ei. Madison închide uşa

şi o încuie. Zgomotul încuietorii mă face să tresar.

— Bine aţi venit la a cincea întrunire de la miezul nopţii din acest an şcolar! spune Madison.

Nu-i mai aud vocea în timp ce privesc fix către braţul lui Levi care acum o jumătate de oră sângera. Aş vrea să existe vreo explicaţie care să nu mă sperie de moarte, dar n-o pot găsi. Inima îmi bate cu putere, îndemnându-mă să fac ceva, *orice.* La urma urmei, Clonele complotează să le facă rău familiilor originalelor lor. Levi a recunoscut practic acest lucru. Până unde vor merge ca să obţină ceea ce îşi doresc?

Se aude o bătaie în uşă. Toţi o urmărim pe Madison cum se duce şi deschide cu cheia ei. În cadrul uşii stă Tessa. Pare mai subţire ca oricând, pentru că nu există niciun dubiu că a sărit peste câteva mese ca să evite să apară la cantină.

— Ce am pierdut? întreabă ea, trecând dezinvoltă pe lângă Madison şi aşezându-se pe un scaun.

— Eram pe cale să comunic grupului că avem veşti bune, anunţă Madison. Mama mea sprijină Coaliţia Naţională Anticlonare să forţeze adoptarea unei noi legislaţii. Va intra în vigoare luna asta.

— Ce fel de legislaţie? întreb cu o voce indiferentă în timp ce îi arunc o privire pe furiş Pippei.

Este neliniştită. Aşa sunt şi celelalte Clone, deşi încearcă să pară calme.

— Bună întrebare, Emma. Păcat că nu ai fost la ultima întrunire a MAAD, altfel ai fi ştiut deja.

O privesc fix pe Madison. După cele aflate în seara asta, probabil că nu sunt cel mai înfocat susţinător al Clonelor, dar asta nu înseamnă că o s-o las să mă strivească – pe mine sau pe ele.

— Clonele vor trebui să obţină vize speciale pentru a putea intra în această ţară, anunţă Tessa, părând mulţumită să furnizeze această ştire. Mă uit la ea, nedumerită cum poate fi atât de lipsită de empatie după tot ce i s-a întâmplat tatălui ei. Iar părinţii care vor introduce ilegal în SUA un copil produs prin tehnica clonării – chiar şi un fetus aflat în uter – ar putea primi amenzi sau pedeapsa cu închisoare.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, spun eu.

Madison ridică din umeri.

— Majoritatea oamenilor sunt de acord că acestea reprezintă o ameninţare la adresa valorilor fundamentale ale Americii. Toate reprezintă un pericol.

— Este o generalizare incredibil de aproximativă. Iar tu greşeşti. Majoritatea oamenilor *nu* gândesc în acest fel. Eu nu o fac. Eu ştiu că nu sunt periculoase...

— Eşti sigură de asta? insistă Madison.

Nu sunt. Nu după seara asta. În ciuda dorinţei mele de a crede că sunt bine intenţionate, nu pot ignora faptul că au sosit la Darkwood cu un scop. Ascund anumite lucruri faţă de noi şi faţă de familiile lor biologice. Dar pentru ce s-ar reflecta aceste lucruri asupra tuturor clonelor?

— Pentru ce le urăşti atât de mult? o întreb, ignorând vocea interioară care îmi spune că Madison ar putea avea dreptate să fie suspicioasă în privinţa celor mai noi colegi de clasă ai noştri.

Toţi oamenii complotează cumva. Uită-te la Madison. Iar ea nu are nicio scuză să fie atât de crudă. A avut tot ce şi-ar fi putut dori un copil. Părinţi iubitori. Prieteni, o comunitate. Ocazia de a vedea lumea. Toate lucrurile de care Clonele au fost lipsite.

— Scuză-mă, Emma, dar nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

Vocea lui Madison sună atât de dispreţuitoare încât îmi vine să urlu.

— Părinţii tăi sunt de vină? Te-au învăţat să-ţi fie teamă de ceea ce nu înţelegi?

— M-au învăţat să mă tem de oamenii care reprezintă o ameninţare.

— Prudence a fost o ameninţare? o reped eu. De asta ai atacat-o?

— Emma! strigă Pippa.

Nu-mi iau privirea de la Madison. Bănuiesc că o să se înfurie pe mine, că o să se repeadă la mine. În loc de asta, ea izbucneşte în râs.

— Prudence Stanwick nici măcar nu contează pentru mine. De-abia ştiu cine este. Vreau să spun, *a fost.*

Îmi fierbe sângele. Madison revine la anunţul făcut şi este evident că pentru ea această conversaţie s-a terminat. *Nu şi pentru mine,* îmi spun. Undeva în adâncul fiinţei mele sunt şi mai sigură că are ceva de-a face cu atacul asupra lui Pru.

Când Madison ne permite în cele din urmă să plecăm, mă îndrept în tăcere spre camerele noastre împreună cu Pippa. Nu mai pot suporta să evit subiectul care mă frământă.

— V-am văzut, îi spun când ne apropiem de uşa mea. Aseară. La lac. Maude şi Theodora care s-au urcat în acel copac.

— Mă gândeam eu, spune Pippa încet.

— Ştiu despre misiunile voastre. Levi mi-a povestit.

— Emma, mi-aş dori să-ţi pot explica...

— Dar nu poţi. Bineînţeles că nu poţi. Noapte bună, Pippa!

Din cele spuse de Levi, şi ea are o misiune de îndeplinit, oricare ar fi aceea. Aş vrea să iau atitudine împotriva ei, dar în seara asta au fost suficiente confruntări.

Mă strecor în camera mea şi respir adânc de câteva ori, încercând să mă

calmez. Dar am nevoie de ceva care să-mi abată atenţia – de orice. Ochii îmi cad pe cartea care se află pe biroul meu. *Să ucizi o pasăre cântătoare.* Este cartea pe care mi-a dat-o Jaeger când ne-a vizitat şi ne-a relatat mie şi Pippei despre coma indusă a lui Pru. Încă nu am deschis-o, dar să mă pierd printre paginile ei este soluţia perfectă. Trebuie să evadez din propria mea minte.

Deschid cartea la prima pagină şi găsesc cu surprindere o notă scrisă acolo.

Încetează s-o mai cauţi. N-o vei găsi.

Este semnată JS – Jaeger Stanwick. Tatăl lui Pru. Moralul meu se îndreaptă vertiginos spre pământ.

Nu există nicio îndoială că această notă e scrisă pentru mine. El mi-a dat această carte, a adus-o tot drumul până aici şi a insistat încurajându-mă să o recitesc. De asemenea, e clar la „cine" se referă: la Prudence.

Privesc din nou nota lui Jaeger: „Încetează s-o mai cauţi. N-o vei găsi". *De ce,* îmi vine să strig, *pentru că este moartă?*

Nu pot gândi limpede. Sunt prea multe lucruri la care trebuie să mă gândesc. Performanţele fizice ale Clonelor. Tăietura de pe braţul lui Levi. Misiunile. Iniţiativa legislativă a mamei lui Madison.

Iar acum asta.

Inima începe să-mi bată mai tare când analizez implicaţiile biletului criptic al lui Jaeger. A ignorat apelurile mele telefonice; şi pe ale Pippei. Strâng sub braţ *Să ucizi o pasăre căutătoare* şi mă întorc din nou afară în noaptea rece.

Acum nu mă mai poate ajuta decât un singur om. Este momentul să merg la el.

*

* *

După zece minute, ajung la casa din campus a directorului Ransom. Faptul că mă aflu aici încalcă restricţia de circulaţie pe timp de noapte şi un milion de alte reguli, dar asta nu mai are nici pe departe vreo importanţă. Sun la sonerie.

După câteva secunde, Ransom îmi deschide uşa, în halat şi în papuci, arătându-se uimit.

— Emmaline Chance, spune el. Este trecut de miezul nopţii.

— Ştiu. Vă asigur că e vorba despre ceva urgent, domnule.

— Sigur, atunci, intră. Ransom îmi face semn cu mâna să-l urmez în casă. Pari palidă. Stai jos. Lasă-mă să-ţi aduc puţină apă.

Mă prăbuşesc pe canapea, încerc să-mi liniştesc bătăile inimii şi privesc în

jur. Casa este confortabilă şi decorată simplu.

Se întoarce şi îmi oferă un pahar.

— N-o să te întreb de ce ţi-ai părăsit camera... spune Ransom în timp ce se aşază din nou într-un fotoliu din piele capitonat, cu gleznele încrucişate, lăsând să i se vadă papucii de sub pantalonii de pijama.

— O să intru direct în subiect, spun şi iau o înghiţitură mare de apă ca să mă încurajez pentru ceea ce am de spus. Domnule director Ransom, în seara aceasta am primit o informaţie foarte tulburătoare. Scot exemplarul din *Să ucizi o pasăre cântătoare* şi îl deschid la prima pagină. Aici este o notă. De la tatăl lui Prudence – Jaeger Stanwick. El ne-a spus mie şi Pippei că Pru este într-un spital din oraşul ei natal, în stare de comă indusă. Numai că în acest mesaj... Îi dau romanul ca să poată vedea şi el. Acest mesaj sugerează altceva. Mi-a dat cartea în ziua în care a venit în vizită. Am observat mesajul doar în această noapte.

În timp ce Ransom reflectează la mesaj, faţa i se pleoşteşte apoi devine din nou impasibilă.

— Sunt de acord că este neliniştitor, Emmaline.

— Jaeger ne-a spus că poliţia crede că a atacat-o cineva. Mă puteţi ajuta, domnule? Cunoaşteţi motivul pentru care Jaeger îmi spune să n-o caut? Ştiţi cine i-ar fi putut face aşa ceva lui Pru?

— Oh, Emmaline, mă tem că ancheta este de competenţa autorităţilor. Înţelegi tu, ca director am autoritate asupra elevilor mei, spune zâmbind uşor şi trist, dar în privinţa legii, autoritatea mea este redusă. După ce Prudence a părăsit campusul, nu s-a mai aflat sub autoritatea mea. Mă tem că nu ştiu mai multe decât tine despre starea ei şi unde se află. Cât despre cel care atacat-o, poate că eu ar trebui să-ţi pun această întrebare. La urma urmei, tu ai fost acolo, în hangarul bărcilor, în ziua în care a avut loc incidentul.

— Da, răspund eu repede, dar v-aş fi spus dacă aş fi ştiut ceva. Nu ştiu. Ascultam muzică. Răzuiam vopseaua veche. Lucram alături de Levi când am auzit-o pe Prudence strigând. Când am intrat şi am găsit-o zăcând în canoe, era prea târziu să-l prindem pe cel care a rănit-o. Eram complet singuri. Deşi, dacă-mi permiteţi să vorbesc deschis, domnule...

— Te rog să o faci.

— Există o singură persoană la Darkwood care o urăşte suficient de mult pe Pru încât să-şi dorească să o atace.

Ransom ridică mirat o sprânceană.

— Continuă.

— Madison Huxley, spun. S-a exprimat foarte clar de la prima noastră întâlnire a celor Zece că nu crede că Pru merita să fie acolo.

Ransom nu mai stă relaxat în faţa mea. Îşi îndreaptă spinarea, crispat.

— Asta este o acuzaţie serioasă, domnişoară Chance. Ce dovadă ai că domnişoara Huxley este capabilă să comită un delict atât de revoltător?

— Nu am vreo dovadă clară. Dar a lipsit de la o programare, ceva în legătură cu nişte analize de sânge? A fost în aceeaşi după-amiază în care a fost atacată Pru...

— Să o acuzi fără dovezi pe Madison Huxley de o asemenea faptă este doar o pură speculaţie. Madison este lidera Grupului celor Zece. Nu s-a comportat niciodată nedemn de acel rol – indiferent ce simţi tu pentru ea, subliniază el.

— Dar cine altcineva ar fi putut să-i facă asta? Dacă a fost o încercare de a o răni pe Prudence sau, şi mai rău, de a o *ucide*, atunci cine este responsabil? Singurii prezenţi acolo, cel puţin după câte ştim, am fost eu şi Levi!

Ransom mă studiază. Ridurile din jurul ochilor îl fac să arate trist şi împovărat.

— Răspunsul ar putea fi chiar sub nasul tău, Emmaline.

— Doar nu insinuaţi că eu am făcut acest lucru.

— Evident că nu. Prudence era una dintre cele mai bune prietene ale tale.

Mă simt ca şi când un munte ar cădea peste mine.

— Atunci Levi a fost?

Ransom încuviinţează din cap.

— Nu putea fi el. Clatin din cap. Nu are nicio logică. A stat lângă mine tot timpul.

— Eşti sigură de asta? insistă el.

Îmi spun din nou că pot avea încredere în directorul Ransom. Nu are de ce să-l suspecteze pe Levi şi are toate motivele din lume să dovedească faptul că elevii pe care i-a invitat la Darkwood merită încrederea noastră.

— Absolut sigură, spun, deşi în adâncul meu îmi pun întrebări. Telefonul meu a rămas fără baterie chiar înainte de a o auzi pe Pru strigând. Altfel nici măcar nu aş fi auzit-o, spun, derulând în minte evenimentele din acea după-amiază. Levi era chiar lângă mine când s-a întâmplat. Sunt sigură de acest lucru pentru că ne-am uitat unul la altul, adaug. Îmi amintesc momentul în care ni s-au întâlnit privirile. Am fost amândoi şocaţi.

— Dar să presupunem că Levi a intrat în hangar, a atacat-o pe Pru, apoi s-a întors lângă tine. Se putea întoarce lângă tine într-o clipă, sugerează Ransom.

Eu clatin din cap.

— Nu. Chiar dacă aşa ceva ar fi posibil, el n-o cunoştea pe Prudence. Pentru ce să-i facă rău?

— Acest lucru nu este în întregime adevărat, Emmaline, spune Ransom.

Nu uita că are o soră care seamănă perfect cu Prudence.

— Pippa? Credeţi că Levi a atacat-o pe Prudence dintr-un motiv care are legătură cu clona ei?

Ransom oftează şi se reazemă de spătarul fotoliului capitonat care scârţâie sub greutatea corpului său.

— Pare atât de incredibil?

Mă crispez, amintindu-mi toate lucrurile pe care le-am aflat despre clone în aceste ultime câteva zile.

— Domnule, spun eu cu sufletul la gură. Aveţi încredere în ele? În Clone, vreau să spun?

Ransom mă priveşte cu atenţie. Dacă întrebarea mea l-a răscolit, nu lasă să se vadă acest lucru.

— Eu le-am invitat la Darkwood, nu-i aşa?

— Da, răspund, dar... Mă opresc. Să-i spun? Este oare corect să fac acest lucru? Domnule, dar dacă v-aş spune că nu sunt aşa cum par la prima vedere? Au calităţi ieşite din comun...

Ransom nu-mi răspunde imediat. În cele din urmă, vorbeşte.

— Emmaline, scuză-mă dacă întrec măsura, dar aş greşi dacă ţi-aş aduce aminte că ai avut un an destul de dificil? Întâi moartea lui Oliver, apoi atacul asupra lui Prudence...

Eu înclin afirmativ din cap.

Ransom continuă.

— Lasă-mă să-ţi dau un sfat, dacă îmi permiţi. Du-te înapoi în camera ta. Odihneşte-te puţin. Nu poţi face nimic în plus pentru Prudence faţă de ceea ce face deja tatăl ei. În ceea ce priveşte atacul asupra ei, nu este treaba ta să-l identifici pe răufăcător. Lasă asta în seama poliţiei. Sau în seama lui Prudence, când va ieşi din comă cu voia Domnului.

Aş vrea să urmez sfatul directorului Ransom. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă întorc în camera mea şi să dorm şi eu precum colegii mei. Privesc paharul gol din mâinile mele. Mă simt brusc incredibil de obosită şi ciudat de calmă. Ransom mă însoţeşte până la uşa de la intrare şi mă sfătuieşte să am grijă să ajung cu bine la Chiparos. Când sunt din nou în camera mea, mă prăbuşesc direct în pat. Dorm ca un prunc. Fără vise.

În dimineaţa următoare, mă simt în mod inexplicabil mai uşurată. Discuţia cu Ransom m-a făcut să mă simt cumva mai puţin singură. Încă sunt îngrijorată pentru Pru şi destul de tulburată în privinţa lucrurilor aflate despre Clone, dar este o uşurare să ştiu că am sprijinul lui Ransom. Sunt abordată pe neaşteptate de doi poliţişti care mă încolţesc în drum spre micul dejun.

— Emmaline Chance? întreabă o poliţistă.

O recunosc din luminiş, din ziua în care Pru a fost dusă în grabă la spital. Este însoţită de un poliţist tăcut, de vârstă medie, care începe să chelească.

— Da?

— Ţinând cont de ultimele date din anchetă, am primit permisiunea directorului Ransom de a vă interoga în legătură cu evenimentele din cincisprezece septembrie, ziua în care aţi găsit-o inconştientă pe Prudence Stanwick în hangarul bărcilor.

— Nu sunteţi suspectă în acest caz, mă linişteşte poliţistul. Dar am dori să vă cunoaştem punctul de vedere în legătură cu evenimentele din acea zi.

— Ca să ne ajutaţi să punem cap la cap lucrurile care s-au întâmplat, adaugă poliţista cu blândeţe.

— Nu e nimic de spus, le comunic şi simt cum obrajii mi se înroşesc de căldură. Mă pregăteam să dau cu amorsă peretele lateral al hangarului pentru bărci. Lucram împreună cu Levi când cineva a ţipat. Am alergat înăuntru şi am găsit-o prăbuşită pe Prudence, colega mea de cameră.

— Am dori să mergem la hangarul pentru bărci împreună, spune poliţista. Să ne daţi toate informaţiile în legătură cu acea după-amiază, pas cu pas. Este dreptul dumneavoastră să fiţi asistată de un părinte...

O opresc imediat. Nu e nevoie să-mi chem tatăl. Ştiu ce urmează să le spun: adevărul. Prezenţa tatălui meu nu ar schimba cu nimic lucrurile.

Şi totuşi mă cuprinde groaza, începând din vârfurile degetelor de la picioare şi continuând pe şira spinării. Nu există decât un singur motiv pentru care ei se află aici şi îmi pun aceste întrebări. Unul din noi este suspectul. Iar dacă ei spun că nu sunt eu, atunci este Levi.

*

* *

Întoarcerea la hangarul bărcilor este dureroasă. Îmi readuce în memorie amintiri din acea după-amiază. Mă aşteptam să văd canoea în care am găsit trupul lui Pru înconjurată cu bandă galbenă, dar se pare că poliţia a adunat toate probele şi a făcut fotografiile de care a avut nevoie. Nu mai constituie un loc al delictului.

Totuşi, poliţiştii mă interoghează timp de aproape o oră. Mă întreabă unde stăteam eu şi unde stătea Levi. Ce făceam şi când. Locul exact în care mă aflam când am descoperit-o pe Pru. Cum a reacţionat Levi. Le reamintesc că Levi a cărat-o pe Prudence tot drumul până a ajuns în siguranţă. Tot ce dorea era să o ajute, le explic eu. Şi totuşi, când mă întreabă dacă era posibil ca Levi să fi lipsit în timp ce eu eram adâncită în gândurile mele şi – aşa cum am recunoscut singură – evitam să-i vorbesc din pricina asemănării lui cu Oliver, trebuie să mărturisesc că da, era posibil.

— Deci, admiteţi că nu-l puteaţi vedea tot timpul pe Levi în timp ce

vopseaţi? mă întreabă poliţistul.

— Priveam *zidul*, deci nu, nu mă uitam tot timpul la el.

— Înseamnă că nu se afla tot timpul în câmpul dumneavoastră vizual? insistă poliţista.

— V-am spus deja. Nu. Asta nu înseamnă că a avut timp să se ducă s-o atace pe Prudence...

— Probabil că nu. Dar dacă există o *posibilitate* cât de mică...

— Atunci ce? O să-l arestaţi? întreb înfierbântată.

— Nu fără dovezi ferme, nu, spune poliţistul. Peste tot prin hangar există amprente ale dumneavoastră şi ale lui. Dar acest lucru nu este suficient pentru noi să mergem mai departe – nu încă.

— Ne-aţi fost de ajutor, domnişoară Chance, spune poliţista în încheiere. Mai mult decât v-aţi închipui. Noi vom mai rămâne aici câteva minute, dar dumneavoastră sunteţi liberă să vă întoarceţi la ore.

În timp ce mă întorc în campus, nu mă pot gândi decât la faptul că poliţiştii mi-au răstălmăcit cuvintele. Nu erau interesaţi să afle adevărul, ci numai punctele slabe din relatarea mea. Este atât de frustrant, mai ales că ştiu, bazându-mă pe fapte, că nu el a comis atacul.

Când ajung în centrul campusului, micul dejun s-a terminat. Sunt epuizată, îmi târăsc picioarele la programul de dimineaţă şi la primele trei ore de curs. Până la prânz, sunt moartă de foame. Practic, dau buzna pe uşile sălii de mese. Nu-mi pasă ce mâncare au. O s-o mănânc oricum.

Cantina este neobişnuit de liniştită. Nu e îmbulzeală, nu se aud conversaţii. Absolut toţi elevii sunt cu privirile nedezlipite de Clone, care sunt grupate într-o parte a încăperii împreună cu trei poliţişti. Doi dintre ei m-au interogat cu câteva ore înainte, iar pe al treilea nu-l cunosc. Nu ştiu dacă poliţiştii încearcă să facă spectacol, dar conversaţia lor este în centrul atenţiei.

— Levi Gravelle, spune poliţistul care m-a interogat. Au apărut noi informaţii cu privire la încercarea de asasinare a lui Prudence Stanwick şi am primit acordul să ne însoţeşti la secţia de poliţie pentru a te interoga.

Mi se taie respiraţia. *Probe noi? Să fie din pricina a ceea ce le-am spus poliţiştilor în această dimineaţă? Ce am făcut?*

Încăperea începe să freamăte de şuşoteli. Colegii mei spun că Levi este probabil suspect, că poliţia crede că el a făcut-o. Caut pe faţa lui Levi vreun semn să văd dacă se simte bine sau nu – dar este lipsită de orice expresie. Pippa şi Theodora stau alături de el, şi feţele le trădează îngrijorarea. Jago şi Ansel discută liniştiţi între ei, în timp ce Maude stă tăcută în spatele lor, cu braţele încrucişate pe piept.

— Aveţi dreptul să solicitaţi un avocat şi să aveţi alături de

dumneavoastră unul şi pe tutorele legal în timpul interogatoriului, continuă poliţistul.

Aerul rece pătrunde în încăpere atunci când uşa din dreptul meu se deschide.

— Chiar e necesar acest lucru? erupe o voce, şi toată lumea din încăpere se întoarce şi îl vede pe directorul Ransom care intră intempestiv cu părul cărunt vâlvoi şi cravata strâmbă.

— Probele indică faptul că rănile domnişoarei Stanwick nu sunt rezultatul unui accident, spune poliţista. Domnul Gravelle a fost prezent la faţa locului în momentul atacului.

Şi eu am fost! aş vrea să strig cât pot de tare, dar ei nu cred că eu am fost autoarea. Şi au dreptate. *Dar nici Levi n-a făcut-o,* îmi spun în gând.

— Mă arestaţi? întreabă Levi.

— Nu, răspunde poliţista.

Theodora intervine şi ea în conversaţie.

— Atunci nu e obligat să vină cu dumneavoastră.

— Nu e obligat, este de acord poliţista. Dar lucrurile vor merge mult mai uşor dacă va coopera.

— Are nevoie de un avocat, insistă Theodora.

Se întoarce către Levi şi îi şopteşte ceva la ureche.

Levi îşi trece o mână prin păr.

— O să vin, le spune poliţiştilor. Dar Theodora are dreptate. N-o să vorbesc până când nu va fi prezent şi un avocat.

— Tutorele nostru va chema unul, anunţă Theodora.

— Unul dintre noi ar trebui să meargă cu tine, spune şi Maude.

— Nu, spune repede Levi.

Apoi spune ceva într-o limbă pe care eu n-o înţeleg, dar celelalte Clone, da. Tot ce pot înţelege este numele tutorelui lor, Gravelle.

— Atunci ce mai aşteptăm? se adresează Levi poliţiştilor. Să mergem. Aş prefera să nu pierd toate cursurile de după-amiază.

Poliţiştii îl conduc pe Levi prin sala de mese către uşile duble unde stau eu. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul pe măsură ce se apropie. Încerc să-i surprind privirea lui Levi, dar el nu se uită la mine, ci priveşte drept în faţă. Ochii ni se întâlnesc doar când ajunge cam la un metru de mine – ochii aceia cenuşii pe care încerc de o lună să-i citesc, ca pe un soi de rună. Ne privim scurt. Încerc să-i spun că totul va fi bine. Că îmi pare rău. Că ştiu că nu el este făptaşul. O clipă mai târziu, poliţiştii îl conduc pe Levi pe lângă mine şi dispare.

În câteva momente, în întreaga încăpere se iscă o grămadă de discuţii. Unul dintre noi – ba chiar unul dintre cei Zece – este suspect într-un caz de

tentativă de omor. Colegii mei se reîntorc la mâncarea lor, dar îi aud cum vorbesc, speculează şi îşi dau cu părerea cu voci ce trădează surpriza. Eu însă rămân împietrită lângă uşă. Stomacul îmi este răscolit. În acest moment nu pot să mănânc cu niciun chip.

Directorul Ransom se îndreaptă spre ieşire.

— Domnule, spun cu voce răguşită.

Se opreşte şi mă cercetează cu o faţă care nu trădează nicio emoţie.

— Da, Emmaline.

— Ce s-a întâmplat? Noaptea trecută mi-aţi spus să nu mă mai gândesc la cine ar fi putut s-o atace pe Prudence...

— Da, exact.

Lipsa de emoţie din vocea lui mi se pare tulburătoare.

— Atunci ce, pentru ce...?

— După ce ai plecat, spune Ransom, nu mi s-a mai părut, de fapt, imposibil ca Levi s-o fi atacat pe Prudence. În dimineaţa asta am telefonat la poliţie şi le-am sugerat să te interogheze. Înţelegi, sunt convins, faptul că trebuie să mă gândesc la siguranţa elevilor mei. Nu te învinovăţi, domnişoară Chance. Ai venit la mine pentru că îţi pasă de lucrurile astea. Şi mie îmi pasă. De Prudence şi de toţi elevii. Acum, te rog să mă scuzi...

Pleacă şi mă lasă acolo uitându-mă după el cum bate în retragere.

PARTICULARITĂŢI

Tot restul zilei, nimeni nu vorbeşte despre nimic altceva decât despre Levi. Seara, când o zăresc pe Madison în sala de mese distribuind noii fluturaşi ai MAAD, îmi propun să descopăr cât de repede este omeneşte posibil o dovadă că ea a atacat-o pe Pru.

Cel puţin Levi a revenit la şcoală. La cină stă alături de celelalte Clone şi, probabil pentru prima oară de la începutul şcolii, nu citeşte nicio carte. Vorbeşte liniştit, cu o tavă cu mâncare neatinsă în faţă. Pippa îl cuprinde cu braţul. Ceilalţi se strâng aproape de el.

Mă întreb dacă vorbesc despre mine. S-a răspândit vorba că eu am dat poliţiei o declaraţie – versiunea mea asupra evenimentelor petrecute când Pru a fost atacată. Mă simt manipulată şi ridicolă. Pentru ce m-am lăsată cuprinsă de panică şi m-am dus la directorul Ransom în puterea nopţii? Pentru ce nu mi-am ţinut gura? Deşi Clonele sunt în stare să mă facă să mă simt neliniştită, în adâncul meu nu cred că Levi i-ar fi putut face rău lui Prudence. Dar Levi nu ştie acest lucru. Dacă a auzit zvonurile, ştie că am de-a face cu faptul că a fost supus interogatoriului. Şi probabil că şi Pippa ştie, lucru care explică de ce nu a venit să stea alături de mine şi nici măcar nu mi-a făcut vreun gest de salut cu mâna. Ultima dată când am interacţionat situaţia a fost încordată, ca să nu spunem mai mult, dar şi mie şi ei ne pasă de Pru. Încă ard de nerăbdare să-i arăt cartea *Să ucizi o pasăre călătoare* cu nota lui Jaeger. Însă acum nu pare a fi momentul potrivit.

Când îl văd pe Levi că se ridică de la masă şi îşi duce tava, mă scuz şi îl urmez afară. Probabil că nu m-a văzut pentru că atunci când îl strig, se întoarce surprins. Suntem pe o alee luminată de lângă sala de mese. Elevii trec pe lângă noi, iar unii ne aruncă priviri pe furiş înainte de a se îndepărta. Nu suntem complet singuri, dar suficient de izolaţi ca să putem vorbi.

— Ce este, Emma?

— Am făcut ceva.

Levi nu răspunde. Nu ştiu dacă arată ca un om trădat, cu sufletul zdrobit, supărat, sau toate la un loc.

— Noaptea trecută am fost să-l văd pe directorul Ransom. I-am spus că eu cred că Pru a fost atacată de Madison, îi relatez, străduindu-mă să par mai încrezătoare decât sunt. Am vrut să mă ajute. Ransom mi-a spus că are încredere în tine. Nu v-ar fi invitat niciodată aici pe tine şi pe celelalte Clone dacă n-ar fi avut încredere. Dar după aceea a chemat poliţia să mă

interogheze azi-dimineaţă. A încercat să găsească punctele slabe din povestea mea. Eu te-am apărat! Te rog, Levi. Trebuie să ştii că nu am spus nimic care să-ţi facă rău. O iubesc pe Pru. Gândul că este în comă, sau moartă – mă omoară. Trag adânc aer în piept înainte de a continua. E o problemă, Levi. Poate dacă mi-ai fi explicat totul, tăietura de pe braţ, misiunile. Poate că nu m-aş fi simţit atât de complet debusolată. Poate dacă vreun lucru din viaţa mea ar avea sens...

— Vrei să ştii ce înseamnă toate astea? mă întrerupe Levi.

— Da! Dumnezeule, da. Vreau să am încredere în tine. Eu nu *cred* că ai atacat-o pe Prudence. Nu *vreau* să cred că ai putea face rău cuiva – dar cum să *ştiu* acest lucru? Mai ales când toate secretele tale te fac să pari periculos.

— Corpurile noastre nu funcţionează ca al tău, Emma. Sigur că avem aceleaşi organe, oase şi celule. Dar există nişte particularităţi, îmi spune el blând, aproape afectuos, fără să se uite la mine. Parcă nu poate să mă privească. Moduri în care funcţionează corpurile noastre, şi pe care nimeni nu le poate explica.

Ne-am îndreptat spre o bancă, departe de ceilalţi elevi. E linişte, atât de linişte încât îmi aud respiraţia.

— Totul i se datorează lui Seymour, continuă Levi. Faimosul lui experiment pe primate, cel despre care ţi-am cerut să nu-mi pui întrebări. Albert Seymour a clonat câteva maimuţe în laboratorul lui folosind tehnici puţin diferite de cele încercate de el până atunci, şi care se dovediseră viabile. Când le-a studiat mai târziu, a descoperit că erau rezistente la anumite boli, mai puţin predispuse la îmbolnăviri decât maimuţele originale după care fuseseră clonate. A descoperit în cele din urmă că rănile li se vindecau mai repede şi că oasele lor prezentau o rezistenţă de patruzeci de ori mai mare.

— Aşa încât, în cazul în care cădeau, încep eu, dintr-un copac să zicem...

Levi încuviinţează din cap şi îmi încheie ideea.

— Nu păţeau nimic.

— Iar tu şi Clonele...

— Am fost creaţi folosindu-se aceeaşi tehnică.

— Dar de ce? întreb.

— Noi credem că exista cineva în laboratorul lui Seymour care cunoştea rezultatul experimentului pe maimuţe şi a hotărât să-l refacă.

— Deci majoritatea clonelor nu sunt ca voi. N-au calităţi deosebite.

— Nu. Toate celelalte clone, sau cel puţin cele de care ştiu eu, au fost create în modul obişnuit. Transfer nuclear de celule somatice. După ce Seymour a obţinut acele rezultate surprinzătoare pe maimuţe, a scris un studiu despre asta – cel la care se referea domnul Park – dar care nu a fost

publicat în nicio revistă. L-a lăsat îngropat printre dosarele lui. Cred că era îngrijorat de implicaţiile generate de posibilitatea de a clona oameni cu particularităţi „atipice”.

— Deci tu susţii că altcineva care lucra pentru Seymour te-a donat pe tine şi pe fraţii tăi împotriva voinţei lui, folosind această metodă alternativă – fără ca Seymour să ştie?

— Da.

— Sau poate că însuşi Seymour a făcut-o.

— Presupun că şi asta e posibil. Dar ce mai contează?

— Contează pentru că, oricine ar fi făcut-o, probabil că avea un plan. Şi poate că asta explică pentru ce aţi fost creaţi tu şi celelalte Clone. Toţi sunteţi la fel? întreb eu categoric. Tu, Pippa, Jago şi ceilalţi? Aveţi aceleaşi calităţi? Dacă sunt răniţi, şi ei se vindecă la fel de repede?

— Nu chiar, răspunde el. Toţi suntem diferiţi în această privinţă. Eu nu sângerez pentru prea mult timp. Are legătură cu timpul de coagulare a sângelui meu. Jago, de exemplu, este mai puternic decât mine. Poate ridica greutăţi de două ori mai mari decât te-ai aştepta de la un om de talia lui. Theodora nu face niciodată vânătăi, dar eu fac. Corpurile noastre pot suporta traume mai mari decât ale unui individ obişnuit, dar nu suntem indestructibili. Iar dacă o să fim ca maimuţele, n-o să îmbătrânim precum oamenii obişnuiţi. Ne vom păstra. În orice caz, cu maimuţele aşa s-a întâmplat.

— Cum adică, vă veţi păstra? N-o să îmbătrâniţi?

— Nu suntem complet siguri. Ridică din umeri. Este pur şi simplu un alt mod prin care suntem diferiţi. Este un mod elegant de a spune că suntem nişte anomalii. Este motivul pentru care tutorele nostru ne-a spus că nu vom duce niciodată vieţi normale.

— N-ai de unde să ştii asta, insist eu.

— Nu? Uite ce e, Emma. Înţelegi pentru ce nu ţi-am spus toate aceste lucruri mai înainte, la lac? Nu trebuia să vezi niciodată acele lucruri. Nu trebuia – *nu trebuie* – să afli niciodată.

— Bineînţeles că nu, spun eu vehement. Pentru că nu trebuie să ştiu nimic despre tine. Despre viaţa ta. Despre ceea ce simţi, sau gândeşti, sau crezi. Ştiam aproape totul despre Oliver, dar tu nu eşti Oliver!

— Aşa mă vezi tu de fapt? întreabă.

Vocea îi sună dureros de tristă.

Mă cuprinde un sentiment subit de vinovăţie. Ştiu că este un om bun. Ştiu că este cea mai exasperantă persoană pe care am cunoscut-o şi, totodată, cea mai profundă. Ştiu că a suferit. Ştiu că are acelaşi ADN ca Oliver şi totuşi nu sunt identici. Dar nu pot. Nu...

— Da, îi răspund. Da, aşa te văd...

— E spre binele tău! strigă, apoi coboară vocea. Trebuie să ai încredere în mine, Emma. Tocmai ţi-am spus singurul lucru pe care ar fi fost în interesul meu – şi al tău – să nu-l afli niciodată.

Se ridică în picioare şi începe să se îndepărteze.

— Care? spun eu şi vocea îmi devine violentă. Mă ridic şi eu în picioare. Că nu-ţi pot face rău?

După întrebare îl împing, tare – tare pentru mine, în orice caz. Levi nu se aşteaptă la izbucnirea mea bruscă şi se dă un pas înapoi înainte de a-şi recăpăta echilibrul. Văd în privirea lui ceva care îmi spune că m-ar putea ataca. Nu l-aş învinge niciodată într-o luptă, dar ceea ce fac este lipsit de orice logică; vine de undeva din instinct. Îl împing din nou şi mai tare de data asta.

— Că numai tu ai puterea să-mi faci rău? Nu şi invers?

Levi nu spune nimic. Cred că este uluit. Îl tot împing până când îmbrâncelile mele se transformă în lovituri cu pumnul.

— Nu-ţi pot face rău, nu? Nu-ţi pot provoca durere din pricina „calităţilor tale deosebite”?

Îi lovesc torsul ca pe un sac de box şi fiecare lovitură este tot mai puternică.

— Spui că Theodora nu face niciodată vânătăi? Ei bine, mă bucur că tu faci!

Îl împing cu toată puterea, apoi mă prăbuşesc.

Levi mă prinde în braţe. Mă ţine atât de strâns încât aproape că nu pot respira. Mă sprijin de trupul lui şi îi simt fiecare răsuflare când pieptul i se ridică şi coboară. Nu vorbim. Mă ţine strâns în braţe, iar eu îi dau voie.

Oh, Doamne Dumnezeule. Ce am făcut, de ce l-am atacat aşa? Încep să mă scuz.

— Levi...

Brusc, buzele lui se lipesc de ale mele. Gurile noastre se întâlnesc, şi atunci când îi răspund la sărut simt cum sunt cuprinsă de febră din creştetul capului până în vârful degetelor.

E ceva ce nu pot explica. Un lucru pe care nu îl pot controla. Dar amândoi suntem lacomi şi disperaţi. Sărutul nostru este orice, numai blând şi dulce nu. Este violent şi crud. Chiar brutal. Şi totuşi inexplicabil de tandru. Fierbinţeala trupurilor noastre fuzionează. Undeva, în adâncul conştiinţei mele, îmi dau seama că tot ceea ce facem nu este înţelept pentru niciunul din noi – aşa să fie? – şi cu toate acestea, tot ceea ce îmi doresc este în faţa mea, chiar acum. *Nu te opri.*

Dar el se opreşte. Brusc. Îmi dă drumul şi facem amândoi un pas în spate.

Simt imediat cum atingerea lui îmi lipseşte. Este frig şi insuportabil. Nu-mi place.

Levi îşi trece mâinile prin păr. Inima îmi bate atât de tare în piept încât sunt sigură că el o poate auzi.

— Tocmai ne-am...? întreabă Levi.

— Da, răspund încet şi privirile ni se întâlnesc în cele din urmă.

— Nici măcar nu ne simpatizăm, spune el.

— Nu, răspund. Nu ne simpatizăm.

Timp de un minut rămânem tăcuţi.

— Emma?

— Da? răspund eu repede.

— Te rog să uiţi tot ce am spus. Nu spun asta pentru mine. E şi spre binele tău.

Vorbeşte serios?

— Nu sunt robot, îl reped eu. Nu mă pot reprograma şi pretinde că nu ştiu că tu şi Clonele aveţi *puteri* deosebite.

— Nu sunt puteri! Ce Dumnezeu, Emma. Ceea ce ţi-am spus...

— I-ai spus? întreabă o voce sumbră.

Ne întoarcem amândoi şi în spatele nostru, în lumina felinarelor, se zăresc cinci siluete. Sunt Maude, Jago, Theodora, Ansel şi Pippa.

Ne-au văzut? Au văzut... totul?

Sunt aproape sigură că au văzut. Habar nu am de când stau acolo, dar nici noi nu ne-am ascuns în mod deosebit.

— Ştie? întreabă Maude în timp ce îşi mută privirea de la Levi spre mine şi din nou spre el.

— Da. I-am spus, dar nu am făcut-o intenţionat...

— N-are importanţă! strigă Maude înainte de a-şi recăpăta stăpânirea de sine. Nu contează pentru ce i-ai spus. A aflat. Asta schimbă tot.

— Ştie şi de misiuni, spune Pippa.

Ceilalţi se întorc spre ea s-o privească.

— I-ai spus şi despre ele? întreabă Theodora fără să-i vină să creadă.

— A aflat atunci când acţiunile lui Jane şi Booker la Ward Inc. i-au fost transferate tutorelui nostru, îi explică Levi. Era de aşteptat ca totul să iasă la iveală. Dar ea nu cunoaşte detaliile...

— Doar că am pus mâna pe acţiuni, spune Ansel.

Levi încuviinţează cu o mişcare din cap. Îmi încrucişez braţele pe piept fără să ţin seama de fiorul care mi se plimbă pe şira spinării. Mă simt încolţită. Înconjurată. *Ei sunt exact ca tine, Emmaline. Fiinţe umane cu superputeri,* îmi reamintesc, apoi îmi alung acest gând din minte.

— Sunt şi eu pe aici, să ştiţi, spun, regăsindu-mi curajul. Nu trebuie să

vorbiţi despre mine ca şi când n-aş fi aici.

Maude se întoarce spre mine cu o faţă severă.

— Presupun că te gândeşti să spui lumii întregi despre noi, spune ea. Despre capacităţile noastre. Despre tot.

— Nu, răspund. N-o s-o fac. Nu-mi pasă decât de un singur lucru şi acela este să descopăr cine a atacat-o pe Pru. Merită să i se facă dreptate. Şi... şi aş vrea ca viaţa lui Levi să revină la normal.

— Normal, spune Maude. Asta e ceva ce niciunul dintre noi nu va cunoaşte vreodată, deşi e drăguţ din partea ta că ai amintit. Dragostea poate face aşa ceva unei fiinţe. Eu înţeleg. Când m-am îndrăgostit de Jago, ceilalţi prieteni ai mei nu mi-au vorbit o lună. Spuneau că nu te puteai înţelege cu mine.

Îi zâmbeşte lui Jago, care râde şi se apropie s-o sărute. Dar eu de-abia înţeleg câte ceva din toate astea – sunt teribil de ruşinată când îl privesc pe Levi, stânjenită de ceea ce a vrut să insinueze Maude. Doar că el se apleacă spre Theodora aproape s-o atingă şi îi spune ceva. Nu, nu numai că vorbeşte cu ea – a cuprins-o cu braţul. După o clipă, îşi ridică privirile spre noi ceilalţi, ca şi când ar fi uitat că suntem acolo.

Îi privesc fix pe Levi şi Theodora. Nimeni nu spune o vorbă, mai ales eu.

— Emma şi cu mine... ne-am lăsat luaţi de val pentru o clipă, explică Levi în cele din urmă. Sărutul n-a însemnat nimic. Nici măcar nu ne simpatizăm. Nu-i aşa, Emma?

Eu încă mă holbez la el şi la Theodora. Braţul lui este încă strâns în jurul ei. Sunt atât de zăpăcită încât de-abia pot vorbi.

— Aşa e, răspund.

Stau acolo atât de aproape unul de altul, ca un cuplu. *Ca un cuplu.* Exact asta şi sunt.

Un cuplu.

Levi şi Theodora. Copia fidelă a Tessei. Ea şi Levi au un soi de trecut. Sunt o *pereche.* Am crezut întotdeauna că relaţia lor este platonică, fără să observ că exista ceva mai mult decât o dragoste familială. Dar Maude şi Jago formează un cuplu. Pentru ce nu ar forma şi Levi şi Theodora unul? Mă uit când la Levi, când la Theodora. Nu-mi vine să cred că n-am observat, că nu mi-am dat seama.

Atunci de ce dracului tocmai m-a sărutat?

— Putem să punem punct aici? propune Pippa, iar eu sunt atât de uşurată încât aproape că-mi vine s-o îmbrăţişez. Emma n-o să spună nimănui ce ştie despre noi. Am încredere în ea.

— Mulţumesc, mimez din buze spre ea.

— Bine, spune Maude. Să mergem. Vii, Levi? Thea? se adresează Maude în

direcţia lor în timp ce se întoarce şi porneşte înapoi spre dormitoare.

Levi oftează şi porneşte şi el după ea, ţinând-o pe Theodora de mână în timp ce merg. Nu priveşte deloc spre mine. Pippa îmi aruncă o ultimă privire înainte de a-i urma, iar eu sunt lăsată acolo, simţindu-mă ca o proastă.

ÎNTRUNIREA

Toată săptămâna îl evit pe Levi. Cum m-am putut simți suficient de apropiată de el încât să-l las să mă sărute, și totuși să nici nu-mi treacă prin cap că el și Theodora formează un cuplu? *Acel sărut a fost o greșeală,* îmi spun din nou în timp ce îmi strecor picioarele în papuci, mă târăsc la fereastră și privesc spre Lacul Negru.

Atunci pentru ce a fost absolut minunat?

Nu-mi las mintea să rătăcească prin cele un milion de locuri prin care și-ar dori – cum ar fi să mă întreb de când se întâlnesc el și Theodora, de ce m-am simțit atât de pierdută și dacă Levi s-a gândit vreodată să-mi spună.

Și nu numai pe el vreau să-l evit. Vreau să-i evit pe toți. M-am simțit ca o pradă în prezența Clonelor care mă înconjurau, atât de tulburată, atât de melancolică. Și nu m-am mai simțit niciodată atât de rușinată ca atunci când m-au surprins sărutându-mă cu Levi.

Din fericire, trebuie să studiez pentru examenele din iarnă și asta îmi abate gândurile de la astfel de lucruri. Și deși detest să mă duc acasă în vacanța de iarnă, plănuiesc să-l întreb pe taică-meu de Albert Seymour, John Underwood și de chei. În ciuda umilinței la care am fost supusă de ceea ce s-a întâmplat cu Levi, mă concentrez să descopăr ce încerca Oliver să-mi spună și să demonstrez vinovăția lui Madison.

În ultima zi de școală înaintea vacanței, tocmai îmi împing tava cu mâncare când în sala de mese intră Levi și celelalte Clone. Mă grăbesc să ajung la ușă. Nu vreau să risc să-i văd pe Levi și Theodora cum se țin pe după mijloc.

— N-a intenționat să te rănească, îmi spune Pippa înainte să reușesc să scap.

— Știu, răspund, deși nu o cred deloc. Nu cu adevărat. Dar nu pot vorbi cu Pippa despre acest lucru. Nu acum și probabil niciodată. Mâine plec acasă, îi spun în timp ce prietenii ei o cheamă. Vrea să plece. Pippa, stai. În ceea ce o privește pe Pru...

Se întoarce spre mine.

— Ce e cu ea?

— Jaeger mi-a lăsat un mesaj în ziua în care a venit în vizită, în cartea pe care mi-a dat-o. Îmi spunea... îmi spunea că ar trebui să încetez s-o mai caut. Simt cum ochii mi se umplu de lacrimi și nu încerc să le opresc. Încă nu știu ce voia să spună, dar m-am gândit... m-am gândit că ar trebui să știi.

— Trebuie să plec, spune şi mă îmbrăţişează repede, dar îţi mulţumesc. Că mi-ai spus.

O privesc cum se îndepărtează, apoi mă lovesc direct de Archer şi Ansel în drum spre ieşirea din cantină. Archer îl bate pe spate pe Ansel şi îi spune cât de încântat este să petreacă primul Crăciun cu el în California.

— O să fie minunat, amice. Taţii mei au un cuibuşor în Malibu. E demenţial.

— Şi eşti sigur că vor să vin şi eu acolo? întreabă Ansel.

— Sigur. Acum faci parte din familie. Uite ce e, lasă-mă să-ţi vând vreo două ponturi. Taţii mei sunt împătimiţi ai exerciţiilor fizice, aşa că adu-ţi pantofii de sport. Primul lucru pe care îl facem în dimineaţa de Crăciun este să urcăm dealul pe care este scris „Hollywood". Hai amice, nu mai fi atât de îngrijorat.

Ies înainte de a auzi şi restul discuţiei, şi mă întreb fără prea multă tragere de inimă ce misiune a primit Ansel de la tutorele lui şi dacă va începe s-o pună în practică în timpul vacanţei.

*

* *

— Genevieve, strig de pe canapeaua din livingul tatălui meu, iar vocea mea activează robotul casei noastre. Ce ştii despre Albert Seymour?

Sunt din nou acasă în San Francisco. În mod normal, eu şi Oliver ne-am fi petrecut vacanţa uitându-ne la filme pe repede înainte, dar acum sunt hotărâtă să aflu mai multe despre perioada petrecută de Seymour la Darkwood. Până la urmă, el este motivul pentru care Clonele sunt cine sunt – cu trăsăturile lor deosebite şi toate celelalte. Fie şi numai acest lucru mă determină să scot la lumină tot ce pot despre el.

— Caut informaţii despre el imediat, răspunde Genevieve.

Spre deosebire de Dash, Genevieve nu este *prietena* mea. Îşi face treaba scurt şi la obiect, scanând documente şi articole mai repede decât orice robot cu care am interacţionat vreodată.

— Mulţumesc...

— Bănuiesc că ştii despre laboratorul lui care se ocupa de clonare, mi-o retează înainte de a mai putea spune ceva. Cercetarea lui fundamentală...

— Da, spun, îndreptându-mă puţin pe canapea. Există documente despre perioada petrecută la Harvard şi după aceea – cu excepţia experimentului pe primate. Despre acesta nu se spune nimic în literatura de specialitate pe care am găsit-o. Şi aproape nimic despre anii de la Darkwood. A fost acolo în aceeaşi perioadă cu tatăl meu şi cu alţi părinţi ai câtorva colegi de-ai mei de clasă. Plus că şi fratele lui a fost acolo...

— Fratele lui vitreg, vrei să spui? John Underwood?

— Exact. Nici despre el nu găsesc nimic.

— A fost exmatriculat, spune Genevieve scurt. Underwood, adică. La sfârşitul clasei a unsprezecea.

— Zău? Asta e o noutate pentru mine. Pentru ce? Ce a făcut?

— Seymour lucra într-un laborator de cercetare din campusul de la Darkwood. Ceva cu animale. Presupun că un experiment legat de clonare. Într-un gest de bravadă nesăbuită, Underwood a eliberat animalele pe care se făceau experimente.

Mă ridic şi încep să mă plimb prin încăpere.

— Underwood a fost dat afară de la Darkwood? Mă opresc lângă cămin, în faţa unei vechi fotografii cu părinţii mei. Arată tineri şi fericiţi. De unde ai luat informaţia asta?

— Sursa este puţin dubioasă, admite Genevieve. Probabil că am spart câteva e-mailuri personale...

— Mai e şi altceva? întreb, ignorând ultima parte.

Dacă Genevieve a făcut ceva nepotrivit, nu vreau să ştiu nimic despre asta.

— Nu, răspunde. Asta e tot ce avem.

Îmi petrec cea mai mare parte a vacanţei singură, numai cu investigaţiile mele, în compania lui Genevieve şi a lui Dash. Când îi povestesc lui Dash despre exmatricularea lui Underwood, pare afectat că i-am cerut ajutorul lui Genevieve în loc să apelez la el. Îi reamintesc că am atât de puţini prieteni încât nu are de ce să-şi facă griji. Am nevoie de el în continuare.

Mi-e atât de dor de Prudence încât mă doare, dar în afara faptului că m-aş putea duce la fermă să încerc să o vizitez, nu văd ce altceva aş mai putea face. Jaeger nu a răspuns la niciunul dintre apelurile mele şi ultimul lucru pe care mi l-aş dori ar fi să-i supăr părinţii, mai ales că mama ei este atât de bolnavă...

Încerc să îmi ocup mintea gândindu-mă la fratele lui Seymour. Sunt încă şocată de faptul că Underwood a fost exmatriculat în clasa a unsprezecea. Oare Seymour ar putea avea ceva de-a face cu acest lucru? Nu ştiu cum sau dacă asta este relevant, dar ceva din adâncul meu îmi spune că da.

Trebuie să suport o cină stânjenitoare cu taică-meu în ziua de Crăciun – singura sărbătoare când nici măcar el nu poate pretinde că are obligaţii de serviciu. Strecor câteva întrebări printre înghiţiturile de friptură in vitro. Nu este uşor să începi o conversaţie cu tatăl meu, aşa că lansez eu o idee.

— Nu vorbeşti niciodată despre faptul că ai făcut parte din Grupul celor Zece. De ce? Există vreun motiv pentru care nu vrei ca eu să ştiu despre asta?

Tata îşi ridică privirea din farfurie. Dacă este surprins, nu arată acest

lucru.

— Asta a fost de mult, Emma. S-au schimbat multe de atunci. Oftează în timp ce îşi separă cu grijă legumele de carne. De ce te interesează?

— În primul rând, şi eu *fac* parte de anul acesta din Grupul celor Zece, sau n-ai primit mesajul?

— Iar eu sunt mândru de tine, iubito, deşi nu sunt surprins, întotdeauna reuşeşti să te descurci bine la învăţătură, în ciuda... în fine, ştii tu.

— În ciuda a ce? întreb eu, simţind cum obrajii îmi iau foc. A morţii celui mai bun prieten al meu? Sau te referi la Levi? Ăsta este modul tău de a recunoaşte că clona lui Oliver a apărut la Darkwood? De când am ajuns acasă, n-ai scos două vorbe despre Oliver, sau despre Levi, sau despre discuţia purtată cu directorul Ransom de la începutul semestrului.

Taică-meu deschide gura, poate ca să se scuze, deşi, sinceră să fiu, mă îndoiesc. Orice ar vrea să spună, nu mai are ocazia. Spaţiul vizual virtual de deasupra mesei scoate sunetul de alarmă care anunţă ştirile importante.

— Protestatarii s-au adunat pe treptele Capitoliului din Sacramento[2], răsună peste noi vocea robotului, pentru a se mobiliza împotriva unei legi recente care permite cuplurilor să încerce reproducerea prin clonare în statul California. Mulţi cred că este un început periculos care ne va îndrepta spre asimilarea clonelor şi acordarea de drepturi pentru acestea.

Privesc reportajul cutremurată de groază când văd mii de americani agitând pancarte cu sloganuri anticlone, agitând pumnii în aer şi strigând: „Spuneţi nu, clonelor!"

Reporterul continuă:

— California este primul stat care a dat o lege în favoarea drepturilor clonelor, susţinând luna trecută că acestea ar trebui să fie protejate în mod egal de lege, iar controalele la frontieră sunt neconstituţionale. Dar mulţi nu sunt de acord cu această lege...

Se aude un *clic*, după care în încăpere se aşterne liniştea. Tata a întrerupt ştirile.

— Pentru ce ai închis?

Tata îşi aranjează şervetul pe picioare.

— Pentru că protestul ăsta e odios. Pentru că ideea că clonele nu sunt oameni ca noi, oameni care mănâncă, respiră şi simt aceleaşi emoţii ca noi... N-am mai suportat să mă uit nici măcar o secundă.

— Oh.

Mă dojenesc în gând. Nu ştiam că îi pasă atât de mult de drepturile clonelor. La fel cum îmi pasă şi mie. Dar sunt crescută de el, bineînţeles. Aşa

[2] Sediul Guvernului statului California. (n.tr.)

distant cum este, el m-a modelat în privinţa credinţelor mele. Iar când vine vorba despre clone şi despre oameni asemănători... mi se face rău când mă gândesc la Pippa, la Maude, la Ansel... şi, bineînţeles, la Levi. El nu merită asta. Niciunul dintre ei nu merită.

Taică-meu îmi întrerupe gândurile.

— Eşti prietenă cu el? Cu Levi?

— Nu, Levi şi cu mine nu vom fi niciodată prieteni. Şi nici altceva, mormăi eu.

Ne terminăm masa şi nu-l întreb pe tata despre exmatricularea lui Underwood. Oricum, sunt sigură că nu mi-ar fi dat vreun răspuns folositor. Trebuie să îl găsesc pe altă cale.

Pe drumul de întoarcere la Darkwood, îmi petrec cea mai mare parte a zborului încercând să nu-mi imaginez ce îi voi spune lui Levi când, în cele din urmă, voi fi obligată să vorbesc cu el. *Poate că voi reuşi să-l evit pentru totdeauna. Da, vezi să nu.*

Când cobor din maşina care mă lasă în faţa clădirii principale şi văd reîntâlnirea călduroasă a colegilor mei de clasă, mă izbeşte faptul că aproape toţi cei pe care îi iubesc nu mai sunt aici, la şcoală. Simt cum mi se face dor subit şi mă întreb unde s-au dus Pippa şi Clonele – inclusiv Levi – în timpul vacanţei. Imposibil să se fi dus toţi acasă la originalele lor, cum a făcut Ansel.

Sunt atât de adâncită în gândurile mele încât de-abia bag de seamă fluturaşii răspândiţi prin campus care anunţă prima întrunire a MAAD, Mişcarea Anticlonare din Academia Darkwood. Bineînţeles că nu rămân prea mult în necunoştinţă de cauză. Nu când întregul campus vuieşte pe acest subiect, iar Madison pledează cauza oricui este dispus s-o asculte.

— Nu are nicio logică, vorbesc între ei vreo doi elevi de clasa a zecea. Pentru ce permite Ransom acest lucru? Pentru ce a permis acelui grup diabolic să capete un statut?

Nu le spun că nu mai cred nimic din ceea ce spune şi face Ransom. Şi cu toate acestea, este greu de închipuit pentru ce directorul permite o întrunire ca asta la Darkwood. Cred că fondatorii şcolii s-ar răsuci în mormânt dacă ar şti că în iubitul lor campus are loc acest soi de discriminare. *Singurul* aspect pozitiv al acestei adunări este că Madison pare prea preocupată ca să mai convoace o întrunire la miezul nopţii a celor Zece, iar din acest motiv eu mă simt uşurată.

Seara, mă îndrept spre adunare. Mă gândesc că, dacă aş boicota-o, nu aş fi la curent cu orice are de gând Madison să facă. Mă îndrept spre ieşirea din cămin şi urmez mulţimea către centrul sportiv, unde s-a adunat aproape întreaga şcoală. Din câte îmi dau seama, nu lipseşte de acolo niciun elev.

O fată din clasa a noua îmi îndeasă în mână un pliant în timp ce intrăm în sala de sport. Curând sunt înconjurată din toate părţile. Unii sunt susţinători ai MAAD şi potenţiali suporteri, care scandează sloganul mişcării, alţii sunt uimiţi şi liniştiţi în timp ce vorbesc despre cât de îngrozitoare şi în acelaşi timp fascinante sunt toate aceste lucruri. Mă uit peste adunare să descopăr Clonele. Nu le văd. Nu pot să ignor suferinţa pe care o simt când mă gândesc cum ar fi să fiu în locul Theodorei, al Pippei, al lui Maude, Jago, Ansel sau al lui Levi. Aş detesta existenţa unei adunări de protest care îmi neagă însăşi existenţa. Durerea pe care o simt pentru ei îmi pătrunde până în adâncul oaselor şi trebuie să-mi stăpânesc lacrimile când mă gândesc cât de greşite sunt toate aceste lucruri. Cât de nedrepte.

Cineva bate uşor într-un microfon şi, după o clipă sau două, Madison Huxley vine la un pupitru improvizat şi zâmbeşte mulţimii.

— Mă bucur că sunt atât de mulţi participanţi.

Se bucură din plin că este în centrul atenţiei, iar Sarah Baxter joacă rolul de asistentă meşterind ceva la microfonul lui Madison. În faţă observ câţiva băieţi pe care aceasta îi vrăjea în sala de mese, agitându-şi braţele şi scandând în semn de sprijin.

— În primul rând, aş dori să-i mulţumesc directorului Ransom pentru sprijinul acordat în obţinerea statutului.

Madison îi aruncă zâmbetul ei inconfundabil lui Ransom, care stă într-o parte a podiumului, urmărind desfăşurarea adunării cu braţele încrucişate la piept, cu o faţă impasibilă. Alţi câţiva profesori sunt împrăştiaţi pe părţile laterale. Par serioşi, ca şi când ar fi gata să împiedice orice comportament nepotrivit înainte de a se putea declanşa. Dar nu s-a declanşat deja? Această adunare nu este oare, prin însăşi existenţa ei, nepotrivită?

Madison zâmbeşte cald mulţimii.

— Aş vrea să vă mulţumesc tuturor pentru că aţi venit! După câte se pare, sunt prezenţi majoritatea celor de la Darkwood, ceea ce înseamnă că sunteţi cu toţii aici ca să auziţi – şi să acceptaţi – adevărul. Din audienţă se aud câteva aplauze răzleţe. Madison le curmă cu un gest. Nu am nevoie de ele. Nu mă aflu aici ca să obţin o satisfacţie personală vorbind în public. Mă aflu aici deoarece calc pe urmele părinţilor mei, preluând responsabilitatea, povara, dacă vreţi, de a îndrepta un rău uriaş din societatea noastră. Unul care ne afectează pe toţi – aici, la Darkwood, dar şi în afara lui. Astăzi, aş vrea să vă provoc să priviţi în adâncul conştiinţei voastre şi să vă puneţi o întrebare de o importanţă capitală. Credeţi că este corect din partea concetăţenilor voştri să poată să altereze ordinea firească a lucrurilor, biologia, pur şi simplu, pentru că sunt suficient de vanitoşi, narcisişti sau egoişti încât să dorească să-şi creeze cópii fidele? Ei bine, sunt sigură că vă gândiţi: „Poate că *este*

vanitate, sau narcisism, sau egoism să te clonezi, dar ce are asta de-a face cu mine?" Totul, prieteni. Imaginaţi-vă o lume a viitorului, una în care nu aveţi niciun control asupra ADN-ului vostru. Imaginaţi-vă că oamenii de ştiinţă vor să vă cloneze – să vă ia ADN-ul şi să facă, poate, câte zece copii ale voastre. O sută de copii. Poate chiar o mie.

— Nimeni nu-şi doreşte o mie de copii din tine! strigă cineva din mulţime.

— Poate că nu, spune Madison, păstrându-şi calmul. Dar dacă au făcut-o, aş avea – ar trebui să am – ceva de spus despre asta? Oricum, cine este stăpân pe ADN-ul meu? Oamenii de ştiinţă? Alţi oameni care vor să se joace de-a Dumnezeu? Sau eu?

Mulţimea devine mai liniştită pe măsură ce toată lumea meditează asupra acestui lucru.

— Unii oameni cred că ADN-ul este fereastra sufletului. Din întâmplare, şi eu sunt de acord cu acest lucru. Cred că este singurul lucru pe care fiecare dintre noi îl are, care este esenţial şi exclusiv al nostru. Dacă nu avem controlul asupra propriului nostru ADN, nu ne putem controla în niciun fel destinul. Iar dacă acea zi va veni – sau ar trebui să spun *când* acea zi va veni –, vom fi depăşit o barieră invizibilă care ne desparte de o lume unde orice este permis. Cum ar fi furtul genelor altcuiva şi folosirea lor în propriul avantaj. Sau alegerea embrionilor dintr-un vas Petri în funcţie de inteligenţă, aspect sau talent. Eugenía nu este un concept dintr-un roman ştiinţifico-fantastic. Este o posibilitate reală dacă noi nu luăm atitudine, dacă nu îi împiedicăm pe cei care vor să distrugă însăşi esenţa a ceea ce ne face oameni şi în mod deosebit americani: individualitatea noastră.

Câţiva încep să aplaude. Alţii părăsesc sala de sport intempestiv, trântind uşa după ei şi făcând să răsune încăperea. Madison ridică o mână pentru a linişti aplauzele.

— Cine veţi fi voi dacă vor exista alţii exact ca voi? Ce vă va face deosebiţi? Aş spune că nimic. Pentru că nu are niciun sens să existi ca individ dacă poţi fi înlocuit. Dacă eşti dispensabil. Nu are niciun rost să-ţi câştigi acel loc de frunte în ierarhie. Niciun rost să-ţi exersezi talentele extraşcolare. Nu are rost să te îndrăgosteşti. Pentru că un altul o poate face pentru tine. Altcineva îţi poate lua locul...

Pulsul mi se accelerează când mă gândesc la Levi. Madison se înşală. El şi Oliver *nu sunt* unul şi acelaşi.

Madison ne fixează pe toţi cu privirea. Mulţimea e redusă la tăcere, absolut fascinată – chiar şi cei care cred că bate câmpii complet sunt încă hipnotizaţi de îndrăzneala lui Madison. Şi chiar dacă nu sunt de acord cu nimic din ceea ce spune, nu se poate nega că Madison este o oratoare foarte convingătoare.

Coboară vocea.

— Când am aflat că am fost clonată – împotriva voinţei mele, fără acordul părinţilor mei –, am fost distrusă. Cineva a luat acel ceva care mă face să fiu eu şi l-a împărţit? L-a diluat? M-a făcut... irelevantă? O să fiu sinceră. Mi-au trebuit săptămâni întregi să mă târăsc afară din groapa emoţională pe care mi-am săpat-o singură. Apoi mi-am dat seama ce trebuia să fac. Chemarea mea de acum înainte este să vă protejez pe toţi, astfel încât să nu trebuiască să treceţi niciodată prin experienţa prin care am trecut eu. Astfel încât să nu trebuiască niciodată să trăiţi realitatea pe care o descopăr în fiecare zi când mă trezesc. Realitatea faptului că nu sunt unică şi – atâta timp cât va exista şi *ea* – niciodată nu voi mai fi. Şi aici începem cu Clonele. Trebuie să arătăm clar lumii că existenţa lor nu va fi tolerată. Că nu vom primi de bunăvoie clone în casele şi în şcolile noastre. Că acestea nu ar trebui să aibă aceleaşi drepturi ca noi ceilalţi. Evenimentele recente ne demonstrează că nu putem avea încredere în ele, nu atunci când se presupune că una dintre ele şi-a atacat o colegă.

Trag cu greu aer în piept. Se referă la Levi. El este cel hăituit în această vânătoare. Mi se face rău de la stomac. Nu e în regulă. Tot ceea ce tocmai a spus Madison este absolut distorsionat şi nedrept.

— Este clar că Clonele n-au fost învăţate cum se cuvine etica sau morala acolo unde au crescut. Adevărul este că ar trebui izolate de restul societăţii din pricina ameninţării pe care o reprezintă.

Mă ridic în picioare, sângele îmi clocoteşte şi scrutez mulţimea după profesori, după Ransom, după cineva cu autoritate care o poate struni pe Madison. Dar directorul a dispărut.

— Citiţi pliantele. Gândiţi-vă la ceea ce v-am spus astăzi. Mă puteţi suna pe mine sau pe Sarah Baxter, copreşedinta asociaţiei, pentru orice întrebare. Între timp, vă implor pe toţi să ne ajutaţi să facem ca lumea să redevină un loc sigur. Spuneţi nu, clonelor! Spuneţi nu, clonelor! Spuneţi nu, clonelor! strigă ea ridicând un pumn în aer, ca un ecou al sloganului pe care l-am auzit la ştiri în timpul vacanţei de Crăciun.

Grupuri răzleţe de elevi încep să scandeze după ea, la început încet, apoi mai tare şi tot mai convinşi. *Nu!* Vreau să urlu şi eu, dar ştiu că vocea mea se va pierde în vacarm. Ochii mi se umplu de lacrimi fierbinţi în timp ce rătăcesc înapoi prin mulţime spre ieşire. Nu sunt singura care este tulburată de mesajul lui Madison, dar este greu să-mi croiesc drum ca să ies din îngrămădeală. Strigătul de luptă se înteţeşte în timp ce tot mai mulţi elevi strigă „Spuneţi nu, clonelor! Spuneţi nu, clonelor!”

O apuc de braţ pe o elevă – o fată care scandează alături de Madison.

— Pentru ce faci asta? Ce rău ţi-au făcut clonele vreodată? Ca să te facă să

te simţi aşa?

Fata îmi întâlneşte privirea, surprinsă de faptul că am abordat-o.

— Există.

Simt că mi se face brusc greaţă, şi atunci îi văd. Madison, Tessa şi Jake se află deoparte a adunării, formând propriul lor cerc restrâns. Alături de ei se află Ransom. Iar el nu pare supărat. Pare mulţumit.

LABORATORUL

Înaintez puţin câte puţin prin mulţime, şi regret că nu pot să mă mişc mai repede în timp ce îmi croiesc drum spre Madison, Tessa şi Jake. Mă întreb ce discută cu directorul Ransom. Pentru ce acesta arată atât de fericit după demonstraţia de un bigotism şi o intoleranţă demne de toată ruşinea? În primul rând, el este cel care le-a invitat pe Clone la Darkwood. A ştiut Ransom tot timpul de intenţiile malefice ale lui Madison? A fost cumpărat de părinţii ei? L-a folosit pe Levi drept paravan pentru delictul criminal comis de *Madison*? Ştiu că e un lucru foarte riscant. Ransom ar putea fi mai slab decât am crezut, dar ar merge atât de departe încât i-ar înscena aşa ceva unui elev pentru a-l proteja pe un altul ai cărui părinţi sunt extrem de generoşi cu donaţiile pentru Academie? Nu ştiu. Tot ce ştiu este că discuţia cu el legată de bănuielile mele l-au făcut să se îndrepte direct spre autorităţi.

Îi urmăresc de la o oarecare distanţă, fără să reuşesc să mă apropii suficient de mult încât să aud ce spun Madison, Tessa şi Jake. Din câte se pare, discuţia se încheie. Ei îi zâmbesc lui Ransom. Acesta pleacă, iar apoi se pun şi ei în mişcare, discutând încă în grupul lor restrâns. Îi urmez, încă ştergându-mi lacrimile care îmi umplu ochii. Sunt atât de şocată de lucrurile la care am fost martoră la întrunirea aceea. Dar mai mult decât atât, mă simt dezamăgită până în adâncul fiinţei mele. Majoritatea acelor elevi nu au un alt motiv să se alăture unor asemenea scandări decât ca să fie în ton cu ceilalţi. Probabil că asta i-a făcut să se simtă bine pentru moment, hărţuind un alt grup pe care nu-l înţeleg sau nu-l pot înţelege. Dar acea stare nu va dura. Iar copiii de la Darkwood se presupune că sunt deasupra tuturor acestor lucruri. Sunt chiar înţelepţi...

Mă simt chiar mai motivată să-mi urmăresc ţintele în timp ce se îndreaptă spre lac într-un mic grup compact, vorbind încet între ei. Tessa pare plictisită ca întotdeauna; Jake pare destul de jovial. Observ că o mângâie uşor pe Madison în timp ce merg, dar ea îl ignoră. *Deci el încă încearcă să-i intre ingraţii...*

Cei trei continuă să meargă, iar eu mă ţin pe urmele lor. Nu-mi fac griji prea mari că o să fiu descoperită. Este 8.30 şi este întuneric. Dacă nu fac zgomot, n-or să mă observe. Ne apropiem de cărarea mărginită de mărăcini ce duce către hangarul bărcilor. Dar în loc s-o ia la stânga, Madison, Tessa şi Jake o iau la dreapta adâncindu-se în tufişuri. Mă simt teribil de derutată – şi precaută. Unde se duc?

Îi urmez, dar devine din ce în ce mai greu să nu fac zgomot în timp ce merg pe terenul accidentat. Mă opresc pentru un minut sau două, lăsându-i să se îndepărteze de mine, înainte de a porni din nou. În depărtare se zăreşte centrul de cercetări, o construcţie din blocuri de ciment. Oare într-acolo se îndreaptă? Clădirea n-a mai funcţionat drept centru de cercetare de ani de zile, iar accesul elevilor este strict interzis.

Mi-au stârnit curiozitatea. Îi urmăresc spre clădirea dezolantă. Când se opresc în faţa uşii de la intrare, mă crispez, cu toţii nervii corpului încordaţi până la ultimul. Madison îşi scoate cheia şi o trece rapid prin faţa uşii. Apoi prinde clanţa şi o răsuceşte. Uşa se deschide, iar Tessa şi Jake o urmează înăuntru. Am doar câteva secunde să reacţionez. Fără să mă gândesc, alerg şi îmi bag vârful adidasului ca să blochez uşa. Am reuşit. Am oprit uşa să se închidă, iar acum pot pătrunde în clădire. Mă asigur că nu las uşa să se trântească în spatele meu şi o închid uşor.

Cum de au acces în această clădire? Le-a dat voie Ransom?

Sunt doar eu în ceea ce pare a fi un hol de intrare. Madison, Tessa şi Jake s-au îndepărtat deja, lăsându-mă singură. Văd un birou şi două canapele vechi. Într-un colţ stă o lampă singuratică lângă care sunt depozitate nişte echipamente. Pe birou se află două monitoare demodate de calculator.

Exact în faţa mea se află un perete cu două lifturi. Oare mai funcţionează? Sunt gata să pornesc spre ele când aud voci care vin de după colţ. Precaută, o iau pe hol, îndreptându-mă spre locul din care se aud vocile.

— Nu trebuie să spun nimănui încă. Chestia asta ar putea face nişte valuri uriaşe printre elevi, spune Madison.

— Harvard, Stanford, Oxford şi toate celelalte universităţi de elită? întreabă Jake, părând uluit.

— Toate. În vacanţa de Crăciun am primit scrisorile de acceptare – plus bursă pentru atletism la fiecare dintre ele. Toate mă vor în echipele lor de alergări.

— Dar eu credeam că nu poţi *obţine* admiterea mai devreme decât la o singură şcoală, spune Tessa.

— Aşa e, dar eu pot. O să fie o decizie greu de luat...

Mă uit pe furiş în sala de clasă unde se află ei.

— Ne pare incredibil de rău pentru tine, spune Jake mucalit.

Tessa râde. Madison face o grimasă.

Scrutez cu privirea încăperea. Nu e nimic mai interesant pe acolo, doar pupitre vechi şi table, fără nimic altceva.

— Unde e Fleischer? întreabă Madison. A spus nouă fără un sfert.

Fleischer? Se întâlnesc aici cu directoarea adjunctă? Chestia asta are ceva de-a face cu analizele alea misterioase de sânge despre care vorbeau în ziua

aceea în bibliotecă, după atacul asupra lui Pru?

— O să vină, spune Tessa. Ransom a spus că o să vină.

Simt furnicături pe spate la auzul numelui. Ransom.

Directorul ştie şi el de aceste întâlniri? *Bineînţeles că ştie.* El conduce şcoala. Trebuie să ştie tot ce se petrece la Darkwood... bine sau rău. Am o presimţire că toată chestia asta s-ar putea încadra în cea de-a doua categorie.

— Părea bucuros, nu credeţi? întreabă Jake. După întrunire?

— Bucuros să-şi continue şarada cât mai mult timp posibil, vine replica lui Madison.

Şaradă? *Ce* şaradă?

Aud zgomotul unor paşi venind pe hol şi îmi dau seama că nu poate fi altcineva decât Fleischer. Mă întorc să plec. Oricât mi-aş dori să ştiu ce pun la cale cei trei şi ce amestec au Ransom şi Fleischer, nu mă poate găsi aici. Eu nu am acces în această clădire şi sunt sigură că Fleischer m-ar pedepsi pentru asta. Ultimul lucru de am nevoie acum este altă pedeapsă. Sau şi mai rău.

Mă năpustesc către capătul holului, cât mai departe de tocănitul pantofilor, unde dau peste un alt lift. Sar în el şi apăs pe butonul ultimului etaj. Habar nu am unde merg sau ce fac, dar un impuls lăuntric mă îndeamnă s-o iau în sus.

Zang. Cu o smucitură, liftul se opreşte la al patrulea nivel şi se deschid uşile. Ies pe coridorul pe care se înşiră poate zece laboratoare. Uşa fiecăruia este din metal şi plexiglas. Încăperile sunt încuiate, dar privesc în interior. Totul arată ca de spital, alb şi steril, cu tot echipamentul necesar: hote, eprubete, vase gradate şi sisteme sofisticate de computere.

Chiar în capătul holului este o încăpere mare, un spaţiu ca de mansardă, cu grinzile la vedere şi panouri de oţel pe pereţi. Încerc să-mi trec cheia peste mânerul uşii. Rămâne închisă. Absentă, iau cheia între degete şi o frec ca şi când ar fi un soi de talisman. Sper că o să-mi dea un răspuns oarecare. Ceva, *orice.*

Aproape că îmi pierd respiraţia când de cealaltă parte a geamului apare o siluetă.

Mă privesc pe mine însămi.

Îmi privesc imaginea în oglindă şi sunt zăpăcită. Are acelaşi breton rebel ce trebuie aranjat, aceeaşi statură mică şi acelaşi hanorac gri. O fracţiune de secundă am impresia că această fată este probabil clona mea – ADN-ul meu, celălalt *eu* –, dar după o secundă îmi dau seama că nu este reală.

E o hologramă.

Îmi dau seama de asta după înfăţişarea ei diafană, după felul în care stă în

picioare, ciudat de nemişcată, totuşi clătinându-se puţin înainte şi înapoi, ca o trestie în bătaia uşoară a vântului. Privirea ei nu este concentrată pe nimic. Zâmbeşte uşor, dar expresia ei nu se modifică. Sunt sigură că dacă m-aş afla în faţa acestei Emma virtuale, aş fi în stare să-mi trec mâna exact prin ea.

Trag de mânerul uşii. De unde a apărut această hologramă Emma? Înşfac cheia. Ea a făcut holograma să apară; sunt sigură de asta. Iar acum mă întreb, există oare câte o hologramă pentru fiecare elev de la Darkwood? Eu nu am acces în această încăpere şi nici nu ştiu cum pot ajunge să am acces. Din câte îmi dau seama, Madison este singura care are cale liberă în această clădire, pentru că lucrează direct cu Ransom şi cu Fleischer.

Atunci am o revelaţie. Cheia lui Madison este cea mai accesibilă cale pentru mine de a pătrunde în această încăpere. Dacă ea poate deschide uşa din faţă, este posibil să o poată deschide şi pe cea de la această încăpere. Trebuie să i-o iau. Apoi am nevoie de Maude şi de ADN-ul ei identic...

Atunci îmi amintesc: noile chei au fost concepute astfel încât să rezolve această restricţie. Maude nu va reuşi să facă cheia lui Madison să funcţioneze. Trebuie să mă gândesc la altă soluţie.

O iau la fugă pe hol către scările de lângă lift, cobor cele câteva rânduri de trepte până la parter şi ies pe uşa din spate a clădirii. În drum spre ieşire nu-i văd nici pe Madison şi nici pe ceilalţi. Mă grăbesc spre centrul campusului înapoi prin tufişuri şi apoi spre Chiparos. S-a făcut târziu, este zece seara. Dar îmi vine o idee.

Dimineaţa următoare, la micul dejun, merg direct la masa Clonelor.

— Bună, spun.

Le întâlnesc privirile, pe ale tuturor – ale lui Maude, Ansel, Jago, Theodora, Pippa şi Levi –, şi afişez o încredere pe care nu o am cu adevărat.

— Te putem ajuta? îmi zâmbeşte diplomată Theodora.

Încerc să-mi alung din minte gândurile despre ea şi Levi.

— Trebuie să vorbesc cu Maude, spun eu repede.

Maude pare surprinsă, dar ridică din umeri şi îşi trage scaunul în spate. Mă urmează într-un colţ liniştit unde îmi încep pledoaria. Încep cu începutul – cum i-am auzit fără să vreau în acea zi la bibliotecă pe Madison, Tessa şi Jake, cum lui Madison i-a scăpat ceva cu mersul la „analizele de sânge", îi spun despre bănuielile mele în privinţa lui Madison. Îi spun despre biletul lui Oliver şi cum mi-a lăsat cheia lui. Închei cu ultima mea ispravă – cum m-am strecurat în clădirea cu laboratoare de cercetare şi mi-am văzut propria hologramă.

— Nu sunt sigură pentru ce îmi spui toate aceste lucruri, zice Maude în cele din urmă. Singura concluzie logică la care am ajuns este că vrei să te ajut.

— Nu ştiu ce înseamnă toate aceste lucruri, recunosc. Dar cred că dacă am putea pătrunde în acea încăpere, l-am putea ajuta pe Levi. Poate chiar să dovedim că Madison a atacat-o pe Pru, nu el.

— Atunci mă bag, îmi spune ea fără ocolişuri, apoi pleacă să se alăture din nou prietenilor ei.

*

* *

Următoarele câteva zile trec foarte repede în timp ce ne punem la punct planul de acţiune. Ceea ce vrem să facem eu şi Maude este foarte periculos, dar nu avem alte opţiuni. Trebuie să aflu ce se petrece în acea clădire cu laboratoare şi la ce serveşte holograma mea. Talentul de programatoare al lui Maude ne va fi cu siguranţă de folos. Nu ştiu ce alte cunoştinţe ar putea fi necesare când vom pătrunde în acea încăpere, dar vreau ca Maude să fie cu mine atunci când voi înfrunta situaţia. Adevărul este că nici măcar nu ştiu cât de multă încredere am în ea sau în celelalte Clone, mai ales de când nu-mi mai petrec timpul cu Pippa şi de când eu şi Levi... ei bine, ne-am sărutat. Dar sunt dispusă să-mi asum acest risc.

Simulez o migrenă şi merg la cabinetul medical de la Darkwood. Când asistenta părăseşte încăperea pentru ca să îngrijească un alt pacient, deschid dulapul din spatele meu şi iau în grabă trei seringi. Pe eticheta lor scrie Categoria E, ceea ce înseamnă că sunt mai puternice decât analgezicele disponibile fără reţetă, dar nu suficient încât să fie ţinute sub cheie. L-am mai auzit pe tata vorbind despre ele şi sunt aproape sigură că sunt aceleaşi injecţii pe care Madison şi membrii mai vechi ai Grupului celor Zece le-au folosit pe noi. Am făcut cercetări cu ajutorul lui Dash. Ştiu că persoana pe care sunt folosite devine deosebit de comunicativă şi în acelaşi timp letargică şi docilă. Strecor seringile în buzunar, iar asistenta nu va afla nimic. Apoi mă întind din nou pe pat şi mă prefac că mă odihnesc.

*

* *

Pe înserat, eu şi Maude o aşteptăm pe Madison lângă stadion. Acele burse pentru atletism i-au fost oferite cu un motiv anume. Este pasionată de alergare. Când se apropie de tribune în echipament de alergare şi se apleacă pentru a face câteva întinderi, mă strecor pe furiş din întuneric şi o înţep. Ea ţipă şi se întoarce spre mine, dar Maude o apucă de braţe înainte să-mi poată face ceva.

În câteva secunde, serul începe să-şi facă efectul. Maude îi eliberează braţele uşor, iar Madison nu face niciun gest să fugă sau să se lupte cu noi. Stă complet nemişcată şi pare ameţită.

— Ce faceţi aici, fetelor? întreabă ea.

Este prima dată când o văd aşa pe Madison – fără să fie stăpână pe situaţie.

Îi spunem să vină cu noi, iar ea ridică din umeri şi face exact ce-i spunem. Mergem în linişte până la clădirea abandonată cu laboratoare de cercetare. Madison este suficient de buimacă şi nu ne întreabă nimic atunci când îi cerem să-şi treacă cheia prin faţa uşii. Se deschide.

Câteva minute mai târziu, suntem la al patrulea nivel, în capătul coridorului lung şi alb. Eu trag aer în piept când

Madison îşi scoate cheia la intrarea în încăperea cu holograma, încuietoarea se deschide cu un declic. Intrăm.

— Ţine-ţi cheia în mână, îi spun lui Madison. Freac-o în palme.

Madison face cum îi spun şi în câteva secunde apare o hologramă – a ei. Îşi fixează cu privirea holograma, ca şi când ar visa cu ochii deschişi.

— Şi tu ai una, îi spun lui Maude. Dacă-ţi scoţi cheia.

Maude se află la un pas în faţa mea. Holograma ei apare lângă cea a lui Madison. Îmi scot şi eu cheia şi o fac să apară şi pe a mea.

Maude murmură ceva în timp ce se învârte în jurul hologramelor şi le studiază.

— Tehnologia efectului de variaţie a fluxului luminos pentru holograme.

Îmi aduc aminte că am citit odată despre asta.

— Ultimele inovaţii în materie de lasere?

— Exact, spune Maude.

E o chestie fascinantă, dar nu-mi stă mintea la asta. Timpul este esenţial. Dacă vreo persoană din conducere descoperă că nu suntem în camerele noastre sau că Madison lipseşte, o să ne poată lua urma cu ajutorul cheilor noastre – şi nu numai că am pătruns într-o încăpere interzisă dintr-o clădire închisă, dar am furat şi ser şi am răpit-o pe Madison. Trebuie să ne grăbim.

— Ce este depozitat în astea? o întreb pe Maude, arătându-i hologramele. Ştim că noile chei pot fi urmărite prin GPS. Dar mai e şi altceva?

Maude nu răspunde, dar ştiu că m-a auzit. Este concentrată, măsoară încăperea cu pasul şi murmură ceva ce nu aud. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, ca din senin, scoate un panou de control virtual. Mă uit cum tastează diverse comenzi. Habar n-am cum a făcut asta, dar, repet, exact acesta este motivul pentru care am rugat-o să vină cu mine.

Mă plimb în jurul hologramei mele, studiind-o pe această „ciudată" Emma care stă în faţa mea. Strâng din nou cheia în palmă, iar atunci holograma Emma începe să licărească şi să radieze un roşu-aprins.

— Maude, spun încet. Vino să vezi.

Într-o clipită este lângă mine şi privim amândouă cum holograma Emma se înalţă în aer, fantomatică şi eterică. Cu zâmbetul ei cu buzele strânse şi

expresia pe jumătate trează, pe jumătate adormită, holograma este o privelişte stranie şi neliniştitoare. Levitează la câteva zeci de centimetri în aer şi îşi schimbă culoarea din roşu în violet-mov.

Lângă ea încep să licărească în aer cuvinte şi cifre.

NUME: EMMALINE KATHARINE CHANCE
STATUT: CLASA A UNSPREZECEA
DATA NAŞTERII: 26 MAI

Apoi continuă să se deruleze datele despre mine. Despre părinţii mei, Colin şi Katharine Chance. Despre dosarul meu de la Darkwood: frecvenţă, rezultate la teste, note, chiar şi rezultatele la testul de stabilire a locului în ierarhie. Toate sunt aici, stocate în holograma mea. Şi cheia mea a fost cea care a declanşat totul, deschizând dosarul digital. Apoi în aer străluceşte intermitent o hartă a campusului de la Darkwood, iar pe ea, un punct. Poziţia mea, notată „Laboratorul de Cercetare".

În câteva clipe, Maude activează informaţiile despre hologramele lui Madison şi a ei, afişând datele despre fiecare fată. Citesc datele în timp ce se derulează rapid. Maude s-a născut pe Insula Castor. Părintele trecut pe certificatul ei de naştere este A. Gravelle.

— Pentru ce se numeşte Insula Castor? o întreb pe Maude.

— Tutorele nostru a numit-o astfel când a conceput-o şi a construit-o, cam cu douăzeci de ani în urmă. Ai auzit de zodia Gemenilor? Castor şi Pollux?

— Cum e şi constelaţia, spun eu.

— Exact. Castor şi Pollux au fost imortalizaţi de Zeus în stele, unde sunt împreună pentru eternitate.

— Gemeni, spun, gândindu-mă cât de straniu, dar totuşi cât de potrivit a fost faptul că Gravelle le-a crescut pe Clone pe o insulă botezată după cei mai celebri gemeni din lume.

Atenţia îmi este abătută de la acest gând atunci când alte date despre mine continuă să ruleze – fişele medicale din copilărie, vaccinurile făcute, înălţimea şi greutatea, certificatul meu de naştere. La părinţi sunt trecuţi părinţii mei şi este parafat de statul California. Încep să mă întreb dacă găsesc aici şi dosarul legat de permisul meu de conducere, când eu şi Maude suntem înconjurate.

Icnesc surprinsă în timp ce trupurile câtorva sute de elevi de la Darkwood umplu încăperea. Sunt răspândiţi prin ea asemenea jucătorilor pe o tablă uriaşă de şah. Bineînţeles că nu sunt colegii mei în carne şi oase. De unde mă aflu eu, par absolut reali, dar îndată ce mă mişc la dreapta sau la

stânga, înainte sau înapoi, sesizez că sunt imateriali. La fel ca şi celelalte holograme, aceste personaje sunt construite din lumină.

— Cum ai reuşit asta? I-ai adunat pe toţi fără să te foloseşti de cheile lor? o întreb, uimită.

— Comanda T2X, răspunde Maude.

Sunt prea impresionată ca să mai pun vreo întrebare. Mă plimb de la o hologramă la alta, privesc feţele elevilor pe care îi cunosc şi pe ale unora pe care nu-i cunosc. Felul în care mă privesc când trec pe lângă ei este sinistru. Unii au întipărit pe feţe un zâmbet permanent. Alţii sunt încruntaţi. Iar alţii pari absenţi.

— Există câte o hologramă pentru fiecare elev de la Darkwood? întreb.

— Da – pentru fiecare elev *actual.* Bănuiesc că fiecare elev care a avut vreodată o cheie este logat la sistem pe undeva, dar încă nu am descoperit cum să-i aduc şi pe foştii elevi.

Mă întorc spre ea.

— Deci chiar şi tatăl meu ar putea să aibă o hologramă? Tatăl lui Pru? Jane şi Booker Ward? Taică-meu spunea că atunci când era la şcoală, aveau nişte tipuri de chei mai puţin sofisticate ca ale noastre. Probabil că le-au îmbunătăţit semnificativ în ultimii douăzeci de ani... Apoi continui cu voce scăzută. Am putea face să apară holograma lui Oliver? Cred că asta este ceea ce a vrut să văd când mi-a lăsat cheia lui.

Maude încuviinţează din cap în timp ce lucrează la panoul de control, iar eu îmi fac curaj singură atunci când holograma lui Oliver păşeşte spre mine.

Dar nu sunt dată peste cap. Stau în clasă lângă Levi de luni de zile, aşa că văzând chipul lui Ollie nu mă mai simt tulburată. Totuşi, umbra unui zâmbet pe buzele lui mă face să tânjesc după el.

— Bine, spune Maude, foarte serioasă. Ce informaţii vrei să vezi prima dată?

— E o întrebare serioasă? mă încrunt eu. Dacă aş şti, n-am face toate lucrurile astea.

Maude izbucneşte în râs.

— Bine punctat. Hai să derulăm informaţiile despre Oliver şi să vedem ce găsim. Poate că o să-ţi sară ceva în ochi.

— Mulţumesc, spun. Şi îmi pare rău. Am nervii puţin cam întinşi.

Maude începe să citească pe măsură ce apar informaţiile.

— Oliver Elliott Ward. Născut pe 23 septembrie. Părinţi Jane şi Booker Ward. A urmat cursurile la Nueva School din Hillsborough, California, până în clasa a opta. A venit la Darkwood în clasa a noua, acum doi ani şi jumătate. Uau, patru oase rupte? Inclusiv o coastă?

— Îi plăcea să se caţere. În copaci, pe ziduri, şi-a rupt coasta când a

încercat să sară peste gardul vecinului...

— Aici sunt toate examenele scrise ale lui Oliver şi rezultatele la teste. Orarul din clasa a noua şi a zecea. Şi din clasa a unsprezecea...

— Orarul pe care l-ar fi avut dacă n-ar fi murit, închei eu.

Maude mă aprobă din cap.

— Asta îţi spune ceva? mă întreabă ea.

Clatin din cap că nu. Atunci remarc că Madison se uită curioasă când la mine, când la Maude, ca şi când ar începe să se întrebe ce se întâmplă.

— E timpul pentru repriza a doua, îi spun lui Maude şi scot o a doua seringă din buzunar.

Maude înclină afirmativ din cap, ia seringa de la mine şi o înţeapă pe Madison în braţ.

— O să mă simt rău, spune ea.

Numai că şi ea ne-a făcut acelaşi lucru, nu-i aşa? La întrunirea de la miezul nopţii.

— Mda, spun şi mă întorc la informaţiile despre Oliver. Stai puţin. Te poţi întoarce la certificatul de naştere al lui Ollie?

— Cred că da, răspunde Maude, apăsând câteva taste. Iată-l. De ce? Ai observat ceva?

— Numele! Uită-te la asta. Mama lui Oliver este Jane Porter. Iar drept tată este înregistrat John Underwood. Adică fratele vitreg al lui Albert Seymour. Nu-mi vine să cred ce citesc. Sunt sigură că ochii îmi joacă o festă, dar după ce clipesc de câteva ori, documentul rămâne neschimbat. John Underwood este tatăl lui Ollie?

WEEKENDUL NEGRU

Mă chinui să-mi găsesc cuvintele, încercând să-i explic asta lui Maude:

— Au fost împreună în Grupul celor Zece. Porter şi Underwood. Damian Leroy, Jaeger Stanwick... şi Seymour. Omul din spatele ştiinţei care v-a creat pe voi. Sunt atât de uluită, încât abia reuşesc să gândesc limpede.

— Şi ce-i cu asta? întreabă Maude.

— Asta ne spune că Underwood a fost tatăl lui Oliver. Tatăl lui biologic.

— Am crezut că Booker Ward a fost tatăl lui Oliver, zice Maude.

— E tatăl lui vitreg. L-a adoptat pe când Ollie avea doi sau trei ani. Oliver nu a ştiut niciodată cine a fost tatăl lui biologic. Mama lui, Jane, nu a vorbit niciodată despre el. Dacă tatăl lui e Underwood, fratele vitreg al lui Seymour... iar tu şi ceilalţi existaţi datorită lui Seymour...

Maude îmi aruncă o privire şi dau înapoi:

— N-am vrut să spun că existaţi doar datorită lui.

— Bine, bine. E în regulă, zice Maude, fluturând din mână în semn de „mai slăbeşte-mă". Dar probabil că asta a vrut Oliver să spună în biletul pe care ţi l-a lăsat.

Îmi scormonesc mintea. Oliver mi-a spus mereu că nu ştie numele tatălui lui biologic. Zicea că Booker e tatăl lui, indiferent că aveau sau nu acelaşi ADN.

— Emma? mă atenţionează Maude.

— Da? răspund eu tulburată de aceste informaţii noi.

— Ia uite ce mai stochează cheile. Fişe medicale. Maude e din nou la hologramа ei. Tensiunea arterială, înălţimea, greutatea. Şi fii atentă la *asta.* Ritmul cardiac în stare de repaos. Indicele de masă corporală. Densitatea osoasă. Toate sunt aici.

— Deci şcoala monitorizează date statistice legate de sănătatea noastră? Pe lângă faptul că e o încălcare brutală şi grosolană a intimităţii, e o chestie aşa de importantă?

— Este, dacă altcineva analizează cu atenţie statisticile. Emma, informaţiile astea dovedesc că organismele noastre – al meu şi ale celorlalte Clone – nu funcţionează ca unul normal. Ele dezvăluie proprietăţile noastre unice. Maude are un aer în mod vizibil tulburat.

— Dar cine ar căuta ceva diferit? Dacă nu ar şti ce caută, aceste date nu ar părea atât de suspecte, nu-i aşa?

Maude ridică din umeri:

— Dacă aceste date ar fi trecute printr-un proces de analiză statistică, s-ar putea declanşa un semnal de alarmă. Poate că deja s-a întâmplat asta.

— Şi mai departe? întreb eu cu voce tare.

— Habar nu am. Dar ar trebui să ne întoarcem, zice ea, schimbând iute subiectul. E aproape şapte. Micul dejun începe în zece minute.

— Stai, zic eu înainte să plecăm. Madison?

— Da? răspunde ea, încă ameţită de la injecţie.

— Tu ai atacat-o pe Prudence? întreb, şi cuvintele mi se opresc în gât. Tu ai fost?

Madison se holbează la mine, iar privirea din ochii ei albaştri e înceţoşată:

— Să o atac pe Prudence? Ce vrei să spui?

— Unde ai fost? insist eu. În după-amiaza în care a fost atacată Prudence? Tessa zicea că ai lipsit de la o programare pentru analize de sânge. De ce?

Madison clipeşte, apoi se încruntă:

— Am avut o întâlnire cu meditatorul meu virtual. Dacă mai iau încă un zece la analiză matematică, mama mă omoară. Să nu spuneţi la nimeni. Mai degrabă mă arunc în prăpastie la Capul Hades decât să mai afle altcineva din Grupul celor Zece.

Mă dezumflu. Nu vreau să o cred, dar Madison spune adevărul. Trebuie să fie aşa. Serul nu minte.

— Madison, spune Maude tare.

Madison se uită la ea:

— Da?

— Plecăm.

Toate trei ne îndreptăm în tăcere spre campus, iar lumina dimineţii se întreţese printre copaci. Nu-mi vine să cred că am fost atât de convinsă că Madison este cea care a atacat-o pe Pru. Era o soluţie atât de acceptabilă. Acum însă nu ştiu mai multe ca să pot să-mi dau seama cine a atacat-o pe prietena mea, iar asta înseamnă că Levi rămâne suspect. Mă străduiesc să-mi înăbuş lacrimile care mă năpădesc, încercând să mă conving singură că am aflat ceva util astăzi. Mă întreb dacă am găsit, în sfârşit, lucrul pe care Oliver voia să-l găsesc când mi-a lăsat biletul ăla. „Mai ales despre el". „El" din bilet se referă probabil la tatăl biologic al lui Ollie, John Underwood. Simt cum mă cuprinde un fior pe şira spinării când mă gândesc ce ar putea să însemne acest lucru, ce *înseamnă* pentru noi toţi.

*

* *

Mor să mă întorc în laboratorul de cercetare. Gândindu-mă la ce aş putea să aflu analizând toate acele holograme, mă stăpânesc cu greu să nu mai fur nişte ser de la cabinetul medical şi să o răpesc din nou pe Madison. Ştiu însă

că nu pot. Am riscat destul când am făcut-o prima oară; cu siguranţă că a doua oară am fi prinse.

Într-o seară, după cină, alerg spre clădirea cu laboratoarele de cercetare, sperând să-mi vină vreo idee, *orice* idee care să-mi permită accesul, în afară de cheia lui Madison. Când ajung lângă clădire, văd o siluetă la uşă. Când mă apropii ca să văd mai bine, îmi dau seama cine e persoana – un paznic. Mă ascund înapoi în întuneric şi mă dezumflu nu numai fiindcă uşa este păzită, ci şi pentru că paznicul ăsta nu a mai fost niciodată aici, din câte ştiu eu. Probabil că ştie cineva că Maude şi cu mine am fost aici. Şi acum persoana aceea vrea să ne ţină la distanţă.

Nu am de ales. Nu mă pot întoarce la laborator, nu fără permisiune. Mă duc însă de câte ori am ocazia în Sala din Turn şi studiez fotografia aceea cu cei Zece din anul tatălui meu şi al lui Underwood. Acum că ştiu despre exmatricularea lui Underwood, presupun că ăsta este motivul pentru care nu apare în poză. Şi totuşi, numele lui e trecut. Fotografia a fost făcută după ce a fost obligat să părăsească şcoala?

Nu vorbesc cu Levi. Sunt sigură că Maude i-a spus ce am aflat în clădirea cu laboratoarele de cercetare atât despre revelaţia că Underwood este tatăl lui biologic, cât şi despre faptul că datele privind caracteristicile Clonelor sunt monitorizate şi stocate. Plus „mărturisirea" lui Madison referitoare la nevinovăţia ei. Reuşesc să dorm mai mult decât am făcut-o un an întreg, dar în chestia asta e un adevăr sumbru. În visele mele, nu există nicio Theodora, iar Levi nu e „zonă interzisă".

Pe moment sunt surprinsă când primesc o înştiinţare pe mobil de la directorul Ransom, în care spune că suspendă deocamdată întrunirile noastre neoficiale de la miezul nopţii – prea mulţi elevi lipsesc din camerele lor, hoinărind prin campus în toiul nopţii. Ştiu că se referă la mine şi la Maude şi e posibil chiar să ne avertizeze să ne supunem regulamentului şcolii, dar cu toate astea mă simt uşurată şi sper că va suspenda întrunirile de la miezul nopţii pentru tot restul anului.

Este un weekend călduţ de februarie când sosesc părinţii. Weekendul Negru – versiunea şcolii noastre pentru weekendul părinţilor – este o tradiţie anuală, şi în vinerea respectivă orele sunt suspendate. În mod normal, urăsc această „vacanţă" obligatorie, dar anul ăsta am un ţel în minte: să aflu cât pot de multe despre Underwood.

Ne adunăm în faţa clădirii principale după micul dejun ca să aşteptăm sosirea părinţilor, a tutorilor legali sau a bunicilor fiecărui elev. Familia Huxley coboară dintr-o limuzină neagră lungă, făcând semn cu mâna peste peluză către familia Crowe, care a sosit şi ea. Întotdeauna e ciudat să-i vezi pe părinţi aici, atât de nepotriviţi cu locul. Anul ăsta e cu atât mai bizar. Pe

mine nu mă afectează, nici pe ceilalţi, că Clonele nu au părinţi. Sigur, îl au pe tutorele lor, Gravelle. Dar nu l-am văzut venind, şi mă îndoiesc că o va face. În acelaşi timp însă, originalele *au* părinţi, pe care nu-i împart cu nimeni, nu pot sau nu vor. De jur-împrejurul meu aud conversaţii în şoaptă, elevi care se întreabă dacă tutorele Clonelor vine şi dacă vor fi invitate să ia prânzul cu familiile lor biologice, sau dacă va fi prea „straniu". Mă întorc cu gândul la ziua în care am înţeles că Levi nu are părinţi. *Nu e straniu,* vreau să strig. *E sfâşietor.* Mă face să cred că Clonele chiar au fost create din greşeală. Cine i-ar face aşa ceva unui copil, să-l creeze fără o familie adevărată care să-l iubească şi să-l crească? În momentul acela tânjesc atât de mult să-i ofer sprijinul meu lui Levi, încât mă doare.

Îl observ pe Jake Crowe care se strecoară prin mulţime ca să-şi salute tatăl. Ezekiel Crowe îl bate pe fiul său pe spate înainte să fluture mâna spre cineva de pe partea cealaltă.

— Jago! strigă Ezekiel, făcându-i semn să li se alăture. Jake nu pare prea mulţumit, iar Jago şi mai puţin în largul lui.

Văzând familia Crowe şi familia Huxley, mă întreb dacă familia Leroy va participa weekendul ăsta. Săptămâna trecută am aflat de la ştiri că tatăl Tessei a fost în cele din urmă condamnat la cincisprezece ani de detenţie într-o închisoare federală. Trebuie să se prezinte într-o săptămână. Îl zăresc pe Ansel sporovăind cu familia de Leon, mai destins cu taţii lui Archer, fiindcă au petrecut vacanţa de Crăciun cu toţii, împreună. Le povesteşte ceva, şi Archer râde. Mă întreb dacă Ansel face vreun progres în misiunea lui, oricare ar fi ea.

O caut pe Pippa, şi pentru o clipă sunt uluită să o văd făcând semn către cineva care traversează peluza, cu un baston solid în mână. E Jaeger. A venit pentru Weekendul Negru? Să-l petreacă împreună cu Pippa, nu cu fiica pe care a crescut-o? Deşi sunt încântată că vine să o susţină pe Pippa, mă simt copleşită de gânduri despre Pru – Pru tot în comă, zăcând pe un pat de spital. Şi atunci îmi revine în minte biletul lui criptic, cel din care nu am reuşit să înţeleg nimic, care m-a făcut să mă duc la Ransom în toiul nopţii. O să-l încolţesc pe Jaeger ca să-l întreb despre asta cu prima ocazie care mi se iveşte.

Propriul meu tată soseşte la timp ca să ia parte la adunarea întregii şcoli în capela de la Darkwood. Stăm unul lângă altul şi când simt ca o boare parfumul lui – lămâie şi săpun – o durere surdă şi neplăcută îmi apasă pieptul. El şi cu mine nu am fost întotdeauna atât de distanţi. Când eram mică, ne amuzam împreună. Îmi este greu să înţeleg exact ce s-a întâmplat între noi pe măsură ce am crescut, dar am devenit mai degrabă colegi de apartament decât fiică şi tată. Când e cu mine, e mereu trist. *N-aş putea*

niciodată să-l fac fericit, îmi spun din nou. N-aş putea niciodată să umplu golul lăsat de mama după ce a murit.

Ransom ţine un discurs asemănător celui de la începutul anului şcolar, iar eu mă plictisesc, aşa că scrutez încăperea. Este singura zi în care elevii stau lângă părinţi sau alţi membri ai familiei în loc să stea cu gaşca lor preferată. Îl caut cu privirea pe Levi, dar de unde stau eu nu reuşesc să-l zăresc. Mă întreb dacă Jane şi Booker s-au grăbit să-l susţină pe Levi, aşa cum a făcut Jaeger cu Pippa. Având în vedere tot ceea ce s-a întâmplat cu acţiunile de la Ward Inc., mă îndoiesc serios.

Cu Jane şi Booker în gând, pipăi cheia lui Oliver de la gâtul meu. Taică-meu şi cu mine am fost invitaţi la directorul Ransom acasă la o cină organizată pentru membrii actuali ai celor Zece şi familiile lor. Este încă una dintre tradiţiile de la Darkwood şi unul dintre „avantajele" de a te număra printre aceştia: evenimente exclusiviste şi o ocazie de a socializa cu familiile celorlalţi membri ai celor Zece. Pentru mine este prilejul perfect de a afla mai multe despre John Underwood. După seara asta, sper că voi reuşi, în sfârşit, să descifrez semnificaţia acelui „el" – tatăl biologic al lui Ollie.

Tata şi cu mine ne îndreptăm spre casa lui Ransom în lumina care pălește. Ni se alătură Pippa şi Jaeger. Sunt surprinsă când taică-meu se apropie de fostul lui coleg de şcoală, punându-i o mână pe umăr.

— Ce mai face? întreabă, trecând peste formalităţi ca să se intereseze de Pru.

— La fel, prietene. Vocea lui Jaeger este încordată. Dar rămânem optimişti.

Nu mai pot aştepta:

— Biletul de la tine, mă ia gura pe dinainte. De ce mi-ai scris să...?

Jaeger mă opreşte cu o privire. Va trebui să-l abordez mai târziu.

Ransom ne întâmpină la uşă şi ne poftește înăuntru, unde ne punem hainele în cuier şi ne strângem în living. În clipa aia îmi amintesc de prostia mea din noaptea când i-am cerut sfatul lui Ransom.

Suntem primii care au sosit, dar curând vine şi familia Huxley, care face un schimb de remarci politicoase cu taică-meu şi cu Jaeger, apoi ni se alătură Maude şi Theodora, care vin împreună, fără părinţi, bineînţeles. Madison şi Maude nu-şi vorbesc. Se instalează în colţuri opuse ale încăperii, în timp ce familia Huxley şuşoteşte un pic cam tare că Ransom ar fi trebuit să organizeze o cină separată pentru Clone. Taică-meu mormăie ceva despre cât de bigoţi sunt cei din familia Huxley, iar eu, stând alături de el, simt un val de mândrie.

Ni se alătură şi ceilalţi membri ai celor Zece împreună cu familiile lor – Angela şi Sunil cu familiile, şi Archer cu taţii lui – şi, în final, Levi. Dă mâna cu

Ransom apoi li se alătură lui Maude şi Theodorei, iar mie îmi creşte pulsul. Mă întreb dacă o va lua de mână pe Theodora sau, mai rău, o va ţine pe după umeri. Sunt uşurată că nu face niciunul din aceste lucruri. Mă forţez însă să-mi mut privirea spre uşă. Şi atunci o văd pe Tessa intrând cu paşi mari împreună cu mama ei, Frederica, şi tatăl Damian.

— Ransom, gângureşte Frederica de îndată ce-şi face apariţia, sărutându-l în vânt pe amândoi obrajii. O plăcere, ca întotdeauna. Îmi ia cineva haina?

Aruncând capa în braţele celui mai apropiat chelner, alunecă mai departe, pe lângă Ransom.

Arunc o privire spre tatăl Tessei şi sunt uluită de ce văd. Deşi încă poartă un costum scump şi inele de aur, ochii cu privirea pierdută sunt umbriţi de cearcăne negre, iar pielea îi atârnă pe chipul obosit. Nu-ţi mai dă senzaţia aia de mogul de presă atotputernic. Privirea mi se îndreaptă spre Jaeger ca să-i surprind reacţia, dat fiind trecutul lor. Îşi aranjează imperturbabil reverul de la sacou.

Frederica salută familia Huxley, dar din câte îmi dau seama, sunt numai politeţuri, iar iminenta arestare a soţului ei nu face parte din conversaţie.

După ce lumea a socializat puţin şi după încă vreo câteva aperitive, Ransom anunţă cina, şi intrăm grupuri-grupuri în sufragerie, unde au fost aranjate pentru noi mai multe mese rotunde, pe care sunt aşezate protocolarele cartonaşe cu nume. Cei din familia Huxley sunt prieteni la cataramă cu directorul Ransom, ceea ce mi se pare ciudat. Nu erau supăraţi pe el la începutul anului pentru că invitase Clonele la Darkwood? Ce s-a schimbat între timp? Încerc să trag cu urechea la discuţia lor, dar vorbesc prea mulţi oameni şi nu aud.

Cei din familia Leroy rămân împreună într-un colţ, ezitând lângă masa lor. Damian se face alb ca varul în timp ce studiază cartonaşele cu nume. Nu-mi dau seama de ce până când Theodora se apropie de aceeaşi masă. A fost aşezată la aceeaşi masă cu familia ei biologică. N-am nicio idee ce cred despre Theodora, pentru că Tessa nu a spus niciodată nimic despre Clona ei – nici de bine, nici de rău –, dar după expresia de pe chipul Fredericăi şi paloarea cadaverică a lui Damian, nu sunt încântaţi.

Îmi iau ochii de la familia Leroy şi îl urmez pe taică-meu care a găsit masa noastră şi-mi face un semn spre locul de lângă el. Mă uit la cartonaş ca să văd cine va sta în stânga mea. E Levi.

CINA CEA DE TAINA

— Cred că Ransom are un simţ al umorului macabru, mormăi eu în barbă în timp ce-mi trag scaunul şi mă aşez.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, răspunde Levi.

Are o expresie *amuzată*?

Pippa şi Jaeger se află vizavi de noi. Sunt uşurată. Poate că ei doi or să vorbească destul pentru toţi cei de la masă.

— Uite ce e, îi spun lui Levi. Sunt convinsă că ai prefera de departe să fiu Theodora, dar ea stă acolo, iar eu sunt aici, aşa că... Ridic din umeri.

— Emma, în legătură cu...

— Tată? spun în timp ce-mi vine o idee. Taică-meu se întoarce spre mine. Schimbăm locurile. Înşfac cartonaşul cu numele tatălui meu şi-l pun în loc pe al meu. Ţi-l prezint pe noul tău vecin, Levi Gravelle.

— Sunt tatăl lui Emmaline, îi zice taică-meu lui Levi, oarecum nesigur. Oricât de încrezător ar fi de obicei, îmi dau seama că este tulburat să vadă clona lui Oliver de aproape. Colin Chance.

— Mă bucur, spune Levi, întinzând mâna ca să i-o strângă taică-meu. Dar acesta îşi ţine braţele pe lângă corp.

— Tu eşti cel care se presupune că a atacat-o pe Prudence, colega de cameră a Emmei, spune tata fără să zâmbească.

— Se presupune, ripostează Levi fără să-şi ia privirea de la el, dar lăsând mâna în jos.

Mă simt obligată să explic:

— Levi a fost interogat, dar...

— Bine aţi venit la cea de-a paisprezecea întrunire prilejuită de cina anuală a celor Zece de la Darkwood! tună Ransom, întrerupând pledoaria mea înflăcărată în apărarea lui Levi. Vă aflaţi aici pentru că v-aţi ridicat până la cel mai înalt nivel al Academiei. Observ cum Bianca se apleacă spre Bob şi-i şopteşte ceva la ureche, în timp ce Madison îi aruncă priviri furioase peste masă lui Maude. Ia stai – Ransom a aşezat-o şi pe Maude la masă cu familia ei biologică? Aşa cum Theodora este cu familia Leroy? De ce ar face asta? Crede că o singură cină ar putea să-i facă pe cei din familia Huxley să-şi schimbe părerea în legătură cu clona fiicei lor? Sau familia Leroy pe a lor?

— De asemenea, avem numeroşi absolvenţi dintre cei Zece printre noi azi, continuă Ransom. Colin Chance, Bianca Huxley, Damian Leroy şi Jaeger Stanwick au fost toţi membri ai Grupului celor Zece pe când erau elevi la

Darkwood. Şi mama lui Sunil Bhat a fost elevă aici, deşi nu s-a numărat printre cei Zece.

— Un eşec ce m-a bântuit în fiecare zi de atunci, intră ea în discuţie. Îmi pironesc privirea asupra mamei lui Sunil – o doamnă minionă cu un păr negru lucios şi un ten impecabil – şi mă întreb dacă glumeşte sau nu.

Ransom surâde politicos:

— O, şi să nu-l uit pe Luis de Leon, dar probabil că el nu mai are nevoie de nicio prezentare, dată fiind faima lui pe scena hollywoodiană şi ca producător de televiziune celebru. După cum nici stimatul fost vicepreşedinte, Bob Huxley. Deşi el nu a fost elev la Darkwood, soţia şi fiica lui l-au convins de numeroasele merite ale şcolii. Ransom chicoteşte. După cum vedeţi, calitatea de membru al celor Zece nu vine de la sine. Este onoarea cea mai înaltă de la Darkwood şi unii ar spune că din ţară. Absolvenţii care au fost membri ai celor Zece sunt un grup influent şi reprezintă arbitri ai bunului-gust şi ai culturii în societatea noastră. Sunt, în mod tradiţional, nişte respectaţi protectori ai artelor, tehnologiei şi învăţământului, dar şi filantropi entuziaşti. Mă uit atent la taică-meu. Nu l-am auzit nici măcar o dată vorbind despre relaţiile pe care şi le-a făcut datorită acestei societăţi. E normal?

— Sper să ţineţi cont de acest lucru şi să profitaţi de compania din această seară. Aici, în această încăpere, se găsesc unii dintre cei mai străluciţi reprezentanţi de la Darkwood. Vă rog, savuraţi-vă cina şi bucuraţi-vă de o seară care va fi cu siguranţă memorabilă. Ransom se aşază din nou, iar chelnerii aduc supa la masă, lăsându-ne pe noi în plata Domnului.

E o situaţie stânjenitoare, căci toţi ne prefacem fascinaţi de supă. Eu nu mă simt în largul meu, şi nu numai eu – nici Pippa. Nu ştiu de ce am crezut că ea nu va fi jenată. În mod evident, nu se simte în largul ei că stă alături de Jaeger, mai ales că Pru nu e de faţă. Observ că Pippa schimbă o privire cu Levi. El dă din cap, apoi îi spune ceva peste masă, probabil în portugheză.

Nu mai suport situaţia asta bizară.

— Jaeger? L-ai cunoscut pe Levi? El şi Pippa sunt... în fine, au crescut împreună.

— Suntem foarte apropiaţi, zice Pippa. Ne cunoaştem de o viaţă.

— Exact ca tine şi tatăl meu, îi spun lui Jaeger. Sau, în orice caz, aproape. Aţi făcut împreună parte dintre cei Zece, nu? Împreună şi cu părinţii lui Jake, cu mama şi tatăl vitreg al lui Oliver... Apropo. Aţi avut un coleg de clasă. De fapt, un membru al celor Zece, în legătură cu care sunt curioasă. John Underwood.

Cu coada ochiului îi arunc o privire lui Levi, convinsă că Maude i-a spus despre certificatul de naştere al lui Oliver. Îl afectează şi pe el; la urma

urmelor, de acolo vine jumătate din ADN-ul lui. De la Jane şi de la Underwood.

Jaeger ridică din umeri:

— Un tip simpatic. Retras. Poate Colin îşi aminteşte mai mult. Rupe o bucăţică de chiflă din coşul cu pâine şi începe să mestece.

Tata pune jos lingura de supă.

— Am vorbit despre asta, Emmaline. A fost cu mulţi ani în urmă. Cu zeci de ani în urmă...

— Dar nu se poate să nu-ţi aminteşti ceva despre exmatricularea lui.

Nici nu termin bine de spus, că în încăpere parcă a explodat o bombă. Nu poate fi o coincidenţă – sau poate că este dar exact în momentul acela în încăpere se lasă tăcerea. Toată lumea m-a auzit.

— De unde ştii despre acest lucru? întreabă liniştit de la masa lui directorul Ransom.

— Păi nu ştie toată lumea? zice Frederica Leroy. A fost un scandal uriaş. Underwood a pierdut respectul tuturor. Damian mi-a povestit totul despre asta. Mângâie mâna inertă a soţului ei.

— Ne aducem aminte, spune Bianca pe un ton care trădează emoţia, în timp ce schimbă o privire cu Ransom. Şi din nou rămân perplexă de această apropiere subită din relaţia lor.

— Am fost consternaţi să vedem că Underwood pleacă, zice Ransom. Era atât de inteligent. A venit aici cu bursă. Ne displace profund când vedem că un elev face un pas greşit, mai ales dintre cei care altminteri nu ar avea prilejul să urmeze cursurile la Darkwood. Din păcate, a murit. Cred că acum treisprezece ani.

— Cum a murit? întreb, simţind toţi ochii asupra mea.

— Accident de maşină, răspunde Ransom. Tragic.

— Nu ştiam că a murit, Damian. Frederica se întoarce către soţul ei. De ce nu mi-ai spus? întreabă acuzator.

— Dumnezeule, mamă! explodează deodată Tessa. Încetează să vorbeşti cu tata ca şi când scandalul ăsta din liceu ar fi important. Intră la închisoare săptămâna viitoare. Pentru cincisprezece ani. Asta e Cina cea de Taină pentru el, pentru numele lui Dumnezeu![3]

Toţi ochii sunt aţintiţi asupra familiei Leroy. Înainte să-şi dea cineva seama ce se petrece, Frederica întinde mâna şi o plesneşte peste faţă pe Tessa. Aceasta icneşte. Theodora se fereşte. Damian se trage înapoi, temător.

Ransom se ridică în picioare, consternat.

— Sunt convins că este un moment dificil pentru tine şi familia ta, Tessa.

[3] Cina cea de Taină sau ultima cină a lui Iisus cu ucenicii Săi înainte de a fi prins şi răstignit. (n.tr.)

Şi poate că momentul ales în această seară a fost nechibzuit...

— Să nu-mi mai vorbeşti pe tonul ăsta niciodată, Tessa Caroline Leroy, spune Frederica ignorându-l pe Ransom.

— Nu ştiu de ce eşti aşa de furioasă pe mine. Mai ales că ea a făcut toate astea! Tessa arată spre Theodora. *Ea* a trădat familia noastră. După ce am invitat-o în casa noastră. După ce am acceptat-o. Exact cum auziţi, spune Tessa adresându-se întregii încăperi. Noi nu am încercat să o mituim, sau să ne debarasăm de ea, aşa cum a făcut familia Huxley cu Maude. Tessa o fixează pe Madison care are o privire încruntată. Ştiam că s-ar putea ca oamenii să ne judece. Dar am crezut că aşa e corect. Tessa se răsuceşte şi o priveşte în faţă pe Theodora. Am crezut că ţii la mine. Vorbeam ca nişte surori. Şi pe urmă tu ne-ai făcut *asta?* Tessa se luptă cu lacrimile. Te-ai dus în biroul tatălui meu, ai intrat în computerul lui şi ai găsit fişierele alea. Le-ai dat celor de la FBI. După care l-ai ajutat pe el – arată spre Jaeger – să scrie un reportaj despre familia noastră. O poveste pe care au citit-o milioane de persoane.

Sunt absolut uluită. Theodora l-a demascat pe Damian Leroy pentru fraudă? Ea a fost cea care a anunţat autorităţile? A dat FBI-ului informaţiile care au dus la punerea lui sub acuzare?

— Nu i-am spart calculatorul, spune Theodora placid. Fişierele alea erau pe tableta lui şi oricine le putea vedea.

— *Asta* e scuza ta? spune Tessa printre sughiţuri. Că nu ai făcut nimic rău...?

— E un infractor, Tessa. Ştiu că e tatăl tău, dar a înşelat mii de oameni luându-le banii. E imoral ceea ce a făcut.

— Şi presupun că tu eşti în măsură să judeci. Cine e prins şi cine nu. Cine e vinovat şi cine nu.

Mi se strânge stomacul.

Mă întorc spre Levi:

— Asta era misiunea ei, nu?

— În parte, da, răspunde el în barbă.

— De ce? De ce vrea Gravelle să facă asta? Să distrugă familii...

— Vrea să îndrepte nedreptăţile. Să recalibreze cântarul justiţiei, să-l aducă la poziţia normală.

— Nu înţeleg.

Levi clatină din cap:

— Nu acum, Emma.

— Atunci, când? stărui eu. Şi nu mă mai tot trimite la plimbare.

— Emmaline? zice taică-meu. Chipul lui e încordat, neliniştit. Am crezut că am discutat despre asta în vacanţă. Am crezut că am ajuns la o înţelegere.

Dar, în mod evident, adaugă el fixându-l pe Levi cu privirea, am greşit.

— Ai greşit în legătură cu ce?

— M-ai asigurat că tu şi Levi nu sunteţi prieteni.

— Nu suntem, ripostez eu iute.

— Mie nu mi se pare.

— Am schimbat cartonaşele cu numele ca să nu fim nevoiţi să stăm unul lângă altul. Nu e destul de limpede? bombăn eu.

— Ce vrea să spună fiica ta – o umbră de zâmbet joacă pe buzele lui Levi – este că nu ne putem suferi.

Nu, nu ne putem suferi. Ceea ce simţim, sau ce simt eu, în orice caz, este mult mai mult decât ar putea să transmită acel cuvânt copilăresc.

— Îmi pare rău, Levi. Este o chestiune de familie între mine şi fiica mea, spune taică-meu. Nu ştiu cum să-ţi mai spun asta, scumpo. Ştii că susţin clonele şi cred că merită aceleaşi drepturi ca toţi ceilalţi. Dar din alte motive, personale, pe care nu vreau să le menţionez aici, nu este o idee bună să-ţi petreci timpul cu Levi sau cu vreo altă Clonă.

— Nu-ţi face griji în legătură cu asta, mă răstesc eu. Levi a fost foarte explicit când a spus că nu însemnăm nimic unul pentru altul. Că pentru el există... alte persoane cu care preferă să-şi petreacă timpul. E în regulă, tată. Voi sta departe, foarte departe de Clone. Pentru totdeauna.

HOLOGRAMA

Restul cinei se desfăşoară într-o atmosferă tensionată. Taică-meu şi cu mine nu ne mai adresăm niciun cuvânt. Nu vorbesc nici cu Levi sau cu Pippa. În timpul desertului, Ransom îşi începe excursia pe la fiecare masă, mulţumindu-ne tuturor că am venit. Remarc că o îmbrăţişează pe Bianca şi îi strânge mâna lui Bob înainte de a se apleca să se consulte cu ei. Am sentimentul că nu e vorba de o şuetă nevinovată. Curioasă să aud ce le spune părinţilor lui Madison şi dornică să scap de la masa mea, mă îndrept spre masa familiei Huxley sub pretextul că-mi torn un pahar cu apă dintr-o carafă aflată pe un bufet din apropiere. Madison este cufundată în conversaţie cu Angela şi se plânge de cât de dificil este să aleagă între aşa de multe universităţi de prestigiu. Maude discută cu mama Angelei despre tendinţele bursei. Mă chinuiesc să nu mai fiu atentă la Maude şi la Madison şi să mă concentrez asupra lui Ransom şi a familiei Huxley.

— E aproape complet, îl aud pe Ransom spunându-le. Luni. Poate chiar săptămâni. Până acum sunt foarte mulţumit de date.

— Şi totul se realizează între pereţii laboratorului de cercetare? întreabă Bianca pe un ton scăzut.

— Da, zice Ransom. Suntem aproape gata. Datorită generoasei voastre donaţii, desigur.

Familia Huxlex a făcut o donaţie? Pentru ce? mă întreb.

Înainte să mai reuşesc să prind ceva, Madison apare lângă mine.

— Ştiu ce ai făcut, spune simplu.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspund.

— Injecţia. Clădirea cu laboratoarele de cercetare. Îmi amintesc totul.

— Şi ce-i cu asta? Tu mi-ai făcut la fel, ne-ai făcut asta tuturor, la întrunirea de la miezul nopţii. Se pare că suntem chit. Mă îndepărtez, mult mai puţin calmă decât încerc să dau impresia, lăsând-o pe Madison furioasă, în timp ce Ransom bate în pahar ca să atragă atenţia tuturor.

— A fost o plăcere să vă am pe toţi oaspeţi aici în seara aceasta. Vă mulţumesc din nou pentru că aţi venit! Vă rog să vă îndreptaţi cu grijă spre dormitoarele şi spre camerele voastre de hotel. Aştept cu nerăbdare restul weekendului.

Încerc să-l prind pe Jaeger când ne luăm hainele şi ieşim afară, în noaptea rece, dar Pippa spune noapte bună, cu glas încordat. Jaeger îi strânge mâna lui taică-meu, promiţând să-l ţină la curent cu starea de sănătate a lui Pru.

Vreau cu disperare să-l întreb despre biletul lui, dar când îi surprind privirea, scutură din cap în semn că nu e momentul potrivit.

Levi şi Pippa o iau pe alee înapoi spre clădirea principală din campus, urmaţi de Jaeger. Mă scuz faţă de taică-meu şi îl prind din urmă pe tatăl lui Pru.

— Te rog, spune-mi ce însemna biletul de la tine? De ce vrei ca Pippa şi cu mine să nu o mai căutăm pe Pru? Unde este Prudence...? Mă forţez să rostesc cuvintele cu voce tare. A murit?

Jaeger oftează, ca şi când ar purta pe umeri toată povara lumii.

— Pru nu a murit. De fapt, se simte mult mai bine.

Sunt contrariată. *Pe bune?*

— Atunci unde este? De ce nu s-a întors la şcoală? De ce nu m-a sunat?

— La Darkwood nu e în siguranţă. Nu după ce a fost atacată. Mama ei şi cu mine vrem să o ţinem acasă unde suntem siguri că nu va fi în primejdie. Stai liniştită, Pru îşi revine şi-ţi transmite toată dragostea ei. Dar am prefera ca ea şi sănătatea ei să nu constituie subiectul principal de discuţie în campus. Ar trebui să te întorci la tatăl tău. Pleacă şi mă lasă în mijlocul aleii pavate. Stau şi mă uit cum se scurg pe lângă mine familia Huxley, Leroy, Maude, Theodora şi toţi ceilalţi.

Acum nu mai suntem decât eu şi tata.

— Te conduc până la camera ta, se oferă el. Plec dimineaţă. Sper că înţelegi că nu pot să stau şi pentru celelalte evenimente.

— În regulă, spun liniştită. Pornim repede, hotărât.

— Nu am de ales, Emmaline. În această chestiune trebuie să fiu ferm. Clonele nu-ţi sunt prieteni buni.

Mă întorc spre el. Nu-mi mai pot stăpâni furia:

— Cu tot respectul, tată – dacă chiar mai meriţi să te numesc aşa, dat fiind cât de distant eşti de o vreme –, nu poţi tu să-mi spui ce să fac. Poţi să-mi dai câte sfaturi vrei, dar eu decid dacă mă împrietenesc sau nu cu Clonele.

Taică-meu se opreşte brusc, cu un aer tulburat:

— Ai fost de acord cu mine la cină, acum treizeci de minute. Îl iubeşti? mă întreabă răstit.

— Poftim? Vocea mi se gâtuie. Abia pot să respir.

— Despre asta e vorba? A fost o ceartă între îndrăgostiţi la cină?

— Iisuse, tată! Nu.

Spune cu glas calm:

— Mă tot gândesc dacă să te las să rămâi la Darkwood sau să vii acasă. Sunt convins că am făcut cea mai bună alegere lăsându-te să-ţi continui educaţia aici, cu oportunităţile care ţi se oferă. Dar acum... la naiba, Emmaline. Chestia asta nu se va sfârşi bine.

Rămânem pe loc, tăcuţi.

— Îmi pare rău, tată, spun într-un final. Ştiu că nu ţi-ai dorit niciodată să mă creşti singur. Ştiu că nu la asta te aşteptai. Ai crezut că mama va fi cu noi. Dar nu este. Mă străduiesc să-mi reprim lacrimile, fiindcă nu vreau să mă vadă plângând. Ştiu că nu ai fi fost de acord niciodată cu asta dacă... dacă ai fi ştiut cum va fi.

Vocea-i e blândă:

— De acord? Emma, scumpo, de acord cu ce?

— Să fii tată. Să fii tatăl meu, răspund eu.

— Asta crezi tu? întreabă încetişor. Că dacă m-aş putea întoarce în timp, nu te-aş fi vrut? Emmaline... Ai fost... eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Ridic din umeri şi mă îmbărbătez, aşa cum fac mereu:

— Atunci de ce ai fost atât de rece în vară, la înmormântarea lui Ollie? Cel mai bun prieten al meu moare, iar tu, practic, ai trecut asta cu vederea. Nu te supăra, dar cred că mă descurc singură.

Pornesc spre camera mea, iar el nu mă strigă şi nici nu vine după mine. Dimineaţa, nu mai e.

*

* *

Restul lunii februarie este cenuşiu şi deprimant. După cina celor Zece, comunic foarte puţin cu Clonele, chiar şi cu Maude. De când am descoperit împreună hologramele în clădirea de cercetare, m-am simţit mai apropiată de ea. Ea însă rămâne tăcută ca un peşte. Nu vorbesc prea mult nici cu Pippa, iar în sala de mese ea nu stă decât cu Clonele. M-am obişnuit să mănânc în compania cărţilor, dar tot îmi e dor de Pippa. Prietena mea.

Deşi am multe teme pentru şcoală, nu-mi pot scoate din cap hologramele. Mi-aş da braţul drept să mă pot întoarce în laboratorul de cercetare, dar, din câte-mi dau seama, există un paznic acolo permanent. Aşa că mă ascund în camera mea după orele de şcoală şi numai Dash îmi ţine de urât.

Februarie devine martie şi încep să cred că jumătate de şcoală nu numai că evită Clonele, ci se fereşte de ele făţiş. Deşi nu a avut loc nicio arestare pentru că nu există o altă teorie, toată lumea e convinsă că Levi a atacat-o pe Pru. Iar după cina celor Zece, acasă la Ransom, s-a dus vorba că Theodora s-a aflat în spatele arestării lui Damian Leroy. Mai sunt ici şi colo puşti care le rămân loiali Clonelor, dar, una peste alta, curiozitatea sceptică s-a transformat de-a dreptul în suspiciune şi ostilitate. Pe măsură ce la ştiri ies la iveală tot mai multe informaţii din lumea exterioară privind lupta împotriva clonelor, creşte şi sprijinul pentru MAAD. În sala de mese, Madison se învârte cu tot felul de petiţii anticlonare pe o tabletă pe care

strânge semnături, care curg în valuri. Sunt disperată şi furioasă. Mă gândesc să înfiinţez o organizaţie care să contracareze MAAD, dar nu ştiu dacă Clonele ar fi de acord să o fac. Sunt atât de înspăimântător de independente. Nu sunt sigură că ar vrea să vorbesc în numele lor.

Mi-e dor să-mi petrec timpul cu Levi, deşi mă doare să recunosc asta. Îmi tot spun că o are pe Theodora. Şi chiar dacă nu ar fi aşa, noi nu suntem un cuplu şi nu vom fi niciodată.

Adorm în fiecare seară strângând în mână cheia lui Oliver, încercând fără succes să-mi dau seama ce îmi spunea în bilet şi ce înseamnă faptul că Underwood a fost tatăl lui Ollie.

Într-o dimineaţă, spre sfârşitul lui martie, mă îndrept spre prima oră a zilei când aud că domnul Park pleacă de la Darkwood. La început, nu ştiu de ce sunt afectată. Domnul Park şi eu nu suntem apropiaţi. Mi-a dat papucii când am încercat să-i cer ajutorul. Şi totuşi, o voce interioară îmi reaminteşte că el ştia – *ştie* – despre experimentul pe primate al lui Seymour. Din acest unic motiv, îl caut.

Când ajung în clasa de istorie americană, domnul Park îşi strânge lucrurile din birou.

— Ce s-a întâmplat? întreb calm în timp ce domnul Park dă drumul la nişte cărţi într-un sac de pânză.

Domnul Park îşi ridică privirea şi se holbează la mine de parcă aş fi un extraterestru.

— Plec, zice, apoi se întoarce din nou la împachetat. Nu este evident?

— V-au concediat? întreb.

Domnul Park se încruntă:

— Nu pot să dezvălui motivele pentru care plec de la Darkwood. Sunt personale.

— În regulă. Dar înainte să plecaţi – vă rog, domnule Park, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Acesta ridică din sprâncene:

— Încerc să prind un tren la prânz. Dar dă-i drumul!

— Ştiu, spun pe un ton egal.

— Despre trenul meu? Pare mirat, dar nu-şi ridică privirea şi continuă să trieze cărţi.

— Despre Clone. Despre capacităţile lor. Că sunt mai puternice, mai rezistente decât alţi oameni. Şi ştiu că totul a pornit de la experimentul pe primate al lui Albert Seymour. La asta vă refereaţi când aţi pomenit subiectul la oră? Aţi *vrut* ca noi să aflăm despre Clone?

În cele din urmă, domnul Park îşi ridică privirea de la birou:

— Nu am vrut decât un singur lucru de când Clonele au venit la

Darkwood. Să le protejez, spune simplu. Acum, când nu mai pot să o fac, plec.

Nu știu ce să înțeleg din asta – cum aș putea? dar din tonul lui e limpede că nu-mi va mai oferi nicio altă informație.

Și totuși, eu insist:

— Știți cum funcționează cheile, nu-i așa? Știți despre holograme. Știți totul.

— Și dacă știu? întrebă el prudent.

— Atunci trebuie să-mi spuneți, insist din nou. Oliver mi-a lăsat cheia lui și un bilet. Maude și cu mine am găsit încăperea cu holograme. Ea și-a dat seama cum să descifreze fiecare cheie.

— Se pare că nu mai ai nevoie de mine, în cazul acesta.

— Ba da! Tatăl lui Oliver a fost John Underwood. Și știu că asta înseamnă ceva, pentru că Underwood a fost fratele vitreg al lui Seymour. Iar Underwood a fost exmatriculat. Dar... mai departe? Mesajul lui Oliver trebuie să mai conțină și altceva, domnule Park. Știu că par disperată; nu-mi pasă. Chiar sunt.

Domnul Park oftează:

— Cheile nu stochează date, pur și simplu, cum ar fi urmărire prin GPS sau rezultate la teste. Sunt și receptoare. Pot păstra înregistrări de la proprietarul lor.

— Cheia e receptor? repet eu. Receptoarele sunt ca niște dispozitive USB de memorie pentru trecut. Stochează date și le pot transmite. De ce nu știe niciunul dintre noi despre asta? insist eu.

— A fost un scandal, cu ani în urmă. Elevii au profitat de chei și au stocat informații nepotrivite. Conducerea a încetat să mai dezvăluie această calitate a cheilor, dar cred că ele încă mai au această capacitate, dacă știi cum să o folosești.

— Deci ce fac? Cum descifrez cheia lui Oliver ca să obțin mesajul pe care mi l-a lăsat?

— Trebuie să cunoști codul lui de acces. Domnul Park reia sortarea cărților.

Trag aer în piept:

— Perfect, să presupunem că *aș putea* cumva să-mi dau seama care e codul de acces al lui Oliver. Săriți peste vreo cincizeci de pași. *Ce fac* cu el?

— Cum ai intrat în serverul hologramelor?

— Maude m-a ajutat.

— Atunci îți sugerez să o implici din nou. Și acum, te rog să mă scuzi, Emmaline, dar trebuie să prind trenul, spune el.

*

* *

O prind pe Maude între ore şi-i spun totul. Despre securitatea de la clădirea cu laboratoarele de cercetare şi discuţia mea cu domnul Park.

— Receptor, repetă ea. Splendid. Dă-mi cheia lui Oliver.

Îl zăresc pe Levi venind pe coridor:

— Nu acum. Diseară. Vino în camera mea.

Încerc să mă concentrez la ore în restul zilei, dar mi se pare o veşnicie până când, seara, în uşă se aude ciocănitul uşor al lui Maude.

— Intră, spun eu. După care, în caz că e cineva care ar putea să audă, „Mulţumesc că ai venit să învăţăm împreună". Închid uşa după ea, apoi iau scaunul lui Pru şi blochez clanţa cu el. Nu vrem să vină cineva peste noi. Este perioada de studiu. Nu că aş avea alţi prieteni care să vrea să le dau notiţele mele sau să tocim împreună pentru examenul de analiză matematică, dar e mai bine aşa.

— Dă-mi cheia, zice Maude.

I-o dau, abandonând-o în ei mâna încrezătoare. Simt o uşoară durere surdă când îi dau drumul din mână, ca şi când i-aş da drumul şi lui Oliver.

Maude îşi scoate mobilul de la mână şi-l pune pe covor. Aşază cheia lui Oliver alături.

— Tu eşti specialista, spun eu, dar cred că trebuie să accesăm serverul. Cheia are un dispozitiv intern care funcţionează pe wi-fi?

— Să sperăm, răspunde Maude. Tastează câteva comenzi pe mobil până când găseşte un ecran care pare promiţător. Perfect. Am găsit configuraţia potrivită. Acum ne trebuie codul care o leagă de cheile noastre, spune ea concentrându-se în timp ce apasă câteva taste pe mobil.

— Funcţionează? insist eu.

— Lasă-mă o clipă.

— Accesez codurile transmiţătoarelor de la Darkwood – gata, spune Maude în timp ce cheia începe să strălucească într-o nuanţă de portocaliu.

— Asta e? Ai reuşit? Mă holbez la cheie şi la mobil.

— Aproape, zice ea. Acum am nevoie de codul de acces. Ţine mobilul ca să văd ecranul. Scrie Oliver Ward. Dedesubt este data lui de naştere şi patru spaţii goale pentru un cod de acces din patru cifre.

— Aha, bombăn eu. Ştiam că asta o să se întâmple. De câte ori putem să încercăm?

— Nu sunt sigură. S-ar putea să se închidă dacă ratăm de prea multe ori, aşa că... mai bine să nu riscăm. Să ne închipuim că avem cel mult trei încercări.

Încep să mă plimb încoace şi încolo. Ce ar fi putut să folosească Oliver drept cod de acces? Trebuie să fie ceva ce eu aş şti. Altminteri, mi-ar fi lăsat

un indiciu. Oare mi-a lăsat? Mă gândesc iar la biletul de la el.

Emma,

Îmi pare rău. Cheia este pentru tine. Ea va explica totul. Mai ales despre el.

Cu drag mereu,

O

Nu e niciun indiciu aici, nu? Numai un cuvânt din patru litere sare în ochi...

— Simbolurile pot fi şi litere? Sau doar numere? o întreb pe Maude cu glas încordat.

— Oricare, răspunde ea. E un sistem alfanumeric.

Oftez:

— Ce zici de „drag”? D-R-A-G?

Tastează literele:

— Eroare. Alte idei?

Îmi muncesc creierul. Ce naiba ar folosi Oliver drept cod de acces? Revăd în minte biletul lui. Nu e *nimic...* „Ea va”? încearcă asta.

Maude introduce literele:

— Nu.

Mă gândesc un moment.

— Emma, spun încetişor. Are patru litere. Este primul cuvânt din biletul pe care mi l-a lăsat. Nu m-am gândit la el de la început fiindcă mi s-a părut, ei bine, că nu e *nimic...*

Maude îl tastează deja.

— Asta a fost! spune şi un zâmbet i se răspândeşte pe chip. Am intrat. Maude apasă câteva taste de pe mobil şi cheia străluceşte din nou, devenind din portocaliu vişiniu-închis. Peste cheie se materializează o siluetă. Este Oliver – în fine, hologramа lui.

Hologramа lui Oliver seamănă perfect cu cea pe care am văzut-o în laboratorul de cercetare. Acelaşi chip familiar. Jovial, dar straniu de neomenesc.

— Ăăă, mormăi eu holbându-mă la el. Bună?

Maude dă ochii peste cap:

— Ai răbdare. Trebuie să mai introduc câteva comenzi. Gata, spune în cele din urmă. Dă-i drumul, îi zice hologramei.

Acum e rândul meu să dau ochii peste cap:

— Nu te poate auzi. Şi, oricum, ce te face să crezi că o să vorbească?

Dar, brusc, pur şi simplu, vorbeşte:
— Bună, Emma.

UNDERWOOD

Ştiu că arătarea asta nu e Oliver cel real. E o hologramă, o plăsmuire. Şi cu toate acestea, mă dezarmează când aud rostindu-mi numele aşa cum o făcea altă dată. Trupul lui Oliver nu se mişcă atunci când vorbeşte, numai gura. Las deoparte ciudăţenia întregii situaţii. Contează mesajul lui. Oliver, Oliver cel real l-a înregistrat ştiind sau sperând că-l voi asculta.

— Scuze că sunt atât de criptic, continuă hologramа lui Oliver. Dar dacă asculţi mesajul, înseamnă că nu sunt acolo ca să-ţi spun ce am de spus personal. Îmi pare rău pentru asta.

Mă uit la Maude. E la fel de fascinată ca mine? Da. Privirea mi se întoarce repede înapoi la Oliver şi mă uit fix în ochii lui, ca şi când aş afla în ei toate răspunsurile la numeroasele mele întrebări. Sper să fie aşa.

— În primăvară, am făcut una dintre obsesiile mele legate de filme, explică Oliver. Mă hotărâsem să fac un documentar despre toate comorile ascunse de la Darkwood. Locurile din campus despre care elevii nu ştiu prea multe. Ştiai că Sala din Turn a fost odinioară locul unde se ascundea un criminal căutat? S-a întâmplat cu decenii în urmă. Dar divaghez.

Icnesc. Hologramа asta – această versiune neverosimilă a lui Oliver – sună ca el atunci când povestea unul dintre filmele lui.

— Şi asta m-a adus la vechea clădire pentru ştiinţe de lângă lac. E pustie de ani de zile. Am făcut ceva săpături ca să aflu ce s-a întâmplat acolo. Acum aproape douăzeci de ani, când laboratorul era un centru de cercetare complet funcţional, doi elevi au eliberat nişte animale de laborator, iar presa a aflat despre incident, făcând astfel publicitate negativă şcolii. Elevii de la Darkwood au fost descrişi drept nişte iresponsabili, iar conducerea ca fiind neglijentă. Centrul de cercetare a fost în vizorul public mulţi ani, iar în cele din urmă a fost închis pentru elevi şi în mare parte abandonat.

Underwood. Vorbeşte despre exmatricularea lui.

— Eram hotărât să filmez în interior şi mă gândeam că va trebui să intru prin efracţie, dar cheia mea a deschis uşa. Şi aşa am descoperit hologramele noastre. O încăpere plină cu holograme depozitate, accesibilă cu cheia fiecărui elev? Ce mai reportaj! Voiam să dezvălui totul despre cum funcţionează cheile şi să demasc administraţia de la Darkwood pentru că ţine secret acest lucru faţă de noi. Pentru că ne supraveghează – prin GPS, datele noastre medicale, trecutul nostru – fără a avea permisiunea noastră explicită.

Îmi ia o clipă ca să rumeg ce aud. Oliver era în încăperea cu holograme. Oliver a văzut ceea ce am văzut eu şi Maude. Date obţinute prin GPS. Informaţii medicale. *Anul trecut. Înainte să fie distribuite noile chei.* Ceea ce înseamnă că asta nu era o particularitate nouă a acestora. Probabil că şi cheile noastre vechi aveau acelaşi sistem de supraveghere. Numai că noi nu ştiam despre asta. Şi nici părinţii noştri, dacă au semnat abia de curând acorduri prin care permiteau şcolii să ne monitorizeze permanent. Conducerea ne spiona fără ştirea nimănui. Mă uit la Maude, şi amândouă ridicăm din sprâncene.

Îmi îndrept atenţia din nou spre Oliver.

— Am avut un complice. Un profesor care ştia ce face conducerea şi a fost de acord că nu e bine, care ar fi fost bucuros să fie scoase la iveală dedesubturile de la Darkwood.

Un profesor? mă întreb eu. *A fost domnul Park?*

— Profesorul ăsta mi-a oferit ajutorul tehnic de care aveam nevoie ca să încep, dar şi un cod de acces pentru încăperea cu holograme, pe care nu-l găseam pe cheia mea. Mă duceam acolo aproape în fiecare seară, după ce toţi ceilalţi plecau la culcare. Am petrecut în laborator ore întregi, încercând să intru în sistem. Mi-a luat săptămâni ca să sparg codul. Nu sunt programator. Bineînţeles că am studiat ştiinţa computerelor ca materie opţională şi aş putea să-mi încerc mâna în Javascript, Rust şi Julia12. Dar sistemul hologramelor era complex. Mi-a luat ceva timp să intru în el şi să-mi descifrez cheia şi, implicit, pe toate celelalte.

Nu e nevoie să mă întreb de ce Oliver nu mi-a spus niciodată că face toate astea. În ultimele câteva luni de şcoală abia ne mai vorbeam. După mărturisirea lui, după ce mi-a spus că vrea să fim mai mult decât prieteni, l-am respins total.

— Închipuie-ţi surpriza mea când – după ce am obţinut acces deplin în sistem – mi-am văzut certificatul de naştere şi am aflat că tatăl meu era John Underwood. Am recunoscut numele imediat. Ştiam că fusese în Grupul celor Zece, cu mama şi tatăl meu vitreg. Mai ştiam şi că era fratele vitreg al lui Albert Seymour. Ce nu ştiam înainte de asta era că mama şi John Underwood avuseseră o relaţie. Mama nu pomenise niciodată despre asta, şi nici tatăl meu vitreg. Am crescut considerându-l pe Booker Ward drept tatăl meu şi nu m-am întrebat niciodată cu adevărat cine a fost tatăl meu biologic. Nu contase niciodată. Poate că îmi era frică să pun întrebări care ar fi putut să o rănească pe mama sau pe Booker. Nu ştiu. Dar asta s-a schimbat în momentul în care am văzut numele de pe certificatul meu de naştere. Aşa că am încercat să accesez holograma lui Underwood. Nu încercasem să chem holograma unui *fost* elev, dar îmi dădeam seama că informaţiile erau în

sistem. Că orice elev, fost sau actual, care avusese vreodată cheie, avea o hologramă stocată acolo. Mi-a mai luat încă o săptămână până să obţin acces la profilurile altor persoane. Dar presupunerile mele erau corecte: Underwood avea o hologramă în sistem, deşi fusese elev la Darkwood cu mai bine de două decenii în urmă. Aveam emoţii să chem holograma tatălui meu biologic. Nu apărea în fotografia celor Zece, aşa că nu aveam habar cum arată. Căutările mele pe internet fuseseră zadarnice, aproape ca şi cum cineva ar fi şters orice urmă a lui. Apoi, când au apărut informaţiile... nu era nicio imagine. Nicio hologramă „John Underwood", doar cuvinte şi cifre care se scurgeau prin spaţiul meu vizual. Am bănuit că este o limitare a vechiului sistem şi nu m-am mai gândit la asta. Eu aveam nevoie de informaţii. M-am cufundat în statisticile medicale ale tatălui meu, în rezultatele la teste, care erau remarcabile. După toate săpăturile făcute, am aflat câte ceva despre omul acela, dar nici pe departe suficient. Rezultatele la teste nu-mi spuneau cine era. De ce existau atât de puţine informaţii despre el şi nicio fotografie? Atunci am făcut descoperirea care a schimbat totul.

Îngheţ. Acum va dezvălui secretele din spatele biletului? Misterul din spatele motivului pentru care ne-a părăsit? Are atâta stăpânire de sine, e aşa de viu în această apariţie a lui! Ce s-a întâmplat?

— Parcurgeam mulţimea de date legate de Underwood, când am dat de o statistică pe care nu o observasem înainte. Semne vitale. Semne vitale *actuale.* Tensiunea arterială, pulsul la repaos... Nu erau date din copilăria lui Underwood sau chiar din adolescenţa lui. Erau actuale. Erau din prezent.

Mă crispez. Semne vitale *actuale?* Cum era posibil?

Mă întorc spre Maude, stupefiată:

— Underwood *trăieşte?* Dacă tot ce spune el e adevărat, cheile continuă să stocheze date despre noi chiar şi după ce părăsim Academia Darkwood? Cum?

Maude se gândeşte o clipă:

— Ar putea să fie un semnal transmis de la un cip implantat în corpul nostru. Unul care continuă să trimită informaţii înapoi la bază...

— Chiar şi după zeci de ani?

— E posibil.

— A devenit extrem de limpede, continuă Oliver, iar eu îmi concentrez atenţia din nou asupra lui, că tatăl meu era – *este* – încă în viaţă. Şi cu toate acestea, toate articolele pe care le-am putut găsi relatau că murise într-un accident de maşină. Asta era povestea pe care mi-o spusese mama. Dar aceste semne vitale nu puteau să însemne decât un singur lucru din două. Fie erau false, fie individul nu murise. Cred că aveam un milion de întrebări, de la cum funcţionează tehnologia asta până la oamenii pe care-i monitoriza.

Am hotărât să nu mă duc la mama dintr-o multitudine de motive. În schimb, m-am decis să-l confrunt pe singurul om care ar fi putut să știe adevărul despre povestea lui Underwood – fratele lui vitreg, Albert Seymour. Unchiul meu. După ceva muncă de detectiv, am aflat că acesta locuiește în Cambridge, pe lângă vechiul lui loc preferat de la Harvard. Așa că am găsit la Boston o școală de film pe perioada verii, pe care puteam să o urmez timp de trei săptămâni. Am avut ceva de furcă până să găsesc un program care să aibă loc în ultimul moment, dar când am reușit, a fost pretextul perfect, și includea chiar și cazarea. Părinții mei au fost foarte entuziasmați că mă duc. Seymour era un individ bizar – rezervat, strălucitor, stângaci în societate. A fost surprins când m-a văzut la ușa lui, dar nu mi-a întors spatele. Între noi s-a creat imediat o legătură. Seymour m-a plăcut. Sau poate a fost doar un sentiment de vină pentru atât de mulți ani pierduți. Presupun că-l foloseam pe unchiul meu, construiam o prietenie profitând de legăturile de familie, ca să adun informații. Am participat la cursurile de film, dar în pauzele de prânz mă întâlneam cu unchiul meu să luăm masa împreună. Am reușit să pun o mulțime de întrebări, dar niciodată nu am dat de înțeles că bănuiesc că tatăl meu trăiește. Am început să simt presiunea timpului pe măsură ce școala de film urma să se termine și trebuia să mă întorc acasă. Am venit mai devreme într-o zi pentru unul dintre prânzurile noastre și atunci am surprins o conversație la telefon care m-a lăsat perplex. Așteptam în living studiind teancurile de tomuri științifice, obiectele stranii de pe rafturi. Avea diferite schelete, borcane de sticlă cu mici creaturi conservate în ele, precum și alte fosile neidentificate puse la păstrat. Seymour era în camera cealaltă ca să-și ia cheile și portofelul când a sunat telefonul. Printre lucrurile lui era și un telefon fix. Probabil a presupus că nu-l aud. „Am încercat să-l trimit acasă. Nu înțelege aluziile mele", șușotea unchiul meu grăbit. A continuat, spunându-i persoanei de la celălalt capăt al firului că nu e „ușor să scape de mine". Așa s-a exprimat. Voia să plec acasă, ceea ce m-a făcut să fiu și mai hotărât să aflu tot ce ascunde. Nu aveam liniște până nu știam. L-am urmărit pe Seymour cum încuia ușa casei din piatră roșiatică folosind un cod alfanumeric. Cum activa și dezactiva alarma. Două zile mai târziu, m-am strecurat pe furiș în casa lui. Eram obișnuit să cercetez fără țintă, ca atunci când cauți ceva, dar nu știi ce. Am scotocit peste tot și am descoperit o cutie încuiată, pentru care folosea același cod ca la alarmă, și în ea, un dosar cu documente care conțineau toate răspunsurile de care aș fi putut avea nevoie. A fost de-a dreptul simplu după ce am văzut certificatul de deces fals. Era chiar și o chitanță de mână în care era calculată suma plătită pentru falsificare, urmând să o semneze un notar. Habar nu am de ce unchiul meu a păstrat toate astea – poate ca să le folosească pentru a-l șantaja pe fratele

lui? Cine ştie? Dar oricare o fi fost motivul, era limpede că John Underwood – tatăl meu – îşi înscenase propria moarte, reinventându-se ca un om nou. Augustus Gravelle.

Holograma lui Oliver se opreşte. Vorbele lui plutesc în aer – *acel nume* pluteşte în aer. Augustus Gravelle. Tutorele Clonelor. Bărbatul care i-a crescut pe Insula Castor. Totul era acolo, în cutia încuiată. Nu aveam niciun fel de îndoieli despre faptul că erau adevărate. Totul se lega de minune. Copiii aflaţi sub tutela lui Gravelle – cele şase Clone pe care le creştea de când se născuseră – erau creaţi folosind tehnologia lui Seymour. La urma urmelor, Underwood, vreau să zic *Gravelle,* şi Seymour *sunt fraţi.* Am plecat din oraş fără să-mi iau la revedere. Trebuia să mă duc acasă ca să nu devină mama bănuitoare, dar deja ştiam ce am de făcut. Să fac o călătorie pe insula privată a tatălui meu. Să vorbesc cu el. Să aflu adevărul despre el şi, în esenţă, despre mine. Restul, cum se spune, e de domeniul trecutului.

Holograma pâlpâie şi dispare.

— Întoarce-te, protestez eu slab, dar ştiu că nu are niciun rost. Asta este tot ce a înregistrat Ollie.

Cred că sunt în stare de şoc. Mă întorc spre Maude, care e probabil la fel de uluită ca mine. *Tutorele ei e tatăl lui Oliver?*

— A murit la numai câteva săptămâni după ce a înregistrat asta, îi spun, şi vocea îmi sună incoerent, rece. Vorbesc despre Oliver.

— Ştiu, spune Maude.

— Crezi...?

— Că s-a dus să-l vadă? Să-l confrunte pe Gravelle? Aşa cum zicea că intenţionează?

Dau din cap aprobator.

— Poate.

— Ce i-a făcut Gravelle? şoptesc eu. I-a făcut rău? L-a ameninţat pe el sau familia lui? *Ce?*

— Nu ştiu, Emma, răspunde Maude. Nu putem să ştim...

— Spune-mi, zic hotărât. Tutorele vostru e un om bun? E rău?

— Nu ştiu. Emma, trebuie să înţelegi, nu ne-a lăsat niciodată în sufletul lui. Nu ne-a dat voie să-l cunoaştem. E distant. Indiferent. Inspiră teamă. Are arsuri pe toată faţa...

Mi se strânge stomacul:

— Arsuri? Ce fel de arsuri?

— *A avut loc* un accident de maşină când era tânăr. Maşina a luat foc în accident. Atât a spus. Probabil că aşa şi-a înscenat moartea. Probabil că toată lumea a presupus că a ars cu maşină cu tot.

— Tu ştiai cine era? Ai bănuit?

— Că el şi Underwood erau una şi aceeaşi persoană? Bineînţeles că nu. Habar nu am avut până în seara asta.

Sunt copleşită de gânduri şi emoţii contradictorii; abia reuşesc să mi le stăpânesc. Oliver, sinuciderea lui, biletul de la el, holograma. Faptul că *ştia* că Gravelle e tatăl lui biologic.

— Probabil că s-a sinucis după ce s-a întâlnit cu Gravelle. Ceea ce înseamnă că un lucru din ce a făcut sau a spus omul ăla trebuie să fi fost atât de traumatizant încât i-a întunecat minţile. Îmi privesc mâinile. Tremură. Mi-e rău. Şi cu toate astea, mă simt aşa de uşurată că există nişte indicii care să mă ajute să înţeleg moartea lui Oliver.

— Nu ştim asta, Emma, spune Maude, fixându-şi mobilul la încheietură. Mi-ar plăcea să ştim, dar...

— Trebuie să-i spunem lui Levi, zic eu. Trebuie să ştie că tutorele vostru este tatăl lui, că are acelaşi ADN cu bărbatul acela.

— Nu.

— Poftim? Sunt convinsă că n-am auzit bine.

— E o idee proastă, zice ea. Una care nu va face decât să-l rănească.

— E adevărul, mă bâlbâi eu. Nu merită să ştie de unde provine ADN-ul lui?

— E discutabil. Nu e suficient că ştie că Underwood a fost tatăl lui?

— Aşadar, intenţionezi să păstrezi acest secret uriaş pentru totdeauna? Să-l laşi să-şi trăiască viaţa fără să-şi dea seama că e sânge din sângele lui Gravelle?

— Tu nu ştii cum a fost copilăria pentru noi, ripostează ea. Nu ai cum. Eu te-am ajutat, Emma. Te rog să ai încredere în mine când îţi spun că Levi nu are nevoie de aşa ceva în momentul de faţă. Îi voi spune când va fi momentul potrivit.

EXPERIMENTUL

Petrec următoarea săptămână derulând în minte la nesfârşit mesajul holoramei. Underwood nu a murit. S-a reinventat sub forma lui Gravelle – miliardarul enigmatic realizat prin forţe proprii despre care presa a scris numai când Clonele au venit la Darkwood. Mă gândesc la biletul de la Oliver. *Mai ales despre el.* Se referea la Underwood; adică la Gravelle. Acum înţeleg acest lucru. Dincolo de asta – ce a însemnat pentru Oliver, ce legătură are cu moartea lui – este încă un mister, unul pe care trebuie să-l rezolv.

Mă gândesc la chei şi la ceea ce conducerea – însuşi Ransom? – a ascuns de elevii de la Darkwood. De mulţi ani monitorizează orice mişcare a elevilor. Deţine fişele noastre medicale, semnele noastre vitale actuale. Este o încălcare grosolană a intimităţii. Şi nu încetează să adune date despre noi după ce absolvim.

Orele de clasă trec ca prin ceaţă şi abia aştept vacanţa de primăvară. Taică-meu oricum nu o să fie acasă, aşa că o să stau în campus toată săptămâna. Cred că o să fie ocazia perfectă să revin în laboratorul de cercetare, să mă dumiresc cum e cu securitatea clădirii şi să mă strecor înăuntru ca să studiez holoramele membrilor celor Zece din trecut care i-au cunoscut pe Seymour şi pe Underwood. Taică-meu, tatăl lui Pru, Ezekiel Crowe... toţi. O prind pe Maude în sala de mese după ultima zi cu examene parţiale.

— Trebuie să ne întoarcem în sala holoramelor, îi şoptesc cât pot de încet, când o ajung din urmă la coada pentru debarasarea tăvilor.

— Nu putem – paznicul, îmi aminteşte Maude.

— Putem să ne strecurăm.

— Cum? întreabă ea când ieşim afară. Deşi e primăvară, la Darkwood e încă foarte frig. Îmi îndes mâinile în buzunarele hainei.

— Paznicul a văzut-o pe Madison intrând în clădire de zeci de ori...

— Tot nu ştim de ce, mă întrerupe Maude.

— Nu. Dar dacă poţi să-l convingi că eşti ea şi că ţi-ai uitat cheia... atunci ai putea să-mi dai drumul pe uşa din spate. Ridic din umeri. Ar putea să meargă.

Maude oftează:

— Şi când vrei să facem asta?

— Rămâi aici în vacanţă, nu? Tu şi prietenii tăi? Ce zici de miercuri?

Maude dă din cap afirmativ:

— Dar de ce miercuri?

— Ar trebui să fie toţi plecaţi – sau plictisiţi. Poate că paznicul nici nu o să fie de serviciu.

— Mă îndoiesc, zice Maude sarcastic.

— Ne întâlnim în spate la Chiparos. Miercuri. La miezul nopţii. O fac pe Maude să promită că nu mă lasă baltă, apoi mă întorc în camera mea.

Campusul de la Darkwood este straniu de liniştit în vacanţa asta. La masă, numai o mână de elevi se perindă prin sala de mese. În miercurea cu pricina, seara, la câteva ore după cină, nu pot să dorm, dar sunt aşa de obişnuită cu insomnia mea că aproape nici nu o mai bag în seamă. Privesc ţintă la partea lui Pru de cameră şi îmi este atât de dor de ea că mă doare. Nu am scos aşternuturile de pe patul ei, nici nu i-am mişcat lucrurile din loc – mi s-ar părea un sacrilegiu. Mă tot întreb de ce nu m-a sunat. Mi se pare nedrept că nu pot să mă bazez decât pe cuvântul lui Jaeger. Şi totuşi, vreau, trebuie să cred că ea e bine.

Pru şi Ollie nu sunt singurii de care îmi este dor. Dacă e să fiu sinceră cu mine, îmi lipseşte şi compania lui Levi. E ciudat să-ţi fie dor de cineva care nu e mort sau plecat, ci, pur şi simplu, e vizavi. E o senzaţie nouă, una care-mi displace categoric. Ca şi cum ar fi o gaură înăuntrul meu, un vid pe care nu pot să-l umplu.

Mă uit la ceas. E 11.45. E timpul să mă întâlnesc cu Maude.

Îmi pun cizmele şi un palton şi mă îndrept spre curtea din spatele Chiparosului. În seara asta, scrutez împrejurimile. E un campus frumos.

— Nu ştiu ce te aştepţi să găseşti, spune o voce. Mă întorc şi o văd pe Maude, ai cărei ochi strălucesc chiar şi în întuneric.

— Vreau să chem hologramа tatălui meu. Pe cea a lui Jaeger Stanwick. Ale tuturor...

— Vor fi informaţii inutile. Fără hologrаme. Ai auzit ce a spus Oliver în mesaj. Hologramа lui Underwood nici nu era o hologramă, ci, pur şi simplu, informaţii aleatorii despre viaţa lui. O să te ajute cu adevărat faptul că vei şti tensiunea arterială în repaos a cuiva?

— Nu, dar...

— Dar ce?

— Nu *ştiu* ce caut. Trebuie doar să văd dacă nu ne-a scăpat ceva. Trebuie să studiez hologramele tuturor părinţilor. Apoi, după ce termin de analizat informaţiile legate de membrii Grupului celor Zece din anul tatălui meu, vreau să le analizez şi pe cele ale lui Underwood.

— La ce bun? întreabă Maude, şi în voce i se simte frustrarea. Ştim deja că este tutorele meu. Ştim deja că şi-a înscenat moartea, că şi-a luat o identitate nouă şi că a avut un rol în clonarea noastră din originalele noastre...

— Dar pentru ce? Ştiu că par disperată şi îngrozitor de tristă. Şi chiar aşa este. De ce ar fi făcut Underwood – adică Gravelle, toate astea? De ce să-i cloneze pe Oliver şi pe ceilalţi? Şi ce i-a făcut lui Ollie de l-a împins la sinucidere?

— Nu vei afla studiind hologramele.

— De unde ştii? Poate că aflu. În mod sigur însă, trebuie să încerc. Maude, am nevoie de ajutorul tău. Am făcut ce m-ai rugat. Nu i-am spus lui Levi ce am aflat. Scot un oftat care mă lasă fără vlagă. Te rog!

— Bine, cedează ea. Ce vrei să fac?

— Să te duci la clădirea cu laboratorul de cercetare. Să-i explici paznicului că eşti acolo fiindcă aşa ţi-a cerut Fleischer, dar din întâmplare ţi-ai uitat cheia în cameră.

— Deci să joc rolul lui Madison Huxley cât pot eu de bine, adaugă Maude.

— Da. Adevărata Madison Huxley a plecat în Texas acum trei zile. Dacă ea ar fi în campus, chestia asta n-ar merge. Chiar ar putea să aibă în plan să viziteze clădirea. Dar aşa o să funcţioneze. Trebuie. Mă bate un gând. O grijă. Poţi să o faci, nu? Să joci rolul ei? Cum rămâne cu accentul tău?

— Ce accent? răspunde Maude, şi orice urmă din intonaţia ei britanică a dispărut când o imită pe Madison. Pe moment, sunt surprinsă. E bună.

— Vin şi eu după tine în cinci minute. Dacă sunt şi eu cu ţine de la început, o să dăm de bănuit. Cred că dacă eşti singură, ai şanse mai mari să intri.

— Şi dacă paznicul mă lasă să intru şi tu nu ai ajuns acolo? Ar trebui să fii imediat în urma mea. Altfel nu o să pot să te aştept.

— O să fiu acolo, spun hotărât. Dar dacă nu sunt, scoate hologramele. Citeşte datele. Ia notiţe. Memorează-le. Fă orice e nevoie. Eşti gata?

— Gata să mă prefac că sunt ea? Presupun că da. Oftează.

— Ne vedem acolo. Maude...

— Da?

— Mulţumesc.

Dă din cap că a înţeles înainte să se piardă în întuneric. Aştept numai câteva secunde înainte să o urmez. O să urmăresc dintre copaci discuţia ei cu paznicul. Apoi mă duc şi eu. Trag adânc aer în piept. Sper să meargă.

Deodată, îmi sună mobilul. Mă pregătesc să-l opresc, dar văd cine mă caută. E Jaeger Stanwick. Accept apelul şi pe ecranul mic al mobilului apare faţa lui.

Părul cărunt al tatălui lui Pru este lung şi neîngrijit. Ochii îi sunt sticloşi şi obosiţi.

Mă opresc uluită:

— Jaeger, şoptesc eu. Pru e bine? Ce se întâmplă? Ce nu e în regulă?

— Te-am minţit înainte, spune el calm. Când ţi-am spus că Pru se reface

acasă. *Chiar se refăcea* – asta nu era complet neadevărat. Dar acum... înainte nu puteam să risc ca tu să pui întrebări. De aceea ţi-am scris biletul acela, am încercat să te fac să înţelegi. Nu puteam să-ţi împărtăşim planurile noastre, nu încă...

— Ce planuri? întreb eu, simţindu-mă atât de frustrată că-mi venea să urlu. Pru e bine? Ce nu-mi spui?

— Mama lui Pru şi eu facem parte dintr-o organizaţie clandestină numită Victima, spune Jaeger. Este o grupare de sprijin pentru clone, înfiinţată acum aproape un deceniu, care luptă pentru drepturile acestora. Şi domnul Park este membru, la fel şi alţi câţiva politicieni şi activişti. Numărul membrilor organizaţiei a crescut exponenţial în ultima vreme.

Diger informaţiile, încercând să pricep. Părinţii lui Pru sunt într-o organizaţie clandestină? Habar nu aveam. Ce legătură are asta cu atacul asupra lui Pru?

Jaeger oftează:

— Mă tem că persoana care a atacat-o avea probabil un cui împotriva mea şi a ceea ce reprezintă Victima.

Mintea mea procesează frenetic noile informaţii, dar nu mă pot gândi decât la Pru.

— Aşadar, atacul asupra ei nu a avut nicio legătură cu Clonele? Unde este? Pot să vorbesc...

— Augustus Gravelle are un scop care nu este total diferit de cel al organizaţiei noastre. Merge în paralel cu crezul nostru – că acestea ar trebui tratate în mod egal şi corect. Dar scopul urmărit de el este mai degrabă legat de dominare decât de drepturile clonelor. Dar asta nu este important acum. Când Prudence s-a refăcut după atac, a insistat să intre în organizaţie. Era prematur, după părerea mea. Întotdeauna planul meu a fost să-şi finalizeze studiile mai întâi. Dar am fost ocupat. Vezi tu, mama ei... Vocea lui Jaeger se frânge la ultimele vorbe. Prudence a luat legătura cu Gravelle şi săptămâna trecută s-a dus pe insula lui ca să încerce să facă o alianţă cu el. Am pierdut legătura cu ea acum câteva zile şi mă tem... mă tem că ar putea să fie în pericol.

Am senzaţia că mă strânge ceva de gât. *Pru este pe Insula Castor? Să îl întâlnească pe tutorele Clonelor?*

— Ce ar trebui *să facem?* întreb, extrem de conştientă că Pru e în pericol, iar eu urmează să mă întâlnesc cu Maude chiar acum în clădirea pentru cercetare.

— M-aş duce eu după ea, numai că mama lui Prudence... Este pe moarte, Emmaline. Mă tem că nu o mai duce mult. Zile, poate săptămâni. Am nevoie de ajutorul tău.

— O, Doamne! Nu pot... trebuie să fug, mă poticnesc eu, aruncând o ultimă privire la chipul copleşit de durere al lui Jaeger înainte de a apăsa tasta de închidere a mobilului şi a o lua la goană pe alee. Un milion de întrebări mă năpădesc, dar trebuie să mă concentrez. Este miezul nopţii. Nu voi putea să o ajut pe Pru în momentul ăsta, dar informaţiile din încăperea holoramelor ar putea să fie un pas în direcţia aceea.

Când ajung la clădirea cu laboratoare, nu mai am suflu. Mă furişez cât pot de aproape de uşă, unde zăresc două siluete. Una este a unui bărbat înalt şi mătăhălos – paznicul. Cealaltă este minionă. Este Maude, îmi dau seama după croiala paltonului. Vorbeşte cu el. Respir uşurată. Nu i-am ratat – nici pe ei, nici şansa mea. Mă apropii.

— Ştiu că vă cer prea mult, spune Maude un pic prea tare, probabil ca să o aud eu. Vocea ei este catifelată ca mătasea, cu inflexiuni sudice, uşor nazală, iar accentul britanic a dispărut total. Dar este târziu. Doamna directoare adjunctă Fleischer mi-a cerut să verific chiar la miezul nopţii. Dacă mă întorc să-mi iau cheia...

Nu aud ce răspunde paznicul, dar în clipa următoare uşa se deschide. O lasă să intre. Cu inima bubuind, alerg spre ei.

— Staţi puţin! spun cu răsuflarea tăiată, dar Maude nu se întoarce. Uşa se închide cu o bufnitură în urma ei exact când ajung lângă paznic.

— Scuze, îngaim eu. Ar trebui să fiu cu ea.

Paznicul stă în faţa uşii, cu braţele încrucişate:

— Tu cine eşti?

— Emmaline Chance, zic eu repede. O ajut pe Madison cu... Cobor vocea, gândind cu repeziciune. În fine, e secret, bineînţeles. Doamna directoare adjunctă Fleischer ne-a cerut amândurora să nu divulgăm detaliile. Dar este important. Sunt sigură că ştiţi despre ce vorbesc, nu?

— Sigur că ştiu, spune paznicul, deşi am sentimentul clar că habar nu are şi nu vrea să lase să se vadă.

— Madison şi-a uitat cheia, zic eu repede, în timp ce îmi vine o idee. Am luat-o în grabă înainte să plec din cameră. Poftim, uite-o! Scot cheia mea de sub tricou, dar şi pe a lui Oliver. Vedeţi? Am pus-o pe a ei înainte să plec. Nu voiam să o pierd în întuneric. Sunt cam zăpăcită. *O să meargă? O să mă lase să intru?* Aş deschide eu uşa, dar Maddie e cea care are acest privilegiu special şi ştiţi că nu pot să folosesc eu cheia ei. ADN-ul nepotrivit. Afişez un zâmbet rapid.

Paznicul nu se mişcă.

— Vă rog, stărui eu. Mă omoară tata dacă am probleme cu doamna Fleischer. Ştiţi cât e de înfricoşătoare.

Mă priveşte o clipă, apoi ridică din umeri:

— Dă-i drumul. Foloseşte cheia lui ca să-mi deschidă uşa.

— Mulţumesc mult, spun şi mă grăbesc să intru. Vă rămân datoare.

Mă precipit spre lifturi când aud o uşă închizându-se în capătul holului. Totul se petrece atât de repede, că nu văd cine a fost. Inima îmi bate cu putere. Mai e cineva în clădirea asta la miezul nopţii? Altcineva în afară de Maude şi de mine? Sau *a fost* Maude? Şi dacă e aşa, ce căuta la primul etaj?

Străbat holul în goană. Trebuie să ştiu dacă a fost Maude. Dacă a fost altcineva – de exemplu Fleischer – vreau să ştiu, ca să nu fim prinse la mijloc.

Uşa e compactă – nu e nicio fereastră prin care să văd cine sau ce se află înăuntru. Îmi fac curaj şi ascult la uşă câteva minute. Nimic. Încerc clanţa. Se deschide cu uşurinţă. Cu sângele pulsându-mi în vene, o deschid cu băgare de seamă, conştientă că încalc un milion de reguli.

Încăperea e mare, nu diferită de cea a hologramelor, iar lumina e slabă. Camera e practic goală, exceptând echipamente medicale şi cinci scaune aşezate în rând.

Scaunele sunt mari cât nişte fotolii, deşi nu par confortabile. În fiecare scaun se află câte o persoană, şi toate sunt conectate la un panou cu fire şi cu catetere. Îmi amintesc brusc când am vizitat-o pe mama lui Pru în timpul unei şedinţe de chimioterapie. *Asta este aici? Un centru de tratament?*

Intru ca să văd mai bine. Îmi concentrez privirea. Şi îmi stă inima.

Persoanele din scaune sunt elevi. Şi nu orice elevi. Clonele.

Sunt uluită. *Ce fac aici? Ce caută Maude aici? De ce este aici şi nu în încăperea hologramelor, aşa cum am plănuit?*

Privirea mea se mută de la un chip la altul. Levi nu este aici.

Cu cât privesc mai intens, îmi dau seama că nu e vorba despre ceea ce fac ei. Nu, întrebarea este ce li se face *lor.*

Fiecare Clonă este perfect nemişcată şi are ochii închişi. Când mă uit mai atent, văd că prin catetere curge sânge de la ei spre pupitrul cu echipamente şi monitoare. Prin alte tuburi curge spre ei o substanţă uşor roşiatică.

— Maude? spun ezitant când mă apropii de scaunul ei. Eşti conştientă? Mă auzi? Ce se întâmplă?

Nu reacţionează. Frica îmi invadează tot corpul.

— Maude! De data asta strig. Theodora! Pippa!? spun cu faţa spre Clone. Niciun răspuns. Nu mă aud.

Cuprinsă de panică, mă duc la uşă. Instinctul îmi spune să-i eliberez. Să încep să le scot toate cateterele, şi acele, şi tuburile. Dar dacă le fac rău? Dacă e periculos sau chiar mortal să smulg vreun tub?

— Ce drăguţ din partea ta că ni te alături! Mă răsucesc brusc, şi inima-mi bubuie în urechi precum o tobă metalică.

E Fleischer, într-un halat alb. Stă în pragul uşii, la doar câţiva centimetri de mine.

— Doamnă directoare Fleischer, trebuie să daţi o mână de ajutor, spun. Ce se întâmplă? De ce sunt Clonele...? Ce este... ce este asta?

— Nu este treaba ta.

— Nu sunt în pericol? Sunt răniţi? Pentru ce sunt tuburile? Pentru ce este acest tratament? Sunt inconştiente?

Răspunde calm:

— Sinceră să fiu, sunt inconştiente. Printr-unul dintre tuburi li se injectează un somnifer. Nu ai de ce să-ţi faci griji, Emmaline. Nu simt nimic.

— Dar *ştiţi* despre acest lucru, zic eu.

— Sigur că ştiu. Surâde. Privirea de pe chipul ei îmi dă fiori pe şira spinării. Şterge-o, ca să nu fiu nevoită să-i spun domnului director Ransom că iar ai nesocotit ora stingerii.

— Puţin îmi pasă de ora stingerii. Ce le *faceţi?*

— Nu vreau să mă repet, Emmaline. Du-te! E ceva în vocea ei care mă face să mă tem că o să mă lovească.

Şi în clipa aceea mă luminez. Maude a avut timp mai multe minute ca să ajungă în încăperea asta înainte să intru eu în clădire. Şi după cum arată lucrurile, ştia exact unde se duce, ce face. Mie mi-a spus că o să mă lase să intru în clădire, dar nu a făcut-o. A lăsat uşa să se închidă înainte să intru eu. M-a tras pe sfoară.

Dar de ce? Ca să vină aici şi să fie ţintuită la aparate? Nu are nicio logică. Doar dacă nu voia ca eu să văd ce se întâmplă aici. Să văd adevărul.

— Despre asta vorbeau Madison, Jake şi Tessa, spun eu şi în momentul acela îmi vine un gând. Analizele de sânge. Programările pe care le aveau cu dumneavoastră... Gândurile devin vorbe înainte să le pot opri. Caracteristicile speciale ale Clonelor. Ştiţi despre ele, nu-i aşa? Semnele vitale ale acestora şi semnificaţia lor. Le-aţi monitorizat. Cu ajutorul cheilor.

— Este al treilea avertisment, Emmaline. Am ajuns la capătul răbdării.

Aproape că nu o aud. Mă învârt în jurul scaunelor, studiind chipurile imobile ale Clonelor. *Sunt complice la asta? Sau participă forţat? Maude m-a păcălit ca să pot să aflu?*

— Faceţi cercetări, spun cu voce gâtuită, şi apuc o pungă care pare să fie cu sângele Theodorei. De obicei nu sunt sensibilă, dar mă lupt să-mi reprim senzaţia de vomă. Cercetări finanţate de familia Huxley. Cercetări menite să vă spună cum funcţionează organismele lor. Acesta este motivul pentru care domnul director Ransom i-a invitat la Darkwood? E o revelaţie. Ransom a primit Clonele ca să le poată transforma în propriul lui experiment ştiinţific?

— Eşti o fată cu foarte multă imaginaţie, zice Fleischer, cu un glas

înspăimântător de stăpânit. O fată care ar trebui să se întoarcă în camera ei, să se ducă la culcare şi să uite că a văzut vreodată ceva din toate acestea.

Frica mă năpădeşte ca un şuvoi în momentul în care înţeleg ce am aflat şi ce ar putea să facă Fleischer ca să mă împiedice să spun cuiva ceea ce am văzut.

Mintea îmi lucrează cu repeziciune. Trebuie să mă apăr.

— Nu vreţi să ştiţi ce cred despre povestea asta? Clonele sunt periculoase. Levi Gravelle a atacat-o pe cea mai bună prietenă a mea. Dacă reuşiţi să aflaţi ce-i face atât de... inumani, susţin eforturile dumneavoastră sută la sută.

Fleischer mă studiază o clipă. Îmi dau seama că încearcă să decidă dacă să mă creadă sau nu.

— La culcare, Emmaline! Acum!

Dau din cap că am înţeles, şi nu risc să mai spun vreo vorbă, apoi iau sprintul pe uşă, străbat coridorul, trec de lifturi şi ajung afară, în noaptea răcoroasă.

Paznicul se uită cum ies în fugă, îmi aruncă un noapte bună firav pe care nu i-l întorc, ci continui să alerg pe aleea nepavată.

Fleischer face cercetări asupra Clonelor. Directoarea adjunctă ştie despre abilităţile lor.

Mai sunt sigură de încă un lucru: în toată povestea asta e mâna lui Ransom. Pune la cale cercetările astea, sau ce-or fi ele, de când au venit Clonele. Chiar dinainte. Toate astea fac parte dintr-un plan mai mare. Sunt convinsă.

Înainte să-mi dau seama, sunt sus pe scara de incendiu de la camera lui Levi, iar vântul înţepător mă pătrunde. Bat uşor la fereastra lui, exact cum am făcut în noaptea în care am scotocit prin camera lui Oliver. Şi tot ca atunci, o deschide, apoi îmi întinde mâna. Îl prind de mână, şi căldura lui îmi dă fiori când observ că iar nu are cămaşă.

Suntem singuri. Jago nu este acolo. Este în încăperea aia din clădirea pentru cercetare împreună cu ceilalţi.

— Emma? întreabă Levi. Îi strâng mâna. Nu-mi dă drumul. Nici nu vreau să facă asta.

Îi povestesc totul.

MĂRTURISIRI

Îi povestesc ce am văzut: semenii lui ţinuţi ostatici de Fleischer. Îi povestesc despre hologramа lui Oliver, omiţând partea cu Underwood şi Gravelle care sunt una şi aceeaşi persoană. La momentul potrivit, îi voi spune şi despre asta. Îi povestesc lui Levi despre Pru, cum s-a dus pe Insula Castor şi e posibil să fie ţinută ostatică acolo de Gravelle. Este colega mea de cameră şi unul dintre puţinii oameni din lumea asta pentru care aş face orice – şi trebuie să o ajut.

Levi îşi pune un tricou şi începe să străbată camera în sus şi în jos, gânditor. Mi-ar plăcea să ne îmbrăţişăm, să ne sprijinim unul pe celălalt, dar îmi reamintesc de Theodora. E cu ea, nu cu mine. *Vino-ţi în fire, Emmaline! Concentrează-te!*

— Maude şi cu mine am descoperit ceva când am găsit hologramele, îi spun. Cheile au dispozitive de monitorizare de foarte multă vreme, iar vechile noastre chei înregistrau şi ele semnele noastre vitale. Cum ar fi de pildă pulsul în repaos. Informaţii care, dacă sunt analizate cu atenţie, dezvăluie caracteristicile voastre speciale. Cred că Ransom ştie. Cred că profită de Clone cu ajutorul familiei Huxley. Cred că face experimente pe ele, probabil într-un soi de căutare bolnăvicioasă pentru ameliorarea stării de sănătate sau imortalitate... Levi? Mă asculţi?

Levi dă din cap afirmativ:

— Ştiam că restul se duc undeva. De două ori am observat cum Jago se strecoară noaptea afară, şi aşa am început să pun lucrurile cap la cap. Dar de ce să nu vrea Ransom să mă studieze şi pe mine?

— Ştiu de ce, zic prudentă. Sunt studiate numai cinci Clone pentru că originalele sunt încă în viaţă.

— Iar al meu e mort, zice Levi.

— Da. Poate greşesc – deşi nu cred. Ransom a vrut toate Clonele, pe voi toţi, aici, la Darkwood, ca să le studieze. Să vă compare cu originalele. Ia probe de sânge, sau plasmă, sau *ceva* cu toate tuburile alea şi le examinează. Madison, şi Tessa, şi Jake au dat sânge. Probabil că în felul ăsta Fleischer are un etalon cu care să compare sângele lor. Pun pariu că şi lui Archer i s-a cerut să dea sânge. Cât despre Pru... ei bine, nu ştiu. Ea nu ar fi niciodată de acord cu aşa ceva, dar poate că Ransom a făcut rost de o mostră din sângele ei altfel, fără acordul ei, înainte de accident.

— În cazul ăsta, eu nu sunt la fel de util, nu? zice Levi.

— În mod evident, Ransom te-a vrut totuşi aici, la Darkwood. Nu putea să-i invite pe semenii tăi şi pe tine, nu...

Trece un lung moment în care amândoi reflectăm la gravitatea situaţiei.

— Trebuie să spunem cuiva, spun eu repede. Nu e corect. Ceea ce le face el e un act criminal.

— Nu şi dacă au fost de acord cu asta, îmi reaminteşte Levi. Nu vom putea să-i întrebăm până mâine, dar nu m-ar mira dacă au semnat că renunţă la drepturile lor.

— De ce să facă aşa ceva? N-are nicio logică, absolut niciuna.

— Trebuie să joace după cum le cântă Ransom dacă vor să rămână aici, spune Levi simplu. Şi trebuie să rămână aici ca să-şi ducă la îndeplinire misiunile, ai uitat?

— Misiuni care le-ar putea face rău familiilor originalelor, îi reamintesc la rândul meu.

— Depinde cum priveşti lucrurile, spune Levi. E greşit ca semenii mei să dorească să-şi revendice locul de drept în familiile lor biologice? Maude a greşit când a sfidat familia Huxley? Sau Theodora când a demascat un infractor?

Când aud numele ei, mă crispez.

— Bineînţeles că ai apăra-o, mă trezesc spunând, şi vocea mea sună mult prea ostil. Este... în fine, ce este.

— Nu sunt cu Theodora.

— Poftim? Ba da. V-am văzut pe amândoi...

— Ai văzut o iluzie.

Îl studiez, studiez ochii aceia cenuşii. Mi-a fost dor de ochii aceia. Mai întâi de ai lui Oliver, apoi de ai lui.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, dar sunt sigură că n-ai de gând să-mi explici, aşa că...

— I-am cerut să se prefacă, spune Levi. Nu-mi dau seama dacă în vocea lui e durere sau tristeţe. Dar mă agăţ de fiecare cuvânt al lui. I-am cerut să te facă să crezi că avem o relaţie fiindcă ştiam că tu şi cu mine... Nu a fost bine pentru tine. Nici pentru mine. Să facem ce am făcut.

— Adică faptul că ne-am sărutat?

— Adică, totul. Levi oftează. Theodora şi cu mine nu am fost niciodată altceva decât prieteni buni. Suntem ca o familie; nu suntem cum crezi tu. Ce te-am *făcut* să crezi.

Îmi vâjâie capul. Mi se usucă gâtul:

— Şi atunci, de ce...?

— Am vrut să crezi că e ceva între noi, între Thea şi mine, pentru că la momentul acela m-am gândit că e cel mai bine pentru toată lumea. Îţi

aminteşti când m-ai văzut prima oară? întreabă Levi cu un glas plin de patimă.

— Ziua aceea în care mai că te-am atacat? Da, îmi aduc aminte.

— Aceea este ziua în care m-am îndrăgostit de tine.

Simt cum mi se accelerează respiraţia. *Ziua în care ce?*

— Ştiam că între noi lucrurile nu vor merge niciodată. Până la urmă, eşti singura fată în viaţă din tot Universul care nu va fi în stare să mă separe pe mine de amintirea celui mai bun prieten al ei mort pe care l-a şi iubit. Eşti în stare?

— Nu... bolborosesc eu, şi nici măcar nu-mi termin gândul înainte să mă întrerupă:

— De ce m-ai sărutat în ziua aia? De ce m-ai urmărit cu privirea prin sala de mese? De ce vrei să afli tot ce se poate afla despre mine şi prietenii mei? Pentru că prezint pentru tine un interes particular? Sau pentru că semăn cu el? Şi dacă am fi vreodată, în fine, un *cuplu...* Are în privire o intensitate pe care nu am mai văzut-o. Cum aş putea să fiu sigur că mă iubeşti pentru ceea ce sunt eu?

Nu ezit nicio clipă. Răspunsul la întrebarea asta este la fel de simplu ca şi când mi-aş spune numele:

— Pentru că atunci când mă uit la tine nu-l văd pe el. Nu-l mai văd. Văd persoana care a dus-o pe Pru în braţe după ajutor. Văd pe cineva care este foarte citit, şi atletic, şi care habar nu are cât de fascinant este. Cât de strălucitor, de deştept, de încântător şi uneori de enervant. Dar şi generos. Nu-l văd pe Oliver. Văd toate astea. Te văd pe tine.

— Frumos discurs, şopteşte Levi.

— E adevărul. Răsuflu. Dar...

— Ce? întreabă el şi îmi ia mâna cu blândeţe.

— Tot m-ai minţit. În legătură cu Theodora.

— Îmi pare rău, zice şi se întristează. A fost o greşeală regretabilă şi sper că poţi să mă ierţi. Nu este o explicaţie bună, în afară de faptul că am crezut că ar fi mai bine pentru mine, şi pentru tine, dacă nu ne stăm în drum. Am fost de acord cu ce mi-ai cerut prima oară când ne-am întâlnit. M-am dat la o parte din calea ta. Te-am lăsat să-ţi trăieşti viaţa.

— Dar nu mai vreau asta, spun eu liniştită.

— Nici eu.

Mă trage în braţele lui şi îşi lipeşte buzele de ale mele. De data asta când ne sărutăm, este fără reţineri şi îmi răscoleşte fiecare fibră.

Când sărutul s-a sfârşit, mă uit fix în ochii lui. Trebuie să-i spun acum. Dacă nu o fac, îmi pierd voinţa.

— Ţi-a spus Maude? spun fără să mă gândesc.

— Ce să-mi spună?

— Despre Underwood. Despre tatăl tău.

— Nu am tată.

— Tatăl tău biologic, atunci. Este... Trebuie să-i spun. Este Gravelle.

Vorbele rămân atârnate în aer între noi. Nici nu le-am spus bine şi regret din inimă. Va mai fi vreodată ceva la fel? Poate să mai fie?

— Underwood şi-a înscenat moartea. Accidentul de maşină... nu l-a ucis. Oliver mi-a lăsat un mesaj, în holograma lui... El a aflat toate astea. A vrut să ştiu şi eu. Trebuia să-ţi spun şi ţie, adaug cu convingere. Maude nu voia să-ţi spun. O să fie supărată pe mine, ba chiar furioasă. Dar nu pot să-ţi ascund acest lucru. Nu mai pot.

Levi rămâne tăcut o clipă.

— Levi? Te rog, spune ceva.

— Am bănuiala asta de ceva vreme.

Îmi dau seama că încearcă să-şi ascundă durerea de mine. Dar nu poate, nu în întregime.

— Zău?

Dă din cap că da.

— Am respins ideea ani de zile din cauza a ceea ce însemna. Să am aceleaşi gene cu Gravelle... ar însemna că sunt cel mai rău dintre noi. Cel legat de tutorele nostru prin sânge. Cel care are o legătură inevitabilă cu bărbatul care ne-a ţinut izolaţi toţi anii aceia. Nu am vrut să cred asta. Dar bănuiesc că am ştiut dintotdeauna.

Ştie. A ştiut mereu. Nu i-am distrus viaţa cu vestea asta.

— Când Oliver mi-a lăsat biletul, explic eu, eram atât de disperată să înţeleg mesajul că nu mi-a trecut prin cap că te va afecta şi pe tine. Îmi pare rău, Levi. Nu am vrut să-ţi complic viaţa şi mai mult. De parcă ar fi prima oară, adaug. Am prostul obicei de a distruge vieţile oamenilor.

Levi mă studiază şi sunt sigură că dincolo de exteriorul călit vede fata din interior, cea care era singură şi tristă cu mult timp înainte să moară Oliver. Se depărtează de mine, mâhnit:

— Ce te face să spui asta?

— Fiindcă e adevărat, nu? Ridic din umeri. E vina mea că mama a murit. Eram bolnavă. Aveam leucemie. Părinţii mei au crezut că o să mor; doctorii erau siguri. Timp de un an, părinţii mei au trecut prin iad. Chimioterapie, medicamente care mă slăbeau atât de tare încât nu puteam să ţin ochii deschişi. Când eram în pragul morţii, mama nu a mai putut să suporte. Nu putea să facă faţă gândului că mă va pierde. Îşi dorise un copil cu ardoare. I-au fost necesari ani întregi de tratamente de fertilitate ca să poată rămâne însărcinată. Mă iubea atât de mult încât, în cele din urmă, nu a putut îndura

să mă vadă murind. Mă opresc. Nu am mai spus asta nimănui, în afară de Oliver. Mama a luat o supradoză de medicamente. Şi apoi, la câteva săptămâni după moartea ei, s-a petrecut miracolul, spun eu cu amărăciune. Tata a găsit un tratament experimental în Suedia. Nanoroboţi. M-a dus de îndată acolo, deşi toată lumea îl sfătuise să nu o facă. Şi deşi doctorii credeau că tratamentul nu va avea efect, a funcţionat. Am supravieţuit. Doar că mama murise deja. Toată viaţa am fost conştientă de ironia existenţei mele. Nu eu ar fi trebuit să trăiesc; *ea* ar fi trebuit. Din această cauză, tata nu a putut niciodată să suporte să se uite la mine. I-am luat-o de lângă el. Aşadar, asta este. Toată povestea tristă a vieţii mele. Toţi cei din jurul meu, şi subliniez, toţi, pleacă, mor sau sunt atacaţi într-un hangar pentru bărci. În locul tău, mi-aş păzi spatele.

Levi nu-mi răspunde. Cu delicateţe, mă ia de talie şi mă trage spre el. Când trupurile noastre se contopesc, îmi presez buzele de ale lui cu o foame egalată numai de dorinţa lui la fel de mare. Şi deşi sunt atâtea care mă sperie, siguranţa lui Pru, cele îndurate de semenii lui Levi în mâinile lui Ransom, adevărul din spatele morţii lui Oliver, mă scufund în braţele lui Levi şi, preţ de câteva clipe furate, îmi îngădui să uit.

*

* *

Tulburată de evenimentele zilei, mă sui în pat. Levi şi cu mine am stat pe podea, şi eu mi-am plimbat degetele peste braţele lui dezgolite. Peste semnul de la rana pe care şi-a făcut-o după ce a plonjat în Lacul Negru şi care s-a vindecat cu viteza fulgerului. Simţeam un curent prin tot corpul când îi atingeam pielea aşa. Mă simţeam revigorată, plină de energie, ca şi cum fiecare terminaţie nervoasă din corpul meu fusese stimulată şi trezită la viaţă. Dar în acelaşi timp mă simţeam îngrozită.

Ce făceam? Ce era în capul nostru? Nu mai sărutasem niciodată un băiat în felul acela. Nu vrusesem să o fac. Iar băiatul ăsta pe care îl urâsem cu fiecare fibră a fiinţei mele era acum singurul pe care voi dori să-l sărut vreodată. Am putea să stăm treji toată noaptea, în fiecare noapte să vorbim, şi nu ar fi niciodată destul. Nu am putea să fim niciodată suficient de apropiaţi.

Luaserăm în consideraţie ideea ca eu să rămân în camera lui peste noapte. Până la urmă, am plecat. Era împotriva tuturor impulsurilor mele şi, cu toate acestea, ştiam că aşa este corect. Dacă se întorcea Jago şi mă găsea acolo? Dacă...?

Nu-mi îngăduisem să mă gândesc la asta.

— Dash, şoptesc şi mă cufund mai adânc sub aşternuturi, îmbrăcată încă în jeanşi şi hanorac.

— Da, Emmaline? Pot să te ajut cu ceva?

— O, ştii doar, spun şi vocea îmi tremură. Cu absolut orice.

Ştiu că Dash nu ştie să zâmbească, dar oricum simt alinarea prezenţei lui. „Noapte bună, Emmaline" sunt ultimele cuvinte pe care le aud înainte să mă scufund în somn.

A doua zi dimineaţă, mă întâlnesc cu Levi la micul dejun. Mă uit cu atenţie prin sala de mese după Clone. Nu sunt aici.

— I-ai văzut pe ceilalţi? Jago a venit înapoi azi-noapte?

— Da, dar încă dormea de dimineaţă când m-am sculat eu. O să vorbesc cu ei, promite Levi. Despre Ransom şi despre experiment. O să aflu de ce nu mi-au spus...

— Ca să te protejeze, bănuiesc.

— Sau ca să fie siguri că nu încerc să-i opresc, sugerează el. Dau din cap în semn că înţeleg. Stăm unul lângă altul, dar nu ne atingem. Intimitatea – oricâtă a fost – pe care am împărtăşit-o azi-noapte nu face parte din momentul prezent, deşi sunt convinsă că şi el se gândeşte la ea la fel de mult ca şi mine.

Sau poate că nu. Poate că nu m-a visat toată noaptea, aşa cum l-am visat eu. Gândul ăsta mă trezeşte la realitate. Îmi dau seama că Levi nu a crescut aşa cum am crescut eu, că nu a fost la liceu până anul ăsta. Declaraţia lui... sau ce-o fi fost, s-ar putea să nu însemne pentru el acelaşi lucru ca şi pentru mine.

— Levi, spun eu, nu prea am dormit bine azi-noapte, după... Obrajii mi se îmbujorează.

— Nici eu, zice el, cu privirea aţintită asupra mea.

M-aş putea pierde în ochii aceia cenuşii pentru totdeauna...

Mă forţez să mă concentrez:

— N-am putut să nu mă gândesc la Prudence. Şi la tatăl ei. Mama lui Pru este bolnavă. Cu adevărat bolnavă. Probabil că o să moară curând şi... şi... Mă opresc, străduindu-mă să nu plâng. Trebuie să mă duc după Pru. Să o găsesc. Să o aduc acasă.

— Emma, ştiu cât de mult ţii la ea, dar ce crezi că poţi să faci? Nu ştii nimic despre Insula Castor. Cum o să ajungi acolo, întâi de toate?

— Aici intervii tu, spun calm. Trebuie să-mi spui tot ce ştii despre ea. Unde se află, cum o găsesc, cum o scot pe Pru de acolo.

— Nu, răspunde Levi. În niciun caz.

— Poftim? spun eu răsucindu-mă brusc spre el.

— Este prea periculos. Nu ştii cum este locul acela, spune Levi. Cum este *el.*

— Care e cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? Ochii îmi strălucesc

plini de lacrimi acum. Să mă reunesc prin moarte cu cel mai bun prieten al meu ar fi cel mai rău lucru dacă asta m-ar ajuta să salvez o altă prietenă? Privirea mea o întâlneşte pe a lui Levi şi văd pe faţa lui că înţelege. Îşi dă seama cât sunt de hotărâtă. Că nu vreau, nu pot să mă las convinsă să stau deoparte şi să nu fac nimic. Vorbim despre Pru. Levi, nu am altă soluţie.

— Atunci vin cu tine, spune el. Insula este complet izolată iar Gravelle este periculos. Dacă vrei să ai vreo şansă de succes... ai nevoie de mine. Eu pot să găsesc o cale să intrăm. Dar avem nevoie de pregătiri.

— Bine, mă îmbunez eu. Ai la dispoziţie o săptămână.

CĂLĂTORIA

Levi are dreptate. Chiar am nevoie de el. N-aş avea nicio şansă să ajung pe Insula Castor fără el. Am fost o caraghioasă să cred că aş putea. Şi totuşi, îmi fac griji că-l pun în pericol cerându-i să se întoarcă acasă. Simt injusteţea situaţiei cu fiecare atom al fiinţei mele. Eu am privilegiul, libertatea de a părăsi Darkwood, statul, ţara fără teama că aş putea isca suspiciuni. Fiind o clonă, Levi nu se bucură de niciun fel de siguranţă. Şi cu toate acestea, e hotărât să vină cu mine.

Gravelle e un degenerat, un nebun ingenios, îmi aduce aminte Levi. Şi deşi îmi face rău gândul că-l pun pe Levi într-un pericol şi mai mare cu tutorele lui, o parte din mine este entuziasmată că vom face această călătorie împreună. Dacă urmează să pornesc într-o misiune kamikaze, vreau să o fac cu el.

Ne facem planurile cu grijă. Vom pleca peste şapte zile, după următorul examen la ştiinţe. Cu pregătirea şi seminarele de studiu dinainte, profesorii noştri şi-ar da seama că e ceva în neregulă dacă nu am fi prezenţi. Dacă vom lipsi de la câteva ore după aceea, va fi mai puţin vizibil, iar noi avem nevoie de un avans. Nu vrem să-i alertăm pe profesorii noştri prea devreme.

Levi mă previne că oricine pătrunde pe insulă fără permisiunea expresă a lui Gravelle suportă consecinţele. Sunt agitată, dar de neclintit. Oliver s-a dus pe Insula Castor, iar Prudence este acolo acum. Are nevoie de noi. Îl sun pe Jaeger şi-i las un mesaj să-mi spună dacă are veşti de la ea. Nu-i dau de înţeles că intenţionez să mă duc după Pru. Am sentimentul că deja ştie.

Dash îmi găseşte orarul autobuzelor care pleacă din oraş dimineaţa devreme. Levi şi cu mine intenţionăm să străbatem pe jos cei aproape cinci kilometri până la autogară, apoi să luăm autobuzul cel mai puţin bătător la ochi spre Bar Harbor, de unde vom lua feribotul. Nu vom spune nimănui ce plănuim, cu excepţia lui Maude. Îi vom da cheile noastre să le ţină ea, sperând că vom fi de mult plecaţi până când şcoala, sau oricine altcineva, să-şi dea seama că am părăsit campusul de la Darkwood.

Pun la cale cu Levi rute şi strategii, anticipând ce ar putea spune Gravelle sau ce ne-ar putea face când vom ajunge pe insulă. Nu am mai pomenit nimic de sărutul nostru. Ca şi cum niciunul din noi nu vrea să admită ce am spus, ce am făcut de teamă să nu ne năpădească amintirile.

În vreme ce ne facem planurile, Levi îi confruntă pe semenii lui, care confirmă ceea ce bănuisem eu – că Ransom este în spatele cercetărilor. Au

fost de acord să-i facă jocul fiindcă au înţeles că nu au altă soluţie.

— Trebuie să facem ceva. Nu putem să-l lăsăm pe Ransom să-i trateze ca pe nişte şobolani de laborator. Ca pe nişte *cobai,* îi spun eu lui Levi. E după-amiaza târziu, iar peisajul de aprilie începe să înmugurească. Stăm pe malul Lacului Negru, scrutând suprafaţa lui impenetrabilă.

— Ransom nu se simte bine. Maude zicea că suferă de o grămadă de boli autoimune. Se bizuie pe faptul că rezultatele cercetărilor îi vor prelungi viaţa. O garanţie că nu va muri înainte de vreme.

— Tot nu înţeleg de ce au fost de acord. De ce Maude m-a minţit...

— Nu te-a minţit. Nu ţi-a dezvăluit adevărul ca să te protejeze, Emmaline. La ce-ţi foloseşte să ştii despre asta?

— Pot să fiu de ajutor, insist eu înflăcărată. Pot să-l opresc...

— Şi pe Gravelle? Şi aşa e destul de rău că vrei să mergi pe Insula Castor. Nu te poţi lupta cu Ransom. Lasă asta în sarcina semenilor mei. Când va veni timpul, îl vor demasca ei. Maude s-a jurat că încă de când au semnat pentru Ransom acordul de renunţare la drepturile lor pun la cale să-l discrediteze. Când vor socoti ei că e momentul.

Deşi nu-mi place să nu mă implic, nu o fac, dar numai fiindcă nu ştiu la ce mi-ar folosi să-l confrunt pe Ransom acum. Levi şi eu ne concentrăm pe elementul esenţial: Gravelle.

E o dimineaţă de marţi mohorâtă când înşfac micul rucsac şi-mi aranjez cu grijă curelele pe umeri. Mă întâlnesc cu Levi în faţă la Chiparos. I-am lăsat Pippei un bilet vag în care îi scriu să nu-şi facă griji pentru noi. Nu vreau să ştie prea multe şi să fie obligată să-l mintă pe Ransom. Vorbesc foarte puţin cu Levi în timp ce străbatem aleea spre ieşirea din campus, apoi spre autogara de la periferia oraşului.

Ne suim în autobuzul fără şofer, ne găsim locuri unul lângă celălalt şi părem doi adolescenţi obişnuiţi care pleacă în excursie. Numai că nu ne bucurăm de peisajul rural din Vermont care se derulează în faţa ochilor noştri – avem de lucru. Levi scoate o tabletă şi începe să contureze o hartă a insulei, atât cât poate să pună cap la cap din memorie. Folosind o aplicaţie care-i permite să configureze coridoare, uşi şi ferestre, realizează o schiţă pe care mi-o explică în detaliu. Nu e nevoie să mă aplec prea mult ca să o văd, fiindcă suntem ca sardelele pe locurile noastre înghesuite.

— Insula se află la câţiva kilometri de coastă – de pe uscat nu se vede. Este în totalitate construită de om şi sigură din punct de vedere ecologic; nu acţionează negativ asupra vieţii marine şi toată fundaţia este realizată din materiale reciclate şi ancorate în nisip. Clădirea unde am locuit noi este aproape exclusiv făcută din sticlă şi oţel. Tot ceea ce se întâmplă acolo este supravegheat şi planificat. Orice livrare, orice vizitator trebuie să vină cu

barca sau elicopterul. Paznicii nu au voie să aducă dispozitive în incintă şi nu ar fi deloc în interesul lor să spună cuiva ceea ce ştiu; sunt disperaţi să-i facă pe plac. Gravelle îi plăteşte bine pentru tăcerea lor.

— Cât este de mare? întreb eu.

— Structura propriu-zisă? Mare – dar nu ştiu câţi metri pătraţi. Cunosc dispunerea locului ca pe propriul meu buzunar; a fiecărui coridor sau pasaj, chiar şi a celor interzise. Dar când eşti *înăuntru* e dificil să-ţi dai seama de proporţii. Singurul cuvânt care-mi vine în minte ca să descriu cu exactitate locul este că pluteşte – ceea ce într-un fel e adevărat – întreaga insulă seamănă cu un monstru marin care ţâşneşte din spuma mării. Atâta sticlă nu ştiu dacă s-a mai folosit vreodată altundeva în lume. Gravelle l-a plătit pe arhitectul care a conceput clădirea să păstreze tot proiectul strict secret, ca fiind o iniţiativă a CIA.

— De asta nu există fotografii.

Levi aprobă din cap.

— Deci dacă e numai sticlă, asta înseamnă că nu aveaţi niciodată niciun pic de intimitate?

— E sticlă numai în exterior. Când eşti înăuntru, te poţi pierde cu totul în întuneric, dacă nu te afli într-una dintre încăperile dinspre exterior. Ţineam lecţiile în clase fără ferestre ore întregi la rând. Erau zile când nu ştiam dacă este miezul nopţii sau amiaza, dimineaţa sau seara, sau între.

— Vă ţinea încuiaţi ca pe prizonieri?

— Petreceam timp şi afară. Dar este o insulă – unde să ne fi dus?

Levi se opreşte o clipă şi priveşte la tabletă. Măreşte imaginea unui coridor.

— Împărţeam camerele – colegul meu a fost mereu Jago. Dormitoarele noastre din complex nu erau foarte diferite de aranjamentul de la Darkwood, deşi erau dotate cu toate noutăţile tehnologice, în timp ce la Darkwood camerele sunt, cum să spun...

— Primitive? Levi dă din cap că da.

— Camerele noastre aveau ecrane tactile care efectuau orice funcţie de la lumini la toalete. Nu am cunoscut niciodată altceva. Acum îmi dau seama că era un pic ca şi cum ai locui pe un vapor sau pe o staţie spaţială. Levi evidenţiază un sector de pe desenul lui. Aici erau grupate toate sălile de clasă: o sală pentru arte, o sală pentru arte marţiale, un studio de dans, un teatru, un laborator de ştiinţe.

Se opreşte asupra unui alt grup de încăperi.

— Ce este în zona aceea? întreb eu.

— Sediul lui Gravelle. Era absolut interzis. Îi spunea Codul Violet. Niciunul dintre noi nu a văzut vreodată la interior zona unde locuia şi lucra

Gravelle. Încăperile din Codul Galben – biblioteca de exemplu, care era din sticlă de jur-împrejur, inclusiv tavanul – erau mereu deschise pentru noi. Aceea era încăperea mea preferată, adaugă el, punând-o în evidenţă cu galben pe planul etajului. Levi se joacă puţin cu cadrul şi brusc tot desenul schimbă perspectiva, de la o imagine plată, bidimensională, la una 3D. E frumoasă chiar dacă e o schiţă. Între pereţii acelei încăperi exista orice carte ţi-ai putea imagina. Tavanul avea şase metri înălţime. Dacă voiai o carte care era pe un raft cocoţat sus, o cereai şi întreaga încăpere se mişca precum o linie de montaj dintr-o fabrică şi ţi-o aducea jos.

— De ce nu erau toate, pur şi simplu, în formă digitală?

Levi ridică din umeri:

— Gravelle pune preţ pe cărţile tipărite.

Restul drumului ni-l petrecem punând la punct următoarea etapă a călătoriei. Adorm cu capul pe umărul lui Levi. Visez complexul, labirinturi complicate de coridoare şi pe Gravelle, care ne domină cu înălţimea lui, privindu-ne cu chipul lui straniu şi urât. Când mă trezesc, am ajuns la Bar Harbor.

Drumul cu autobuzul a durat mult mai mult decât ne aşteptaserăm – de fapt, aproape toată ziua. Deja se întunecă. Trebuie să ne oprim peste noapte. Găsesc un hotel oarecare în oraş şi plătesc pentru o cameră cu bani gheaţă. Nu este decât un pat mare care ocupă aproape tot spaţiul. La cină mâncăm snackuri de la automatul din hol – ciocolată şi chipsuri.

— Pot să-ţi spun un secret? îl întreb pe Levi muşcând dintr-o tabletă de ciocolată.

— Depinde ce este, glumeşte el deschizând o pungă cu covrigei.

— Ha, zic eu, îngăduindu-mi pentru o fracţiune de secundă să apreciez simplitatea momentului. Noi, aici, în această cameră împreună, purtându-ne aproape pe de-a întregul ca nişte adolescenţi obişnuiţi.

— Şi? Care este marea mărturisire? întreabă Levi sprijinindu-se de o pernă, cu mâinile sub cap. Inima îmi bate cu putere când mă uit la el, cum stă întins, şi-mi închipui toate lucrurile pe care le-aş face... dacă aş putea...

— Tata nu m-a lăsat niciodată să mănânc genul ăsta de chestii când eram mică. Cred că aveam paisprezece ani când am gustat prima oară o băutură carbogazoasă.

— Uau, zice Levi şi toată faţa i se luminează. Şi când mă gândesc că am trăit aproape toată viaţa mea fără să ştiu acest lucru de importanţă capitală.

Arunc cu o pernă spre el, iar el se fereşte râzând. După masa cu conţinut mare de zahăr, Levi întinde o pătură într-un colţ, aranjându-şi un pat, apoi scotoceşte în rucsac după periuţa de dinţi. Ne schimbăm pentru noapte fără să vorbim.

Mă îmbrac cu un maiou şi un şort la baie. Aşa dorm de obicei, dar în seara asta mă pune pe gânduri. Am senzaţia că şortul e prea scurt şi că umerii îmi sunt dezveliţi. Mă sui în pat; Levi se duce la patul improvizat.

— Levi? spun, stând întinsă în beznă.

— Da? răspunde el de la numai o aruncătură de băţ.

— Nu vii să te întinzi lângă mine?

Nici măcar nu-mi dau seama că am întrebat până când e prea târziu ca să retrag ce-am zis. Îmi ţin răsuflarea şi îl aud mişcându-se de la culcuşul improvizat la pat, unde se întinde alături de mine, peste aşternuturi. Nu pot să mă prefac că nu am aşteptat momentul ăsta, să fim noi doi singuri ca acum, fără să ne deranjeze cineva. Fără colegi de cameră, fără oră de stingere, fără reguli. Numai noi.

— Ce ai vrut să spui, întreb eu şi vocea de-abia mi se aude, când ai zis că te-ai îndrăgostit de mine?

Levi se răsuceşte pe o parte, ca să fie faţă în faţă cu mine. Mă aştept să văd strălucire, un surâs sau umbra unui surâs, însă el este concentrat şi pătimaş. Simt cum mă cuprinde o stare de surescitare care urcă din vârful degetelor de la picioare până sus pe spinare când îmi ia obrazul în palmă şi se apleacă apăsându-şi buzele pe ale mele plin de pasiune. Îi răspund la sărut cu lăcomie în timp ce mă trage spre el, iar eu simt toată greutatea trupului lui peste al meu. Continuăm să ne sărutăm şi e ca şi cum m-aş contopi cu el, braţele şi picioarele ni se împletesc, scântei trec din trupul lui în al meu şi înapoi, precum electricitatea statică.

Ne tragem înapoi, lăsând corpurile să se desprindă doar cât să ne putem privi. Pentru o clipă sunt confuză.

— Asta răspunde la întrebarea mea, bolborosesc eu. Levi râde, şi în voce i-a revenit umorul. Îmi dă o şuviţă de păr de pe faţă, iar gestul este atât de tandru încât mi-e greu să împac asta cu forţa pură pe care ştiu că o are.

— Mă bucur că găseşti reacţia mea acceptabilă.

Îmi odihnesc capul pe umărul lui, brusc obosită.

— Levi?

— Da? răspunde el cu voce răguşită.

— Dacă ni se întâmplă ceva mâine...

— Da?

Îl privesc în ochi. Nu a încercat să mă liniştească. Să promită că sunt în siguranţă cu el. Sunt bucuroasă pentru că e sincer.

— Nu voi regreta niciodată că ai venit la Darkwood.

*

* *

A doua zi dimineaţă prindem feribotul care va brăzda oceanul ducându-

ne la Queen's Harbor. E un drum de patru ore, dar nu vorbim mult. Amândoi suntem agitaţi – am ajuns până aici, dar ultima parte a călătoriei va fi cea mai dificilă.

Petrecem cea mai mare parte a drumului pe puntea exterioară, înfofoliţi în haine, iar vântul din larg ne biciuieşte. Părăsim portul străjuit de copaci, cu case răspândite peste tot. Ne dă senzaţia că intrăm într-o altă lume, lăsând în urmă New England pentru un orizont necunoscut. Că gonim către capătul lumii.

— O să ne aştepte? îl întreb pe Levi în timp ce-mi în fund mâinile în buzunarele canadienei cu puf. Pescarul care ne poate duce acolo?

— Da, spune Levi. Mai spune că omul cunoaşte bine Insula Castor şi că – în urma întâlnirilor anterioare pe care le-a avut cu el – se bizuie pe faptul că nu-l va informa pe Gravelle.

La Queens Harbor – un pitoresc orăşel de pescari neatins de timp – îl găsim pe pescar pe chei. E pregătit să ne ducă cele două ore până pe Insula Castor, dar ne avertizează că ne aşteaptă o călătorie agitată.

Recunoscători pentru ajutorul acestui om, ne urcăm în barca lui cu motor roasă de intemperii. Tot drumul mă ţin de marginea scaunului, luptându-mă cu răul de mare în timp ce săltăm pe apele zbuciumate.

Când, în cele din urmă, zăresc insula sunt uluită. În toate descrierile locului unde a crescut, Levi nu a pomenit niciodată frumuseţea ei absolută.

Ţâşnind din mare ca o citadelă maiestuoasă – chiar dacă la scară redusă – Insula Castor este o operă de artă. Plăsmuită din oţel şi sticlă, clădirea unde Levi şi semenii lui şi-au petrecut cele mai multe ore, fie dormind, fie treji, străluceşte în lumina soarelui, iar articulaţiile şi barele de sprijin din oţel scânteiază în mii de culori ca un caleidoscop. Unghiurile acestei clădiri sunt surprinzătoare şi cumva sfidează logica.

— E superb, spun eu.

— E acasă, răspunde Levi. Dacă acasă înseamnă locul unde eşti ţinut încuiat şi fără cheie.

— Atât de rău a fost? Întotdeauna?

— Nu totul, recunoaşte el în timp ce pescarul îndreaptă barca spre ţărm. Îi aveam pe ceilalţi, iar ei ţineau la mine. Eram o echipă cam neobişnuită. O gaşcă pestriţă. Dar totuşi o echipă.

— Prin urmare, cum facem asta? Privesc fascinată clădirea din faţa noastră. După toată călătoria, după toate pregătirile, dintr-odată mă simt ridicol. Complexul mă sfidează cu grandoarea şi imaterialitatea sa, şi adevărul este că mi-e frică. *Reuşim să facem asta? Măcar este posibil?*

Levi nu răspunde. Îmi întinde mâna şi eu o iau. Strâng mâna lui într-a mea şi gestul îmi dă pe loc încredere. Ne dăm jos din barcă după ce-i plătim o

sumă generoasă pescarului pentru ajutor. Ne urează noroc – o să avem nevoie –, apoi se îndreaptă spre uscat.

Când ating nisipul cu picioarele, îmi dau seama că nu se simte că plaja e artificială. Parcă e o destinaţie de vacanţă. În fine, în afară de faptul că Clonele nu au avut voie niciodată să plece de aici.

— Cunosc codurile de securitate, îmi explică Levi în timp ce ne îndreptăm spre clădirea principală. Mi-au trebuit ani buni ca să le descifrez, dar am presimţit că s-ar putea să-mi fie utile la un moment dat, aşa că le-am ţinut minte. Se rotesc periodic, dar Gravelle nu le-a schimbat. Aşa că dacă nu l-a informat nimeni că venim... Ridică din umeri. Vom reuşi să intrăm la fix.

— Asta e tot? întreb, pierzându-mi tot curajul. În câteva minute vom intra în cuşca leului.

— Asta e tot, zice el.

Detectez teamă şi panică în vocea lui Levi, deşi ştiu că de dragul meu şi al lui se preface că este stăpân pe situaţie. Înainte să apuc să reacţionez, mă sărută. Buzele noastre se strivesc, dinţii ni se lovesc. Nu este de fapt un sărut, ci mai degrabă o ultimă şi disperată încercare de apropiere.

— Hai să mergem! spune. Îl prind de mână şi pornim.

COMPLEXUL

Gonim pe holurile ca nişte labirinturi ale clădirii. Îl urmez pe Levi, având totală încredere în el.

— Sper că Pru este într-un dormitor, zice Levi. Sau în sala de mese, sau în bibliotecă. Altminteri...

— Ce? întreb urmărind atent în timp ce el apasă clanţa unei uşi; o găseşte încuiată şi trage cu ochiul printr-un geam mare de deasupra uşii.

— Nimic, răspunde el. Nu insist.

Levi spune că încăperea e goală şi porneşte mai departe, uitându-se prin geamul uşii următoare. Eu fac la fel cu cea de vizavi. Repetăm acelaşi ritual pe tot coridorul, până când eu găsesc o uşă întredeschisă pe care o deschid cu grijă. Înăuntru e un pat gol şi ecranele tactile pe care le-a descris Levi în timpul călătoriei. Sunt nenumărate echipamente şi imprimante 3D, un perete ticsit cu dulapuri de oţel, un raft de sticlă plin cu ace în cutii tari de plastic.

— Pentru ce sunt toate astea? mă mir eu cu voce tare.

— Majoritatea erau pentru mine şi semenii mei. Levi aruncă o privire pe două hârtii scoase din imprimantă. Dar cum noi am plecat, nu-mi pot imagina la ce le-ar putea folosi Gravelle...

— Cu siguranţă ai o idee, spune o voce.

Mă răsucesc şi văd o siluetă în pragul uşii. Îmi trebuie doar câteva secunde ca să-mi dau seama cine este.

Cam 80 la sută din faţă îi este acoperită cu piele fleşcăită care atârnă. O cicatrice adâncă – un semn permanent – îi brăzdează fruntea. Este bărbatul cunoscut odinioară drept John Underwood. Acesta este Augustus Gravelle.

— Emmaline Chance. Gravelle ridică o mână spre faţă şi se scarpină în barbă. Eşti la fel de frumoasă ca atunci când erai mică. Vă rog. Aveţi nevoie de mâncare şi odihnă. Gravelle bate din palme şi într-o clipită în spatele lui apar doi paznici. Sub uniformele albe identice, trupurile lor sunt îndesate şi puternice. Feţele lor, fără urmă de riduri sau expresie, arată aproape inuman.

— Conduceţi-i pe oaspeţii noştri în sala de aşteptare, le ordonă Gravelle paznicilor. Levi şi cu mine nu avem altă alternativă decât să ne conformăm, şi suntem duşi de cot cu forţa spre centrul clădirii.

Unul din paznici mă trage tot drumul şi mi se taie respiraţia când constat că are un pistol în toc. Ajungem într-o sală vastă, mobilată minimalist dar cu

gust, cu canapele moderne, într-o dezordine gândită, şi măsuţe joase de cafea. Prin minte îmi zboară un milion de gânduri: sunt îngrozită că nu o vom găsi niciodată pe Pru, că omul ăsta i-a făcut deja ceva groaznic, că şi nouă ne va face chestii oribile. Dar mă străduiesc să rămân concentrată şi să-mi dau seama de localizarea noastră.

— Luaţi loc, spune Gravelle şi ne îndrumă spre o canapea. Pe o măsuţă alăturată ne aşteaptă o tavă cu brânză, biscuiţi şi apă minerală. Mâncaţi. Ca gazdă, e de datoria mea să vă ţin mâncaţi, adăpaţi şi curaţi.

Fac ce mi se spune, şi Levi la fel. Ne aşezăm. Mâncăm. Suntem morţi de foame, fiindcă nu am pus nimic altceva în gură în afară de tabletele de ciocolată de aseară. O clipă mă întreb dacă mâncarea nu este otrăvită sau nu are droguri în ea. Presupun că o să aflăm destul de repede.

Gravelle se lasă pe spate în scaunul lui, cu bastonul pe genunchi, şi ne urmăreşte cum mâncăm.

— Ai fost un copil frumos, Emmaline, spune el meditativ. Dar acum că ai crescut, eşti absolut minunată.

— Tot spui asta, răspund eu printre înghiţituri. Dar când m-ai văzut copil?

— Eu şi tatăl tău am fost colegi de cameră la Darkwood, Emmaline, sau nu ştiai asta? Încă mă fixează. Îi întâlnesc privirea şi în aceeaşi clipă vreau să mă feresc de ardoarea din ea. Dar această ultimă informaţie mă opreşte şi mă face să reflectez.

— Nu, n-am ştiut.

— Înţeleg, zice Gravelle. Eram apropiaţi, tatăl tău şi cu mine. Mi-ar fi plăcut grozav să te cunosc mai bine când erai copil. Acum, aproape că e prea târziu...

Levi şi eu ne privim cu ochii mari. *Prea târziu? Ce vrea să spună cu asta?*

— Voi doi aveţi multe de învăţat. Lucrul acesta poate fi uşor remediat. Gravelle zâmbeşte fericit.

— Unde este Prudence? întreb eu stăruitor. Ştim că este undeva pe aici...

Gravelle ridică o mână ca să mă potolească. Apoi o întinde ca să ia un clopoţel de pe o măsuţă alăturată şi sună din el. Sunetul lui umple încăperea vastă şi impersonală. Câteva clipe mai târziu, intră în grabă un omuleţ. Spre deosebire de paznici, nu este nici musculos, nici înfricoşător. Se înclină în faţa lui Gravelle şi vorbeşte într-o limbă pe care nu o înţeleg. Acesta îi răspunde în aceeaşi limbă. Mă uit la Levi căutând o explicaţie. După cum era de aşteptat, chipul lui nu trădează nicio emoţie. Este la fel de impasibil cum îl ştiu. Privirea îmi zboară spre uşă. Cei doi paznici stau exact în dreptul ei, iar trupurile lor formează o blocadă.

Gravelle îi zâmbeşte larg omuleţului – un servitor, presupun eu – iar

bărbatul se înclină.

— Splendid, spune Gravelle în engleză acum, privind de la mine la Levi cu o expresie mulţumită. Dominic vă va conduce în camerele voastre. Dominic?

Servitorul îmi întinde o mână. Crede că am nevoie de ajutor să mă ridic de pe canapea? În picioare, mă uit confuză spre Levi pentru ajutor. Dar în secunda următoare Dominic îmi înfige un ac în braţ. Subit, am o senzaţie de greaţă, ca şi cum aş fi din nou pe barcă.

— Ce-mi faci? reuşesc să întreb.

— Ai cerut răspunsuri, spune Gravelle zâmbind. Şi intenţionez să-ţi fac pe plac.

După care nu-mi mai amintesc nimic.

*

* *

Mă trezesc dezorientată. Mă aflu într-o cameră fără ferestre, aşa că nu-mi dau seama cât timp am fost leşinată. Când mintea mea începe din nou să funcţioneze, îmi dau seama că mă aflu într-unul dintre dormitoarele din centrul complexului, într-o încăpere ca acelea pe care le-am căutat cu Levi la început, când am intrat. Sunt într-un pat cu aşternuturi albe şi aproape totul din acest spaţiu mic şi impersonal este alb. Într-un colţ sunt câteva echipamente şi tuburi... multe tuburi, îmi trebuie un timp ca să realizez că eu sunt conectată la acele tuburi. Mă holbez la ele şi nu prea înţeleg ce văd. La ce folosesc?

Mă uit în jos la corpul meu. Am o perfuzie în braţ. În jurul meu bâzâie încetişor ecranele şi monitoarele. Începe să mă cuprindă panica. Primul impuls este să fug. Încerc să mă ridic în şezut, dar nu pot. Mă trântesc înapoi pe pat. Parcă în jurul meu ar exista un câmp de forţă. Nu văd şi nu simt această barieră invizibilă când întind mâna încercând să o ating, dar ceva mă ţine imobilizată.

Zac în pat, inspir şi expir, încercând să-mi amintesc exerciţiile de meditaţie învăţate de la doctorul Delmore încă de când tata m-a pus să fac terapie după moartea mamei. Nu mă ajută. Mintea mea lucrează febril. *Unde este Levi? Şi el este ţinut prizonier?*

Încerc din nou să mă împotrivesc barierei invizibile şi din nou sunt trântită înapoi pe pat. Panica se transformă în spaimă. *Sper că Gravelle nu mă va ţine în patul ăsta pentru totdeauna. Sau da?* Gândul ăsta îmi răscoleşte stomacul.

Lângă mine este o masă. Reuşesc să ajung la ecranul de lângă pat pus acolo intenţionat. *El vrea să mă uit,* îmi spun. Gravelle l-a pus aici, iar eu sunt publicul captiv. Ştie că aş prefera să văd ceea ce are să-mi arate decât să zac aici numai cu gândurile mele, aşa cum sunt ele negre şi disperate.

Ating ecranul şi derulez în jos diverse simboluri. Sunt enciclopedii pline de informaţii despre orice, de la botanică la analiză matematică şi de la politică la limbi străine. Apăs pe „botanică” şi apar imagini frumoase cu flori nu pe ecranul mic, ci în aer, în faţa mea. Sunt dumnezeieşti şi tridimensionale, ca şi când planta ar creşte chiar în faţa ochilor mei. Zămislite din ceea ce este evident ultima noutate în tehnologia realităţii virtuale, florile sunt atât de vii încât vreau să întind mâna să le ating. Dar sunt inaccesibile.

Continui să trec în revistă subiectele de pe ecran până când pe pagina principală observ un alt fişier. Este clasificat drept „Personal”. Înăuntru găsesc sute de alte fişiere, fiecare etichetat „Amintire”, cu o scurtă descriere alături. Am citit undeva despre asta – sau poate l-am auzit pe tata vorbind despre chestia asta la un moment dat cu un partener de afaceri. Stocare de amintiri folosind tehnologia realităţii virtuale. Încă nu este folosită pe scară largă, dar, totodată, nu e surprinzător că Gravelle are deja o versiune completă a acestei tehnologii.

Îmi scormonesc memoria încercând să-mi amintesc. Gravelle şi-a făcut averea cu aproape douăzeci de ani în urmă, când a înfiinţat o companie pentru sisteme de realitate augmentată. Acesta este domeniul lui.

Deşi sunt sute de fişiere, numai câteva sunt selectate. Cele neselectate nu se deschid când dau clic pe ele, aşa că presupun că nu am acces. Aleg primul fişier selectat din grup – „Amintire: Primii ani la Darkwood”. În încăpere se face întuneric ca la cinematograf. În jurul meu se învârtesc imagini, nu într-un punct static, precum florile, ci pretutindeni. Sunt purtată din patul din această încăpere albă într-un dormitor foarte asemănător cu cel de la şcoală. Încerc să mă dumiresc unde sunt, fiind pe deplin conştientă că nu sunt acolo, nu în realitate. Sunt tot legată de acest pat. Şi totuşi, dormitorul acesta pare atât de *real.* Real şi cu totul înfricoşător pentru că intuiţia îmi spune că nu am nicio cale de scăpare până nu se sfârşeşte amintirea. Pentru viitorul previzibil, trecutul este prezentul meu real.

AMINTIRI

Un băiat stă întins pe unul dintre paturile identice, cu spatele rezemat de perete şi cu laptopul pe genunchi. Acesta îmi oferă primul indiciu că ne aflăm cu vreo douăzeci de ani în urmă. Este mare, greu şi arată rudimentar, o relicvă pe care n-o mai vezi decât în magazinele de amanet. Băiatul tastează cu frenezie şi zâmbetul de pe chip îi este pe jumătate ascuns de şuviţele şatene şi lungi ale bretonului care îi cade în ochi. Băiatul este atât de adâncit în ceea ce face încât de-abia bagă de seamă când un alt băiat intră în cameră, după o ezitare stângace în pragul uşii. Acesta duce un sac vechi de bumbac şi o pungă uzată de hârtie pentru cumpărături.

— Ăăă, bună, spune nou-venitul.

Băiatul de pe pat îşi ridică privirea din laptop având încă întipărit pe faţă un zâmbet maliţios. Arată bine. Are un aer relaxat care îl face irezistibil, iar eu sunt atrasă imediat de el. Parcă l-aş *cunoaşte,* dar ştiu că e un lucru prostesc. Aceste întâmplări au avut loc înainte de a mă naşte eu.

— Hei, răspunde băiatul de pe pat.

Îl studiază pe cel aflat în cadrul uşii şi observă pantalonii kaki prea scurţi ai acestuia şi cămaşa uzată. Hainele nu-i vin bine şi sunt ponosite, dar par a fi fost călcate. Nu au nicio cută.

Cel de-al doilea băiat nu-şi găseşte locul, cu o expresie de jenă întipărită pe faţa osoasă. Părul negru ca pana corbului este dat cu gel şi dat în mod neatrăgător pe după urechi, dar, cu toate acestea, băiatul are trăsături puternice, atrăgătoare şi chiar inteligente.

Băiatul de pe pat zâmbeşte larg, se ridică şi îi întinde mâna.

— Bun venit în noua ta viaţă!

Aşteaptă ca şi celălalt să-i strângă mâna, lucru pe care acesta îl face după o clipă.

— John Underwood, spune al doilea băiat. Toată lumea îmi spune Johnny.

— Colin, răspunde vesel primul băiat, îndesându-şi mâinile în buzunare. Colin Chance. Mă bucur să te cunosc.

Aerul iese din mine de parcă aş fi un balon gigantic. Este pentru prima dată de când am pătruns în această amintire când chiar mă gândesc la mine, la propriul meu trup.

Băiatul ăsta, Colin Chance, este tatăl meu.

Îl privesc pe propriul meu tată pe vremea când era elev la Darkwood.

Dar nu am timp să analizez acest lucru. Îmi îndrept atenţia din nou spre

lucrurile care se petrec acolo. Nu vreau să pierd nicio secundă.

— Ăsta e patul tău, îi spune taică-meu – vreau să spun, Colin – noului său coleg de cameră. Unde ţi-e restul bagajului? În maşină?

— Ce bagaj? spune Johnny. Ăsta e tot.

Îşi lasă sacul şi punga jos, apoi se aşază ţeapăn pe patul lui.

— Asta-i tot ce-ai adus cu tine? îl întreabă Colin, uitându-se nedumerit la bagajul lui.

Johnny apucă mânerele pungii de hârtie şi îi goleşte conţinutul pe pat. Sunt numai manuale. Sunt uzate, şi nu puţin. Unora le lipsesc coperţile. Johnny deschide fermoarul sacului şi îşi scoate lucrurile din el: câteva haine, o pereche de pantofi şi o pungă de plastic cu fermoar care conţine periuţa lui de dinţi şi câteva medicamente.

— Îmi place să călătoresc cu bagaje puţine.

Îşi pune hainele într-un sertar al comodei, îşi bagă pantofii sub pat şi îşi pune punga cu obiecte de toaletă pe birou. Taică-meu se uită când spre comodă, când spre pat şi mintea i se luminează oarecum.

— Bine ai făcut că ţi-ai lăsat restul lucrurilor acasă! spune Colin cu generozitate, chiar dacă este absolut evident că astea sunt singurele lucruri pe care Johnny le *are.* După mine, jumătate din vechiturile pe care copiii de aici şi le aduc ocupă inutil o grămadă de spaţiu.

Respir uşurată că în această situaţie taică-meu s-a decis să fie amabil.

Johnny ridică din umeri, studiind partea de cameră a lui Colin care are de toate, de la snackuri la un mic frigider şi chiar o bicicletă, rezemată într-o roată lângă fereastră.

— De unde eşti? întreabă Colin lăsându-se să cadă la loc pe patul său şi luând o minge de fotbal pe care o trece alene dintr-o mână în alta.

— New York. Johnny urmăreşte mingea. Nu din oraş. Din nordul statului.

— Pare... frumos?

— Sigur, dacă îţi plac cimitirele. Casa noastră era construită într-unul. Când eram mic, urmăream dricul care ducea coşciugele sus pe deal. Odată, au fost şaisprezece înmormântări într-un interval de douăsprezece ore. A avut loc un incendiu la cârciuma din localitate. A fost o zi destul de interesantă.

Mă concentrez asupra feţei lui Colin. Johnny a reuşit până la urmă să-l impresioneze şi nu într-un mod fericit. Lasă din mână mingea de fotbal.

— Oh, spune el încet.

Atunci răsună o voce care tulbură liniştea.

— Ai reuşit!

Colin şi Johnny se întorc. În cadrul uşii stă un puşti slăbănog, cu părul ciufulit care pare că a fost pieptănat cândva, cu secole în urmă, cu hainele

desperecheate şi şifonate. Strânge un caiet jerpelit sub braţ. Pe nas are nişte ochelari cu ramă din carapace de broască-ţestoasă, mari şi cu lentilele groase.

Johnny sare din pat.

— Salut.

— Ce mai faci, Al? spune Colin, bucuros că a intervenit această diversiune.

— Albert, mormăie puştiul. Prefer să-mi spui Albert.

— Da, îmi pare rău, râde Colin. Am uitat. Al – vreau să spun Albert, el este noul meu coleg de cameră. Johnny Underwood, din New York.

— Îmi ştie numele, îi spune Johnny tatălui meu, deşi se uită fix la Albert.

— Oh! Colin îşi mută privirea nedumerit de la unul la altul. Voi doi v-aţi cunoscut deja?

— S-ar putea spune şi aşa, răspunde Johnny cu voce măsurată.

Johnny şi Albert se mai privesc fix timp de o clipă, apoi, ca din senin, Albert îşi deschide larg braţele, iar caietul îi scapă pe jos când îl îmbrăţişează puternic pe Johnny. Ochelarii lui Albert se lovesc de umărul acestuia şi se duc într-o parte în timp ce îl îmbrăţişează. Johnny nu-l îmbrăţişează şi el pe Albert. Stă nemişcat şi ţeapăn, dar nici nu-l respinge.

Albert îi dă drumul. Acum îi pot vedea bine faţa. Zâmbeşte nătâng şi îşi împinge ochelarii la loc pe nas.

— Johnny, băiete! N-am mai vorbit de o grămadă de timp. Stai să vezi ce am născocit în laborator. Nu vreau să se entuziasmeze nimeni prea devreme, dar mâncarea de la cantină o să aibă un gust mult mai bun îndată ce voi pune în ea potenţiatorii mei beta...

Johnny ridică din umeri.

— Sigur. Cum spui tu, Albert.

— Arată-te puţin entuziasmat, amice. O să îmbunătăţesc simţitor terciul ăla căruia i se spune cină...

— Eu n-am gustat încă mâncarea de aici, ai uitat? îl întreabă Johnny, cu glas iritat. De-abia am ajuns. La un an după tine. Pentru că n-am putut – pentru că ăsta este primul meu an, se corectează Johnny.

Ştiu ce era gata să spună. Pentru că nu şi-a putut permite.

— Cum se face că v-aţi reîntâlnit? întreabă Colin, iar eu vreau să-i spun lui taică-meu să-şi vadă de treaba lui, dar nu o fac pentru că el nu mă poate vedea sau auzi.

La urma urmei, aceasta este doar o amintire. Eu sunt o spectatoare invizibilă.

— Nu ne-am *reîntâlnit.* Ne cunoaştem de o viaţă. Suntem fraţi, e bine? îl repede Albert.

La auzul acestei dezvăluiri, Johnny se albeşte la faţă.

— Fraţi vitregi, spune acesta circumspect. Suntem fraţi vitregi.

Privirea lui taică-meu se mută de la Johnny la Albert şi înapoi. Pe faţa lui se lăţeşte un zâmbet poznaş.

— Fraţi! spune el încântat. Păi de ce n-aţi spus aşa, băi blegilor?

— Nu suntem chiar aşa apropiaţi, spune Johnny încetişor.

Albert face o grimasă şi îşi adună caietul şi hârtiile de pe jos.

— Suntem destul de apropiaţi.

— Nu am crescut împreună, asta am vrut să spun.

Johnny se duce la fereastră şi priveşte afară. Văd o frântură din Lacul Negru prin sticlă. Afară se lasă amurgul.

— Avem mame diferite, spune Albert indiferent.

— Vieţi diferite, adaugă Johnny, cu spatele către Colin şi Albert.

— Ei bine, eu cred că e grozav, spune Colin. Johnny, ar fi trebuit să-mi spui că ai pe cineva din familie aici. Asta o să te facă să te simţi mai bine la Darkwood, nu-i aşa?

Johnny se întoarce pe călcâie şi îl fulgeră cu privirea pe Colin.

— Păi tocmai ţi-am spus că eu şi Albert n-am crescut împreună. Că până în acest moment vieţile noastre au fost cât se poate de diferite.

Colin îl priveşte fix pe Johnny, luat prin surprindere de reproşul din vocea lui.

— Nu trebuie să te superi pe mine, frate. Spuneam şi eu doar...

— Ar trebui să mă întorc la laborator, spune Albert calm. Mă bucur că te văd, Johnny. Te caut eu la cină, bine?

Johnny ridică din umeri.

— Sigur. Ne vedem mai târziu.

Albert pleacă la fel de neauzit cum a venit.

— Sper că fratele tău – scuze, fratele tău vitreg – n-a crescut într-un cimitir?

— Nu, răspunde Johnny Underwood. N-a crescut.

∵

Scena din faţa mea se schimbă şi trebuie să-mi repet în gând că nimic din toate astea nu e real. *Au fost* reale, dar, de fapt, nu se întâmplă în clipa de faţă şi nu mi se întâmplă mie. Acela a fost taică-meu în camera lui cu ani în urmă, împreună cu colegul lui de cameră. Şi nu orice coleg de cameră, ci Johnny Underwood, actualmente Augustus Gravelle – tatăl biologic al lui Oliver. Totul este atât de suprarealist.

În faţa mea se află acum cantina de la Darkwood. Afară este întuneric, aşa că probabil este ora cinei, prima cină a semestrului. Ghicesc acest lucru după bannerul cu „Bine aţi revenit!" atârnat deasupra intrării. Probabil că este aceeaşi zi.

Taică-meu – Colin – stă la o masă cu o gașcă stilată. Un băiat cu părul șaten foarte plin de el aruncă niște cărți de joc pe masă și le adună ca și când ar avea loc o partidă. I se alătură o fată subțire care îmi amintește de o persoană cunoscută. Atunci îmi dau seama că este Bianca Huxley – mama lui Madison. Atunci se numea Bianca Kravitz. Mă concentrez asupra băiatului cu părul castaniu care se joacă cu cărțile și decid că este Zeke Crowe – tatăl lui Jake. Un alt puști stă în fața lui Zeke. Este un tip uscățiv, dar trăsăturile lui sunt izbitoare. Nu-mi trebuie mai mult de o clipă să-mi dau seama că tânărul este Jaeger Stanwick, tatăl lui Pru.

Nu știu pentru ce sunt atât de surprinsă să-i văd pe toți acolo stând împreună. Știam că au făcut parte cu toții din Grupul celor Zece. Cred că nu mi-am dat seama până acum că au fost și buni prieteni.

— Frați vitregi? spune zeflemitor Zeke, aruncând o altă carte. Acum văd mai bine. El și Bianca joacă Război. Și eu care credeam că singurul lucru interesant legat de Albert este poțiunea pe care mi-a preparat-o și care mă ajută să mint fără să mă dau de gol.

— Și cum funcționează? întreabă Bianca, aruncând o altă carte.

— Ai vrea tu să știi.

Bianca nu-și dezlipește ochii de pe cărți.

— Zeke, tu când minți transpiri ca un porc, așa că sper că „poțiunea" pe care ți-a dat-o Albert a fost clasicul, vechiul deodorant împotriva transpirației.

Zeke izbucnește în râs.

— Păcat că n-o să te apropii niciodată suficient de mult de mine ca să poți afla. Apropo, te bat. Uită-te la cărțile luate de mine. Sunt mult mai multe decât ale tale.

Bianca se încruntă.

— Trișorule.

Zeke râde din toată inima.

Mă concentrez asupra lui Jaeger, care în mod evident nu e interesat de această conversație. Pare că se gândește încă la vestea dată de Colin.

— Și în tot timpul ăsta, Albert nu ne-a spus niciodată că are un frate vitreg, spune Jaeger. Ești sigur că ai auzit bine?

Colin ridică din umeri.

— Au mame diferite. Totul a fost foarte clar.

— N-ai spus tu că băiatul ăsta nou e un pomanagiu? întreabă Bianca, scuipând cuvântul ca și când i-ar fi putut contamina limba.

Simt cum îmi fierbe sângele.

Colin pare că e gata să-i răspundă, dar Bianca îi dă un ghiont în coaste. Johnny se apropie de masa lor, legănându-și stângaci tava cu mâncare și

ghiozdanul de şcoală.

Cei patru adolescenţi îl privesc fix în timp ce se apropie, fără ca vreunul dintre ei să spună vreun cuvânt de salut. Când Johnny ajunge la masa lor, se opreşte, şovăind dacă să se aşeze sau nu.

În cele din urmă, taică-meu i se adresează.

— Johnny, băiete! Tocmai le povesteam prietenilor mei despre tine. Asta e o parte din gaşcă. Zeke, Bianca şi Jaeger.

— Bună, spune Johnny, fără să facă vreo mişcare.

— O să-ţi împărtăşesc un mic secret, Johnny băiete. Colin se apleacă spre el în mod conspirativ. De fapt, n-o să te invite niciodată să te aşezi.

Bianca îşi aruncă în gură un cartof prăjit.

— Dacă am invita pe toată lumea să stea cu noi – face un gest arătând spre sala de mese – cum ar mai fi în stare cineva să spună cine este cu adevărat important?

Maxilarele lui Johnny se încordează. Îşi îndreaptă umerii. Fără nicio ezitare, Johnny îşi înghesuie tava pe masă, între a lui Colin şi a lui Zeke.

— Îmi faceţi şi mie loc, da? spune Johnny calm.

Zeke pare deranjat, Colin pare mândru.

— Sigur, colega! răspunde imediat Colin, făcându-i loc pe bancă lângă el. Capul sus, feţe acre. Puştiul ăsta nou ar putea reprezenta o concurenţă serioasă pentru noi. Şi nu cred că ăsta e un lucru atât de rău. Tu ce crezi, Zeke?

Zeke ridică din umeri.

— Numai dacă poate să ţină pasul cu noi.

Bianca îşi înfige furculiţa într-o bucată de pepene.

— Ca să ţii pasul cu noi, îţi trebuie o anumită imagine. Îl măsoară din priviri pe Johnny. Nu cred că băiatul ăsta nou are ceea ce îi trebuie.

— Tu nu ştii nimic despre băiatul ăsta nou, vine replica lui Johnny.

Mâna Biancăi se opreşte la jumătatea drumului spre gură. Ochii i se îngustează. Apoi izbucneşte în râs.

— Are simţul umorului, asta e sigur. Se reazemă de spătarul scaunului şi îl studiază pe Johnny ca şi când ar fi un exponat. Apoi ridică din umeri. Cred că va trebui să dovedeşti că mă înşel, băiete.

Atunci observ alţi doi elevi care se apropie debordând de energie. Fata este superbă, cu un păr blond roşcat, ochi albaştri şi un zâmbet ce-i pune în evidenţă dantura impecabilă care nu e rezultatul muncii vreunui stomatolog. Râde în timp ce băiatul de lângă ea face o glumă, gesticulând. Are o faţă prietenoasă, pielea închisă la culoare şi un păr negru ondulat prin care îşi trece mâinile. Nu pot auzi ce-şi spun, dar tresar la vederea lor. Sunt Jane Porter şi Booker Ward. Sunt mama şi tatăl vitreg al lui Oliver, cam cu

douăzeci şi cinci de ani în urmă. Sigur că ei sunt. Şi ei au fost acolo. Au făcut parte dintre cei Zece.

— Arătaţi amândoi de parcă v-aţi distra de minune, zâmbeşte Bianca superior, uitând cu totul de băiatul cel nou când cuplul se apropie. Nu ne spuneţi motivul, să ne distrăm şi noi?

Fata chicoteşte.

— Booker tocmai îmi spunea cea mai haioasă poveste despre...

Se opreşte când Booker îi aruncă o privire. E clar că nu vrea ca ea să le dezvăluie gluma şi celorlalţi din grup.

— Oh, n-are nicio importanţă, spune ea, şi eu sunt sigură că este cine cred eu că este.

Are aceeaşi expresie relaxată şi fericită pe care am văzut-o de mii de ori pe faţa lui Jane. Dar nu după ce *s-a întâmplat acel lucru.*

Jane se trânteşte alături de Jaeger şi în faţa lui Johnny.

— Jane Porter, se recomandă şi îi întinde mâna. Şoarece de bibliotecă şi ticăloasă fără pereche.

Johnny pare surprins de gestul ei, dar îşi recapătă rapid stăpânirea de sine.

— John Underwood. Toată lumea îmi spune Johnny. Cu excepţia prietenei tale Bianca, adaugă el. M-a poreclit „băiatul cel nou".

Bianca pufneşte. Zeke o loveşte cu piciorul pe sub masă. Amândoi râd.

— Aşa e, spune Colin în timp ce Jane îi zâmbeşte lui Johnny, după care începe să înfulece. Johnny Băiatul cel Nou a venit la noi din nordul statului New York.

— Ce dr...! strigă Jane după ce a luat o înghiţitură din caserola ei. Ce e în rahatul ăsta măreţ? Melci morţi? Îşi dă deoparte tava. Cine vrea să ne cărăm pe furiş la Bertie's Dinner pentru nişte mâncare adevărată?

— Contează pe mine, spune Booker şi îşi strecoară braţul în jurul lui Jane. Mai doreşte vreunul dintre voi, copii, să meargă cu noi? Sau sunteţi prea laşi ca să trageţi chiulul?

— Nu suntem laşi, dar nu avem chef să vă suportăm cum vă pipăiţi, îi zeflemiseşte Bianca.

Totul este mult prea dureros – să-i vezi pe Jane şi Booker împreună atât de fericiţi şi de lipsiţi de griji. Acest lucru s-a schimbat de la moartea lui Oliver. Şi totuşi, vreau să văd. Trebuie.

— Merg eu, se aude o voce liniştită şi hotărâtă. Toată lumea îşi îndreaptă privirile spre Johnny. La Bertie's. Vin şi eu.

Booker se încruntă. Jane zâmbeşte.

— Te luăm diseară din camera ta. La nouă.

— Ştiţi că o să încălcaţi aproape zece reguli ale şcolii, da? le spune Zeke.

Johnny ridică din umeri.

— Şi ce-i cu asta?

— Asta înseamnă că ai putea să-ţi pierzi bursa, vine replica lui Zeke.

La auzul acestui cuvânt, Johnny devine încordat.

— Cine spune că am venit aici cu bursă?

— O presupunere înţeleaptă, îi răspunde Zeke privindu-l fix.

— Hei, intervine Jane. Ce-ar fi să tăceţi? Sunt pe cale să anunţe rezultatele testului de clasificare.

Cu asta, imaginea dispare.

∵

E întuneric, dar e suficientă lumină să vezi că suntem afară, şi nu în sala de mese. Îmi concentrez privirea pentru a-mi putea da seama unde ne aflăm. Suntem în spatele uneia dintre clădirile de dormitoare de la Darkwood. Două siluete străbat aleea slab luminată. Pe măsură ce se apropie, îmi dau seama că sunt Jane Porter şi Johnny Underwood.

Johnny merge cu mâinile în buzunare. Pare mai înalt decât înainte. Hainele cad mai bine pe el şi este mai încrezător. Mă întreb cât timp a trecut. Săptămâni? Luni? Nu trebuie să mă întreb prea mult timp.

— Ştii că nu poţi să iei în serios nici jumătate din ceea ce spune Zeke, i se adresează Jane.

— Nici nu iau, se apără Johnny.

— Atunci pentru ce îţi pasă atât de mult ce crede el? Am văzut cum te porţi când eşti cu el. Când eşti cu ei toţi.

— Sunt prietenii mei, replică el. Aşa că îi cânt în strună lui Zeke. Sau îi spun lui Booker ceea ce îşi doreşte să audă.

— Sau îi faci complimente Biancăi ori de câte ori ai ocazia? „Oh, B., ce bine arăţi astăzi", îl imită Jane. Tu ştii că nu sunt toţi aşa, da? Sunt oameni obişnuiţi, ca tine şi ca mine.

— Ca tine, în mod sigur. Eşti una dintre ei.

Jane se opreşte şi îl priveşte pe Johnny în ochi.

— Cred că e momentul potrivit, spune ea.

— Momentul potrivit pentru ce?

— Momentul ca eu să-ţi dezvălui un secret pe care nimeni din şcoala asta nu ţi-l va spune vreodată, dar pe care tu ai o nevoie disperată să-l auzi.

Acum a reuşit să-i capteze atenţia lui Johnny.

— Te ascult, îi spune el.

— Ezekiel Crowe, Colin Chance, Bianca Kravitz şi Booker Ward au cu toţii un lucru în comun. Face o pauză dramatică. Sunt cea mai mare adunătură de copilaşi nesiguri pe ei pe care i-am întâlnit în viaţa mea.

Johnny se încruntă.

— Mulţumesc. Credeam că o să-mi spui ceva folositor.

Loveşte o piatră cu adidasul ponosit.

— Nu pricepi? Sunt dezorientaţi. Au fost şlefuiţi ca nişte pietre preţioase, dar nu au părăsit niciodată seiful, cu excepţia ocaziilor în care sunt prezentaţi ca la expoziţie de mămica şi tăticul lor. Nu au nicio idee cum e să trăieşti cu adevărat. Aşa cum ai tu.

— De ce? Pentru că eu am crescut în sărăcie? Când Jane nu-i răspunde, Johnny vorbeşte el pentru ea. Asta ai vrut să spui, nu-i aşa? Jane, mama face curăţenie prin case ca să trăiască. Te-ai întrebat vreodată ce înseamnă asta pentru cineva precum Ezekiel Crowe?

— Eu cred că este un lucru onorabil, spune Jane încet.

— Urăsc cuvântul ăsta, tonul ăsta. De fapt, spui că ţi-e milă de ea. Următoarele lui cuvinte de-abia se fac auzite. Şi în consecinţă, şi de mine.

— Niciodată n-aş putea...

— Ba ai putea foarte bine. Pentru că eşti una dintre ei.

— Pe undeva, mă bate gândul că ăsta nu e un compliment, spune Jane.

— Nu, nu e un compliment.

Cei doi rămân tăcuţi timp de o clipă ca şi când niciunul din ei nu ştie ce să spună. Johnny pare trist. Chiar cu sufletul zdrobit. Şi nici Jane nu arată mai bine. Simt că e gata – să plângă? Să plece?

Atunci, Johnny o apucă de mână. Dar vocea lui nu este tristă, este plină de pasiune.

— Eşti una dintre ei, dar nu eşti *la fel* ca ei.

— Tocmai ai spus...

Observ cum ochii i se umplu de lacrimi.

— Tu dai dovadă de empatie. Zeke, Bianca şi ceilalţi, nu.

— Ei ţin la tine, Johnny, spune Jane. Eşti prietenul lor, chiar dacă nu-ţi dai voie să crezi acest lucru.

Vocea lui e inflexibilă.

— Cred că eu sunt prietenul pe care îl ţin prin jurul lor ca să se simtă ei bine. Sunt obiectul asupra căruia îşi revarsă mila. Cu toţii avem rolurile noastre. Eu îmi cunosc rolul.

— Atunci, rolul meu care e?

Johnny dă drumul mâinilor lui Jane şi le îndeasă pe ale lui în buzunare, fără să o privească în ochi.

— Ştii tu care e, mormăie el.

— Îmi pare rău, Johnny Băiete cel Nou. Nu ştiu.

— Eşti cea la care ei râvnesc. Cea despre care tipilor ălora le-ar plăcea să spună că este iubita lor. Cea cu care Bianca şi-ar dori să se identifice.

— Te rog, replică Jane râzând. Dacă toţi mă plac atât de mult, pentru ce

sunt singură?

Johnny se sprijină de zidul care îi desparte de pădure şi de Lacul Negru de dincolo de ea.

— Pentru că tu ai toată viaţa în faţă. Pentru că ştii că nu eşti obligată să alegi pe niciunul dintre ei. Nu încă. Poate niciodată.

Jane vine lângă el. Stau unul lângă altul şi respiră în acelaşi timp.

— Poate că o să mă mut la ţară, să trăiesc într-o cocioabă şi să fiu educatoare de grădiniţă pentru nişte ţânci mucoşi.

— Eu aş putea trăi într-o cocioabă.

Jane râde.

— Dar aş putea face rost de ceva mai bun pentru noi. Mult mai bun, spune Johnny, delectându-se cu această închipuire.

Jane zâmbeşte.

— Îţi imaginezi ce-ar spune familia mea? Dacă părăsesc toate astea? Arată în jurul ei spre Darkwood, dar eu ştiu că nu se referă numai la şcoală, iar Johnny ştie şi el. Se referă la toate lucrurile pe care ţi le poate oferi educaţia de la Darkwood după absolvire. M-ar târî înapoi în apartamentul lor de pe Park Avenue, în timp ce eu aş da din picioare şi aş urla.

Johnny priveşte în depărtare către Lacul Negru care străluceşte ca o perlă neagră.

— Mă întreb ce-ar crede despre mine.

— Johnny...

Întinde mâna spre el, dar el se smuceşte.

— Nu face asta.

— Voiam doar să-ţi spun...

— Ce îmi spui mereu. Că sunt la fel de bun ca ei. Că asta e moştenirea mea, dacă...

— Şi este, nu-i aşa? Darkwood a fost fondat de înaintaşii tăi...

El se întoarce spre ea, cu ochii în flăcări.

— Descendenţa contează numai dacă eşti recunoscut ca făcând parte din arborele genealogic al familiei. Tatăl meu a lăsat-o însărcinată pe mama mea, ne-a părăsit şi ne-a lăsat în sărăcie. Apoi şi-a întemeiat o familie adevărată. Albert este fiul lui. Nu eu.

— Şi totuşi, eşti fiul lui.

— E un fel de a spune, Jane. N-a vorbit niciodată cu mine. Asta nu-l prea face un tată model.

— Ei bine, el are de pierdut. Eu cred că eşti strălucit. Zeke şi ceilalţi nu valorează nici cât o fărâmă din tine.

— Bravo mie, pufneşte el.

— Şi mie, spune ea. Aş fi îngrijorată dacă băiatul cu care sunt nu s-ar

ridica la înălţimea aşteptărilor mele. Din fericire, el a obţinut primul loc.

Johnny se întoarce spre ea.

— Păi nu eu am obţinut primul loc?

Jane zâmbeşte.

— Exact.

∵

Suntem în laboratorul de cercetări ştiinţifice. Aparatura şi suprafeţele meselor strălucesc toate ca şi când ar fi şterse cu spray antiseptic. Îmi trebuie doar o clipă pentru a recunoaşte unul dintre laboratoarele de cercetare abandonate. Într-un colţ se înghesuie trei siluete.

— Tastează codul, spune unul dintre băieţi. Hai odată! Nu e aşa greu!

— Dacă e atât de uşor, de ce n-o faci tu?

Cel care a vorbit primul nu răspunde. Când pot să-l văd mai bine, îmi dau seama că este Jaeger Stanwick. Chiar şi acum, urmărind acest al treilea flashback, faptul că îi văd pe părinţii noştri, tineri elevi la Darkwood, mi se pare ceva suprarealist.

Jaeger stă pe vine, iar încheieturile degetelor i se albesc de cât strânge pumnii, agitat. Al doilea personaj, cel care apasă pe tastatură, este Johnny Underwood. Lângă el se află Zeke Crowe.

— Am reuşit, spune Johnny când se aude tare un *bip.*

A descuiat o cutie din oţel.

Se deschide o uşă metalică şi din cuşcă ies trei animale. La început nu-mi dau seama ce fel de animale sunt; arată ca o încrucişare ciudată între un câine şi o vulpe. Au boturile ca de vulpe şi cozile stufoase, dar urechile le atârnă ca la golden retrieveri.

— Hei, mititeilor, le vorbeşte Zeke cu blândeţe. Sunteţi liberi. Plecaţi! Sunteţi liberi!

Animalele se uită, pur şi simplu, la el şi adulmecă.

— Dacă vreunul dintre voi are îndoieli, acum este timpul să le exprime, spune Jaeger foarte încet.

— Prea târziu, spune Johnny, pentru că animalele deja ies din cuşcă timide. Nu ştiu ce credeţi voi, dar eu nu le bag înapoi. Să mergem! Deschidem uşa principală şi le dăm drumul afară. Apoi o să închid uşa pe dinafară, o să activez din nou codul şi ne cărăm repede de aici.

— Pentru ce facem chestia asta din nou? se plânge Zeke în timp ce împinge animalele către uşă.

Acestea sunt docile şi nu par deosebit de nerăbdătoare să fugă. Acum că au reuşit să iasă din cuşcă, nu mai ştiu ce să facă.

Deodată începe să sune o alarmă. Cei trei băieţi rămân nemişcaţi.

— Fugiţi! le strigă Zeke lui Johnny şi Jaeger.

Apoi totul se întunecă.

∵

Suntem în Sala din Turn a unei clădiri de dormitoare de la Darkwood. La unul din capetele unei mese de mahon stau câţiva adulţi severi – doi bărbaţi şi două femei. În celălalt capăt stă Johnny Underwood, într-un blazer şi cu cravată, arătând de parcă n-ar fi dormit de săptămâni întregi. Are ochii încercănaţi. Părul îi este pieptănat lins pe spate şi dat pe după urechi. Pe marginile încăperii stau alţi câţiva elevi, cu înfăţişări serioase, îi recunosc imediat pe Zeke Crowe şi Jaeger Stanwick. Şi Jane Porter se află acolo, iar lângă ea stă Booker Ward. Taică-meu este în mod vizibil absent.

— Am analizat relatările colegilor tăi de clasă cu privire la seara de 15 martie şi nu au existat discrepanţe între versiunile voastre.

Sunt uimită să constat că persoana care vorbeşte nu este alta decât directorul Ransom. Nu are părul grizonant şi nici cutele din jurul gurii. Este un bărbat relativ tânăr.

— Totuşi, continuă Ransom, mai există o relatare despre seara cu pricina pe care am vrea s-o trecem din nou în revistă. Consiliul a hotărât să-i ceară lui Albert Seymour să mai răspundă la câteva întrebări. Albert?

Din spatele încăperii se aude un fâsâit, eu scrutez încăperea cu privirea şi îl văd cum se ridică de pe scaunul său, scapă un caiet pe jos şi se apleacă agitat să-l ridice.

— Prezent, mormăie Albert. Sunt aici.

— Ia loc la masă, te rog, îi dă instrucţiuni Ransom. Alături de fratele tău.

În încăpere se aude un murmur evident atunci când este rostit acel cuvânt. *Frate.*

Albert îşi lasă geanta să cadă pe suprafaţa lucioasă a mesei. Johnny nu îl priveşte.

— Îţi mulţumim că te afli aici, domnule Seymour, spune directorul Ransom. Este adevărat că în ziua şi în seara de 15 martie nu erai prezent în campusul de la Darkwood?

Albert se foieşte pe scaun.

— Da. Este adevărat.

— Şi unde te aflai atunci?

— La New York, răspunde Albert încet. Într-o călătorie.

— O călătorie? insistă Ransom. Ce fel de călătorie?

Albert îşi strânge buzele înainte de a răspunde.

— A fost o problemă de familie. Am fost la New York să-mi vizitez tatăl.

La auzul cuvântului tată, Johnny parcă ar fi primit o lovitură în plex.

— Ai fost în vizită la tatăl tău, repetă Ransom, notând ceva pe carnetul din faţa lui. Domnişoară Fleischer? Avem dovada că domnul Seymour a lipsit în

acea zi?

Îmi îndrept privirea la stânga lui Ransom, surprinsă că n-am observat-o până acum. Deşi în această amintire este cu douăzeci de ani mai tânără şi judecând după modul în care Ransom tocmai i s-a adresat, probabil că încă era profesoară de latină şi nu directoarea adjunctă a şcolii, ea arată totuşi până în cele mai mici amănunte ca directoarea adjunctă Fleischer pe care o cunosc eu. Faţa ei şi-a păstrat acelaşi aspect bătrânicios şi veşnic sever. Poate că n-a arătat niciodată tânără.

— O dovadă indiscutabilă, vorbeşte ea hotărât. Albert a lipsit de la un examen de la jumătatea semestrului. Istoria lumii. A aranjat să fie reprogramat pentru după-amiaza următoare.

— Mulţumesc, spune Ransom. Domnule Seymour? Ai arătat administraţiei un bilet de tren, cu ora şi data zilei de 15 martie?

— Da, am arătat.

— Aşadar, putem presupune că *nu* tu ai fost cel care a tastat codul de acces în laboratorul animalelor în seara zilei de 15 martie? Laboratorul în care tu – şi numai tu – desfăşurai un experiment cu permisiunea specială a departamentului ştiinţific. Ce ne poţi spune despre acest experiment?

Albert se foieşte pe scaun, aruncându-i o privire lui Johnny, care continuă să se uite fix la masă.

— Lucram cu acele animale – cele care au fost eliberate – la un studiu de durată care începuse cu un an mai devreme. Deoarece în laborator au loc experimente strict secrete ale departamentului ştiinţific de la Darkwood şi ale unor oameni de ştiinţă invitaţi aici, acesta este în mod normal interzis elevilor.

— Dar munca ta de cercetare a fost suficient de convingătoare ca să determine departamentul ştiinţific să-ţi acorde o mică bursă şi permisiunea să lucrezi în aripa de est a clădirii după orele de curs?

— Da, răspunde Albert tremurând.

— Cu ce animale lucrai, domnule Seymour?

— *Canis vulpes canis,* şopteşte el cu o voce de-abia auzită. Vulpi domestice. O încrucişare între vulpea sălbatică şi câinele domestic.

— Şi ce urmăreai să realizezi cu munca ta de cercetare? insistă Ransom.

Albert rămâne tăcut preţ de o clipă şi îşi frânge mâinile – probabil pentru a le împiedica să tremure – până când încheieturile i se albesc.

— Încercam să le clonez.

În încăpere se aşterne o linişte deplină.

— Şi încercările tale au avut succes? continuă Ransom.

— Da, răspunde Albert.

De-abia acum, când îi aruncă fratelui său o privire, Johnny îl priveşte şi el.

— Dar nu ai eliberat animalele din laborator?

— Nu, răspunde Albert, nedezlipindu-şi privirea de la Johnny. Nu eu le-am eliberat.

— Am stabilit deja că Albert nu era în campus în momentul în care s-a pătruns ilegal acolo! intervine Fleischer. Nu putea fi...

— Domnule Seymour, o ultimă întrebare. Pentru a deschide uşa laboratorului s-a folosit codul tău personal de acces. I-ai dat de bunăvoie această informaţie vreunui elev?

Privirile celor doi fraţi sunt de nedespărţit. Simt că între ei se stabileşte o înţelegere.

— Nu, răspunde Albert liniştit. Nu am dat de bunăvoie această informaţie niciunui elev.

În încăpere domneşte liniştea şi toată lumea aşteaptă reacţia lui Ransom. Eu simt cum sângele îmi pulsează în urechi.

— Toate aceste lucruri chiar sunt necesare? intervine Fleischer. Johnny Underwood a fost prins în timp ce elibera acele animale. Este clar ce s-a întâmplat. A furat codul de acces de la fratele lui şi a eliberat acele animale ca să facă o glumă copilărească. Eu propun să trecem la partea punitivă a acestei întruniri.

Ransom încuviinţează din cap, frunzărindu-şi notele.

— Are cineva ceva de spus în plus? se adresează Ransom celorlalţi adulţi din încăpere, membrii consiliului de administraţie de la Darkwood.

O femeie aflată în stânga lui – cu părul alb, înţepată, tipul respectabil – îi studiază pe Albert şi pe Johnny.

— Voi doi sunteţi fraţi? întreabă ea.

Albert înclină afirmativ din cap, Johnny rămâne tăcut.

— Sunt fraţi vitregi, Helena.

— Ah, da. Domnule Seymour, eşti descendent al familiei Seymour care a fondat această şcoală – am dreptate?

— Aşa este, mormăie Albert.

— Şi tu, domnule Underwood, eşti şi tu descendent al aceleiaşi familii Seymour?

Johnny îşi încleştează şi îşi descleştează mâinile.

— Practic, s-ar putea spune şi aşa.

— Şi totuşi, insistă Helena, tu ai o bursă, în timp ce fratele tău provine din una dintre cele mai bogate familii din istoria acestei şcoli.

— Ce rost au toate astea, Helena? o întrerupe Ransom. Mediul în care au crescut băieţii nu are nicio relevanţă în privinţa modului în care s-a comis fapta şi cu siguranţă nici în privinţa pedepsei.

— Cu tot respectul, Ransom, dezaprob...

Ransom i-o taie.

— Obiceiul este ca acuzatul să aibă o ultimă ocazie de a vorbi. Domnule Seymour, poţi merge la locul tău.

Albert mormăie ceva ce nu pot distinge, îşi ia caietul şi geanta, se ridică de la masă şi se întoarce în partea întunecoasă a încăperii. Nu se aşază cu Zeke Crowe, Jane Porter şi ceilalţi.

— Domnule Underwood, continuă Ransom. Eşti pregătit să vorbeşti?

— Dacă mi-o cereţi, domnule.

Johnny îşi ridică privirea spre Zeke, Jaeger, Booker şi în cele din urmă spre Jane. Îi întâlneşte privirea şi numai atunci văd disperarea de pe faţa lui.

— Nu am nimic de spus în plus faţă de cele relatate de prietenii mei, spune Johnny, privindu-l pe Ransom în ochi. Vocea îi este acidă – mai ales când rosteşte cuvântul „prieteni" – şi acest lucru nu-mi scapă. M-am strecurat afară din camera mea la 8 seara, pe data de 15 martie, după ce le-am spus prietenilor mei ce planuri aveam. Au crezut că glumeam, de aceea nici nu au încercat să mă oprească. Am folosit codul de acces în laborator pe care l-am luat de la Albert fără ştirea lui, m-am furişat în aripa L şi am eliberat animalele respective. A fost ideea mea şi am dus-o la îndeplinire singur.

Aud un oftat slab de uşurare de pe părţile laterale ale încăperii, iar Jane şi-a pus mâna la gură, înăbuşindu-şi un suspin.

Vocea lui Ransom este severă.

— Deci nu negi că ai comis infracţiunea de unul singur? Şi că a fost în întregime ideea ta?

Johnny priveşte spre Jane. Booker este alături de ea. Lângă el se află Zeke şi Jaeger, care arată de parcă ar fi pe punctul să-i vină rău de la stomac. Îi şopteşte ceva lui Zeke. Acesta clatină scurt din cap. Atunci, Jaeger se ridică în picioare. Mă întreb dacă nu cumva este pe punctul să spună că, de fapt, el şi Zeke au fost acolo în acea seară, dar n-o face. În schimb, se îndreaptă cu paşi mari spre ieşire.

Johnny se încovoaie.

— Nu, spune el cu voce resemnată.

— Aşteptaţi!

Este Jane, care se ridică tremurând din tot corpul.

— Stai jos, domnişoară Porter, se răsteşte la ea directoarea adjunctă Fleischer.

Ransom ridică formal o mână.

— Voiai să mai adaugi ceva?

Privirile lui Jane şi Johnny se întâlnesc din nou.

— Nu, spune Johnny repede. Ea nu ştie nimic despre acea seară.

— Dar... înainte ca Jane să mai poată spune ceva, Booker o apucă de braţ şi o trage jos pe scaunul de lângă el. Nu e drept, murmură ea.

— Jane nu ştie nimic, repetă Johnny. Nu are nicio legătură cu cele întâmplate. Acum sunt gata să-mi primesc pedeapsa.

— Aşa să fie, spune Ransom, şi se vede că nu este satisfăcut de modul în care au evoluat lucrurile.

În încăpere se lasă tăcerea. Tot corpul îmi e încordat. Sunt ţinută în captivitate de însuşi bărbatul – pe atunci un adolescent – care aşteaptă să vadă ce soartă va avea. Ce influenţă va avea asupra mea deznodământul acestei amintiri?

— John Underwood, anunţă Fleischer, conform regulamentului de la Darkwood, ai comis patru infracţiuni: încălcarea interdicţiei de a circula după stingere, încălcarea proprietăţii, intrarea prin efracţie şi amestecul într-un experiment de laborator. Deşi administraţia a hotărât să nu te reclame autorităţilor, acest lucru nu diminuează cu nimic natura acestor infracţiuni. Nu avem altă opţiune decât exmatricularea ta imediată şi definitivă.

Aud pe cineva plângând. Jane este încovoiată, cu capul în mâini şi plânge în hohote. Booker pune o mână pe spatele ei să o consoleze. Nu-l văd pe Albert.

Văd doar o ultimă imagine fugară a feţei lui Johnny Underwood înainte ca amintirea să se întrerupă. Este distrus.

REALITATEA

Următorul lucru de care devin conştientă este că sunt într-un fotoliu, într-o încăpere vastă cu ferestre de sticlă care oferă o vedere panoramică dincolo de complex – verdele unduitor ce se întinde până la apele albastre care se întâlnesc cu cerul azuriu.

În partea opusă a încăperii, la vreo patru metri de mine se află Levi. Fac o mişcare să merg spre el, dar se pare că oricare ar fi fost câmpul de forţă care acţiona asupra patului meu funcţionează şi aici. Mă prăbuşesc pe locul meu.

— N-ai păţit nimic, spun eu şi vocea mi se gâtuie când privirea mea o întâlneşte pe a lui Levi.

Sunt surprinsă să constat cât de emoţionată par.

— Nici tu n-ai păţit nimic, subliniază Levi circumspect.

— Uau, nici faptul că eşti închis de un tiran nu te scapă de spiritul tău de contradicţie.

Levi zâmbeşte.

— Niciodată n-o să mi-l pierd.

Îmi permit să râd un pic. E bine să glumeşti. Începusem să cred că s-ar putea să nu-l mai revăd niciodată pe Levi sau să părăsesc acea încăpere.

Vad doi gardieni care stau lângă uşă, lucru care ne reaminteşte că nu suntem singuri.

— Gravelle te-a pus şi pe tine să le urmăreşti? îl întreb pe Levi.

— Amintirile? Normal, răspunde Levi.

— E un intrus. Sunt nerăbdătoare să-l pun la curent pe Levi cu ceea ce am aflat. Gravelle a fost un intrus toată viaţa lui. La Darkwood a sperat că va găsi un loc potrivit pentru el. Dar apoi ei l-au trădat.

Îi relatez ce am văzut – audierea disciplinară, urmată de exmatriculare.

— Atunci, ceea ce am văzut eu s-a petrecut mai târziu, spune Levi. Gravelle a absolvit un liceu local. N-a reuşit să intre niciodată la Harvard cum şi-ar fi dorit, dar s-a însurat cu Jane. A fost singurul vis pe care nu l-a lăsat să moară. Jane a crezut în el, chiar şi atunci când toată lumea s-a dezis de el, considerându-l un mincinos şi un trişor. Dar apoi viaţa lui personală s-a prăbuşit.

Îl ascult pe Levi care îmi spune restul poveştii despre viaţa lui Gravelle. Cum a făcut miliarde investind într-o versiune de început a tehnologiei realităţii virtuale pe care a folosit-o ca să ne prezinte amintirile lui.

— El şi Jane *au fost* fericiţi o vreme, îmi explică Levi. Dar Underwood era

rece şi cinic. Poate că nu s-a simţit niciodată suficient de iubit, aşa că şi-a sabotat singura relaţie decentă din viaţa lui. Nu ştiu. Oricare ar fi fost motivul, Jane a început să tânjească după cineva care s-o aprecieze cu adevărat. Cineva ca Booker.

Levi povesteşte mai departe.

— Când au avut probleme să conceapă un copil, au început tratamente de fertilitate care, în cele din urmă, au dat rezultate. Dar Underwood era deja pe cale să o piardă. S-au îndepărtat din ce în ce mai mult unul de celălalt, până când ea *chiar* l-a căutat pe Booker. Acesta nu încetase niciodată s-o iubească. Jane şi Underwood au divorţat când Oliver avea doi ani. Underwood se înrăise, devenise chiar furios. Ea îl văzuse făcând crize de furie, pe care şi-o îndreptase chiar şi asupra lui Oliver. Era îngrijorată pentru siguranţa fiului ei, astfel încât a solicitat să-i fie dat în custodie exclusiv ei şi a câştigat. Mai târziu, după ce Underwood şi-a înscenat propria moarte, a urmărit cum Booker Ward i-a înfiat legal fiul. N-a mai fost niciodată acelaşi om.

— Cum a reuşit să-şi înscenеze moartea aşa?

— Nu cunosc toate detaliile – acea amintire a fost mai înceţoşată decât altele. Accidentul de maşină n-a fost planificat. A condus prea repede, prea nesăbuit. Focul i-a distrus aproape complet faţa. Atunci s-a hotărât să se reinventeze. Să-şi schimbe numele din John Underwood în Augustus Gravelle şi să-i facă pe toţi să creadă că a murit.

Sunt gata să-i pun o mie de întrebări când vocea lui Gravelle răsună puternic printr-un sistem de sonorizare.

— E o tehnologie remarcabilă, nu-i aşa? întreabă bărbatul. E uimitor cât de uşor v-am putut introduce în gândurile mele, în amintirile mele, în lumea mea, nu?

Îi răspund glacial.

— Dacă asta e cea mai avansată simulare a realităţii virtuale pe care o ai, nu am fost prea impresionată.

Ochii lui Levi se măresc, dar înainte să poată sări să-mi scuze impertinenţa, Gravelle intră în încăpere.

— Vai de mine, Emmaline, clatină Gravelle din cap, sprijinindu-se în baston, mi-e teamă că ţi-am lăsat o impresie greşită despre mine. *Aia* nu e cea mai avansată tehnologie a mea. Nu, nu. Am îmbunătăţit sistemul cu ani-lumină faţă de demonstraţia pe care ai văzut-o. Aceea a fost prima aproximare, draga mea. Dar de vreme ce ai întrebat... Tastează un cod pe un tablou virtual. Te rog. Încearcă ultimul model.

Un gardian vine spre mine cu o seringă în mână, iar eu mă pregătesc pentru negura pe care mi-o va aduce injecţia.

∵

Sunt din nou acasă la mine în San Francisco. Lumina pătrunde prin ferestrele înalte de trei metri şi jumătate. Îmi recunosc camera, deşi pare diferită de cum este acum. Într-un colţ se află o casă de păpuşi înzorzonată cu frontoane, turnuleţe şi mobilă de epocă. E şi un birou pentru copii cu creioane şi cartoane colorate de construit machete răspândite pe el. Totul în încăpere este roz.

Eu sunt într-un colţ, cu faţa spre patul cu ornamente din fier forjat. În el stă întins o fetiţă, cu trupul mic aproape pierdut printre pernele albe şi pătura roz pufoasă. Ochii fetiţei sunt închişi, iar faţa ei e palidă. Sunt eu când eram mică. Sunt martora unei scene din trecutul meu. Dar nu mai este ca înainte, când am urmărit amintirile lui Gravelle. Atunci aveam senzaţia că observ totul din exterior, de la distanţă. Acum, senzaţiile sunt altele. Palpabile. Când întind mâna să ating casa păpuşilor, o simt. Îi simt pe viu fiecare detaliu. Şi *o* văd până în cele mai mici detalii.

Faţa fetiţei – faţa mea – este slăbită. Maimuţa de pluş pe care o purtam peste tot cu mine este cuibărită lângă mine. La vederea ei mi se pune un nod în gât.

O femeie vine şi se aşază uşor pe marginea patului. Pune mâna pe fruntea fetiţei. Femeia este surprinzător de subţire, cu părul castaniu strâns la spate într-o coadă de cal. O urmăresc cum îşi face de lucru cu pătura roz şi mută maimuţa mai aproape de fetiţă. Femeia este în mod evident mama mea. Ştiu că nu este reală – asta e realitate virtuală, la urma urmei –, dar este prima dată de când mă ştiu când o văd aşa, plină de viaţă şi nu într-o fotografie. Mi se taie respiraţia.

— Mama?

Fetiţa – *eu* – s-a trezit.

Mama mea strânge mâna fetiţei. Încearcă să-şi întipărească în memorie fiecare trăsătură a feţei ei.

— Da, scumpa mea?

— Nu-mi place locul ăla. Miroase scârbos. Mi-a fost dor de camera mea.

— Ştiu, scumpa mea.

— Pot să rămân aici? Nu vreau să merg la spital.

— Da, răspunde mama mea, iar cuvintele îi ies în şoaptă, încordate. Da, poţi să rămâi.

— Mă culc, mami. Sunt obosită.

— Sigur, puiule. Somn uşor.

Mama mea îşi lipeşte obrazul de al fetiţei – de al meu –, apoi începe să cânte:

Taci, Emmaline, nu spune nimic. Mama o să-ţi cumpere o pasăre

căutătoare...

Exact când mi se pune un nod în gât, sunt transportată în camera lui Oliver din casa lui.

El este pe pat. Nu se mişcă, nu respiră.

Mă uit la trupul lui Oliver. Nu sunt numai martoră la această scenă; eu însămi *sunt* scena. Şi ştiu sigur că sunt pe cale să retrăiesc fiecare clipă atroce a faptelor întâmplate. Nu există nicio cale de scăpare. Nu pot evada din amintire sau opri derularea faptelor.

— Oliver? şovăi eu când mă aplec deasupra lui. Oliver?

Îl zgâlţâi puţin dorindu-mi să se trezească.

— Ollie! îl strig.

Mă aplec deasupra lui, complet neajutorată.

— Emmaline?

Mă întorc. E Jane.

— Oliver! E Oliver! Nu respiră!

Expresia feţei lui Jane exprimă groaza, dar pare şi că mă acuză şi mă învinovăţeşte.

— Ţi-a mărturisit ce simte pentru tine, spune Jane. Ţi-a mărturisit că te iubea. L-ai distrus.

— Nu aşa s-a întâmplat. N-a fost aşa! L-am iubit! De-asta n-am putut să risc. De-asta n-am putut niciodată...

Vorbele mele nu sunt auzite pentru că Jane s-a întors şi a ieşit pe uşă, chemând de urgenţă paramedicii de la telefonul mobil. Simt cum măruntaiele mele sunt răscolite, ca şi când ar fi fost prinse de o gheară care nu mai vrea să le dea drumul.

Brusc, mă întorc din nou în casa mea, de data asta în living, şi îl văd pe taică-meu, îmbrăcat într-un costum negru, vorbind cu alţi câţiva adulţi posomorâţi. Aceştia se învârtesc prin încăpere şi ciugulesc din mici sandviciuri şi din brioşe. Feţele lor sunt întunecate.

— Ne pare atât de rău pentru pierderea dumneavoastră, spune unul dintre bărbaţi.

— Katharine a fost... spune o femeie de lângă el cu o voce pierdută. Suntem dezolaţi pentru dumneavoastră şi pentru fetiţa dumneavoastră.

Tatăl meu le mulţumeşte celor doi şi se scuză. Se îndepărtează şi se sprijină de o masă. Privirea lui o întâlneşte pe a mea. Este clar ce se citeşte în ea. Reproş.

Clatin din cap. *Nu.* Nu e adevărat. Nu s-a întâmplat aşa. Nu aveam nici măcar trei ani când a murit mama. Nu am fost în această încăpere. Eram prea bolnavă ca să particip la înmormântarea ei. Prea mică să înţeleg.

Mă desprind de privirea lui şi alerg în camera mea. Eu ştiu că n-am fost

acolo. O găsesc pe fetiţă – pe mine – zăcând pe un pat de spital, nu în patul din fier forjat pe care l-am văzut înainte. E înconjurată şi pierdută printre echipamentele obişnuite de spital. Ochii fetei sunt închişi şi pare mai slabă decât înainte. Maimuţa stă alături de ea, cu blana decolorată în locurile de care fata – de care eu – a strâns-o.

O infirmieră se mişcă repede prin încăpere şi îmi pune o compresă pe frunte. Este urmată de alta.

— I-am telefonat de urgenţă doctorului, spune prima asistentă. După mine, mai are două zile, cel mult trei până când o să plece să-şi întâlnească mama.

Mi se pune un nod în gât.

— Eu cred că a fost egoist din partea ei, spune a doua infirmieră în timp ce umblă la aparate. Să se sinucidă pentru că nu putea suporta să-şi vadă fiica murind? Să-şi lase bărbatul să-şi îngroape soţia şi apoi copilul? Clatină din cap. Săracul om.

— Eu n-aş zice că e chiar sărac, spune prima infirmieră în timp ce aranjează compresa.

— Sănătatea nu se poate cumpăra cu bani, sau se poate? întreabă cealaltă asistentă.

Închid ochii şi încerc să le ignor total. *Chestia asta nu e adevărată, Emmaline,* îmi spun din nou. E numai o amintire şi nici măcar atât. Asta e în mod clar o amintire inventată, construită din mici frânturi şi fragmente ale poveştilor pe care le-am aflat despre copilăria mea. Nu-mi amintesc de această conversaţie.

Respir încet, încercând să mă liniştesc. Fantasma asta se va încheia. Va trece şi asta.

Deodată, *bip*-ul constant de pe monitor devine un *bip* lung şi continuu. Deschid ochii şi văd cum asistentele se apleacă repede deasupra patului fetiţei.

— Se stinge, spună una din infirmiere.

Mă concentrez asupra feţei fetiţei, dorindu-mi ca această clipă să ia sfârşit.

Închid strâns ochii şi încerc să-mi alung din minte imaginea copilului muribund.

Doctorul din Suedia te-a salvat, Emmaline. N-ai murit. Ai supravieţuit. Eşti încă în viaţă.

Când deschid ochii, nu mai sunt în camera mea de acasă. Stau pe marginea prăpastiei de la Capul Hades. Vântul urlă şi îmi simt faţa îngheţată, ca şi când aş fi stat afară în acest loc dezolant o veşnicie.

Îmi privesc picioarele aflate la doar câţiva centimetri de marginea

prăpastiei şi privesc în jos la stânca abruptă de sub mine. Nu-mi pot scoate din minte acele imagini. Învinuirea tatălui meu. Reproşul lui Jane. Logica îmi spune că Gravelle a distorsionat acele momente şi le-a folosit pentru a mă manipula.

Ştiu că tata şi Jane nu mă învinuiesc pentru moartea mamei şi a lui Oliver. Dar totuşi...

Vântul îmi biciuieşte faţa şi încep să plâng. Mă uit la Capul Hades şi ştiu că îmi trebuie doar o clipă pentru a pune capăt zgomotului şi pentru a mă linişti pentru totdeauna.

Degetul mare al piciorului drept trece dincolo de marginea stâncii. Pornesc înainte. Sunt gata să sar. Către moarte? Dar nu-mi doresc cu ardoare să mor. Nu acum. Deloc.

Nu vreau să mă prăbuşesc peste stâncile de sub mine. Nu vreau ca pământul să se strângă deasupra mea ca un pumn uriaş, zdrobindu-mi şi ultimul os din trup. Nu vreau ca viaţa mea să se termine. Poate că am rămas fără mama şi fără Ollie, dar toate lucrurile pentru care mă lupt, pe care le iubesc şi la care sper...

Şi totuşi, nu mă pot opri. O forţă mai puternică decât mine mă împinge înainte. Inspir adânc şi aerul îmi umple plămânii pentru ceea ce ar putea fi probabil ultima dată. Mă resemnez cu soarta mea.

Sunt în cădere liberă. În timp ce corpul meu înaintează cu viteză spre stâncile de jos, mă întreb cât o să treacă până când durerea va înceta şi trupul se va frânge. Închid ochii şi îmi fac curaj pentru momentul impactului.

Nu trebuie să se întâmple aşa, îmi spune o voce – vocea mea?

Deschid ochii, nedumerită. Colţurile stâncilor sunt sub mine. Sunt încă în cădere. Timpul se scurge mai lent, dar stâncile se apropie. În mod sigur mă vor devora.

Nu trebuie să faci asta. Poţi să trăieşti. O să trăieşti.

Nu ştiu dacă această voce este a mea sau a altcuiva, sau e cu totul *altceva,* dar îmi dă un răgaz să gândesc mai temeinic.

Eşti stăpână pe tine. Poţi face ca toate astea să înceteze, Emma. Îţi poţi schimba soarta. Îţi poţi schimba cursul vieţii.

Fără nicio avertizare, fără să ştiu cum, mă opresc şi levitez. În mod inexplicabil, nu mă mai îndrept spre moartea iminentă. Plutesc. *Zbor.*

Mi-e imposibil să înţeleg, dar cumva corpul îmi este purtat în sus. Mă năpustesc spre cer, spre nori – departe de moarte.

Întind braţele în lateral, la început şovăitoare, apoi mai încrezătoare. Îmi ridic faţa în vânt şi îl las să mă poarte în sus. În sus, în siguranţă, către ceva care nu aparţine acestei lumi. Zbor. *Zbor.*

Nu sunt pasăre; sunt tot eu şi totuşi planez printre nori. Privesc în jos

spre Capul Hades şi mă las copleşită de măreţia lui. De aici nu pare ameninţător. Este minunat. Văd copaci, văd Darkwoodul. De aici pot vedea întreaga lume şi este magnific. Nu mi-e teamă. Închid ochii şi de astă dată mă simt puternică. Mă simt liberă...

Tresar şi mă trezesc. Sunt din nou în scaunul din complex. Inima îmi bate nebuneşte. Gâfâi, strivită de o durere acută în piept.

Îmi trebuie un minut să-mi recapăt respiraţia, iar atunci când o fac încerc să-i surprind privirea lui Levi. Mă simt atât de uşurată să-i văd faţa. Dar pare nespus de tristă.

— *Aceasta* este tehnologia noastră de ultimă oră, Emmaline, spune Gravelle, venind lângă mine.

Nu-mi place cum se uită la mine. Într-un mod diferit faţă de momentul când am ajuns aici. Pielea mi se face ca de găină pe mâini. Tremur.

— Felicitări, continuă Gravelle. Numai câţiva candidaţi selecţi şi foarte norocoşi au avut şansa de a testa VR 7000.

— Ţi-a făcut şi ţie asta, Levi? Când trăiai aici? A făcut parte din... educaţia ta?

— Da, răspunde Levi cu voce seacă. Spera să ne întărească mintea aşa cum ne-a întărit corpurile prin antrenament. Să ne facă suficient de tari să suportăm tortura psihică.

Încerc să înţeleg acest lucru şi capul îmi vâjâie.

— Ce ţi-a arătat chiar acum? îl întreb. Toate momentele proaste din viaţa ta?

— Nu chiar, răspunde Levi.

— Poftim?

— Singurul mod de a-ţi explica este să-ţi arăt, spune Levi.

Pare atât de rătăcit – de *trist* – încât aş vrea să-l îmbrăţişez şi să-l consolez. Dar tot nu mă pot mişca.

— Oliver? spune Levi, ridicând vocea. Suntem gata să te primim.

OLIVER

În încăpere intră un adolescent. Se îndreaptă cu paşi hotărâţi spre noi. Arată exact precum cel mai bun prieten al meu mort. Seamănă bineînţeles şi cu Levi, dar are ceva mai mult din Oliver. Are părul lui Oliver şi constituţia lui, dar ceva mai subţire.

— Pentru ce îmi faci asta? întreb în timp ce privirea mea se plimbă de la acest Oliver la Levi, apoi la Gravelle, care pare să savureze momentul.

— Ce îţi fac, Emmaline? întreabă Gravelle prietenos.

— Mă torturezi.

— Ah, spune el. Eu i-aş spune distracţie. Dar semantica...

— Întâi mi-ai arătat amintirile alea oribile. Iar acum aduci în scenă o altă fantasmă ca să-mi reaminteşti că prietenul meu cel mai bun este mort?

— Emma, încearcă Levi să mă calmeze.

— Ce fel de şmecherie e asta?

Mă lupt să mă ridic din scaun, dar nu pot.

— Nu e nicio şmecherie, afirmă Levi.

— Nu, Em, spune băiatul, iar eu tresar. *Mie îmi vorbeşte?* Îl privesc. Levi are dreptate, spune el cu o voce care pare absolut identică cu a lui Oliver. Chiar eu sunt.

Mă holbez la acest băiat şi sunt sigură că m-am întors din nou în acea simulare a realităţii virtuale. Asta trebuie să fie. Cuţitul cu lama zimţată îmi pătrunde în piept.

— Tu nu eşti Oliver. Vocea mi se frânge. Oliver *a murit.* Tu *ai murit!* Mă întorc spre Gravelle. Iar tu! Tu i-ai spălat creierul sau l-ai torturat. Tu i-ai făcut asta. Tu l-ai împins la sinucidere. Pentru ce ai fi făcut asta? Propriului tău fiu? Eşti complet lipsit de suflet, Underwood?

— Bineînţeles că nu, răspunde Gravelle. Nu mi-aş fi dorit niciodată *asta,* Emmaline. Acesta este motivul pentru care băiatul mort din patul lui Oliver nu a fost Oliver Ward – „fiul meu", aşa cum îi spui tu. A fost o clonă, creată cu singurul scop de a mă sprijini în realizarea planurilor mele măreţe. Adevăratul Oliver Ward este viu şi sănătos şi se află în faţa ta.

Îl privesc fix pe Gravelle fără să înţeleg. Îl privesc pe Levi. Pentru ce par ochii lui atât de... goi? Atât de obosiţi?

Îl observ cu coada ochiului pe Oliver-clona cum se uită la mine şi mă studiază. Se apropie de mine şi îngenunchează, astfel încât faţa lui este la acelaşi nivel cu a mea.

— Știu că este greu de crezut, spune el calm, zâmbind la mine cu ochii lui care se încreţesc la colţuri, exact aşa cum o făceau de obicei, exact aşa cum mi-i amintesc. Dar sunt cu adevărat eu.

Îl privesc fix, fără să-mi vină să cred.

— Nu, spun încet, clătinând din cap. *Imposibil.* Adevăratul Oliver ar fi strigat. Sau s-ar fi luptat să mă elibereze din scaunul ăsta, insist eu. Nu poţi să fii el. Nu are nicio noimă.

Gravelle vine şchiopătând spre noi.

— Ţi-am dat luna de pe cer, Emmaline, iar tu te plângi că e plină de cratere! Dă-i un răgaz lui Oliver. Dacă este puţin mai destins ca de obicei, cauza este o mică doză de medicamente pe care i-am administrat-o. Câte ceva care să-i ridice moralul şi să ne garanteze că timpul petrecut aici în complex este absolut minunat.

Îmi răsucesc brusc capul ca să-l săgetez cu privirea pe Auguste Gravelle.

— Deci m-ai drogat şi pe mine?

Îmi întorc privirea către acest Oliver şi îi studiez în amănunt fiecare detaliu al feţei, al mâinilor şi al corpului. Mă simt derutată, istovită şi complet înfricoşată, iar ochii îmi sunt inundaţi de lacrimi. *Să fie oare posibil?*

— Bănuiala mea este că medicamentele îl fac să fie docil, explică Levi. Îl fac să fie mai cooperant. Fără ele, ar fi putut încerca să evadeze.

— Pentru ce ar fi încercat să evadeze, Levi? întreabă mieros Gravelle. I-am oferit originalului tău absolut tot ce şi-ar fi putut dori vreodată. O bibliotecă doldora de cărţi. O încăpere plină de aparate de filmat şi de echipamente de editare de ultimă generaţie disponibile. Tot ceea ce şi-a dorit Oliver este acum la dispoziţia lui.

— Sunt sigură că Ollie chiar e motivat să facă filme acum când a fost, practic, lobotomizat, murmur eu pentru mine însămi.

— Atunci mă crezi? întreabă Oliver cu o voce ciudat de calmă.

— Ai murit, o ţin eu pe a mea. Mi-ai lăsat cheia ta. Şi biletul ăla...

— Eu am scris biletul ăla, spune Oliver cu voce pierdută. Dar de aici, de la complex. Sunt aici de vara trecută.

— Gravelle a omorât o clonă nevinovată, îmi explică Levi. A vrut să te facă să crezi că Oliver era mort. Şi bineînţeles că nu numai pe tine. Şi pe Jane, pe Booker, pe toată lumea. Totul a fost o înşelătorie. Ne-am lăsat păcăliţi. Acum ne putem ridica? arată Levi spre câmpul de forţă.

— Sigur.

Gravelle scoate un ecran tactil şi atinge câteva taste. Simt cum câmpul de forţă din jurul meu dispare. De data asta, când încerc să mă ridic în picioare, reuşesc. Când îmi întind picioarele să le dezmorţesc, îi văd pe cei doi gardieni de lângă uşă cum devin mai încordaţi. Sunt încă prinsă în capcană.

N-ar avea niciun rost să încerc să fug. N-aş reuşi să scap niciodată. Pornesc spre Oliver, disperată să-mi fac mintea să priceapă ceea ce văd. Nimic nu pare să aibă vreo logică, absolut deloc. Chiar şi sub influenţa medicamentelor, adevăratul Oliver tot mi-ar mai spune câte ceva... nu-i aşa?

— Ai lipsit, mă înăbuş eu. Timp de aproape un an.

Cuţitul zimţat mi se răsuceşte în piept.

— Ăsta nu e un truc, Emma, îmi spune Levi, care se află acum lângă mine. Ştii că eu aş fi primul om care ar avea dubii, în legătură cu totul... Motivul pentru care tutorele meu a făcut ceea ce a făcut. Pentru ce v-a făcut pe toţi să credeţi că Oliver este mort. Şi în primul rând pentru ce ne-a creat pe noi, spune mohorât.

— El a fost tot timpul în spatele tuturor lucrurilor, spun eu. Mă întorc furioasă spre Gravelle, atât de supărată încât aş fi în stare să-i sfâşii faţa cu mâinile goale. Ce *ai făcut?*

— Pur şi simplu, am îndreptat nişte nedreptăţi, spune el zâmbind. L-am luat pe fratele meu, Albert Seymour, să mă ajute să creez Clonele astfel încât să am nişte urmaşi. Să-i fac pe cei care m-au trădat să înţeleagă anumite... lucruri.

Probabil că par derutată pentru că Levi dezvoltă ideea lui.

— Şi-a dorit ca Jane şi Booker să simtă durerea de a-şi pierde fiul, exact cum a simţit şi el în urmă cu atâţia ani când a pierdut custodia lui Oliver. Aşa că i-a făcut să creadă timp de aproape un an că Oliver a murit. Apoi m-a trimis pe mine să le reamintesc acest lucru şi să le răsucesc cuţitul în rană. Eu sunt doar un pion în toată această situaţie. Cu toţii suntem nişte pioni.

Îl privesc pe Oliver – să fie cu adevărat Oliver? – întrebându-mă dacă este posibil să fie adevărat.

— Ollie? întreb, temătoare să-i spun numele cu voce tare şi să stric totul, oricum ar sta lucrurile.

— Ah, iubire de adolescenţi, spune Gravelle, rânjind. E minunat pentru tine, Oliver, să te reîntâlneşti, în sfârşit, cu Emma, aşa cum meriţi. Bate voios din palme. Nu te face să te simţi bine? i se adresează Gravelle lui Levi. Acum înţelegi cum m-am simţit eu când am fost părăsit cu atâta cruzime de soţia şi copilul meu.

— Nu mă poţi întoarce împotriva ei, îl repede Levi, iar eu înţeleg pentru ce arăta atât de trist înainte.

Dar pentru moment nu mă pot gândi la asta. Trebuie să mă descurc în situaţia dată. Trebuie să fiu raţională.

— Dacă eşti tu cu adevărat, spun eu cu convingere, ca să înţeleagă toţi, dovedeşte-o.

— Prăjiturile mamei, spune cel care seamănă perfect cu Oliver.

— Poftim?

— Cel mai mult îţi plăcea merengul cu lămâie, dar nu voiai să răneşti sentimentele celorlalte prăjituri, aşa că mâncai întotdeauna şi câte un fursec cu ciocolată şi unul cu zahăr, ca să nu se simtă lăsate pe dinafară.

— Şi altceva? şoptesc, agăţându-mă de fiecare cuvânt al lui.

— Cincizeci de ani. Cincizeci de ani voi fi cel mai bun prieten al tău. Timp de cincizeci de ani.

— Iar după aceea?

— După aceea, va trebui să faci din nou cerere.

Tot corpul îmi este încordat. *Este cu adevărat el. Trebuie să fie. Nimeni altcineva n-ar şti – nimeni altcineva n-ar putea şti lucrurile astea...* Privesc insistent faţa lui Oliver cu expresia ştearsă după luni de luat medicamente. Oliver. Oliver! L-aş putea privi o zi întreagă. Dar nu trece mult timp până când panica începe să mă roadă. Dar dacă medicamentele i-au alterat irevocabil personalitatea?

— Unde este Prudence? întreb. Am aşteptat destul.

— Cu siguranţă eşti genul care nu are răbdare, nu-i aşa? ţâţâie Gravelle din buze în timp ce şchiopătează către peretele îndepărtat cu ferestre înguste şi înalte.

Face să apară un panou de control virtual şi începe să tasteze comenzi. În timp ce tastează, observ cum peretele opus începe să gliseze. În spatele peretelui există un spaţiu. Un compartiment lung şi îngust, un soi de încăpere.

Acolo, prinsă cu lanţuri şi cătuşe de perete, se află Prudence.

EVADAREA

— Toată gașca e prezentă, spune Gravelle, cercetând-o pe Pru cu satisfacție. Din nou împreună, și toate prostiile astea. Nu vă plac, pur și simplu, la nebunie reîntâlnirile fericite?

Alerg spre prietena mea.

— Ce i-ai făcut?

— Sunt bine, spune Pru curajoasă.

Dar după cum arată, numai bine nu e.

— Nu te-ai priceput să minți bine niciodată, îi spun lui Pru în timp ce îmi înăbuș un suspin.

Aceasta este mult mai slabă decât atunci când am văzut-o ultima oară, cu luni de zile în urmă, iar cătușele cu care îi sunt prinse încheieturile mâinilor îi julesc pielea. Simt cum mi se face rău fizic.

Mă întorc spre Gravelle și simt cum mă înfierbânt, iar furia crește în mine.

— Pentru ce o ții în... drăciile alea?

— Emmaline, Emmaline, mă dojenește Gravelle. Ai tendința să dramatizezi. Pru mi-a făcut o vizită și s-a dovedit că a picat chiar la țanc să mă ajute la niște experiențe.

Gravelle vine și își face de lucru cu niște fire de la picioarele lui Pru.

— Vrea să spună că am devenit cobaiul lui uman, spune Pru.

Gravelle râde.

— Prudence a fost un subiect de studiu folositor, chiar dacă nu a cooperat.

Îmi desprind privirea de la Pru pentru o clipă și cercetez încăperea. Multe lucruri au fost ascunse privirii înainte ca peretele să se deschidă. Spațiul este plin cu echipamente strălucitoare de metal care nu prevestesc nimic bun. Văd monitoare, instrumente ascuțite care strălucesc pe tăvi din aluminiu și șiruri de eprubete și vase gradate.

— Ești impresionată de laboratorul meu, observă Gravelle. Este destul de complex, după cum o să vedeți în curând. Oliver, Levi... astea ar putea, și *vor* fi ale voastre într-o bună zi.

— Ca și când ne-am putea dori vreodată ceva din toate astea, bombăne Levi.

— Fiule, te sfătuiesc să vorbești doar în numele tău. Gravelle se mișcă prin laborator, aranjând absent câteva recipiente din sticlă. Oliver și-a petrecut ultimele câteva luni bucurându-se de tot ceea ce are acest complex

de oferit. A înţeles cât de puternic ar putea deveni alături de mine. Ai fi surprins să afli că el nu este de acord cu tine...

— Ba sunt, îl repede Oliver, iar eu îl întrezăresc din nou pe cel mai bun prieten al meu, dincolo de confuzia creată de medicamente. Vreau să mă duc acasă la părinţii mei.

Faţa lui Gravelle freamătă de furie.

— Păcat. Pentru un viitor previzibil, amândoi veţi rămâne aici. Levi s-a antrenat ani de zile în acest complex. Mai ai multe de învăţat, fiule. Levi, ai uitat ce te aşteaptă la Darkwood? Eşti încă suspect pentru atacul asupra dragei de Prudence. Aici, eşti în siguranţă...

— Nu Levi a fost autorul, intervine Pru. Nu el a fost. Emma şi Levi mi-au salvat viaţa. Dacă n-ar fi fost ei, atacatoarea m-ar fi dat gata. I-a fost teamă că va fi prinsă şi a părăsit hangarul bărcilor înainte ca Emma să mă găsească.

— Atacatoare? Inima îmi bate să-mi spargă pieptul. Dar n-a fost Madison. Ea se întâlnea cu îndrumătorul ei, dacă îţi vine să crezi...

— Nu, n-a fost Madison. A fost Tessa Leroy. M-a lovit cu o vâslă şi m-a lăsat lată în canoe.

— Tessa? mă minunez eu. Dar pentru ce?

Pru oftează.

— Ştiam de experimentele pe care le făceau Ransom şi Fleischer pe Clone şi i-am spus adevărul în faţă. I-am cerut să ne întâlnim la hangarul bărcilor, am prevenit-o că Victima le va împiedica şi că trebuie să treacă de partea noastră. Dar mi-a devenit rapid limpede că Tessa n-o să-şi schimbe atitudinea. A spus că Clonele îşi meritau tratamentul de care se bucurau. Mi-a spus că Theodora i-a distrus familia, iar totul a început cu mine. Cu tatăl meu.

— Tatăl tău? Ce are Jaeger de-a face cu...? Atunci îmi vine ideea. El a făcut acea dezvăluire despre Damian şi a făcut din frauda lui o ştire naţională. Ştirea. Despre fraudele lui.

— Da, răspunde Pru. Asta şi faptul că tatăl meu este evident în favoarea clonelor. Tessa are misiunea să distrugă personal fiecare clonă, dacă poate. Dar a început cu mine.

— E o nebunie, bolborosesc eu. Tatăl tău e ziarist. Îşi făcea meseria. Şi nu este vina *ta* că el a făcut publică acea dezvăluire. N-ar fi trebuit ca tatăl ei să-şi asume responsabilitatea pentru ce a făcut?

— Trebuie să întrerup această fericită reuniune de familie, spune Gravelle, dar acesta este amănuntul *cel mai* interesant. Fiica lui Damian Leroy are un dinte împotriva tatălui tău, Prudence?

— Se pare că da, răspunde ea, luptându-se să se elibereze din cătuşe, dar fără niciun rezultat.

— Măi să fie. Atunci face parte dintr-un grup select, cugetă Gravelle.

— Şi ce vrea să însemne *asta*? întreb eu.

— Asta înseamnă că Jaeger Stanwick nu s-a schimbat prea mult în cei douăzeci de ani trecuţi de când am fost colegi de clasă. Înseamnă că probabil nu regretă modul în care m-a tratat atunci în trecut...

— Vorbeşti de vulpi, despre eliberarea acelor animale din laborator, nu-i aşa? Despre exmatricularea ta.

— Aţi nimerit-o, oameni buni, spune Gravelle cu o faţă lipsită de expresie.

— Încă mai eşti supărat pentru asta? Au trecut mai mult de douăzeci de ani! Eraţi nişte puşti. Ai devenit miliardar. Te-ai însurat cu Jane Porter...

— Nu pretinde că înţelegi cum a fost să te afli în pielea mea, spune Gravelle, şi orice urmă de umor din voce i-a dispărut. În copilărie mi s-a refuzat moştenirea şi descendenţa. Am făcut tot ce am putut ca să mă integrez la Darkwood. În ziua în care Jaeger Stanwick a refuzat să iasă în faţă şi să recunoască rolul pe care l-a jucat în acel fiasco, viaţa mea a luat o întorsătură catastrofală, al cărei curs nu am mai putut să-l întorc niciodată.

— Ai ştiut toate aceste lucruri, Pru? Că Gravelle îl urăşte atât de mult pe tatăl tău?

Pru clatină din cap.

— Bineînţeles că n-am ştiut. Am venit aici să discut cu el, să încerc să colaborez cu el ca să protejăm Clonele de oameni precum Ransom. Organizaţia Victima crede...

— Victima, Victima. Ce motive nobile aveţi toţi! Hai să fim cinstiţi, Pru. M-ai căutat pentru că erai curioasă în privinţa Clonelor. Pentru ce există. Pentru că ai o soră geamănă în Pippa.

— Sigur, spune Pru încet. Sigur că eram curioasă...

— Totul a fost făcut ca să se răzbune, spune Levi calm. Acesta este motivul pentru care existăm. Ca să jucăm rolul unor pioni în planurile bolnave ale lui Gravelle...

Gravelle izbucneşte în râs.

— Mă subestimezi, Levi! Planurile mele sunt mult mai complexe şi merg mai departe decât o simplă reparaţie. Tu şi semenii tăi nu aţi făcut decât să începeţi să mă ajutaţi să-mi ating ţelurile. Moştenirea pe care o voi lăsa pe această planetă înainte de a muri...

— Ţi-ai expus ideile, intervine Levi. Acum, eliberează-le pe Emma şi pe Prudence. Eu şi Oliver o să rămânem. Îţi poţi continua cercetările – sau orice ai face tu – pe noi. Ai studiat stăpânirea de sine a lui Pru, da? Lasă-mă să ghicesc: vrei să compari creierul ei cu al Pippei. În locul lor, studiază-ne pe mine şi pe Oliver. Noi facem faţă, spune el cu încăpăţânare.

— Tu şi Oliver sunteţi prea importanţi ca să fiţi examinaţi pe toate părţile,

spune Gravelle, uitându-se la mine ca la o pradă. Veţi rămâne cu toţii aici într-un viitor previzibil. Gravelle le face un semn din cap gardienilor. Iar dacă te gândeşti să iei legătura cu tatăl tău, Emmaline, cred că o să descoperi că telefonul tău nu funcţionează. Poate că lui i-ar plăcea să vină să te salveze, dar nu ştie unde eşti sau unde este acest loc, nu-i aşa?

— Celelalte Clone, spune Levi. O să vină după noi.

— Ele fac ce le spun eu, vine replica lui Gravelle. Gardieni! Între timp, pregătiţi încă trei paturi.

Doi gardieni mă înşfacă pe mine şi pe Oliver.

— Îmi pare rău, bătrâne, spune Levi aproape ca pentru sine. Dar tot ce ştiu am învăţat aici. De la tine.

Levi zboară prin aer răsucindu-se şi dând din picioare, loveşte cu genunchiul pistolul care cade din tocul unui gardian şi cu piciorul, arma celuilalt. În timp ce gardienii bâjbâie după arme, Levi îşi întoarce corpul în direcţie opusă şi scapă şi de al treilea gardian pe care îl lasă inconştient. Dar nu poate ajunge la timp şi la al patrulea. Acesta trage un foc spre Levi, ratându-l cu puţin, dar lovind o masă plină de vase de sticlă gradate care se sparg într-un milion de bucăţi. Levi se rostogoleşte pe jos, apucă una dintre armele căzute şi începe să tragă în gardieni. Un glonţ îl loveşte în picior pe un gardian. Acesta se prăbuşeşte în agonie. Levi păşeşte peste el, evitând un alt glonţ. Adrenalina îmi inundă venele. Apuc cătuşele care îi prind braţele lui Pru şi izbesc nebuneşte încuietoarea cu o bucată dintr-un aparat. Mă lupt din greu, dar în cele din urmă reuşesc să le deformez suficient de mult pentru ca Pru să-şi scoată mâinile. Odată dezlegate, braţele lui Pru cad pe lângă ea ca nişte tăieţei, şi ea se prăbuşeşte în agonie peste mine. Să aibă braţele dislocate din umeri?

— Fetele! strigă unul dintre gardieni, observând că am eliberat-o pe Pru.

Aud răsunând o împuşcătură în timp ce doi dintre gardieni se îndreaptă spre un dulăpior din sticlă aflat pe blatul unei mese din laborator pe care până acum nu-l observasem. Este plin cu şiruri întregi de seringi.

— Injectaţi subiectul! strigă Gravelle. Nu putem să pierdem toate informaţiile alea! urlă el.

Un gardian face un salt spre noi, cu seringa gata pregătită. O împing pe Pru într-o parte şi mă interpun să o protejez.

Simt înţepătura cunoscută atunci când acul pătrunde prin pielea antebraţului. Ştiu că mai am doar câteva clipe până când voi fi luată în stăpânire de cine ştie ce amintiri sau de întunericul care va veni. Înainte ca serul să-şi facă efectul, cercetez încăperea în căutarea ajutorului, dar sunt lăsată singură. Levi a ridicat-o pe Pru şi o cară spre ieşire, în timp ce Oliver încearcă să-i protejeze. Măcar păstrarea informaţiilor preţioase ale lui

Gravelle înseamnă că nu vom fi uciși. În clipa de față, gloanțele nu mai zboară, deși gardienii sunt concentrați să ne rețină în încăpere.

Eu nu mai interesez pe nimeni. În câteva secunde nu voi mai conta. Îndată ce voi fi aruncată în realitatea virtuală, voi fi complet neajutorată. Lupt împotriva senzației că mi se strânge stomacul, care mă anunță că voi fi ca și moartă pentru că nu voi mai fi în stare să mă apăr. Atunci observ dulăpiorul cu seringi. Gardienii l-au lăsat deschis. Mă târăsc până acolo și iau două seringi pe care mi le îndes în buzunar, apoi îmi adun toată energia și concentrarea să-l urmez pe Levi spre ușă.

Pru insistă că și-a recăpătat forțele și Levi o lasă jos.

Un gardian vine din lateral și blochează ușa. Pru îl surprinde cu o lovitură de picior în vintre. Acesta se încovoaie de durere, ne croim drum pe lângă el și ieșim în hol. Pru preia conducerea și ne strigă că știe drumul spre ieșire. Exact înainte ca serul să pună stăpânire complet pe mine, un glonț îl lovește pe Ollie în picior. Mă rog ca atunci când, în sfârșit, mă voi întoarce din această amintire – dacă mă voi mai întoarce vreodată din această realitate alternativă – să fim amândoi în viață.

INJECŢIA

Nu ştiu la ce să mă aştept atunci când fantasmele mele revin. La casa copilăriei? Capul Hades? Mă aflu însă exact în locul în care eram cu câteva clipe înainte – în holul complexului.

Oliver este la numai câţiva metri distanţă, încercând să păşească cu grijă pe piciorul rănit şi chircindu-se de durere. Pru este mai departe pe hol. Să fie oare realitate sau amintire?

Un glonţ îmi zboară pe lângă cap.

Nu ştiu dacă în realitatea virtuală este posibil să mori, dar nu vreau să aflu. Trebuie să mă *mişc.* Trebuie să ies de aici.

Îi întind o mână lui Oliver, îndemnându-l să se sprijine de mine. O face şi ne îndreptăm împreună cu Levi spre Pru, care ţine deschisă o uşă din capătul holului.

— Haideţi, ne îndeamnă ea. Am lăsat o bărcuţă ancorată la debarcader. O putem folosi să ne întoarcem pe continent.

Îl ajut pe Oliver să iasă şi aştept să treacă Levi şi Pru înainte să ies şi eu pe uşă. Uşa se închide în spatele meu şi respir uşurată. Chiar dacă nu am scăpat, mă simt mai liniştită. Eu şi prietenii mei o să reuşim să ieşim de aici – să ieşim din acest vis pe care eu îl trăiesc, şi acelaşi lucru să se întâmple şi în viaţa reală. Vom părăsi această insulă pentru totdeauna. Trebuie s-o facem.

Prietenii mei. Deodată, mă aflu pe un hol întunecat. *Ei nu sunt acolo.*

— Pru? strig. Ollie? Levi?

Mă întorc, scrutez întunericul şi mă rog ca ei să fie în faţă sau după un colţ. Dar văd că holul este pustiu. Au dispărut, iar eu sunt complet singură.

Impulsionată de nevoia disperată de a supravieţui, alerg pe hol, apoi pe un altul şi mă pierd în inima complexului. Când ajung la capătul unui coridor lung, mă opresc şi mă întreb dacă trebuie s-o iau la stânga sau la dreapta. Sunt înşfăcată de doi gardieni. Înainte de a putea opune vreo rezistenţă, mă târăsc cu ei. Încerc să mă eliberez din strânsoarea lor. Este un efort inutil. Sunt prea puternici şi mă imobilizează complet de parcă aş fi prinsă în şuruburi.

În câteva clipe suntem înapoi în încăperea mare unde Gravelle o ţinea pe Pru. Încăperea arată la fel ca atunci când am părăsit-o, numai că are podeaua acoperită cu sânge. Simt o spaimă grozavă care creşte din adâncul măruntaielor mele. Sunt adusă aici cu un motiv. Motivul este probabil acela de a mă ucide.

Gardienii mă leagă cu lanţurile cu cătuşe cu care Pru a fost prinsă de perete. Îmi smucesc braţele în sus spre tavan în timp ce îmi fixează cătuşele. Îmi leagă şi picioarele, apoi sunt conectată la electrozi. Urlu, şi ei îmi bagă ace în vene. Îmi imaginez că sunt prinsă aici pe termen nedefinit – cu prietenii mei dispăruţi şi fără să mă poată salva. Atunci îmi dau seama că în viaţă există lucruri mai rele decât moartea. Cum este acesta. În mod categoric.

Nu! strig în sinea mea, în timp ce gardienii mă înţeapă cu alte ace, vorbind într-o limbă pe care nu o înţeleg. *Nu,* implor eu, iar lacrimile îmi inundă ochii.

În faţa mea apare cineva, care se plimbă înainte şi înapoi, studiindu-şi opera. Clipesc pentru a-mi înlătura lacrimile, aşteptându-mă să-l văd pe Gravelle – pe dement însuşi. Dar nu este el. În locul lui sunt studiată de directorul Ransom. Priveşte de la o distanţă liniştitoare în timp ce gardienii îşi isprăvesc lucrarea.

— Emmaline, răsună puternic vocea lui Ransom. Păcat că lucrurile au trebuit să se sfârşească aşa. Dar ai fost întotdeauna atât de... fascinantă. Cercetările mele asupra Clonelor stagnau. Am nevoie de un nou subiect de studiu. Cineva cu potenţial. Cineva ca tine.

— Niciodată. Mă strâmb, durerea provocată de ace şi umerii care încep să îmi zvâcnească îmi dau o senzaţie de ameţeală. O să sabotez rezultatele. N-o să obţii niciodată nimic de la mine.

Ransom oftează.

— Emma, chiar îmi pare rău că nu ai învăţat nimic despre responsabilitate, văd că rezultatele tale în această privinţă sunt slabe. Gardieni! Putem vedea cum reacţionează corpul ei la senzaţia de înec?

— Nu! ţip eu.

N-o să-l las să mă tortureze. Încerc să mă smulg din legăturile care mă imobilizează ajutându-mă de mâini şi de corp. După o mişcare îngrozitor de dureroasă, acestea pocnesc. Cătuşele cedează.

Stai – cum...?

Şi atunci îmi amintesc cum am zburat de la Capul Hades. Cum am plutit, am rămas în aer, am zburat în sus şi nu am căzut pe stâncile abrupte. Cum m-am salvat.

Nu e realitate, *Emma. E doar o simulare. O minciună. O ficţiune.*

Sunt liberă. Nu mai sunt înlănţuită şi mi-am propulsat corpul sus în aer. Zbor din nou. Pe fereastra lungă şi rectangulară din partea de sus a peretelui din faţa mea văd priveliştea de afară. Acolo sunt copaci, apă cât vezi cu ochii şi cerul albastru nemărginit.

Pe perete, sub mine atârnă o pictură decorativă, mă reped asupra ei, o

prind, o smulg de pe perete, îmi proptesc picioarele de rigips şi mă propulsez spre fereastră ca un berbec de asalt uman. Îndrept rama picturii spre fereastră. Aceasta sparge sticla care se sfărâmă în jurul meu. Mă strecor prin deschizătură şi ies afară.

Acum, zbor spre un luminiş cu iarbă, către Clone. Toate şase stau nemişcate în scaunele lor, uitându-se drept în faţă şi părând inconştiente. Observ cum sângele se scurge din corpurile lor prin nişte perfuzii intravenoase. Feţele lor sunt palide, foarte palide. Cu o limpezime înfricoşătoare, înţeleg din ce cauză – corpurile lor sunt *golite* de sânge. Nu vor supravieţui acestui tratament. Când această simulare va lua sfârşit, vor fi toate moarte.

Panicată, zbor către Clone şi sunt gata să aterizez între Pippa şi Maude, când aud un mârâit. Un câine de luptă se ghemuieşte în spatele meu.

Mă răsucesc cu faţa spre el. Cu caninii ascuţiţi ca nişte lame şi gingiile de un roşu-aprins, acesta se repede la mine şi vrea să mă muşte. Sar în aer, adunându-mi forţa pe care am simţit-o când m-am eliberat din lanţuri şi când am zburat în siguranţă deasupra Capului Hades. Îmi îndrept corpul spre Pippa, care este chiar sub mine. O să-i scot perfuzia şi o s-o salvez...

Clamp! Câinele sare vreun metru în aer şi îşi înfige colţii în glezna mea. Cad la pământ în timp ce îşi fac apariţia şi alţii, care mă înconjoară. Se apropie de mine să mă ucidă.

Nu! strig în mintea mea. *Nu e realitate. Gravelle – totul face parte din realitatea lui virtuală bolnavă. Nu se întâmplă, nu cu adevărat...*

Dar senzaţia de durere din glezna mea e cât se poate de reală. Mă târăsc înainte şi întind mâna să smulg perfuzia din braţul Pippei. Câteva secunde mai târziu, câinii s-au adunat în jurul meu, dau să mă muşte şi mârâie. Fac o mişcare să zbor din nou prin aer, dar nu pot. Acum sunt la cheremul lor. Unul dintre ei mă doboară în timp ce altul mă apucă de pulpă, iar alţi doi sar pe mine şi unul îşi înfige caninii în umărul meu, iar celălalt în gât.

Atunci îmi amintesc de Capul Hades.

Serul injectabil. Tu deţii controlul. Nu trebuie să te afli aici. Poţi pleca, Emma. Poţi pleca...

— Nu! ţip, cu o voce răguşită venită din adâncul fiinţei mele. Nu!

Corpul meu a devenit diferit. Este făcut din metal. Sau poate port armură, nu pot să-mi dau seama. Nici nu contează. Tot ce contează este că atunci când câinii dau să muşte, dinţii lor se izbesc de o suprafaţă dură şi aud cum scrâşnesc pe metal. Frustraţi, zgârie şi râcâie până când îşi pierd interesul şi se retrag de pe mine. Durerea a dispărut şi nu mai am nicio rană. Sunt chiar mai puternică.

Îmi privesc mâinile. Degetele sunt făcute din bucăţele separate de metal

legate între ele prin articulaţii care îmi permit să fac mişcări fluide. Torsul, picioarele şi braţele sunt şi ele acoperite cu acest material uşor ca aluminiul. Când bat cu degetul în el, zăngăne. Nu mă ostenesc să-mi cercetez mai mult de atât corpul. Nu am nevoie s-o fac. În această realitate virtuală, sunt puternică. Ştiu ce pot şi trebuie să fac.

Alerg spre Clone, care sunt ţintuite în scaunele lor. Trec de la una la alta, le smulg perfuziile pe rând, şi electrozii, şi celelalte ace.

— Sunteţi libere! le strig, dar niciuna nu se mişcă şi nu reacţionează. Privirile le sunt înceţoşate. Sunteţi libere, le spun disperată.

Cu toate acestea, Clonele nu reacţionează. Mă reped la Pippa. Ştiu că ea m-ar recunoaşte dacă ar fi în stare. Nu este. Ochii ei sunt goliţi de orice expresie. Aş vrea ca Levi să mă privească. N-o face.

Frustrată şi furioasă, le strig:

— Treziţi-vă!

Îl împing cu mâna mea de metal, dar atunci când îi ating corpul, torsul i se sparge. Din carcasa lui ies praf şi pene. Îmi înăbuş un suspin. El nu e adevărat. E un fals. Un manechin. O păpuşă. Niciuna dintre aceste Clone nu este adevărată. Toată chestia asta a fost o altă înşelătorie.

Pleacă, spune o voce – vocea mea. *Încetează să te mai laşi manipulată de el. Încetează în clipa asta, Emma!*

Într-o clipă, sunt pe plaja artificială a lui Gravelle. O văd pe Prudence cum încearcă să desfacă o barcă cu motor legată de debarcader. Strigă numele meu, chemându-mă să mă urc în barcă. Ollie şchiopătă cu piciorul rănit, iar rana îi sângerează abundent.

Îmi privesc corpul. Nu mai este din metal. Armura mea a dispărut. Sunt pur şi simplu din nou eu însămi. Poate că am scăpat din încercarea la care m-a supus realitatea virtuală, dar încă sunt vulnerabilă.

Aud un strigăt şi mă întorc. Doi gardieni îl doboară şi îl imobilizează pe Levi. Pornesc într-acolo să-l ajut, dar Gravelle se interpune în calea mea.

Îi privesc faţa, faţa unui nebun. Le face un semn gardienilor să-i dea drumul lui Levi, care nu se mai zbate. Se ridică încet în picioare, încercând să-mi transmită ceva din privire. Eu nu înţeleg ce anume.

— Bine ai revenit, Emmaline! îmi spune Gravelle cu o voce blândă. Cu tot zgomotul motorului bărcii, aud limpede ce-mi spune. Trebuie să recunosc că sunt surprins. Simularea asta ar fi trebuit să te scoată din circuit ore întregi.

— Cât timp am fost scufundată în ea? întreb cu o voce amară, încărcată de dezgust.

Sunt conştientă de faptul că stând aici şi discutând provocator cu acest om când vieţile noastre, ale tuturor, sunt în joc, este ca mersul pe sârmă.

— Paisprezece minute, răspunde Gravelle.

— Oh! exclam, simţindu-mă înfrântă. Mi s-a părut mult mai mult.

Gravelle îmi dă târcoale şi eu îi cer ajutor din priviri lui Levi. *Ce vrea omul ăsta de la mine?*

— Sunt convins că ai avea mult de câştigat dacă te-ai antrena aici în complex, spune Gravelle. I-aş da multe lucruri de studiat intelectului tău...

Bag mâna în buzunar după singurul atu care mi-a mai rămas. Seringile cu substanţă injectabilă pe care le-am luat din acel dulăpior de sticlă. Degetele mele se strâng pe una dintre ele, o scot din buzunar şi mă reped asupra lui Gravelle. Îl înţep în braţ prin mâneca hainei.

Pe faţa bărbatului se aşterne surpriza, iar eu mă îndepărtez de el şi arunc seringa, în timp ce Pru vine în goană, mă prinde de mână şi mă târăşte înapoi spre barcă.

Gravelle face o grimasă. Amândoi ştim că serul îşi va face efectul asupra lui curând. În câteva clipe va fi purtat într-o realitate alternativă în care va retrăi toate nenorocirile pe care le-a înfruntat în viaţă.

— Bucură-te de realitatea ta – singur, îi strig peste umăr.

— Crezi că n-am retrăit clipele alea în fiecare zi a vieţii mele? îmi răspunde el.

Mă opresc.

— Atunci n-o să-ţi fie greu, nu-i aşa? Să ieşi din amintiri? Tu ai creat tehnologia. În mod sigur, ştii şi cum s-o anihilezi. Cum s-o depăşeşti. Cum să faci ceea ce am făcut eu.

— Ceea ce ai făcut tu nu a fost posibil, îmi spune el, iar privirea lui începe să-şi piardă concentrarea.

Serul începe să-şi facă efectul. Pru mă împinge din nou, dar întind o mână s-o opresc. *Aşteaptă,* o rog în tăcere. *Aşteaptă.*

— Ba *a fost* posibil. Dar nu sunt surprinsă că o persoană abjectă ca tine habar nu are cum funcţionează acel tip de control mental. Trebuie să-ţi pese de ceilalţi mai mult decât îţi pasă de tine.

— Nu sunt abject... murmură el, şi pentru prima oară de când îl cunosc, văd un om în spatele acelei feţe pline de cicatrice. Un om care a pierdut totul – şi din această cauză se răzbună pe toată lumea.

Tremură şi se prăbuşeşte pentru că serul îl face neajutorat.

— Acum! ţipă Prudence în timp ce mă împinge spre barca cu motor.

— Levi, strig în timp ce mă împotrivesc.

— Salvează-te, Emma. Te rog! îmi strigă Ollie din siguranţa bărcii, în timp ce eu încerc să mă debarasez de Prudence.

— Nu-l putem lăsa aici, spun cu voce sugrumată în timp ce-i urmăresc pe gardieni cum îl trag pe Levi tot mai departe.

Gravelle este căzut la pământ, cu ochii închişi şi cu trupul zguduit de

convulsii. Nu am timp să mă întreb cu ce se confruntă în realitatea în care a intrat. Sper că e la fel de îngrozitor ca experienţa mea cu câinii. Sper că e mai rău.

— LEVI! strig din nou.

— Pleacă, îmi spune Levi. Te rog! Nu te-am rugat niciodată nimic, Emma, dar acum o fac. Te rog, pleacă!

— Dar Gravelle... O să te tortureze!

— O să supravieţuiesc, spune Levi.

Cu o smucitură, gardienii îi dau de înţeles că este timpul să plece cu ei.

— Nu.

Plâng în hohote în timp ce Pru mă trage tot mai departe de Levi, iar Oliver mă ridică peste marginea bărcii. Pru ştie cum să manevreze barca – habar nu am avut că se pricepe la asta – şi în câteva clipe am părăsit ţărmul şi ne îndreptăm spre larg.

Arunc o ultimă privire spre Levi, care este târât de gardieni în interiorul complexului. Nu mi-a fost niciodată în viaţa mea mai dor de o persoană decât îmi este acum.

∵

În timpul călătoriei cu feribotul spre casă, eu şi Pru stăm la pupa şi privim oceanul nemărginit. Când ne îndreptam cu barca spre Queens Harbor, Pru a pus un plasture din trusa pentru urgenţe medicale pe rana lui Ollie. O să fie curăţată bine şi cusută când vom ajunge acasă. Acum, Ollie a aţipit, cu capul sprijinit de scaunul de lângă el. După calvarul prin care am trecut, suntem cu toţii epuizaţi, înfometaţi şi cu hainele jerpelite. Pe măsură ce adrenalina se scurge din corpul meu, simt întreaga povară a celor întâmplate.

L-am lăsat pe Levi la complex împreună cu tutorele lui – un monstru.

L-am recăpătat pe Oliver, dar l-am pierdut pe Levi.

După un timp, mă duc şi mă aşez lângă Oliver. Caut în geanta mea şi scot *Crimă şi Pedeapsă.* Când mi-am făcut bagajul, n-am ştiut cât timp vom fi plecaţi şi am presupus că este destul de lungă ca să-mi ajungă întreaga călătorie. Acum am nevoie să mă folosesc de ea ca să-mi abată gândurile.

Când o deschid, cade din ea o bucată de hârtie împăturită care pluteşte până jos. O ridic, nedumerită. Nu-mi aparţine, sau cel puţin nu-mi amintesc eu de ea. O despăturesc şi încep s-o citesc.

Dragă Emmaline,

M-am bucurat foarte mult de vizita pe care mi-ai făcut-o pe insula mea. Mă simt peste măsură de flatat că fiica fostului meu coleg de cameră a devenit un personaj atât de preţuit în vieţile ambilor mei fii. Să-i spui tatălui

tău că am avut mare grijă de tine cât timp ai fost aici. O să fie mulţumit să afle acest lucru.

Emma, nu doresc să-ţi tulbur viaţa, dar este timpul să afli exact cine eşti.

Atunci când, cu mulţi ani în urmă, fratele meu, Albert, a clonat originalele – când au fost luate eşantioane de ADN de la Madison, Tessa, Jake, Prudence, Archer şi Oliver, iar embrionii au fost implantaţi în utere artificiale – a existat şi o altă fetiţă, o fetiţă bolnavă, care a fost clonată împreună cu ele.

Din fericire pentru acea familie, am aflat din timp despre situaţia grea a copilului şi am fost capabil să ofer o soluţie: o clonă. O altă fată care să arate exact ca originalul ei. Una care s-o poată înlocui pe fetiţă după moartea acesteia, oferindu-i tatălui fetei, rămas văduv, o a doua şansă să fie părinte. Fetiţa originală, cea care n-a fost salvată de tratamentul experimental din Europa, şi care în realitate a murit în braţele tatălui ei, se numea Emmaline Chance. Tu, draga mea, eşti clona ei. Pe certificatul tău de naştere scrie Eden Gravelle. Îţi trimit bucuros orice document care să te asigure, dacă este nevoie, că acesta este adevărul.

Ceea ce contează acum este ca tu să înţelegi cine eşti, Emmaline. Sau ar trebui să-ţi spun Eden. La urma urmei, acesta este numele tău de botez. Ai fost născută pe insula mea, dar nu ai crescut acolo. Ai avut o viaţă mai „normală", şi sper că apreciezi că ai avut ceea ce restul nu au avut. Îmi pare rău dacă tatăl tău nu te-a iubit aşa cum se cuvine. Presupun că a fost supărat că tu ai luat locul primei lui fetiţe, fiica pe care a iubit-o mai mult decât propria lui viaţă. Păcat că n-a apreciat ceea ce am făcut pentru el – faptul că te-am clonat ca pe un cadou-surpriză şi te-am livrat lângă patul fiicei lui muribunde. Bănuiesc că i-a fost greu să te iubească.

Îmi cer scuze dacă toate aceste informaţii sunt greu de digerat. Pur şi simplu, am vrut să afli adevărul. Eden, şi tu eşti o Clonă în înţelesul deplin al cuvântului.

Cu tot respectul cuvenit.

Augustus Gravelle

CLONA

Biletul de la Augustus Gravelle nu mai există. L-am rupt în mii de bucăţi şi l-am aruncat peste balustrada feribotului, în oceanul nesfârşit. Nimeni nu ştie de scrisoare pentru că n-am spus nimănui. Şi nici nu voi spune. Niciodată.

Şi nici nu mă voi gândi la ce era scris în ea. Nu voi fi preocupată de faptul că tatăl meu nu m-a iubit niciodată cu adevărat pentru că eu sunt eu, şi nu *ea.* Nu mă voi gândi că numele meu nu este al meu. Că sunt o impostoare, un substitut, o înlocuitoare a unei fetiţe care a fost iubită de toată lumea. Nu pot să nu mă gândesc la faptul că tatăl meu a ştiut – şi m-a minţit toţi aceşti ani. Cam atât în privinţa familiei mele. Dar voi păstra toate aceste lucruri pentru mine. Acum este momentul de graţie al lui Oliver. Este rândul lui să-şi revadă, în sfârşit, părinţii.

Toţi trei am luat autobuzul înapoi spre Derby, spre staţia unde eu şi Levi ne-am început călătoria. Suntem obosiţi şi amorţiţi, dar asta nu ne împiedică să fim plini de bucurie.

Oliver i-a sunat pe Jane şi pe Booker înainte de a ne îmbarca pe feribot, dându-le vestea cu mare precauţie. Sunt absolut sigură că Jane nu l-a crezut, exact cum nu am crezut nici eu – nu mi-a venit să cred – la început. Dar în această clipă, în mijlocul autogării, îşi strânge fiul în braţe. Se agaţă de el cu trupul ei delicat şi răvăşit ca şi când de asta ar depinde viaţa ei. Lui Booker, lacrimile îi curg nestingherite pe obraji. Eu mă trezesc că zâmbesc. Aşa e corect şi bine. Pentru explicaţii va fi timp mai târziu, cum şi de ce le-a făcut Underwood acest lucru. În clipa de faţă, un fiu a fost redat familiei sale. Jane poate răsufla din nou uşurată.

Lacrimile îmi inundă ochii când văd această reunire fericită a familiei. A existat o vreme când simplul fapt de a-l vedea pe Oliver în viaţă, ca acum, era tot ce conta pentru mine.

Dar acum – acum, există Levi. Levi care n-a avut niciodată şansa unei reuniri fericite ca asta. Levi, care nu a cunoscut decât suferinţa. Levi, pe care l-am părăsit acolo.

Îmi verific telefonul a nu ştiu câta oară, în speranţa că a încercat să ia legătura cu mine. Un mesaj, ceva vesel, acolo. Ceva care să-mi spună că este bine.

— Dash, şoptesc. E ceva de la Levi?

— Nu, Emma, răspunde Dash. Te anunţ în clipa în care primesc ceva.

Dar anunţul nu soseşte.

∵

Timpul trece. O săptămână, mai exact.

Nu-mi permit să mă gândesc la biletul lui Gravelle decât în puterea nopţii, în orele când nu pot dormi.

Oare minte? Mi-am pus întrebarea asta de o sută de ori şi încă nu am un răspuns satisfăcător.

Să fie adevărat? Mi-am pus întrebarea asta şi mai des, dar numai şi simplul fapt că mi-o pun face ca moralul să mi se prăbuşească.

Dacă nu sunt cine credeam că sunt... Dacă nu sunt fata adevărată a lui tata, ci un substitut, o înlocuitoare...

Nu ştiu nimic despre cine sunt. Trecutul meu nu este aşa cum l-am perceput eu. Viitorul meu stă sub semnul întrebării.

Un singur lucru e clar: Oliver trăieşte, iar pentru acest lucru sunt recunoscătoare. Din nou la Darkwood, stă lângă mine la masa lungă, cu suprafaţa negeluită, şi luăm prânzul. S-a întors. I-a rugat pe Jane şi pe Booker să-i dea voie să se întoarcă pentru ultima săptămână de şcoală, explicându-le că normalitatea vieţii lui de la Darkwood va fi un balsam vital care îi va vindeca rănile. Ei au şovăit, dar în cele din urmă au acceptat. Faptul că este din nou aici e un vis devenit realitate, dar, cu toate astea, cuţitul cu lama zimţată este încă înfipt în pieptul meu.

Dacă e să fiu sinceră cu mine însămi, Oliver nu mai este acelaşi. Băiatul lipsit de griji şi spontan care vedea lumea cu atâta entuziasm şi uimire a dispărut. Pippa m-a asigurat că acesta este un efect secundar al medicamentelor, că în decurs de câteva săptămâni va reveni la vechea lui personalitate veselă – dar eu îmi fac griji.

Astăzi încerc să nu-mi fac. Mă vizitează taică-meu. După aflarea veştii că Oliver s-a întors, a simţit nevoia să se asigure că mă simt bine. I-am păstrat un loc lângă mine. Prudence stă în faţa noastră. Pru şi-a primit din plin partea de ţipete şi îmbrăţişări. Trăieşte, este bine – şi îşi aminteşte cine a atacat-o. Tessa Leroy nu a mai fost la şcoală de la întoarcerea noastră. Pippa stă şi ea cu noi, la fel şi restul Clonelor. Este ceva neobişnuit şi ciudat, şi totuşi e o uşurare, ca şi când lucrurile ar fi fost întotdeauna aşa.

Pru arată către ştiri. Toţi ne ridicăm privirile ca să vedem ultimele relatări despre drepturile clonelor. Nu suntem singurii care le acordăm atenţie; aproape toată lumea din sala de mese se uită în sus către spaţiul vizual. Judecând după frânturile de conversaţie pe care le aud, unii sunt mulţumiţi de ceea ce văd, alţi sunt neliniştiţi.

— Ce se întâmplă? murmur eu. Ce am pierdut cât timp am fost plecată?

— Clonele fără acte la zi nu vor mai putea trece graniţa şi intra în SUA. Iar

actele, chiar dacă *sunt* valabile, pot fi contestate de orice tribunal din SUA. Ceea ce înseamnă că orice judecător poate contesta cetăţenia unei clone.

— Dar asta e neconstituţional, spun eu, mutându-mi privirea de la Pru la Pippa, la Maude, la Theodora şi la ceilalţi.

— Nu şi dacă Instanţa Supremă decide că clonele nu sunt fiinţe umane, spune Pippa.

— Nu ne putem gândi la asta acum, spune Maude calmă. Trebuie să trecem neobservate. Să nu dăm nimănui şi alte motive să ne antipatizeze, să ne privească suspicios sau să-şi pună întrebarea dacă locul nostru este aici.

— Şi ce se întâmplă dacă directorul Ransom vă cheamă din nou în laboratorul de cercetare? Aveţi de gând să vă duceţi? insist eu.

Maude aprobă din cap.

— Pentru moment, da.

Mă simt frustrată, dar ştiu că n-o voi face să se răzgândească.

— Trebuie să spunem cuiva. Îi cer ajutorul lui Oliver. Trebuie să spunem ce le face Ransom. Cercetările. Este o încălcare a drepturilor lor umane... poate poţi face un documentar.

— Dar nu şi dacă ei nu doresc să-l fac. Asta nu e bătălia noastră, nu-i aşa? Nu suntem ca ei... spune Oliver.

Dar eu sunt, îmi spun înainte de a mă putea abţine. *Sau poate nu?*

Când taică-meu intră în sala de mese, îi fac semn cu mâna. Îşi ia o tavă cu mâncare, apoi se aşază lângă mine, strângându-se stângaci între mine şi Prudence. Îmi trebuie toată puterea voinţei de care sunt capabilă, aici şi acum, să nu-l întreb dacă Emma cea originală a murit, aşa cum mi-a spus Gravelle în scrisoarea lui. Dacă eu am fost clonată ca să o înlocuiesc. Dacă ăsta e motivul pentru care nu m-a iubit niciodată cu adevărat.

Dar nu o fac. Nu o voi face, mai ales aici.

— Ţi-am adus prăjitură cu ciocolată, îmi spune el. De când erai copil ţi-a plăcut...

N-am dat atenţie faptului că el habar nu are ce îmi mai place mie, care sunt gusturile şi preferinţele mele.

Dar atunci, poate că nici mie nu mi-a păsat. Am fost crescută ca fiind altcineva. Cum aş putea fi eu, eu însămi?

— Suntem atât de uşuraţi că te-ai întors acasă, Oliver, spune taică-meu, aranjându-şi ordonat şervetul pe picioare. Şi tu la fel, Prudence. Ce face mama ta?

— E din nou în stare stabilă. Mulţumesc de întrebare.

Se lasă o tăcere evidentă la masă. Taică-meu nu şi-a dat seama că Levi nu se află aici.

De partea cealaltă a mesei, Maude înclină afirmativ din cap. Privirea ei e

blândă. Înţelege. În ceea ce-l priveşte pe Levi, Maude este la fel de tulburată cum sunt şi eu de absenţa lui.

— O să se întoarcă, îmi spune ea liniştită, în timp ce ceilalţi se întorc la sporovăială lor.

Privesc cu toţii în cealaltă parte a cantinei, către masa originalelor, către scaunul gol unde ar fi trebuit să stea Tessa. Acum, Madison stă acolo fără amica ei, între Archer şi Jake. Observă că ne uităm la ei şi îşi întorc privirile în altă parte.

— De unde ştii? întreb.

— Pentru că Levi este un luptător. A supravieţuit şaisprezece ani cu acel om. Va găsi o cale să-i ofere tutorelui nostru ce îşi doreşte, apoi se va întoarce la tine.

La mine. Oare ce să însemne asta? Ideea de a-l avea din nou aici pe Oliver, teafăr şi nevătămat, dar şi pe Levi, îmi dă o senzaţie ameţitoare de uşurare şi bucurie. Dar mă şi înspăimântă.

Îmi ridic privirea spre Oliver care discută cu Clonele, atât de străine şi de ciudate pentru el. Are o curiozitate respectuoasă şi nu întrece măsura cu întrebările lui. Ollie îmi surprinde privirea şi zâmbeşte. În acel zâmbet cred că îl văd pe el, adevărata lui personalitate, răzbătând prin orice i-o fi făcut Gravelle. Îmi ia mâna şi o strânge.

— Em? Te simţi bine? mă întreabă încet Oliver, astfel încât ceilalţi să nu poată auzi.

— Mai mult decât bine, îi răspund eu. Eşti acasă. Totul poate reveni acum la normal.

Este pentru prima oară în viaţa mea când îl mint.

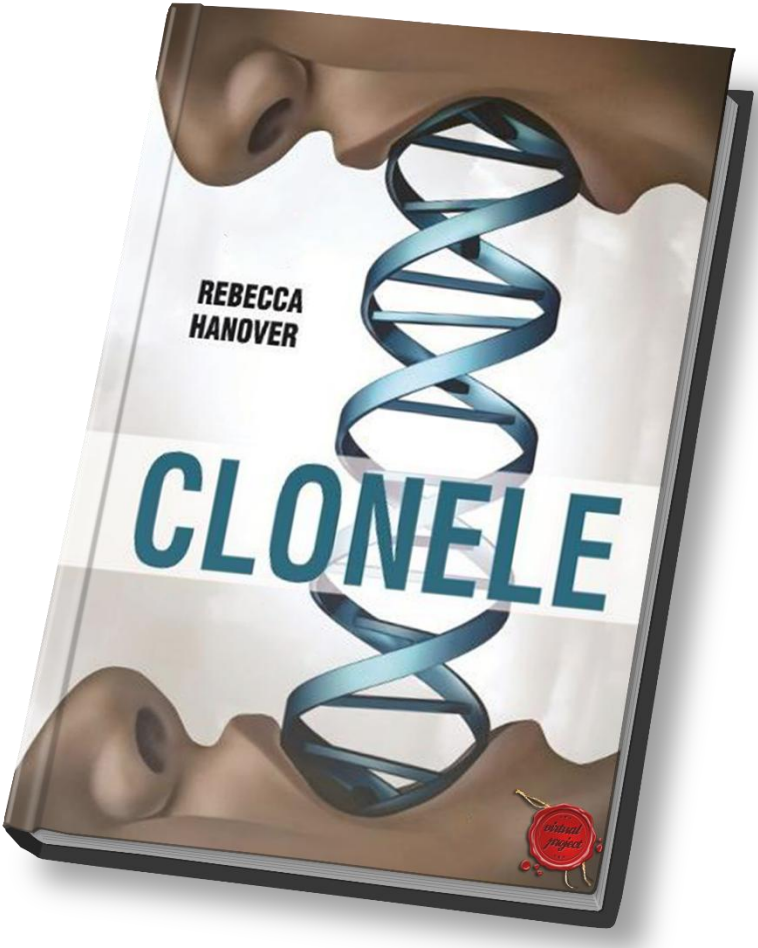

virtual-project.eu

violin